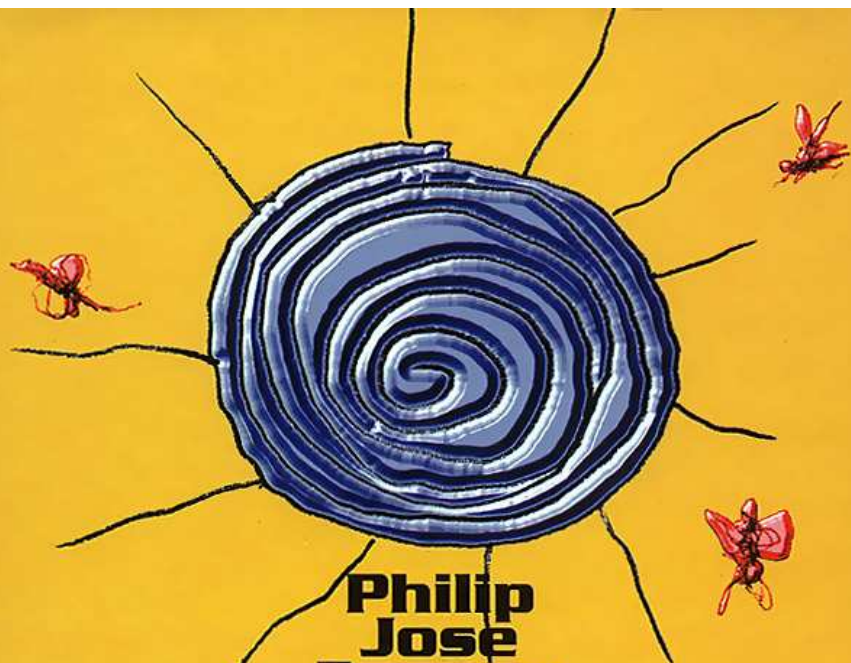

Philip
Jose
Farmer
**Temné
SLINKO**

epos

Philip José Farmer

TEMNÉ SLNKO

DARK IS THE SUN

Venujem

- v abecednom poradí - mojím vnučkám Andree Josephsohnovej a Kimberly Laddovej, dcére Kirsten, vnukovi Mathewovi Josephsohnovi, synovi Philipovi Lairdovi, vnučke Stephanie Josephsohnovej, vnukovi Torinovi Paulovi Farmerovi a všetkým potomkom mojej manželky Bette Virginie Andreovej a mne samému pätnásť miliárd rokov po napísaní tohto príbehu.

1

Temné slnko žiarilo na jasnej oblohe.

Pod oblúkom naplneným mŕtvymi a živými hviezdami, tmavými alebo žiariacimi plynovými oblakmi a galaxiami, po Zemi, v ktorej ležali kosti a prach približne sedemstopäťdesiatich štyroch miliónov generácií, kráčal Deyv v ústrety svojmu osudu.

„Hľadaj ženu a nájdeš draka,“ to bolo príslovie ich kmeňa.

Pesimistovi to znelo zlovestne, optimistovi povzbudzujúco. Draci boli dobrí aj zlí. Aspoň tak tomu rozumel Deyv. Nikdy žiadneho nevidel.

Ako u väčšiny ľudí, aj Deyvov postoj závisel od okolností. Práve teraz sa bál, a preto cítil obavy a pesimizmus.

Deyv z Červeného vajca odchádzal od Korytnačieho kmeňa z Domu naruby. Za ním sa týčil dom, valec s priemerom deväťdesiat metrov, z nezničiteľného kovu. Jeho červeno-zeleno-biele kockované steny sa mierne zvažovali tak, že okrúhly základ, desať poschodí nad zemou, ponúkal ničím nerušený výhľad. Kužeľovitý hrot bol v hĺbke desiatich poschodí. Voľakedy, podľa rozprávania starej matky, bol dom úplne pod zemou, ale erózia a časté zemetrasenia ho vytlačili hore už pred desiatimi generáciami. Naľavo od Deyva, v strede čistiny, stál strom dušovajíchok. Jeho pokrútený kmeň bol do výšky šiestich metrov holý a vetvy na jeho vrchole vytvárali

kužel'. Dúhovo sfarbená kôra bola preniknutá kremeňom, tvrdá ako skala. Na vetvách sa hojdali jeho plody, dušovajička veľké ako Deyvova päšť. Okolo stromu bol tridsaťmetrový kruh suchej svetlej špiny, po jeho okraji pochodovali štyria lukostrelci. Hore vo veži, blízko koruny stromu, boli ďalší štyria strážcovia, pripravení búchať na bubon, ak by sa zjavil nepriateľ, človek alebo predátor.

Deyva nasledoval zvyšok kmeňa - muži, ženy, deti, psy a mačky. Všetci ho rituálne povzbudzovali okrem jedného posmievača.

„Hej, Deyv z Červeného vajca! Pozrite, ako ho musia hnať do džungle! Ide statočne a smelo ako naši hrdinskí predkovia alebo ako jeho vlastný veľkodušný otec? Pch! Trasie sa, nohy sa mu podlamujú, je hotový potentovať sa od strachu. A to červené vajce..! Ech! To červené vajce! Prezrádza farbu jeho duše! Je zelená, zelená od strachu! Zajačí Myš! Pochoduj ako muž, ako bojovník Korytnačiek. Nezakrádaj sa ako kojot!“

Posmievač Gurni sa zabával. Chcel sa Deyvovi pomstiť aj za to, čo na neho raz zakričal, keď si on išiel hľadať ženu mimo kmeňa.

Deyv sa pozrel na dušovajičko, ktoré mal zavesené na koženej šnúрке okolo krku. V tvári cítil horúčavu, videl, ako mu telo, okrem zakrytej intímnej časti, zrumenelo. Bola to pravda. Priesvitný kameň, svetlošarlátový, keď mal dobrú náladu, bol zrazu zelený. Zelená pulzovala rýchlo, akoby bola spojená s jeho tlčúcim srdcom. V istom zmysle aj bola.

Aké ponižujúce! Aké trápne!

„Nevšímaj si toho ukecaného vetroplacha!“ zakričala mu matka takmer do ucha. „Žiadny muž ani žena ešte neodchádzali bez štipky zelenej. Okrem hrdinu Keelrowa, ale to bolo pred piatimi generáciami a, mimochodom, možno to aj o ňom bola lož.“

Šaman Agorw tancoval popri Deyvovi. Na hlave čelenka z dlhých pier, tvár a zadok mu zdobili tri vodorovné pruhy - červený, biely a modrý. Na bedrovom páse mal namaľovaný krivý kríž, kolená mal obalené kožami, na ktorých sa hojdalo sedem prstencov ľudských vlasov; jednu ruku mal v lebke obrovskej korytnačky a druhou natriasal palicu, z ktorej viseli tri prázdne korytnačie panciere. Jeho dušovajičko bolo tmavomodré s pulzujúcimi bledomodrými pásikmi.

„Hanbi sa, žena!“ zvolal. „Keelrowov duch ťa navštívi v snoch, nasadí tvojmu manželovi parohy. A dieťa ťa vysuší.“

„Pozri sa na ne!“ zakričala Deyvova matka. „Myslíš si, že by ich nejaké dieťa, aj keby bolo také veľké a tučné ako ty, vyprázdnilo?“

Kmeň burácal od radosti a veselosti, šaman sa začervenal a stratil sa

Deyvovi z očí.

Deyv na chvíľu zabudol na svoj strach i rozpaky. Chichotal sa. Jeho matka sa nebála ničoho. Želal si, aby bola opatrnejšia. Ale bola ako on, mala prchkú povahu a niekedy musela za to zaplatiť. Šaman jej to nejako vráti. No ona ani tak neoľutuje svoje slová. Bola ochotná znášať následky. Hlavne v situácii ako táto, keď ju načisto ovládla materinská pýcha.

Deyv, jej dieťa, bol stodeväťdesiat centimetrov vysoký, najvyšší z kmeňa. Mal široké plecia, ale dlhé nohy a šľachovitú postavu bežca na dlhé trate. Pokožku - farby tmavej medi, vlasy - čierne ako eben a zvlnené ako vetrom sčerený potok. Mal vysoké a široké čelo, nenápadné obočie, jastrabí nos, hrubé pery a okrúhlu, zahnutú bradu. Iba podľa jeho črt by bol ktokoľvek v okruhu šesťdesiatich míľ uhádol, že je Korytnačka.

Na hlave mal škrapinu z panciera pestrej korytnačky, okolo bedier pás šarlátovej farby a na nohách kožené čižmy. V pošve na koženom opasku mu visel úzky meč, obojstranne ostrý. Za opaskom mal aj kamennú sekerku. Na pleci si niesol puzdro s fúkačkou a piestovým valcom, ako aj tulec s dvanástimi šípami, ktorých hroty boli napustené jedom. Cez druhé plece mal prehodené laso.

Takto vyzeral každý správne vystrojený muž alebo žena, keď si išli hľadať životného partnera.

Vošli do džungle. Deyv vykročil k veľkému kríku, rozhrnul listy a pokračoval v ceste. Kmeň sa obrátil naspäť k osade, okrem jeho matky, otca a psa Juma. Asi dvadsať metrov za nimi ležala jeho mačka Aejiip, nehybne ako sfinga.

Deyv počkal, kým sa aj jeho rodičia nevrátili k domu. Vtedy zapískal a Jum, ktorý čakal na tento signál, k nemu priskočil. Bolo to mohutné zviera podobné vlkovi, s veľkými špicatými ušami, karmínovo sfarbenou srst'ou, pričom chvost lemovala čierna, a so šikmými zelenými očami. Oblizoval Deyvovi lýtko, až kým mu neprikázal, aby prestal. Vtedy si sadol a s vyplazeným jazykom striehol, čo bude. Čelo mal vysoké ako šimpanz a bol aj rovnako inteligentný.

Aejiip ich nechala čakať s nonšalanciou každej mačky na svete. Keď stála, dosahovala takmer metrovú výšku. Každého upútala jej elegantná žltohnedá srst' s čiernymi škvrnami. Nad veľkými žltými očami mala dva vodorovné čierne pásy, čelo mala také isté ako Jum.

Deyv rozmýšľal, že na ňu zapíska, ale mačka očividne dávala najavo, že ho nemieni sprevádzať - žiadna mačka neuznáva pána - na jeho dlhej púti. Hoci nevedela rozprávať, presvedčivo dokázala vyjadriť svoj nezájum.

Okrem toho žiarlila, lebo Deyv za posledné dva týždne venoval priveľa pozornosti Jumovi.

Deyv pokrčil plecami a otočil sa. S Jumom pred sebou sa uberal cestičkou v džungli. Každý krok, ktorým sa vzdŕaloval od kmeňa, bol krokom k osamelosti a ohrozenosti. Bol by šťastný, ak by ho sprevádzal niekto na love, niekto, koho pozná; vedel by, že sa na druhý deň, alebo hoci o sedem nocí, vrátia ku kmeňu. Ale ísť sám, len Veľká matka vie ako dlho, znamenalo triasť sa strachom a ochorieť od osamelosti.

Aj keď nebol slaboch, mal všetky zmysly v strehu. Za každým kríkom alebo stromom sa mohol skrývať jedovatý had, veľké hnusné šváby, príšera s chobotom, duch s jedovatým močom, palcožrút alebo niekto z nepriateľského kmeňa, bažiaci po jeho hlave a dušovajičku. Mohla tam byť aj nepriateľská žena, ktorá si vonku hľadá muža, hoci takých bolo veľmi málo.

Vietor fúkal spredu. Hoci ohýbal vetvy a koruny vysokých štíhlych stromov, na cestičke bol mierny. Napriek tomu by zavíal nejaký pach k Jumovmu ňufáku. Okrem vône ducha, no o psoch sa predpokladá, že sú psychicky citliví na takéto hrozné veci.

Očakávať, že pes začuje každý slabý, ale zlovestný zvuk nablízku, by bolo hlúpe. Džungľa škriekala, jačala, chichotala sa, húkala, krákala, hvízdala, rinčala, praskala a škripala. Väčšina zdrojov hluku bola ukrytá, ale Deyv sem-tam zazrel vtáka, plachtiaceho cicavca, slediaceho medveďa, tvora podobného štvornohej fúkačke, tlupu zlostných opíc alebo samotárskeho švába. Raz na chvíľu zastal, kým si korytnačka nepreniesla cez cestičku svoj obrovský pancierový náklad. Aj keď nepatrila medzi totemy jeho kmeňa, bola s nimi príbuzná, a preto sa k nej správal zdvorilo a s úctou.

Za ňou tiahol pluk veľkých žltých švábov, ktoré dúfali, že zožerú jej trus alebo nájdú štrbinu medzi mäsom a pancierom, kde sa zahrabú. Deyv zodvihol suchú palicu a tucet z nich rozmlátil na kašu. Tie, čo to prežili, sa dali na útek a Deyv zakričal na korytnačku: „Dlhuješ mi službu, ó, mocná sestra.“

Jum žral zvyšky švábov a vetril ďalšie. Každý deň mal dosť potravy, ale, ako každý pes, keď len mohol, napchal sa až do prasknutia. Aj keď sa to Deyvovi nehnusilo, nejedol spolu s Jumom. Namiesto toho si natrhal veľké žlté ovocie, ktoré dopoly ozobali vtáky. Idúcky ho jedol. Nájst' potravu nebol v jeho svete nijaký problém. Problém však bol nestať sa potravou.

Iba pred tridsiatimi dňami bol Deyv s kmeňom na mieste, kde sa každých

štyridsaťdeväť dní cyklu Temného démona konali výmenné obchody medzi všetkými deviatimi kmeňmi tejto oblasti. Vtedy všetci zabudli na boje a mierumilovne sa zišli na trhovisku. Trhy sa konali pri dome, kde bývali iba zvieratá, vtáky, hmyz, a možno tu sídlil aj nejaký neškodný duch. Podľa pradávneho zvyku sa v tomto čase vyhlásilo prímerie a všetky kmene sa schádzali na zarastenom priestranstve blízko širokej rieky, ktorú zakaždým najprv vyčistili. Obchodovalo sa s tovarom, ktorý jeden kmeň mal a druhý nie. Išlo o dlhé, nenútené a príjemné handrkovanie, prerušované hodovaním, pitím, fajčením, užívaním drog, rozpráváním erotických príbehov a neslušných vtipov. Konali sa tam atletické zápasy medzi mladými mužmi a ženami. Kmene si vymieňali informácie o love, varovaniach duchov a predbiehali sa vo chvastaní.

Deyvov kmeň ponúkal korytnačie ulity a z nich vyrobené harfy, veľké tekvice, ktoré rástli iba na jeho území, drogu z istej rastliny a ďalších prísad, ktorá dokázala vyvolať duchov predkov na krátky rozhovor, ale ktorej pôsobenie nanešťastie sprevádzali neznesiteľné žalúdočné problémy. Ponúkali aj hmyz, ktorého uštipnutie zaručovalo ženám veľmi príjemné pocity. Z nejakého dôvodu mužov tieto štípance iba svrbeli. Účinky na obe pohlavia trvali asi štvrt' dňa.

Za svoj tovar dostali Korytnačí ľudia údené mäso z pestrej korytnačky, ktorú nesmeli zabiť, a jej mäso mohli jesť iba v určitom čase; sladkú pálenku, ktorú vyrábal kmeň Kojotov z vody presakujúcej z vápencového útesu a rastliny, ktorej pôvod Kojoti držali v tajnosti už po desať generácií; kostenú flautu od kmeňa Rysov, ktorých rezbárske majstrovstvo prevyšovalo umelecké schopnosti všetkých ostatných kmeňov; korenie z džungle od kmeňa Hvízdajúcich veveríc; voňavé želé od kmeňa Plazivého stromu; údené mechúry pre šťastie od kmeňa Bezmenného boha; tekvice plnené neobyčajne chutiadou plnkou od kmeňa Hrdzavého švába; od kmeňa Stromových levov vtáky a opice, ktoré vedeli napodobňovať ľudskú reč; dušovajcia od kmeňa Červených skunkov. Posledný z kmeňov našiel pohrebisko predkov a odvážil sa vykopať ich dušovajčeka a obchodovať s nimi. Boli to zriedkavé a vzácne predmety, určené pre odvážneho šamana, ktorý vo svojich meditáciách nadväzuje kontakt s mŕtvymi a preberá ich silu.

Každú obchodnú sezónu mal jeden z kmeňov dozor. Muži a bezdetné dospelé ženy hliadkovali s palicami a udržiavali pokoj. Slobodní muži a ženy z kmeňov sa navzájom obzerali. Asi päť percent z nich to myslelo vážne, keďže väčšina zväzkov sa uzatvárala v kmeni. Ale stále boli aj takí,

ktorých dušovajičko sa nehodilo k dušovajičku nijakej vhodnej osoby opačného pohlavia v kmeni. A tí, či sa im to páčilo, alebo nie, si museli nájsť partnera z iného kmeňa.

Keď si muž alebo žena našli partnera v inom kmeni, dohodla sa svadba. Zároveň nastal ďalší problém, ktorý z dvojice bude musieť opustiť svoj kmeň a nasledovať partnera. Vzdať sa súkmeňovcov a žiť s cudzincami bolo ťažké, ale nutné, ak nebolo iného východiska.

Rozhodnutie, kto pôjde k cudziemu kmeňu, sa prijímalo rýchlo. Šaman z tretieho kmeňa vyhodil do vzduchu palicu s ostrým hrotom na každom konci. Ak sa zapichla do zeme hrotom, ktorý si zvolil budúci ženích, mohol si odvieť nevestu do svojho kmeňa. Ak sa palica zapichla opačným hrotom, znamenalo to, že musí svoj kmeň opustiť on.

Nie tak dávno sa Deyv tiež túlal po trhovisku. A podľa starého zvyku, keď uvidel slobodnú ženu, predstavil sa a prisadol si k nej, aby sa pohovárili. Nezáležalo na tom, či sa mu páčila, alebo nie, alebo či sa páčil on jej. Musel sa s ňou rozprávať spoločným trhovníckym jazykom a čakať, či ich dušovajička nezačnú žiarit rovnakými farbami. Alebo až kým sa neukázalo, že z toho nič nebude.

Deyvovi sa uľavilo, že sa nehodil ani k jednej z tých voľných. Medzi kandidátkami boli aj pekné ženy, ale žiadna ho zvlášť nepriťahovala. Medzi dievčatami, ktoré budú zrelé už v najbližšej sezóne, zahliadol dve dosť príťažlivé. Jediné, čo mohol spraviť, bolo počkať ďalších štyridsaťdeväť obehov Temného démona. Potom, ak sa jeho dušovajičko bude hodiť k jednému z ich, mohol by sa oženiť. Hoci by ho trápila neistota, či bude, alebo nebude musieť ísť k cudziemu kmeňu. Ale o tom by sa rýchlo rozhodlo.

Zatiaľ nemusí žiť ako panic. Kmeň Korytnáčiek, tak ako ostatné kmene, oplýval dobrovoľníčkami spomedzi starších žien, zvyčajne vdov, ktoré rady uspokojili potreby slobodných mládencov. Šamanova žena jednu z nich vyberie a dá jej rituálne meno. Potom táto žena žije v chatrči, kde zabáva mladých mužov. Má významné postavenie a na slávnostiach jej patrí čestné miesto.

Aj mladé ženy, ktoré si ešte nenašli vhodného partnera, zabáva starší muž, ktorého vybrali podobným spôsobom. Ak dievčina otehotnie, dieťa patrí jej, a keď sa vydá, manžel obradne a rád prijme dieťa za svoje.

Deyvovi sa zapáčila žena, ktorá sa o neho nežne starala, a tešil sa, že s ňou stráví viac času. Ale o niekoľko dní po návrate do domu si ho zavolať otec. Nevyzeral šťastne.

„Rada starších z deviatich kmeňov sa stretla a rozhodla, že nastal čas, aby našu zem oživila nová krv. To znamená, že každý kmeň musí vyslať mladých mužov a ženy, čo si počas tejto sezóny nenašli životného druha. Si jediný z Korytnačiek, kto neuspel. A preto, syn môj, musíš ísť, a veľmi skoro, do krajín mimo našej. Nemôžeš sa vrátiť, kým neprivedieš ženu, ktorej vajíčko sa hodí k tvojmu.“

Deyv bol natoľko šokovaný, že sa nezmohol ani na slovo.

„To isté sa stalo za čias tvojho starého otca,“ povedal otec. „Rozhodlo sa, že kmeň potrebuje novú krv. Poslali preč Atooriho, priateľa starého otca, aby si našiel ženu. Nikdy sa nevrátil a nikto netuší, čo sa s ním stalo. Potom vyslali ďalšieho mladého muža, Shamooma, vrátil sa so ženou z ďalekého kmeňa, ktorý žije tým smerom.“

Otec ukázal ľavou rukou. „Mala oveľa bledšiu pokožku ako my, žlté kučeravé vlasy a modré oči. Porodila dve deti, Tsagiho, ktorý zomrel, skôr ako si sa narodil, zabil ho bojovník Kojotov, a Korri, šamanovu ženu.“

Deyv prehltol a povedal: „Počul som ten príbeh, otec, ale veľa som o ňom nepremýšľal.“

„Je načase začať o ňom premýšľať.“ Slzy mu stekali po lícach. „Je ťažké vidieť syna, ako odchádza v ústrety neznámym nebezpečenstvám mimo územia deviatich kmeňov. Aj známe nebezpečenstvá sú dosť zlé.“

„Preto bola mama v posledných dňoch taká smutná?“

„Áno.“

Otec začal vzlykať a Deyv ho objal a držal, až kým sa neupokojil. Lenže on sám sa tak rozvzlykal, keď chcel utešiť svoju plačúcu matku, až ho nakoniec musela utešovať ona. Tej noci išiel za Pabashum, za ženou mladých slobodných mužov, aby sa aj s ňou rozlúčil. Jeho pes Jum nevedel rozprávať, ale veľmi skučal, keď ho Deyv kropil slzami. A keď mu Jum oblizoval tvár, Deyv konečne pocítil akú-takú úľavu. V nasledujúcich dňoch jeho vajíčko naplňali čierne oblaky a tmavozelené prúžky.

2

Ocitol sa v džungli, a nemal potuchy, kam pôjde, ani ako urobí, čo urobiť má. Najprv sa musí dostať preč z územia deviatich kmeňov. Nebol vhodný čas motať sa osamote po džungli. Po štrnástich nociach medových týždňov musia mladoženisi vyraziť von a zabiť nebezpečnú šelmu alebo nepriateľa

z iného kmeňa, priniesť jeho hlavu a položiť ju k nohám manželky. Toto obdobie sa začína práve teraz, keď má pred sebou dlhú cestu. Kmeň mohol zobrať do úvahy aspoň to a dovoliť mu počkať, kým sa lovci hláv nevrátia domov.

Uvažujúc o tom, ale nie až tak, aby nebol dosť ostražitý, pokračoval Deyv v ceste. Po chvíli sa dostal na veľkú otvorenú stráň. Cestička viedla nadol pomedzi rastliny, ktoré siahali iba po pás. Ich tenké stonky niesli kvety s čiernym stredom, modrým okružím a dvanástimi špicatými žltohnedými lupienkami. Ako okolo nich prechádzal, otáčali k nemu korunky.

Deyv poháňal Juma do behu. Rastliny vycítili možnú obeť a svojou vôňou na ňu upozorňovali roje veľkého bodavého hmyzu. Ak by ho tie potvory dobodali na smrť, zahrabali by sa do jeho mŕtvol a nakládli by tam vajíčka. Korene rastlín by potom vyklíčili do jeho mäsa.

Zrazu ho ovanula ťažká vôňa. Ale on a pes sa dostali do džungle, skôr ako začul hrozivé cvakanie. Chvíľu ešte pokračoval v behu, lebo o hmyze vedel, že občas naháňa svoju obeť aj do pralesa. Hneď ako sa ocitol mimo nebezpečenstva, spomalil. Bolo nebezpečné bežať džungľou. Hluk upozorňoval dravce alebo nepriateľov, že niekto prichádza.

Čoskoro sa ocitol na ďalšej stráni, ktorá bola kedysi zarastená rastlinou vevshmikl. Stádo obrovských zverov pomaly postupovalo dolu kopcom a páslo sa. Nohy mali ako čierne stĺpy, telá ako masívne žlté zámotky, krky hrubé, ale dlhé, mali ovísajúce pysky a nad každým okom dvojité parohy. Ich veľké modré uši sa lenivo kývali, modré chvosty švihali sem a tam.

Deyv a Jum sa pustili dolu kopcom, ale zverom sa vyhli veľkým oblúkom. Ak ste neobťažovali vy ich, nechali vás tiež na pokoji.

Spásli už takmer tri štvrtiny porastu. Rastliny, čo ešte ostali, otáčali hlavy v ústrety záhube, hoci bolo málo pravdepodobné, že by mohli „vidieť“. Od ich koreňov sa ozývalo hlasné cvakanie, bol to hmyz, tiež odsúdený na smrť. Keby jeho kvetinoví partneri zmizli v rozďavených papuliach atadeymov, pokúsil by sa prebodať cez ich hrubú kožu. Ale obrovské nohy zverov ho zadlavia a onedlho tu už nebudú ani rastliny, ani hmyz.

Potrvá mnoho dní, kým tráva zas vyrastie a zbujnie. Potom, pomaly, vypučia semená vevshmiklu a po čase ich bude opäť plná stráň. Vyliahne sa hmyz fokookia miesto bude zase nebezpečné. Potom atadeymy znova vyjdú z džungle a začnú sa tu pásť.

Obloha bola ešte stále biela a taká jasná, že by Deyv mohol oslepnúť, ak by na ňu dlhšie hľadel. Vietor, čo fúkal pomedzi stromy a ponad svah, mu príjemne ochladzoval spotené telo. Za ním sa začali zbierať tmavé mračná.

Do večera príde riadny lejak.

Z opačnej strany sa hnal zvláštny útvar. Vysoko na oblohe sa dral proti vetru. Už ako dieťa Deyv vídal takéto obrovské čierne útvary nad územím kmeňa. Prichádzali pravidelne, každých dvanásť dní, prirodzene, pozorovať sa dali, iba keď nebolo zamračené nebo.

O chvíľu bol útvar tak blízko, že si ho Deyv mohol dobre obzrieť. Vznášal sa nad zemou, bol dlhší a širší ako čistina, na ktorej stál. Oveľa väčší. Tvorili ho dve rovnobežné priamky, cez ktoré viedli ďalšie dve: #.

Vtom uvidel druhý útvar, a keď bol dosť blízko, rozoznal v ňom podobu písmena S.

Tretí bol ako O.

Štvrtý ako X a piaty ako H.

A prichádzali ďalšie, ale Deyv sa schoval pod stromy, takže ich cez hustý porast nevidel.

Šaman povedal, že sú to slová Veľkej matky, a ten, kto im porozumie, stane sa jedným z jej božských dietok a bude mať obrovskú moc.

Aj keď žena z kmeňa Avadeymov, ktorá má muža z kmeňa Korytnačiek, si to vysvetľovala ináč. Verila, že sú to člny Veľkej matky. Keď nastane ten čas a obloha bude priveľmi horúca a jasná, aby tu pokračoval život, člny zostúpia a ľudia do nich nasadnú. Zanesú cestujúcich na ďaleké miesto, kde nikdy nebude príliš teplo, kde nebudú žiadne nebezpečné zvery a ľudia tam budú žiť vo večnej blaženosti.

Deyv veril šamanovi. Čo už o tom môže vedieť nejaký Avadeym? A prečo by práve Avadeymovia mali žiť na takom mieste? Vari nie sú odvekými nepriateľmi kmeňa Korytnačiek? Ak by také miesto existovalo, Korytnačky by sa tam isto dostali. Ale Avadeymovia? Nikdy!

Deyv a Jum prišli k rieke. Jum sa hltavo napil. Deyv si dal iba dúšok. Breh sa tu zvažoval k úzkej piesočnatej pláži. Na piesku boli vtáky s veľkými bielymi zobákmi a obrovský svetlomodrý vodný zver s dlhým chvostom, mohutnou tlamou a zubiskami. Keď sa za pánom vynoril z listia Jum, vtáky zatrúbili a odleteli. Riečna šelma, ktorá vyzerala dosť veľká, aby si poradila aj s tuctom chlapov, zarevala a stiahla sa späť do vody.

Deyv vedel, že athaksum sa ich nebojí. Teraz ich s očami navrchu hlavy sledoval, akoby dúfal, že sa pokúsia riečku prebrodiť. Požieral ľudí, ale dychtil po psoch. Jum to vedel, a preto kňučal.

Voda bola celkom čistá, lebo už takmer tridsať dní nepršalo. Brázda na hladine naznačovala, kde sa athaksum ponoril. Teraz musel byť zalezený niekde pri dne - vyčkával, kedy vstúpia do jeho ríše. Jeho bystré oči a

citlivé uši zachytili vo vode aj ten najmenší pohyb. Potom sa dokázal neuveriteľne rýchlo vynoriť, pričom kýval chvostom zboka nabok a bagroval vodu labami s plávacími blanami. Tlamu mal zatvorenú, ale bol pripravený kedykoľvek ju otvoriť a zaboriť ostré zuby do mäsa.

Jum sa pozeral na Deyva a ešte stále kňučal.

Deyv ho pohladkal po hlave: „Neboj sa, my sa nedáme.“

Jum prestal skuvíňať, ale vyzeral taký utrápený, ako mu to len dovoľoval nedostatok svalov na papuli.

Na pláži a brehu bolo veľa naplaveného dreva. Deyv dotiahol k rieke dve brvná a mečom postínal liany zo stromov. Trvalo mu dosť dlho, kým brvná spojil. Medzitým sa na pláž vrátili vysoké vtáky, ale ostali asi tridsať metrov od neho. Zrazu sa vynorili oči riečnej šelmy. Chladne hľadela na svoje nastávajúce obete, a znovu sa ponorila. O chvíľu Deyv zazrel athaksuma niekoľko stôp pod hladinou. Ale rýchlo mu zmizol z dohľadu.

Keď bol s prácou hotový, prikázal Jumovi, aby vyskočil na prednú časť brvien. Pes tam opatrne vyliezol a sadol si. Deyv potlačil plť, ak sa to tak dá nazvať, do vody. Chcel ju spustiť na hladinu, a potom naskočiť na jej zadnú časť. Hneď nato by vytiahol fúkačku a vložil do nej šíp.

Ale skôr ako stihol skočiť na plť a posadiť sa, pocítil slabé chvenie piesku pod nohami, za ktorým nasledovali mohutné otrasy. Akoby ktosi pukal bičom, ale vtedy už bol vo vode. Piesok nahradilo bahno, ktoré sa vznášalo a zase usádzalo, vznášalo a usádzalo. Rieka sa zrazu zdvihla, sčerila a hnala vlnky k nemu.

Zemetrasenie!

Bolo príliš neskoro vrátiť sa na breh. No ak bol neistý a prestrašený on, musel byť aj athaksum. Na pláži oproti, asi tristo metrov od nich, sa stromy nakláňali a knísali a piesok sa vzdúval, akoby to bola koža ťažko dýchajúceho zvieraťa.

Deyv zvrieskol, napoly zdesene a napoly odhodlane. Odstrčil brvná, vyskočil na ne a posadil sa. Jum bol príliš vystrašený, aby kňučal; srst' mal zježenú a snažil sa udržať rovnováhu. Plť sa kĺzala, stúpala a klesala na vlnách.

„Drž sa!“ zakričal Deyv. Až neskôr si uvedomil, aká nezmyselná rada to bola, veď pes nemá ruky. Ale musel niečo povedať, taká je už podstata každej ľudskej bytosti. Povedať hocičo, hoci aj nezmysel, lebo kým človek hovorí, žije.

Aj keď bol šokovaný, ešte mal dosť duchaprítomnosti, aby vytiahol z puzdra fúkačku. O chvíľu bol v nej aj šíp.

Riečna obluda vypláva na povrch vždy tesne pred tým, ako sa vrhne na svoju obeť. Aspoň tak o nej rozprávali lovci z Deyvovho kmeňa.

Chcel namieriť zbraň smerom, odkiaľ sa mohla šelma vynoriť. Hneď ako sa jej oči ukážu na hladine, fúkne jej šíp do najbližšieho oka. To mocnú šelmu oslepí a hadí jed, najúčinnnejší a najbolestivejší, aký jeho kmeň pozná, prenikne do jej krvi, ochromí ju a ona skape v smrteľných kĺkoch.

Teraz však iba Matka vie, čo sa stane. Zem sa chvela ako rôsol. Voda sa vzdúvala vo vlnách vyšších ako on a všetky sa valili k nemu. Musel striechnúť na athaksumove oči, ktoré sa mohli každú chvíľu vynoriť, zároveň ľavou rukou vo vode smerovať plť k opačnému brehu a oboma nohami ju poháňať. V druhej ruke držal zbraň, pripravený zasiahnuť šelmu.

Jum besne štekal a hrozilo, že to prenikne až k ušiam hladného athaksuma. Šelma sa poženie za zvukom ako terčom, a potom sa jej široká čeľusť...

Deyv zúfalo vesloval rukou a súčasne sa snažil sledovať hladinu. Zrazu sa pred ním zdvihla vlna. Otrasy museli opäť zosilnieť, keď bola taká obrovská, jej hrebeň siahla do výšky dvoch chlapov. Dopadla na prednú časť plte. Zareval, keď videl, ako zmietla Juma. Potom nezadržateľný príval vody strhol do rieky aj jeho.

Deyv nestratil duchaprítomnosť. Ešte stále držal fúkačku nad hlavou, pohyboval nohami a ľavou rukou. Bol zaskočený, ale nie natoľko, aby si neporadil. Ani mu na um nezišlo, že by sa mohol utopiť. Jediné, čo ho zaujímalo, bola riečna šelma. Ako sa krútil a zápasil so živlom, uvidel dva poloblúky. Neboli napravo, ako to očakával, ale naľavo. Buď si šelma zvolila smer, aký by si podľa Deyvových predkov nikdy nevybrala, alebo ju vír strhol zo zamýšľanej trasy. Akokoľvek, zrazu bola tu a on nebol schopný okamžite zareagovať. Zbraň mal v pravej ruke, nepriateľ bol naľavo. Čo ako rýchlo by sa zvrtol, zver mu zatiaľ mohol uniknúť pod hladinu. A nakoniec by vyrazil z hĺbky, kam jeho šíp neprenikne, a zubami by ho zdrapol za nohu.

Sekundu alebo dve Deyv hľadel do bledomodrých očí smrti. Oči sa začali ponárať. Deyv sa s námahou krútil vo vode, ktorá sa valila cez neho. Bolo príliš neskoro a on to vedel. Keď sa tie ostré zuby zaboria do jeho nohy, môže zápasiť, koľko len chce, ale nepomôže si. Jeho sila sa im nevyrovná.

V ruke bezmyšlienkovite zvieral meč a nakláňal sa dopredu. Oko šelmy bolo iba niekoľko centimetrov pod hladinou, keď ho zasiahol.

Voda sa zvířila a všade striekala krv. Hrubý chvost švihol vzduchom a

pleskol o hladinu.

Deyv takmer stratil meč, keď sa snažil dostať späť na plť. Prsty sa mu šmýkali na mokrom dreve, ale zachytil sa, vydriapal a čoskoro už sedel na brvnách. Okamžite vytiahol hore aj nohy.

Lístie na stromoch pri opačnom brehu sa ešte trepotalo, ale kmene sa už prestali kolísať. Zemetrasenie, aspoň nateraz, bolo preč. Vlny začali klesať. Deyv vyskočil. Prihrbil sa a rukou sa zachytil o predok plte, aby udržal rovnováhu, kým sa poobzerá. Jum sa tiež prikrčil, a keby nebol taký mokrý, srsť by mal určite zježenú. Pozeral sa napravo. Deyv dúfal, že pes zacítil athaksuma, a tiež sa ta zahľadel. Bol tam. Najprv len veľký tieň, potom jasne rozoznatelné telo a nakoniec obrovská hlava. Zdravým okom hľadel na Deyva, potom sa k nemu otočil celým telom a približoval sa tak rýchlo, akoby sa kízal po bahnitom dne.

Deyv postojacky balansoval na plti. Keď šelma vystrelila z vody, otvorené ústa pripravené schmatnúť ho a odviecť, uskočil na druhý koniec plavidla. V tom istom okamihu jej vrazil do hrdla meč. Obluda sa prevalila cez plť, švihla chvostom a zmietla Deyva dolu.

Z rieky sa vynoril, prskajúc vodu. Mal pocit, akoby mu ruku zasiahol ťažký kyjak. Nemohol ňou hýbať. Bol príliš otrasený na to, aby vnímal, či ešte stále zviera v ruke meč, no tušil, že ten už bude niekde na dne. Štekajúci Jum sa prikrčil, akoby mu chcel skočiť na pomoc.

Deyv sa chodidlami dotkol bahna. Kopol nohou dozadu a konečne pocítil dno rieky. Brodil sa v hustom bahne tak rýchlo, ako vedel, len aby sa čím skôr dostal k brehu. Voda klesala, siahala mu po pás. Dral sa dopredu so strachom, že sa mu tie veľké ostré zuby zatnú do nohy a stiahnu ho späť.

Keď sa dostal na piesok, voda mu siahala už iba po členky. Potkýnajúci sa a dychčiac utekal do džungle. Za chrptom počul rev, ale neobzrel sa. Zabáral sa do piesku a zrazu zacítil mäkkú zem. Opäť rev, tentoraz tak blízko, až mal pocit, že mu nohy ovanul horúci dych.

Hodil sa do húštiny, kotúlal sa, potom vstal a chcel vyliezť na strom s nízkymi konármi. Za ním sa lámalo krovie pod ťarchou obrovského tela. Deyv vyskočil, aby sa zachytil konára, ale pošmykol sa a ťažko dopadol na chrbát. Zdalo sa, že mu niet pomoci. Napriek tomu sa pokúšal vstať, no omylom sa podoprel zranenou rukou. Neudržala ho a spadol znova.

Začul hlboké vrčanie, čosi zapraskalo a uvidel Juma. Pes poskakoval okolo athaksuma, dorážal na jeho zdravé oko. Riečna šelma si ho nevšímala, ale v každej chvíli mu mohla zaťat' zubiská do hlavy. Zo zraneného netvora sa ešte stále valila krv, modrú srsť mu sfarbovala do

červená a spolu so špinou vytvárala bledočervené bahno.

Deyv videl, že nemá zmysel pokúšať sa vyliezť na strom. Ľavou rukou by sa dokázal zachytiť o vetvu, ale bez pomoci druhej by sa na ňu nevytiahol. Mohol utiecť do lesa a obetovať Juma. Možno by zdupkal aj Jum, keby vedel, že jeho pán je v bezpečí.

Nie, Jum bol príliš zaujatý na to, aby ho zbadal. Bude dráždiť athaksuma, až kým sa ten naňho nevrhne.

Deyv zovrel porisko kamennej sekerky a vytrhol ju spod opasku. Kričiac dobehol k netvorovi a začal mu zbraň rovno medzi oči. Ten sa otočil, vzopál a zhltnú sekerku práve vo chvíli, keď ňou Deyv skúsil opäť začať. Athaksumova tvrdá papuľa sa mu obtrela o päť a mohol byť rád, že neprišiel o ruku.

Spolu so psom sa rýchlo stiahli z dosahu skapínajúceho netvora. Hrot sekerky mu vytŕčal hneď spoza gamby, zmietal sa, vrtel a ťažkým telom lámal krovie. Zdravé oko mal vypúlené, z toho zraneného sa mu čoraz rýchlejšie rinula krv. Zúriivo kopal nohami a z hrdla sa mu dral kľokotavý chrapot. Napokon sa prevalil na chrbát, celý sa skrútil, hlavu zavŕtal do zeme a skončil.

Deyv začul za sebou šramot. Zvrtol sa, aby čelil ďalšiemu nebezpečenstvu, hoci cítil, že už nemá síl. Uvidel veľkú žltohnedú mačku s čiernymi škvrnami a zlatými očami, prikrčenú na skok.

„Konečne si sa ukázala!“ povedal zadychčaný Deyv.

Spolu s Jumom ešte dlho hľadali v bahne stratený meč. Deyv sa márne ponáral, ale pes ho našiel na tretí pokus a štekotom upozornil pána, kde sa nachádza. Aj zranenou rukou už mohol opäť hýbať. Aejiť sa na hľadanie nezúčastnila. Hoci vedela plávať, neznášala vodu. Okrem toho bola hladná a celkom zaujatá trhaním mäsa zo zdochliny.

Deyv odťal mečom pár kúskov aj pre Juma. Potom vytiahol sekerku z obludinho hrdla a vyrezal jej jazyk. Ocielkou, ktorú nosil pri sebe, vykresal oheň. Upečený jazyk bol lahodný.

Medzitým sa v úctivej vzdialenosti zhromaždili vtáky, hŕf malých mäsožravých tvorov pripomínajúcich opice a niekoľko zvierat, ktoré sa podobali bravom. Len čo sa Deyv a jeho druhovia vydali na cestu, ozval sa škrekot, piskot, chrochtanie a kvíkanie zvierat, ktoré sa pustili do hodovania.

Kým trojica prešla na druhý breh, mračná už zakrývali takmer polovicu oblohy. Vietor, ktorý ich hnal, rozhýbal vrcholce stromov a rozvlnil hladinu rieky. Náhle sa zotmelo a o niekoľko minút už pršalo. Dážď šľahal do korún stromov, predieral sa cez bujné lístie a vo veľkých kvapkách dopadal na zem.

Deyv, Jum a Aeip si našli útočisko pod obrovskou muchotrávkou, ale voda im aj tak zmáčala končatiny. Aeip vyzerala napaprčene, Jum sklúčene. Deyv sa krčil medzi nimi, aby sa trocha zohrial teplom ich tiel. Oblohu bičovali blesky. Hromy ohlušujúco burácali. Z diaľky sa ozval strašný rachot padajúceho stromu, ktorý strhával so sebou aj liany.

„Neľutuješ, že si sa rozhodla ísť s nami?“ spýtal sa Deyv mačky.

Aeip zaprskala.

Keď sa prestalo blýskať, Deyvovi sa podarilo zaspať. Obloha bola ešte zatiahnutá, keď sa prebudil, ale už nepršalo. Stuhnutý a premrznutý sa pustil dolu chodníkom. Jum a Aeip bežali pred ním.

Keď prešli kus cesty, mačka sa vydala na lov. Vrátila sa s veľkým hlodavcom, ktorý mal obrovské ušiská. Vyhliadli si strom shwinkl a z jeho búrľaviny vyhnali čosi ako netopiere. Bolo tam príjemne a teplo, aj dosť miesta pre všetkých. Deyv najprv nabhíeral trocha suchého dreva a lístia a upiekol si svoju časť hlodavca. Potom sa vyšplhal hore a pomocou lana vytiahol psa. Spalo sa im dobre, hoci ich sem-tam budilo štipanie mimoriadne dotieravých parazitov, ktoré im tam zanechali predošlí obyvatelia.

Ráno sa v ceste nepokračovalo. Deyv odišiel na lov a zložil ushuthikla, zvieratá, ktoré sa veľmi ponášalo na opicu, ale jeho predkami boli pravdepodobne kojoty. Traja priatelia sa dobre najedli. Nedojedené zvyšky chcel Deyv schovať na horšie časy. Mäso však prilákalo také množstvo bodavých múch, že sa všetci traja radšej napchali do prasknutia a ostatok prenechali hmyzu.

Ďalšie dva dni putovali bez nehody. Mraky sa pomaly rozchádzali a vzduch sa oteplil. No potom sa obloha opäť zatiahla.

Keď sa blížili k rázcestiu, Jum zastal a zavyl. Deyv skočil do krovia a volal k sebe aj svojich druhov. Vtom sa zjavili traja mladíci z kmeňa Červených skunkov. Lesklé čierne vlasy na temene mali vyčesané a tváre pomalované červenou farbou. Z uší im viseli veľké drevené kruhy, nosné

dierky mali prepichnuté drevenými kolíkmi, na oboch koncoch okrášlených perím. Nohy im zdobili zelené, červené a čierne pásiky. Na chrbtoch niesli puzdro s fúkačkou, v rukách držali dlhé kopije a za opaskom mali tomahavky. Očividne boli na bojovom chodníku.

Deyv bol v pokušení. Keď prejdú okolo, mohol by skoliť posledného, na ďalšieho by nahuckal zvieratá, a kým by sa spamätali z prekvapenia, dostal by ďalšieho. No uvedomil si, že by to bola priveľká záťaž, vláčiť so sebou ich hlavy a dušovajička. Ale mohol by ich ukryť do bútlaviny stromu a vziať si ich na spiatocnej ceste.

No čo ak sú tí traja iba predvojom väčšej skupiny? Potom by bol v kaši. Najlepšie bude neriskovať. Aj tak ich túžobne sledoval, až kým sa nestratili v najbližšej zákrute. Ešte nikdy nikoho nezabil, nemal nijakú trofej.

Vyčkával, kým sa neubezpečil, že tí traja neboli prednou hliadkou. Až potom pokračoval v ceste. Jum šiel pred ním a Aejiip ho nasledovala vo vzdialenosti asi dvadsiatich metrov pre prípad, že muži Deyva spozorovali a niekde na neho striehnu. Mačkin čuch síce nebol taký citlivý ako Jumov, ale mala výborný sluch.

Cestou Deyv natrafil na strom s mäsnatým ovocím a obral, čo na ňom nechali vtáky a zver. Všetci traja sa posilnili výživnými, ale prudko zapáchajúcimi plodmi. Čoskoro došli k ujushmiklu, starovekej diaľnici.

Bola to pätnásť metrov široká cesta, postavená z akejsi pružnej oranžovej hmoty; tri biele čiary ju delili na štyri jazdné pruhy. Deyv netušil, prečo predkovia postavili takú cestu, ani čo znamenajú tie biele čiary. Nevedel ani, akí ľudia tu bývali. Podľa rozprávania jeho starej mamy tu kedysi žili staroveké národy, nepredstaviteľne dávno. Tí, čo postavili túto cestu, mohli byť aj staviteľmi domov. A možno tiež zhotovili nehrdzavejúce a večne ostré meče či iné výnimočné predmety, ktoré sa z času na čas nájdu.

Títo predkovia mali obrovskú moc, aj keď nie takú veľkú, aby ich uchránila pred vymretím. Napríklad táto cesta musela existovať dávno pred tým, ako sa narodil Deyvov pra-pra-pra-prastarý otec, a pravdepodobne tu bola ešte oveľa skôr. Napriek tomu nezarastala burinou, ba ani stromy sa cez ňu nedokázali predrat' a poškodiť ju. Do vzdialenosti dvadsiatich metrov od cesty chradli všetky rastliny, s výnimkou nízkej trávy. Pôdu okolo z času na čas vyplavili záplavy. Ale akýmsi zázrakom zem vždy znova zaplnila výmole. Cesta odolávala aj zemetraseniam, tie ju síce pokrivali, ale časom sa sama narovнала.

No občas bývali poryvy zeme také obrovské, že im nemohol vzdorovať ani taký úžasný materiál. Deyv počul, že kdesi ďaleko vyrástla pod ňou

celá hora, a cesta sa potom vinula ponad ňu. Logicky sa mala na viacerých miestach pretrhnúť, ale ona sa jednoducho natiahla.

Deyv sa spoza krovia poobzeral na obe strany, a potom vykročil. Držal sa uprostred, aby bol dosť ďaleko, keby ho niekto chcel z húštiny napadnúť fúkačkou alebo kopijou. Pred dvoma rokmi sa dostal do týchto končín počas lovu, vtedy išiel po hladkom kaučukovitom povrchu niekoľko míľ, ale opačným smerom. Keď sa otočil, uvedomil si, že ešte nikdy nebol tak ďaleko od domova.

Cesta im príjemne ubiehala. Aejiip šla po jednom a Jum po druhom okraji diaľnice. Deyva tešilo, že má dobrý výhľad dopredu i dozadu, no aj tak sa cítil nechránený a zraniteľný. Keby niekto vybehol z džungle na jednej strane, mohol by utekať na druhú. Čo by však urobil, keby sa nepriateľ vynoril z oboch strán?

Táto myšlienka ho znepokojovala. No nemal inú možnosť, len ísť ďalej po ceste, ušetrí tak veľa času. Ak bola pravda to, čo hovorieval jeho otec, ešte pár míľ a opustí územie deviatich kmeňov. A tam na neho budú číhať ďalšie nebezpečenstvá. A iba Veľká matka vie, aké potvory tam prebývajú. Po dlhom putovaní sa dostal na miesto, kde sa zem pri ktoromsi zemetrasení prepadla. Cesta sa tu strácala pod vodou, ktorá sa nahromadila po nedávnom daždi. Úplné jazero. Zastal a uvažoval, či pokračovať po ceste, alebo obísť vodu. Tak by sa však dostal rovno do džungle. A ktovie, akí ľudia alebo šelmy tam číhajú na okoloidúcich?

Rozhodol sa ísť rovno, kým voda nebude prihlboká. Potom bude pokračovať po plytčine na okraji pralesa. Meč a sekerka boli príťažké, aby mohol dlhšie plávať. A možno ani nebude musieť.

Voda mu už siahala po členky a neskôr po pás. Obe zvieratá plávali za ním. Aejiip pri tom nespokojne mraučala. Deyv sa otočil doprava, aby sa prebrodil do plytšej vody. Zrazu strašne vykrikol a zúrivo sa metal. Keď sa napokon dostal na druhý breh jazera, veľmi ho bolela noha. Zatínal zuby, aby neplakal nahlas. Dúfal, že nikto nepočul jeho krik.

Sadol si do bahna a prezeral si sieť červených pruhov na ľavom stehne. Bolest' pomaly poľavovala, ale svaly mal stále stvrdnuté. Chvíľu si šúchal nohu, aby kŕč povolil. Pomohlo to. Vstal a pomaly kráčal cez vodu po okraji džungle. Po niekoľkých míľach chôdze cítil už iba slabé svrbenie. Z jazera sa vystrčilo čosi bledé a okrúhle. Možno to bola tá potvora, čo sa ho dotkla svojimi jedovatými chápadlami.

Keď bola cesta opäť suchá, pokračoval po nej. V diaľke sa ukázal vrch, o ktorom mu rozprával otec. Bol ešte veľmi ďaleko aj po niekoľkých míľach

chôdze. Deyv sa rozhodol, že pôjde až na jeho vrchol, ak cestou nenarazí na nejaký kmeň. Vtom Aejip vydala slabý varovný zvuk. Deyv sa obzrel: asi míľu za ním sa vo výške približne sto metrov vznášal veľký belavý objekt. Vbehol do džungle s oboma zvieratami v päťách. Keď teleso letelo ponad neho, rozoznal jeho tvar pripomínajúci loď, s okrúhlymi dierami naspodku. Bol to tharakorm. Očakával, že z neho budú vypadávať tajomné predmety, ale nestalo sa tak. Vôbec mu to však nechýbalo.

Keď teleso zmizlo z dohľadu, Deyv sa znova vrátil na cestu. Často sa obzeral, hoci nebezpečenstvo mohlo prísť aj zboku. Po čase sa dostal na križovatku dvoch ciest. Na chvíľu si sadol, aby porozmýšľal, ktorú z nich si vybrať.

Znepokojovali ho aj neznáme objekty na rázcestí. Boli tam štyri kovové stĺpy a na každom z nich okrúhla búdka so štyrmi okrúhlymi očami. Deyv o nich nikdy nepočul.

Hoci sa zdalo, že sú neživé, nemal chuť skúmať neprebádanú prácu predkov. Ak to boli ich totemy, bolo by nebezpečné približovať sa k nim. Každý predsa vie, že totemy sú počarované - niektorých ochraňujú, iným zasa škodia.

Keď sa vzdialil od križovatky asi na sto metrov, zrazu začul čudný zvuk. Vychádzal zo stĺpov a horné oči dvoch skriniek, ktoré boli otočené k nemu, blikali zelenou farbou. Od prekvapenia až podskočil a zhíkol. Jum štekol a ostal ticho. Aejip zamraučala. Deyv nehybne stál a díval sa na zelené svetlo. Potom sa pomaly vracal späť. Zrazu svetlá zhasli a stĺpy trikrát zaklingali. Deyv ostal stáť ako primrznutý. Obe zvieratá sa tisli k nemu. Po chvíli pošepkal Jumovi, aby išiel bližšie ku križovatke. Psovi sa síce nechcelo, ale poslúchol. Opäť zaznel zvuk a zelené svetlá sa znovu rozsvietili. Jum zastal a obzrel sa za pánom. Deyv ho zavolať späť. Keď sa pes vracal, ozvali sa tie isté zvuky a zelené svetlá zmizli.

Za okamih na ceste neďaleko stĺpov pristál veľký dúhový vták. Ako dosadal, znova zaznel zvuk a zažiarili zelené svetlá. Vták sa zľakol a odletel. Zelené svetlá sa ešte niekoľkokrát rozsvietili a potom zhasli.

Deyv nechápal, čo sa deje. Nepáčilo sa mu to. Veľkým oblúkom, aby sa vyhlí stĺpom, viedol svojich spoločníkov na druhú cestu. No len čo na ňu vkročil, stĺpy obrátené k nemu sa rozozvučali a ich oči zozeleneli. Rýchlo prešiel cez kaučukovitú hmotu a vo chvíli, keď sa spolu s Jumom a Aejip ocitli mimo cesty, stĺpy opäť zaklingali a svetlá zhasli.

Vrátil sa na prvú cestu, ale tak, aby bol čo najďalej od stĺpov. Ostali temné a mlkve.

Deyvovi odľahlo, utrel si spotené čelo.

O chvíľu musel znova vbehnúť do džungle a schovať sa pred ďalším tharakormom. Tentoraz však zazrel nejaké hlavy - z takej diaľky veľmi drobné - v otvoroch na jeho trupe.

Dni ubiehali. Deyv a jeho druhovia prešli niekoľko ďalších križovatiek so svetiacimi a ozvučenými stĺpmi. Ale už sa pri nich nezastavoval. Nikde nezazrel ani človečika a bol tomu rád. Na druhej strane ho však neprítomnosť ľudí znepokojovala. Je možné, že tu nijakí nežijú? Alebo sa vyhýbali ceste z dôvodu, o ktorom by mal vedieť?

Vrch bol teraz dobre viditeľný. Jeho vrchol pokrývalo čosi biele, ale svahy boli tmavé. Začalo pršať a všade museli obchádzať mláky a jazierka. Napokon natrafil na miesto, ktoré poznačila dávna katastrofa. Na okraji džungle ležalo množstvo hniúcich stromov, nad ktorými vyrástli nové. Povrch cesty bol vydutý a skrútený ako kus kože. Deyv, Jum a Aejiťp to miesto obišli, a keď sa diaľnica znova ako-tak vyrovnala, vrátili sa na ňu. A ďalšia križovatka. Stĺpy na nej sa nebezpečne nakláňali a v priestore medzi nimi bola vydutina.

Deyv zistil, že stĺpy nereagujú, keď je od križovatky asi na sto metrov. Ale práve, keď chcel zísť z cesty, stĺpy vydali zvuk a spodné oči sa rozsvietili na červeno.

Deyv nadskočil, ale nielen pre nečakanú reakciu skriniek. Aj zvieratá sa prekvapili, Jum štekala a Aejiťp mraučala. Deyv jačal, cítil, ako ním prešlo akési vlnenie, čo prišlo zo samotnej cesty. Pálilo to a bolelo. Poskakoval ako myš na rozpálenom kameni. Pokúsil sa zbehnúť z cesty, ale opakované údery ho zrazili z nôh. Tie najhroznejšie, najprudšie rany pocítil v boku, na ktorý dopadol.

S krikom sa skotúlal z cesty, ležal v prachu a dychčal. Zavýjajúci Jum skončil s hlavou na pánových nohách. Aejiťp dopadla na brucho a vyrazilo jej dych.

Deyv sa konečne zhlboka nadýchol, pocítil novú silu v svaloch a posadil sa. Stĺpy ešte vždy zvučali a blikali červeným svetlom. Neisto sa postavil a poobzeral, aby sa uistil, či jeho strašný krik neprivilal ľudí alebo zvery. Nikoho nevidel.

Ba predsa.

Ku križovatke sa blížil ďalší tharakorm. Teraz dobre videl jeho boky aj biely trup, krátke stožiare a rozvinuté plachty. Na rozdiel od tvorov na palube, ktoré mohli lietať, sa telo iba nechávalo unášať vetrom.

Práve keď si ho Deyv všimol, začali z neho vypadávať tmavé objekty a

d'alsie sa spúšťali z bokov. Z takej diaľky sa mu bytosti Deyvovi zdali drobné. No vedel, ako vyzerajú, a vedel aj to, prečo tharakorm opustili.

4

Bola ich hádam stovka. Leteli rýchlo, svišťali vzduchom, trepotajúc tvrdými krídlami. Deyv sa potácal nízkou trávou. Cítil slabosť v nohách a hlava sa mu krútila. Pokračoval, aj keď vedel, že Jum a Aejiip nie sú v najlepšej forme. Aj napriek tomu boli rýchlejší ako on. Obzrel sa a zbadal, že khratikly mu chcú odrezať cestu. Pokúšal sa upokojiť a aj sa mu to podarilo. Ale nevel'mi. Nech už ho roztriaslo a poudieralo čokoľvek, dalo mu to poriadne zabráť.

Skôr ako sa dostal na kraj lesa, obzrel sa za svojimi prenasledovateľmi. Boli dosť blízko na to, aby rozoznal ich potkanie hlavy, ploské chvosty, huňaté čierne telá s dlhými nohami a čierne krídla. Ich krídla boli z tenkej kože napnutej medzi telom, zadnými nohami a dlhým kostnatým prstom na zápästí. Počul aj ich škrekot.

Najrýchlejší a najodvážnejší z nich útočil na čele krídla. Aejiip sa zvrtila, zaprskala, vyskočila a zaťala mu pazúry do krídla. Dopadla na zem s trepotajúcim sa a pištiacim tvorom v pazúroch a odhryzla mu hlavu. Potom spokojne zapriadla a skočila do krovia, kde bol aj Deyv. Jum trielil napred riedkym porastom.

Beštie boli v určitej nevýhode, aj keď nie veľkej. Museli pristáť na zemi, aby sa dostali cez prekážku z hustých kríkov a popínavých rastlín, ktoré lemovali prales. A keď prekonajú túto bariéru, budú potrebovať najmenej šesť metrov voľnej plochy, aby sa mohli opäť vzniesť do vzduchu. Jednoducho tu nebolo toľko miesta, takže museli bežať na dlhých, pomerne slabých nohách. Keby Deyv nebol taký šokovaný, určite by im ľahko unikal.

A okrem toho, každý khratikl mal obmedzený čas na ulovenie koristi. Ak by tharakorm ďalej stúpali, čoskoro by bol mimo dosahu svojich pasažierov. Lenže tharakorm z času na čas vypustil plyn a pristál, a to sa stávalo zvyčajne vtedy, keď sa lov nevydaril a khratikly nemali dostatok potravy na výrobu pohonného plynu.

Aspoň tak nejako to Deyvovi rozprával jeho otec. V skutočnosti to boli

otcove domnienky, aj keď raz videl jeden nefunkčný tharakorm. Keď neskôr prechádzal okolo toho miesta, bol už preč. Podľa všetkého ho niekto spozajzdnil alebo ho odviaľ silný vietor.

Deyv netušil, čoho sú schopní hladné khratikly. Mohol iba bežať a dúfať, že nájde vhodné miesto, kde by sa mohol skryť alebo brániť. Vytiahol meč. Keď sa obzrel, videl, že sú za ním. Bolo ich asi sto, krídlami si pomáhali pri behu, ich otvorené papule a veľké rezáky rozoznal aj v slabom svetle pod konármi stromov. Prvý bol od neho vzdialený na päťdesiat metrov.

Jum, ktorý bežal pred ním, zrazu zastal a rozštekal sa. O chvíľu Deyv zistil, čo upútalo jeho pozornosť. V húštine sa zjavil veľký objekt. Bol vysoký, okrúhly, vyvrátené stromiská a popínavé liany ho takmer zakrývali.

Bol to Dom predkov, zvalený nabok. Deyv dúfal, že je neobývaný. Podľa toho, aký bol obrastený, to bolo celkom možné. No mohol v ňom bývať aj nejaký kmeň, ktorý vegetáciu využíval len ako maskovanie.

Dobehol k nemu a rozhlíadal sa po okolí. Nikde nevidel strom s dušovajičkami, to však ešte neznamenal, že v dome nikto nie je. Niektoré kmene majú svoje stromy obďaleč, na skrytom mieste. Medzičasom Aeip vyliezla na mohutný strom, ktorý sa o dom opieral. Jum šiel za ňou. Niekoľkokrát sa pošmykol, ale zvládol to. Zadychčaný a s vyplazeným jazykom sa pozeral na Deyva.

Ten sa už šplhal po kmeni. Za ním sa ozýval tenký škrekot. Zrazu ho Aeip preskočila. Deyv sa obzrel a zbadal, ako útočí na štyri khratikly. Troch premohla a štvrtý ozlomkrky prášil k svojim druhom. Aeip uchopila zdochlinu do papule a vyskočila na kmeň.

Deyv zasunul meč do pošvy a po drsnej a hrboľatej kôre sa spúšťal na dom. Keď stál na hladkom a chladnom povrchu, začal postupovať po jeho zaoblenej stene. Pridržal sa stromu. Jum doskočil pred neho, ale zakaždým sa zošmykol späť k Deyvovým nohám, neschopný dostať sa vyššie. Zavesil sa teda oboma rukami na strom a nohou pomáhal psovi hore klzkým ohybom.

Medzitým sa Aeip vyšplhala až na vrchol kmeňa. Povyše Deyva preskočila na dom, zamraučala a náhle zmizla.

Pomáhal Jumovi až k miestu, kde sa mačka stratila. Tam zistil, že musela spadnúť do otvoru. Ďalej sa dalo bezpečne postupovať už iba štvornožky, ale Jum by to sám nikdy nedokázal.

Deyv zaklonil hlavu: zo stromu na neho hľadel tucet potkaních tvárí. Keby ich majitelia mali odvahu - a nezdalo sa, že by im chýbala, dostali by

sa k nemu. Iba váha ich tiel by ho určite zrazila dole.

Zúfalý Deyv urobil jediná vec, ktorá v tejto chvíli pripadala do úvahy. Zaprel sa do kmeňa stromu a z celej sily odstrčil Juma nohami. Pes so skúšaním zmizol v okrúhlom otvore.

Deyv sa s vystretými rukami došteral k otvoru, tam sa pošmykol a s krikom padal dnu do neznáma. Dopadol na niečo pevné, ale nezranil sa. Našťastie, podlaha, ktorá bola vlastne stenou domu, patrila jednej malej kutici. Keby bola taká veľká ako niektoré miestnosti v dome jeho kmeňa, bol by to škaredý pád.

Aj zvieratá sa z toho rozochvené spamätávali. Aejiip pustila mŕtveho khratikla. Deyv vstal a poobzeral sa. Okno sa otváralo dovnútra, ovísalo na pántoch. Zjavila sa v ňom vrčiaca hlava. Deyv zareval a hlava zmizla. O chvíľu sa pravdepodobne vráti aj s ďalšími. Na jednom konci miestnosti boli dvere. Deyv sa prebrodil nánosmi špiny a lístia a objavil opustený pelech.

Odhrnul z dverí nahromadenú špinu a chytil ozdobný výčnelok. Nehlučne sa otvorili. Miestnosť pod ním bola oveľa tmavšia ako tá, v ktorej stál. Bez svetla nevedel určiť, aká je veľká a ako hlboko je jej dno - vlastne stena. No nemohol otáľať.

Jum protestne skuvíňal, ale Deyv ho potlačil a on, aj keď nechtiac, prepadol otvorom. Vzápätí bolo počuť jeho štekot. Neznal bolestne, a tak Deyv poslal za ním aj mačku. Nepáčilo sa jej to: nazrela dnu široko roztvorenými očami, ale predsa skočila.

Deyv pokrčil kolená a tiež zoskočil.

Ďalšia malá miestnosť.

Zhora sa ozývalo škriekanie a krochkanie. V slabom svetle sa črtalo niekoľko hláv. Deyv sa brodil špinou, kým nenašiel ďalšie dvere. Aj na nich bol ozdobný výčnelok. Uchopil ho - a čudný proces sa opakoval.

Napokon to khratikly vzdali. Z ich strany to bolo múdre. Iba zúfalý človek by vstupoval do domu zhora. Traja priatelia postupovali ďalej. Deyv sa zakaždým modlil, aby nasledujúca miestnosť nebola veľká. A Veľká matka ho vyslyšala. Miestnosti už nemohli byť tmavšie a na nižších úrovniach bol čoraz zatuchnutejší vzduch. Deyv začal pociťovať smäd. Nakoniec sa dostali na najnižšie poschodie, kde by bolo okno, keby bol dom normálne stál. Takto však bolo nefunkčné, Deyv pod ním našiel iba hlinu. Miestnosť mala len jedny dvere, tie, ktorými sa dostali dnu. Nebol v nej žiadny nábytok, na ktorý by sa mohli postaviť a vyliezť späť. Nemal o čo ani zakvačiť laso.

Dom, ktorý kedysi našiel Deyvov kmeň, bol údajne zariadený. Tento nie. Našťastie, steny izieb boli oblé ako celá stavba. Deyv sa rozbehol a takmer sa mu podarilo zachytiť sa rukou dverí. Skĺzol späť a unavený si sadol, aby nabral dych. Potom sa znova rozbehol. Takmer dosiahol na výčnelok, ale zas sa zošmykol. Až pri ďalšom pokuse sa oň zachytil. Dvere sa otvorili a on sa skotúlal späť na dlážku - teda na stenu.

Na tretí pokus sa zakvačil o otvor dverí a vyšvihol sa hore. Predtým však ovinul povraz okolo Jumovho tela. Pes hlasno protestoval a šklbal sa, keď ho ťahal nahor. Konečne. Deyv odviazal psa a volal na Aejip, ale tej sa nežiadalo vyskočiť do otvoru. Nemohol sa na ňu hnevať, lebo jej oči, citlivé na svetlo, teraz nič nevideli.

Keby sa pokúsila vyskočiť, určite by si udrela hlavu o okraj dverí. Zliezol teda späť, priviazal mačku lanom k sebe a horko-ťažko sa s ňou dostal cez dvere; ale podarilo sa mu to.

Hore ich čakali ďalšie dvere. A potom ďalšie. Keď sa dostali do hornej miestnosti, boli celí rozhorúčení, unavení a smädní. A keďže Deyv sa musel namáhať najviac, bol na tom najhoršie.

Oknom tejto miestnosti vnikalo viac svetla. Deyv bol rád, že nespadol práve do nej. Vyzerala taká priestranná, že by sa do nej pohodlne vošiel celý jeho kmeň. Nielenže bola svetlá, aj okno bolo otvorené. Pravdepodobne ho nezatvorili už dlhý čas, no dnu sa nedostalo veľa špiny. Okno bolo dosť vysoko nad zemou, takže do miestnosti prenikla iba dažďová voda. No nebolo dosť vysoko, aby sa dnu nedostali zvieratá, hoci sa nezdalo, že by sem nejaké chodievali.

Miestnosť bola nahrubo pokrytá akýmsi čudným druhom huby. Deyv si na ňu ľahol, aby si oddýchol, a zistil, že sa mu leží veľmi pohodlne. Po chvíli vstal a vyšplhal sa cez okružle okno. Smäd ich donútil, aby šli pohľadať nejakú vodu. Našli malé jazierko a poriadne sa napili. Potom Deyv prehľadal okolie, zbadal tekvicový strom. Odtrhol štyri tekvice a podelil sa s druhmi o jemnú dužinu. Prázdne kôry naplnil vodou a vrátili sa do miestnosti.

Deyv zvinul suché lístie a použil tlakový valec z fúkačky na pochodeň. Vo svetle plameňa videl, že huba, matná v šere, teraz vydáva purpurovočervenú žiaru. Zo stropu viseli stalaktity a z dlážky kde-tu vykúkali stalagmity. Jemná pavučina sa ťahala od stropu až po dlážku. Pod povrchom huby bolo vidieť množstvo malých tuhých uzlíkov.

Kým fakľa dohorela, zistil, že sa mýlil, keď si myslel, že tam nechodievala zver. V jednom kúte našiel zvyšok kosti. Zdvihol ju, očistil od plesne a

začal ju skúmať. Bola to kosť zvieratá, ktoré bolo asi také veľké ako Jum. Musela byť veľmi stará, bola už celkom spráchnivená. Hľadal ďalej a pod vrstvou špiny našiel ďalšie kosti, medzi nimi aj časť lebky. Ešte hlbšie našiel dlhý zahnutý tesák. Nejaká veľká mačka tu kedysi mala noru alebo sa sem utiahla zomrieť.

Medzitým sa Aejiip vrátila z krátkeho lovu. Položila pred Deyva mŕtveho vtáka a sadla si. Deyv vtáka oškľbal a rozdelil ho na tri porcie. Skôr ako si nambieral trocha suchého dreva na ohník, mačka a pes zhltli svoj podiel aj s kosťami.

Vôňa bleskovo prilákala stovky čiernych chrobákov so zelenými škvrnami. Deyv niekoľko nachytal a zjedol ich ako predjedlo. Ostatné sa vrhli na mäso, takže musel privolať na pomoc svoje zvieratá. Tie sa pustili do hmyzu, ostrými zubami drvili chrumkavé telá a hltali ich ešte položivé. Nejaké spadli aj do ohňa. Deyv ich povyberal a zjedol. Upečené boli oveľa chutnejšie.

Prv než sa uložili spať, Deyv zavrel okno. No vzduch bol taký zatuchnutý, že ho o chvíľu znova pootvoril. Nebál sa útoku dravcov, lebo mal dobrú stráž. Pod oknom sa usalašili obe zvieratá, navyše ho podložil drúkom. Po pravici mal meč a sekerku z druhej strany. A zvieratá sa určite zobudia, hneď ako začujú nejaký čudný zvuk alebo začítia nebezpečenstvo.

Potom mu zišiel na um dobrý nápad a znova vstal. K palici, ktorou podložil okno, pripevnil lano tak, aby ho v prípade potreby mohol potiahnuť; palica by sa uvoľnila a okno by sa zabuchlo, čo zabráni komukoľvek dostať sa dnu.

Znova sa uložil s pocitom, že urobil pre svoju bezpečnosť, čo sa dalo.

5

Snívало sa mu, že vyskočil spoza krovia a chytil ženu z nepriateľského kmeňa. Sledoval ju, už keď sa blížila cestičkou od rieky. Bola vysoká, mala prekrásnu postavu, dušovajičko medzi jej ňadrami hralo rovnakými farbami ako jeho. Takú ženu by chcel, a keby sa mu ju podarilo uniesť, skôr ako krikom zbucuje svojich, odviezol by si ju domov. Kým s ňou zápasil, cítil príjemnú vôňu jej jemného parfumu. Telo mala naolejované, len ťažko ju dokázal udržať v zovretí. Práve olej uvoľňoval tú príjemnú vôňu, ktorá ho stále viac vzrušovala.

Ale mala od neho veľmi klzké telo. Zrazu sa mu vyšmykla a utiekla preč. Keď sa pustil za ňou po cestičke, zajali ho jej príbuzní. Zviazali ho koženými lanami a do tela mu napichali zaostrené bambusové triesky. Potom okolo neho tancoval šaman a mával mečom. Deyv sa neovládal a od strachu vykrikol. Šaman sa zaškeril a žena, ktorú Deyv chytil, pristúpila k nemu bližšie a vyšplechla na neho nádobu plnú voňavého parfumu. Šaman švihol mečom a jeho hrot poranil Deyva na hrudi. Od bolesti zareval.

Otvoril oči a s úľavou zistil, že to bol iba sen. No ešte vždy cítil tú omamnú vôňu. Mal pocit, akoby jeho telo naozaj poprepichovali stovky bambusových triesok a hrud' mu horela, akoby ho naozaj zasiahol ostrý koniec meča.

Nad sebou zbadal vrčiacu Aejiť. Labou mu driapala prsia. Deyv si najprv myslel, že zbesnela a pokúšal sa privolať na pomoc Juma. No z hrdla mu vyšiel iba chrapot. Pery i ústa mal suché, jazyk akoby opuchnutý. Aejiť ho znova podriapala, tentoraz na nohe. Pokúsil sa siahnuť po meči, ale ruky mal ako z olova. Ťažká vôňa parfumu mu dráždila nos, omamovala ho a opäť uspávala. Prskajúca mačka ho hrýzla do nohy. Nie tak silno, aby ho zranila, ale nebolo to ani zvyčajné láskyplné hryzkanie. Cítil bolesť a to ho prebralo. Sadol si.

Nohy a brucho mu pokrývali akési tvory. Mali dlhé tenké nohy a neboli väčšie ako jeho päst'. Hryzadlami na malých hlavách mu prenikali pod kožu. Všade okolo ležali ich mŕtve telá, z ktorých vytekala krv.

Na Jumovi neďaleko okna sa kúmilo najmenej dvadsať tvorov pripomínajúcich veľké komáre bez krídel.

Deyv, ešte stále trochu otupený, sa pozrel na svoje telo. Hrud' mu krvácala tam, kde ho mačka doškriabala. Urobila to, aby ho zobudila, skôr ako z neho vysajú všetku krv. Jedna z tých potvor mu preliezla po ramene na prsia. Pokúsila sa ho uhryznúť, no Deyv po nej capol. Keď videl, ako sa mačka váľa po zemi, aby striasla tie parazity, vyskočil a tiež ich začal zo seba zhadzovať. Niektoré z nich boli také nacicané, až z nich striekala krv, keď ich hlušil. Len čo sa ich ako-tak zbavil, utekal k oknu a otvoril ho dokorán, aby sa vyvetral ten pach. Potom drvil útočníkov na Jumovom tele. Ten sa ešte chvíľu striasal a pozoroval Aejiť, ako sa majstrovsky zbavuje hmyzu. Napokon sa k nej pridala, ale už ani nepotrebovala pomoc, lebo potvory sa usilovali čo najrýchlejšie dostať z dosahu jej ostrých zubov.

Bolo po bitke. Deyv zadychčane hľadel na stovku rozmliaždených tiel.

Na začiatku ich bolo určite viac, ale mnohé ušli cez otvorené okno alebo do vedľajšej miestnosti. Zdalo sa, že vôňa sa tiež vyvetrala. Deyvovo telo pokrývalo množstvo páliacich opuchlín. Určite sú doráňané aj obe zvieratá, aj keď ich chránila srst'.

Deyv vyliezol von oknom a namazal sa bahnom, aby zmiernil pálenie. Jum zúfalo zavýjal, kým ho neumlčal. Po návrate do miestnosti prehrabával mečom hrubú vrstvu hubovitého porastu, kým nenašiel úlomky kostí. Boli hlboko pod nánosmi plesní, hoci predtým boli určite navrchu. Vyzerali, akoby ich vyžrala kyselina.

Všetky uzlíky pod povrchom porastu sa pootvárali. Deyv predpokladal, že hmyz sa zdržiava práve v nich a čaká na nejaký signál. Potom sa vrhne na nič netušiacu spiacu obeť, omámenú vôňou, ktorú vydáva podhubie. Nacicané potvory sa vracajú späť do svojich ulít. Huba potom rozloží telo obete nejakou kyselinou a kosti nakoniec tiež rozleptá. Deyv si nebol istý, no považoval to za celkom rozumné vysvetlenie.

Keď zbadal pri okne dopoly zožraté telo hlodavca, pochopil, prečo vôňa neúčinkovala na Aeji. Kým spali, mačka dostala hlad, skôr ako huba začala vydávať omamnú vôňu. Vybrala sa na lov a vrátila sa so zvyškom zdochliny, aby mala čo žrať počas chvíľ leňošenia. Vrátila sa, práve keď hmyz zaútočil.

Deyv ju pohladil po hlave. „Dobrá, zachránila si nás.“ Jum sa cítil príliš mizerne na to, aby žiarlil.

Nemalo význam ostávať tu, aj keby sa im podarilo zneškodniť všetok hmyz. Určite by tu nevedeli zaspať. Zobral si zbrane a prikázal zvieratám, aby vyskočili von oknom. Aeji vzala do zubov svoju korisť a poslúchla. Ale Jum sa správal veľmi čudne: vyskakoval na Deyva, vrčal a dvíhal hlavu.

„Čo sa deje, kamarát?“

Jum sa díval na nejaký bod na Deyvovej hrudi. Deyv pozrel dolu, či nekrvác, a vtom pochopil, prečo je Jum taký rozrušený. Jeho dušovajčko zmizlo, bolo preč!

6

Neskôr Deyv uvažoval, že zlodej sa musel prikradnúť, keď on i pes tvrdo spali, omámení vôňou drogy, a Aeji bola ešte na love. Musel to mať

dobre načasované a musel byť veľmi odvážny.

Deyv sa z toho ešte dlho nevedel spamätať. Prečo by mu niekto ukradol dušovajičko? Odkedy sa pamätal, mal ho vždy pri sebe, sňal si ho len niekoľkokrát, keď vymieňal šnúрку, na ktorej ho nosil. Každý si svoje dušovajičko chránil ako oko v hlave. Aj mŕtvym ostávalo na prsiach.

Človek bez vajička bol ako bez duše.

A Deyv bude ako živá mŕtvola, kým sa mu nejako nepodari získať dušovajičko späť. Aj jeho vlastný kmeň by ho vyhnal späť do džungle, keby sa vrátil bez vajička. Bol by odsúdený na samotu, všetkými prekliaty - priateľmi i nepriateľmi, až do smrti. Ani nepriateľ by nestál o jeho hlavu, ani by ju nenapichol na kôl, pretože človek bez duše bol bezcenný. Radšej by ho zahrabal do zeme, aby ho neprenasledoval jeho duch.

Deyv už počul strašidelné príbehy o ľuďoch, ktorí prišli o svoje dušovajička. Ukradli im ich súkmeňovci, ktorí ich nenávideli. Nestávalo sa to často a iba veľká nenávisť viedla človeka k tomu, aby urobil čosi také podlé. Ak ho prichytili, čakala ho hrozná smrť a pochovali ho bez dušovajička.

Podľa príbehov, ľudia, ktorým ukradli dušovajičko, opustili kmeň. Uchýlili sa do džungle a za pár dní sa umorili smútkom až na smrť.

Deyv sa schúlil do kúta a stonal od žiaľu. Jum sa motal okolo neho a kňučal. Do miestnosti sa vrátila Aeji. Aj ona bola stiesnená a nepokojná.

Ešte dlho Deyv nehybne sedel, hľadel pred seba, nevšímal si ani zvieratá; bol ako ochromený, nechal sa unášať smútkom a pesimizmom. Všetko je stratené. Už nikdy neuvidí svojich rodičov, bratov, sestry, priateľov. Nikdy nespozná, aké je to mať manželku a deti. Je ako živá mŕtvola, a ani po skutočnej smrti mu nebude lepšie. Navždy bude blúdiť po zemi ako duch, vypovedaný z územia Veľkej matky, kam majú prístup len ľudia s dušovajičkom. Tam nikdy nie je priveľmi teplo ani príliš zima, jedla je dostatok a vo Veľkom dome by bol mohol nažívať so svojou rodinou a všetkými predkami.

Pes dlho nechcel opustiť svojho pána. Napokon ho hlad a smäd vyhnali von. Keď sa nasýtil, vrátil sa a znova sedel pri ňom: hľadel na pána spýtavými očami alebo spal. Aj Aeji si vyšla na lov, a keď sa vrátila, ponúkla Deyvovi časť svojej koristi. Raz sa Jum pokúsil zožrať ju, ale ona nahnevane zaprskala a odohnala ho. Keď napokon usúdila, že sa Deyv potavy ani nedotkne - vtedy už zdochlina zapáchala, dovolila psovi, aby ju zožral.

Miestnosť zaplňal zápach rozkladajúcich sa tiel, psieho moču a výkalov.

Okolo Deyva poletovali muchy a iný hmyz, liezli mu po tvári a pokúšali sa vniknúť mu do nosa. Spočiatku ho chránilo bahno, ale keď vyschlo, opadlo a hmyz sa mu mohol dostať na holú pokožku. Trápilo ho aj brucho preplnené vetrami, ktorých smrad sa miešal s ostatnými pachmi. Bol čoraz smädnejší, popraskali mu pery, no aj tak sedel nehybne, zahĺbený do seba.

Nič nevnímal, hoci musel počuť, že vonku zúri búrka. Hrmelo, blýskalo sa, stromy sa prehýbali vo vetre, dážd' šibal do okien.

Deyv si tie zvuky nevšímal, no pes brechal a zavýjal a Aejiip stratila svoju chladnú nevšímavosť. Takmer ho zabil blesk, ktorý uderil do miestnosti cez okno. Hoci nešlo o priamy zásah, úder odhodil Deyva až k zadnej strane. S otrasenou hlavou sa štvornožky teperil do stredu miestnosti. Mačka a pes omráčene ležali, triasli sa a upierali naňho oči. Nemotorne sa postavil a odtackal k oknu. Nevšímal si blesky, ktoré udierali niekde nablízku, a vystrčil von hlavu.

„Vďaka ti, ó, Shrekmikl, veľký syn Veľkej matky!“ zvolal. „Zoslal si svoj nebeský oheň, aby ma prebral a zachránil pred smrťou! Ukázal si mi, že nie je správne sedieť a čakať na smrť! Mal by som sa hnevať na toho prekliateho zloдея, ktorý mi ukradol dušovajičko! Ukázal si mi, že stojíš pri mne!“

Bez toho blesku by sa možno ani nebol prebral a nebol by sa v ňom prebudil hnev, ktorý sa skrýval kdesi hlboko v ňom.

Počkal, kým sa búrka skončila, potom preliezol cez okno, zoskočil na zem a pomaly prešiel k najbližšej kaluži. Napil sa a pozbieral zo zeme ovocie, ktoré poobíjal silný vietor. Prešli ešte dva dni, kým bol dosť silný, aby pokračoval v ceste.

Čas už určite zastrel všetky stopy. Deyv vôbec nevedel, ktorým smerom sa má vydať, zloдея sa mohol ukryť kdekoľvek. No ovládol ho celkom neopodstatnený optimizmus. Cítil, že je pod ochranou Shrekmikla, ktorý ho navedie na správnu stopu.

Vrátil sa späť na cestu, z ktorej zišiel, keď ho prenasledovali pasažieri tharakormu. Pokračoval predošlým smerom. Po niekoľkých dňoch dorazil k úpätiu hory. Cesta sa krútila hore vrchom, niekedy prudko stúpala. Nemalo zmysel držať sa jej. Deyv sa rozhodol, že sa pozrie na druhú stranu kopca. Hoci si všimol, že blízko táborí nejaký kmeň, cítil, že tak to bude lepšie. Nemal na to rozumný dôvod, iba to tak cítil.

Namiesto toho, aby sa šplhal hore svahom, obíde ho. Nebolo to však o nič jednoduchšie. Neraz sa musel ťažko predierať cez hustý porast a močariská. Nakoniec sa mu podarilo kopec obísť. Krajina na druhej strane

vyzerala rovnako. No aj tak mal pocit, že urobil dobre; hoci nevedel prečo.

Cesta predkov klesala dolu svahom a stáčala sa doľava. Po nejakom čase sa rozdvajala a Deyv si vybral tú naľavo. Bola to nešťastná voľba, lebo ľavá ruka je nešťastná a aj vietor z ľavej strany prináša nešťastie. Lenže aj Shrekmi kl je ľavák a je to miláčik Veľkej matky.

Deyv pozoroval stádo dvojnohých ružových tvorov s dlhými chvostami, ktoré prechádzalo cez križovatku. Tie bytosti si vôbec nevšímali zvuky ani blikajúce zelené svetlá. Ak môžu prejsť ony, prečo by nemohol aj on? Opatrne ich nasledoval. Nič sa nestalo. Aspoň ušetrí čas, keď nebude musieť obchádzať ďalšie križovatky.

Keď si neskôr hľadal v lese vhodné miesto na spanie, natrafil v kroví na pahrebu. Ostala tam po osamelom tvorovi, ktorý v bahne zanechal svoje odtlačky. Vyzerali ako ľudské, no mali mimoriadne veľký palec. Deyv bol zvedavý, či ich tam nezanechal Yawtl. Hoci nikdy nijakého nevidel, jeho stará mať mu raz opísala tohto povestného tvora. Podľa nej mal veľmi dlhé palce a vyznačoval sa sklonom ku kradnutiu. Deyv sa potešil, keď si na to spomenul. Možno je na správnej stope.

Nanešťastie, Yawtl už nezanechal ďalšie stopy, lebo šiel po ceste. A na každej križovatke mohol zmeniť smer. Deyv sa však rozhodol, že vždy zabočí doľava. Pridal do kroku. Zvieratá svojím spôsobom protestovali, ale Deyv ich ignoroval.

Raz ráno po raňajkách sa Aejiip rozhodla, že má toho po krk. Upelešila sa v jaskyni, ktorú našli, a odmietla vstať. Bolo jasné, že má v úmysle poriadne sa vyspať, prv než bude pokračovať v ceste.

Deyva to rozzúrilo. Každé zdržanie umožní Yawtlovi, ak to naozaj bol on, zvýšiť náskok. No ničím sa mu nedarilo zmeniť Aejiipin názor. Bola tvrdohlavá ako každá správna mačka, a keď sa raz rozhodla, nič s ňou nepohlo. Napriek všetkému ju nemohol opustiť. Potreboval ju na stráženie aj na lov potravy. Okrem toho ju mal veľmi rád, aj keď ho neraz nahnevala.

Napokon sa rozhodol, že si tiež oddýchne. Nebude to na škodu, veď aj Jumove laby vyzerali žalostne. No najprv treba ísť na lov.

O niekoľko minút opustili odľudujúcu Aejiip a vydali sa po zarastenej cestičke. Keď narazili na hlboké brázdy po veľkej korytnačke, ktoré križovali cestu, pobrali sa za ňou. Onedlho sa vracali späť s dvoma obrovskými vajcami. Našťastie, neboli to vajčička pestrej korytnačky, takže ich Deyv tiež mohol jesť.

Keď vychádzali na cestičku, Jum jemne zavrčal. Deyv si ľahol a pritisol

ucho k zemi. Doľahol k nemu dupot bežiacich nôh. Spolu s Jumom sa ukryli a čakali. Cestička pred nimi bola rovná, takže uvidia votrelca, skôr ako k nim dorazí.

Bola to žena, z akej by bola dobrá družka, aspoň podľa výzoru. Bola vysoká, mala krásnu postavu, alabastrovú pleť, blond vlasy a modré oči. Na krku jej visela píšťalka z kosti. Oblečenú mala krátku sukienku z akéhosi zeleného materiálu, previazanú koženým opaskom. Kamenný tomahavk mala zastrčený za pásom a v pravej ruke niesla kopiju s kamenným hrotom. Na pleci mala puzdro s fúkačkou. Vyzerala napäto, možno až zúfalo. Po tvári jej stekal pot.

Deyv chcel vstať, až keď prejde okolo, a omráčiť ju tupým koncom sekerky. Jej rýchlosť naznačovala, že ju prenasledujú. Bude lepšie vyčkať a presvedčiť sa, či za ňou niekto nebeží. Znamenalo to nevyužiť moment prekvapenia, ale bolo to vždy lepšie, ako prísť o život.

Žena sa približovala. Zrazu si uvedomil, prečo pri pohľade na ňu pociťuje akúsi neistotu, hoci ju vôbec nepozná. Nemala dušovajíčko.

7

Jum bol pripravený potichu vyštartovať, keď dostane znamenie, ale Deyv mu naznačil, aby sa nehýbal. Žena udychčane prebehla okolo. Nedívala sa pred seba ani za seba, ale na zem. Napadlo mu, že možno pred nikým neuteká. Možno niekoho stopuje alebo dúfa, že nájde nejaké stopy. A keď prebehne ešte niekoľko metrov, narazí na stopy jeho nôh a psích láb.

Tak sa aj stalo. Zrazu zastala a sklonila sa k zemi, aby si ich prezrela. Potom sa vystrela, poobzerala a vbehla do porastu. Deyv videl pomedzi lístie kúsok jej jasnej pokožky. Čakala tam a dúfala, že neznámy, čo zanechal stopy, nečíha na ňu.

Deyv si kľakol a priložil ucho k zemi. Ak sa niekto blíži, potom určite nebeží. Rozhodol sa vydať ďalej popri cestičke. Možno bojovníci zbadajú stopy miznúce v džungli, mohli by ho hľadať. Žena ho už nezaujímal. Nemala dušovajíčko, nebola pre neho vhodná. Bola vydedencom, opovrhnutiahodnou bytosťou bez duše.

Keď sa tak rozhodol, uvedomil si, že predtým musel byť blázon, keď ju chcel zajať ako svoju družku. Musí predsa hľadať toho, čo mu ukradol

dušovajíčko. Ako by to zvládol, keby ju mal ťahať so sebou? Aj keby mala dušovajíčko...

Obzrel sa späť. Fliačik pokožky zmizol. Chvíľu uvažoval, že pošle po jej stope psa. Možno ho zazrela, keď prechádzal. Ale nemalo význam riskovať. Radšej bude pokračovať v ceste, ponechá si pred ňou náskok. Nie, to nemôže spraviť. Musí sa vrátiť do jaskyne pre Aeip.

Ak bola tá žena nebezpečná, ak sa nepokúšala pred ním jednoducho ujsť, ale považovala ho za nebezpečenstvo, bude musieť ísť popri okraji džungle až po zákrutu: tam jej skríži cestu.

A možno sa rovnako ako on vyhýbala stretnutiu. Chcela sa mu stratiť z dohľadu, a potom čo najrýchlejšie ujsť.

Možno ho ani nevidela. Pravdepodobne ju vyľakali len jeho stopy, ktoré viedli do džungle.

Dal Jumovi znamenie a obaja sa pomaly pustili cez krovie. Pozorne sledovali cestičku, aby ju nestratili z očí a nezašli príliš hlboko do húštiny. Deyv by bol rád vedel, či tá žena pochádzala z toho istého kmeňa ako tá, ktorú si ukradol Shamoom. Čímsi sa na ňu podobala. Pôsobila cudzo, no atraktívne. Jej modré oči v ňom na chvíľu vyvolali prudký odpor. Mala ich také bledé, také priehlľadné, že sa podobali na oči duchov.

Nos mala príliš malý a rovný, ani pery nemala také úžasné, mäsité ako on. No aj tak ho niečím priťahovali.

Jej poprsie sa veľkosťou nemohlo rovnať tomu, aké má rád, no nebolo ani primálne a malo pekný tvar. Jej špicaté prsníky ani trochu nepripomínali melónovité prsia žien z jeho kmeňa.

Bolo na nej čosi exotické. No nemala dušovajíčko, takže...

Zastal. Čo to vlastne tára? Ved' ani on nemá dušovajíčko. Vtedy mu napadlo, že má vlastne dosť dôvodov na to, aby sa s ňou stretol. Možno jej tiež niekto ukradol dušovajíčko, tak ako jemu.

Keď bol na mieste, kde ju prvýkrát uvidel, aspoň si to myslel, zastal. Opatrne sa rozhliadol, načúval, a potom poslal Juma na druhú stranu cestičky. Pes vybehol z krovia a vbehol do protiľahlej húštiny. O chvíľu sa vrátil a Deyv podľa jeho náznakov usúdil, že sa vybrala po okraji džungle smerom, odkiaľ práve prišli. Deyv neváhal. Namiesto toho, aby pustil Juma po jej stope, rozbehol sa spolu s ním. Ako predpokladal, vyšla z džungle na cestičku. Nebolo treba, aby ju Jum sledoval.

Dohonil ju pred zákrutou. Keď začula jeho kroky, otočila sa a čakala s kopijou v ruke.

Deyv zastal a spýtal sa jej, ako sa volá a čo tam robí. Odpovedala

jazykom, z ktorého nerozumel ani slovo.

Dotkol sa hrude bez dušovajička. Potom ukázal na jej hrud'. Sklopila zrak a čosi povedala. Neznalo to hrozivo. Deyv znova začal rozprávať, pomaly a jemne. Juma zahnal za svoj chrbát - aby sa uvoľnila.

Chvíľu trvalo, kým sa ako-tak dorozumeli. Ak jej Deyv správne rozumel, aj jej niekto ukradol dušovajičko. Teraz hľadá zloдея. Posunkami a mimikou mu naznačila, že dušovajičko jej ukradli minulú noc a zlodej zanechal stopy. Smerovali práve do týchto miest. Potom sa jej stratili, no pokračovala v ceste, lebo dúfala, že na ne znova natrafí. Deyv jej naznačil, že ak hovorí pravdu, potom zlodej musel nepozorovane prejsť okolo neho.

„Bol to Yawtl?“ spýtal sa.

Nerozumela mu. Možno mali pre Yawtla iné meno.

Deyv k nej pristúpil bližšie. Neodtiahla sa. Jemne sa dotkol jej pleca a priehlbinky medzi ňadrami. Potom sa dotkol svojho pleca a hrude. Ukázal na stopu a vystrčil dva prsty.

Pokývala hlavou. Znamenalo to nie? Alebo prikývla na súhlas?

Zrazu sa usmiala. Ten úsmev bol trochu napätý, ale jeho význam celkom jasný.

Odvrátil pohľad a vydal sa po cestičke. Jum sa pohol hneď za ním. A o chvíľu už mal po boku aj ju.

Deyv sa žene prihovárал tichým hlasom, aby nevzbudzovali pozornosť. Skôr ako sa dostali na chodník, ktorý viedol k Aeji, poznal jej meno: Vana.

Zdalo sa, že Aeji spí, ale keď sa k nej všetci traja priblížili, zazriehala ušami. Len čo zacítila cudziu osobu, vyskočila a zaprskala. Deyv ju utíšil. Mačka oňuchala Vanine chodidlá, nohy a rozkrok, to isté urobil aj Jum. Vana opatrne vystrela ruku. Deyv bol prekvapený i žiarlil zároveň, keď sa Aeji nechala škrabkať za ušami a hladkať po hlave. Dokonca priadla.

O niekoľko minút sa vydali po stope. Zaviedla ich späť k pravekej ceste. Jum chvíľu pobehoval, ňuchal a potom zabočil doľava. Deyv nestrácal čas, hneď začal Vanu učiť svoju reč. Ukazoval na rôzne časti tela, pomenúval ich a neskôr ju učil mená predmetov pozdĺž cesty. Vana sa učila ľahko. S výslovnosťou to už bolo horšie. Dve hlásky nepoznala vôbec a ďalších päť jej robilo veľké problémy.

Deyv si predsavzal, že ju to všetko naučí. Do večera už väčšinu hlások ovládala podľa jeho predstáv. Jedli ovocie, rastlinné listy a asi päťkilového hlodavca, ktorého ulovila Aeji. Uložili sa vysoko na strome v opustenom hniezde. Deyv sa nepokúšal Vanu zviazať, aj keď bol vzrušený. Bolo to už

dávno, čo spal so ženou slobodných mládencov. No Vana neprichádzala do úvahy z viacerých dôvodov.

Jeden z nich vychádzal zo zákona jeho kmeňa, že mladý muž môže pred svadbou spať iba s jednou ženou. Po druhé, ak by aj porušil tento zákon, nevyspal by sa so ženou bez dušovajička. Po tretie, prekázala mu prítomnosť oboch zvierat. Po štvrté, keby ho odmietla, pokorilo by ho to.

Spali tak, že Jum a Aejiip ležali medzi ním a Vanou.

Keď ráno chceli vyjsť z džungle, uvideli na ceste dvadsať bojovníkov. Vyzerali, akoby patrili k Vaninmu kmeňu. Deyv rýchlo vytiahol meč a priložil ho žene k hrdlu. Potriasla hlavou a svojím zvláštnym spôsobom mu dala najavo, že na nich nechcela zavolať. Neskôr zistil, že bojovníci boli nepriateľmi jej kmeňa. V žiadnom prípade by sa nesnažila upútať ich pozornosť. Človek bez dušovajička nemá kmeň.

Čakali v kroví a pokračovali v učení. Kým sa skupina bojovníkov stratila z dohľadu, Vana sa naučila ďalších desať slov.

Pokojne čakali v úkryte, aby sa bojovníci dostali čo najďalej pred nich. Jedli čerstvé ovocie a pozorovali cíp Temného démona. O sedem dní bude v splne a čierny objekt pokryje takmer celú oblohu. Nad krajinu sa znesie šero a vzduch sa ochladí. Bude výdatne pršať a duť prudký vietor. V takom čase sa bude ťažko putovať. Viditeľnosť klesne, nebudú vidieť ani pred seba. No aj tak by mali v ceste pokračovať. Zlodeja tma určite neodstraší.

Prudký dážď zmyl všetky jeho stopy. Dve slabšie zemetrasenia zas spôsobili, že cesta popraskala.

Pred zotmením dorazili k ďalšej križovatke. Deyv chcel obísť stĺpy, bál sa, že sa bude opakovať jeho šokujúci zážitok. Prekvapilo ho Vanino čudné počínanie.

Odvážne sa priblížila k stĺpom a kľakla si. Trikrát sa hlboko poklonila, pritom spievala. Potom vstala a kráčala pomedzi stĺpy.

Deyv nevychádzal z úžasu. Doteraz si myslel, že tie zvoniace a blikajúce čudá sú akési zvláštne zvieratá. Nenapadlo mu, že by to mohli byť božstvá. Stĺpy prijali jej modlitby a nechali ju prejsť. Podarí sa to aj jemu? Alebo ho potrestajú, keďže nepatrí k ich totému? Najlepšie bude nedráždiť ich. Keď sa Vana lepšie naučí jeho reč, spýta sa jej na to a dozvie sa pravdu. Zatiaľ stĺpy radšej obíde. Vana trochu začudovane a pobavené čakala, kým sa k nej Deyv a zvieratá opäť nepripoja. Svojou barbarskou rečou sa ho čosi spýtala, ale nevenoval jej pozornosť. Cítil, že urobil zo seba blázna a ona sa mu vysmiala.

Počas ďalšieho lejaku zbadal vpredu niečo podozrivé. Rýchlo sa uchýlili

do džungle. Boli to bojovníci s plavými vlasmi, tentoraz bežali. Zdalo sa, že sa im nepodarilo ukoristiť žiadne skalpy. Rýchlo zmizli v daždi, no Deyv odhovoril svojich spoločníkov od návratu na cestu.

Ponáhľali sa, akoby ich ktosi prenasledoval. O chvíľu sa jeho podozrenie potvrdilo. Po ceste sa prehnala iná skupina asi štyridsiatic bojovníkov.

Deyv ešte dlho čakal, aby sa ubezpečil, že nevbahnú rovno medzi nich. Potom sa pohli ďalej. Boli úplne premočení, takže im nebolo do reči. Aeji sa vybrala uloviť niečo na večeru. Krátko pred zotmením sa vrátila, v zuboch neniesla nič.

Hladní a uzímení hľadali nejaké suché a bezpečné miesto. Po bezúspešnom hľadaní sa utiahli pod strom a pokúšali sa zaspáť. Spali málo, podchvíľou sa stŕhali na rušivé zvuky od cesty.

Potom sa vyčasil. Hoci Temný démon ešte vždy vrhal chladný tieň, cítili sa už lepšie. Aeji vkĺzla do džungle a dosť rýchlo sa vrátila s uloveným srnčat'om.

Ťažko by v takom počasí našli suché drevo, takže Deyv a Vana jedli mäso surové. Vana ho však o chvíľu vyvrátila. Deyva to znechutilo. Ľudia z jeho kmeňa boli zvyknutí utiahnuť sa do ústrania vždy, keď mali nejaké nutkanie. Tak to bolo vo všetkých deviatich kmeňoch jeho kraja. Možno mali aj zvyky, ktoré považoval za odporné, ale boli aspoň slušní.

Táborili asi dvesto metrov hlboko v džungli. Práve sa chystali späť na cestu, keď začuli hlasné bzučanie a pískanie. Neodolali zvedavosti a opatrne sa vydali za zvukom.

Deyv sa zakrádal krovím, až kým nezazrel čosi pomedzi lístie. No nevedel zistiť, čo sa to tam pohybuje. Rozhodol sa, že poíde bližšie. V tom okamihu sa niekto zozadu dotkol jeho pleca. Bol taký napätý a sústredený, že ho nečakaný dotyk vydesil. Zvrtol sa, pripravený bojovať alebo utiecť, nech už to je čokoľvek. Bola to len Vana, ktorá sa prikrádala za ním. V ruke držala svoju kostenú píšťalku a naznačovala mu, aby ju pustil dopredu. Nepáčilo sa mu to. Vodca je predsa on. Ale boli na jej území a ona vie lepšie, čo treba robiť. V niektorých prípadoch, prirodzene.

Pustil ju dopredu. Prechádzali hustým krovím, ktoré sa končilo na veľkom otvorenom priestranstve. V jeho strede stál valec s výškou asi dvanásť metrov a priemerom deväť metrov. Jeho steny boli z akejsi drsnej sivastej látky. Od jeho základne pokračovala plošina z rovnakého materiálu, ktorý chránil to priestranstvo, aby nezarástlo burinou. Na stenách valca boli viaceré otvory: s pískaním odtiaľ vylietal a vracal sa späť veľký hmyz. Boli to obrovské včely so zelenkastými krídlami.

Obydlie si postavili z tuhnúcich slín, ktoré odolajú aj najťažšej kamennej sekere. Uštipnutie jedného z týchto tvorov bolo bolestivé, ale nie smrteľné. Viac ako desať uštipnutí by človek neprežil.

Deyv už videl podobné stavby. Bol pri tom, keď sa jeho kmeň pokúšal vydytiť z nich včely. Spomenul si na sladkú chuť medu. No nebolo ľahké dostať sa k nemu.

Včely vyrušil neznámy veľký tvor, o meter vyšší ako Deyv, so štyrmi mohutnými nohami a zavalitým trupom. Z prednej časti tela mu vyrastal obrovský výrastok v tvare ľudského torza s ramenami, plecami, krkom a hlavou. Na rukách mal palec a štyri prsty.

Vana sa otočila a povedala: „Archkerri.“

To slovo Deyvovi nič nehovorilo. Ešte nikdy nepočul o takom tvorovi. Bol dosť veľký, aby ho vyľakal aj premohol, ale nebol zvieraťom - aspoň tak nevyzeral. Namiesto srsti, kožušiny alebo hladkej kože mal telo pokryté zeleným lístím; listy boli trojuholníkového tvaru, veľké ako Deyvova dlaň. Pokrývali celé telo okrem červených rúk na výrastku. Hlava sa podobala kapuste. Z jej stredu vyrastala dlhá tenká trubica, ktorá vydávala bzukot. Keď otočil hlavu, zbadali jeho dve veľké oká le s čiernymi zreničkami a zelenou dúhovkou.

Keby to záviselo od Deyva, bol by vzal nohy na plecia. Vana vkročila na čistinu a priložila k ústam píšťalku.

„Nie!“ zaprotestoval Deyv.

Bolo neskoro. Z píšťalky sa ozvala séria dlhých a krátkych hvizdov. Tvor ihneď prestal zabíjať včely svojimi červenými rukami a pomaly sa otočil. Očami spočinul na Vane. Potom sa aj z jeho trubice ozval bzukot, tiež ako séria dlhých a kratších zvukov.

8

Mutant ťažkopádne zamieril k Vane. Včely sa márne pokúšali uštipnúť ho, lebo lístie na jeho tele bolo husté a hrubé. Desiatky z nich popadali na zem a slabo trepotali krídlami. Deyv usúdil, že listy obsahujú nejaký jed.

Keďže on nemal takú ochranu, ponáhlal sa do džungle. Jum a Aejiip boli ešte rýchlejší. Vana šla posledná. Keď zakričala na tvora, aby zastal, všetky včely z neho popadali na zem. Posledné sa vzdali prenasledovania a

vrátili sa do úľa, keď opúšťal čistinu.

Vana s tvorom nadviazala zvláštny rozhovor. Po chvíli sa otočila a volala všetkých na cestu. Deyva zamrazilo. No ubezpečoval sám seba, že Vana by sa s tvorom nikdy nedala do reči, keby bol nebezpečný. Naopak, zdalo sa, že sa k nej správa priateľsky.

Kým prišli k ceste, Vana a Archkerri si vymenili ešte zopár hvizdnutí. Napokon Vana zastala a pokúsila sa Deyvovi vysvetliť, o čo ide. Len rozhodil ruky a nechápavo pokrčil plecami. Vana zmĺkla a pobrala sa dole cestou. Tvor šiel pomaly za ňou. Jum a Aejiip boli ešte nervóznejší ako Deyv, ale ochotní ísť za ním aj na kraj sveta.

Deyv už dlhšie nemohol vydržať tú neistotu. Zastavil Vanu a posunkami sa jej spýtal, prečo ten tvor ide s nimi. Najprv mu nerozumela. No potom podišla k Archkerrimu a ukázala na jeho hrud'. Nato namierila prst najprv na svoje a potom na Deyvove prsia.

„Vravíš, že aj jemu ukradli dušovajičko?“ začudoval sa Deyv.

Pochopila jeho otázku skôr z tónu hlasu ako slov. Potriasla hlavou. Áno.

Deyvov postoj sa trochu zmenil. Už to preňho nebolo monštrum. Aspoň nie celkom. Ak malo kedysi vajce, muselo byť ľudskou bytosťou, aj keď tak nevyzeralo.

Deyv by sa bol rád dozvedel aj jeho meno.

Vana vydala sériu dlhých a krátkych hvizdov. Deyvov sluch už bol na ne citlivejší. Rozoznal päť zvukov s rôznou dĺžkou. Ak najkratší predstavoval číslo jeden, dlhší číslo dva a tak ďalej, potom sa tvor volal... ako? Bolo príliš ťažké pospájať zvuky do zmysluplných slov.

Zdalo sa, že ani Vana si nevie rady. Mraštila čelo a hrýzla si pery. Po chvíli povedala:

„Sloosh.“

Nespýtal sa jej, ako na to prišla. Aj tak by mu to nevedela povedať, ale pravdepodobne našla nejaké spojenie medzi zvukmi, ktoré vydávala ona a tvor.

Deyv cítil, že aj keď s jej výučbou o čosi pokročili, čas, ktorý strávili pri spoločnom učení vyšiel nazmar. Teraz sa on bude musieť učiť jej reč, aby si vedel pretlmočiť Archkerriho hvízdanie. Tá myšlienka ho nenadchýnala. On je predsa vodca, ktorému by sa ostatní mali prispôbovať.

Naznačil Vane, aby sa s rastlinným mužom rozprávala čo najmenej. Mali by sa správať čo najtichšie, a tie ich zvuky počuť príliš ďaleko. Potriasla hlavou a zahvízdala na tvora. Podišiel celkom blízko k nim a vydal sériu tichučkých hvizdov. Deyv bol spokojný. Ba zaumienil si, že sa naučí

Vaninu reč.

Dni ubiehali a šlo mu to celkom dobre, napriek tomu, že štruktúra jej reči sa nepodobala ani na jeden z jazykov deviatich kmeňov. Po čase zistil, že Archkerri nehovorí svojou rodnou rečou, ale trhovníckym jazykom Vaninho kraja. Archkerri náhodne spájal určité skupiny hvizdov so zvukmi trhovníckeho jazyka, a to mu umožňovalo plynulú, hoci jednoduchú konverzáciu s ľuďmi.

Deyv našiel kosť z nohy mŕtveho vtáka a vystružlikal si z nej píšťalku. Popri poznávaní Vaninho jazyka sa naučil aj to, ako premieňať slová na hvizdy. Neskôr to začal obrátene učiť aj Archkerriho.

Pri ďalšom putovaní už nenatrafili na Yawtlove stopy. Deyva by to znepokojovalo, nebyť jednej veci - bol ňou zvláštny spôsob Archkerriho stopovania.

„Sleduje jeho duševné stopy,“ vysvetlila mu Vana.

„Čo tým myslíš?“ spýtal sa Deyv a zbledol. „Vari je ten zlodej duch?“

„Nie,“ odvetila pohrdavo. „Môže mať duch dušovajičko? Samozrejme, že nie. Vajce by ho spálilo.“

„Nikdy som o tom nepočul.“

„Také veci vie každý. Aspoň som si to myslela, kým som ťa nestretla. Hovorím o Slooshovej schopnosti, vlastne o schopnosti všetkých tvorov, ako je on, vidieť veci, ktoré my ľudia nevidíme. Tvrdí, že všetky živé bytosti zanechávajú po sebe odtlačok. Je červenkastej farby a má tvar približne ako jeho pôvodca.

Po ďalších otázkach Deyv pochopil, že ide o „psychický odtlačok“. Keď sa už vedel dorozumieť so Slooshom, zistil viac.

„Áno. Vana má pravdu. Je mi ľúto vás ľudí. Váš svet musí byť fádny a nezaujímavý. Ja nevidím len to, čo vy, ale oveľa viac. Môj svet nenapĺňajú len tvary toho, čo je, ale aj tvary toho, čo bolo. Žiari vzormi stôp, ktorých krása by vám vyrazila dych. Vlastne by som to mal povedať jednoduchšie. Mám na mysli to, že celistvosť je krása a krása je celistvosť.“

Sloosh stíchol a potom povedal: „Vana je na omyle, keď tvrdí, že sú červenkasté. Povedal som jej, že červenkasté sú stopy zlodeja, ale každý tvor zanecháva odtlačky inej farby. Vidím stovky stôp a odtieňov najrôznejších farieb. Duševné stopy zlodeja nie sú, ako to povedala Vana, stopy podobné odtlačkom nôh. Je to celistvý dojem, kontinuálny ako tisíce Yawtlov stojacich vedľa seba. Tisíce Yawtlov ako jeden. Mihotajú sa červenkastými plamienkami. Priehľadné, a predsa jasne viditeľné. Ty a Vana máte ružovú farbu popretkávanú vláknami zelenej, šarlátovej a

čiernej. Tvorila spoločný, a predsa jedinečný vzor. Zanechávajú za sebou stopy ako obrovská húsenica. Ku koncu blednú, ale tam ja už ani nedovidím, lebo ich koniec siaha až za horizont.

Keby som mal sledovať vaše stopy smerom dozadu, musel by som putovať mnoho dní, kým by zoslabli. Je to škoda, že ich nevidíte, ale tak to už v živote chodí. Niektó tú schopnosť má, iný nie.“

Slooshova samolúbosť a nadradenosť už Deyvovi liezla na nervy, ale nedal nič najavo. Potreboval ho.

„Takže zlodēja bez ťažkostí nájdeme?“

„To som nepovedal. Povedal som, že budeme môcť sledovať jeho stopu. No môže zísť niekam, kam sa za ním nedostaneme, alebo nás zabije nejaká šelma. Alebo...“

Deyv zrýchlil krok. Podľa neho je Archkerri priveľmi obozretný vo veciach, ktoré človek považuje za samozrejmé alebo nemá potrebu o nich hovoriť.

Sloosh nebol povýšenecky, skôr rád filozofoval. Bol však až príliš pomalý. Nedokázal ani nechcel kráčať tak rýchlo ako jeho spoločníci. Išiel vlastným tempom, majestátnym sloním krokom, a ignoroval naliehanie ostatných. Deyva to istý čas znervózňovalo, lebo Yawtlov náskok sa každým dňom zvyšoval. Po krátkej úvahe sa upokojil. Hoci im potrvá dlhšie, kým dohonia zlodēja, ale s Archkerriho pomocou ho určite chytia. S ním istotne nestratia stopu. Aj keď čas, ktorý Sloosh potreboval na hľadanie potravy a jedenie, bol pre Deyva utrpením. Ústa mal medzi lícami na hrudi. To Deyva dosť šokovalo. Vyzeralo to smiešne aj trochu odpudivo. Stará mať mu raz rozprávala o podobnom tvorovi s ústami na hrudi, ktorý sa živil deťmi. V detstve ho ním strašili, keď bol neposlušný.

Sloosh by bol tiež jedol mäso, hoci aj rozkladajúce sa zdochliny, keby nejaké našli. Väčšinou však jedol ovocie a zeleninu a potreboval ich obrovské množstvo. Potrava sa rýchlejšie dala zohnať na okraji džungle. Deyv s Vanou z trstia uplietli koše a do nich nazbierali ovocie. Takto sa mohol Sloosh najesť aj počas cesty. No veľa času im zabralo aj zbieranie.

„Mýlite sa, ak si myslíte, že mi Yawtl ukradol dušovajce,“ povedal raz Sloosh. „Také čosi majú iba ľudia. Je to vynález pravekých ľudí. Neviem, prečo začali ľudia pestovať stromy s dušovajčkami, no asi na to mali dôvod. My nosíme kryštál, ktorý Vanin ľud volá caqghwoonma. Je asi taký veľký ako tvoja hlava, ale má oveľa krajší tvar. Je to hranol so šiestimi rovnakými kosoštvorcovými stenami. Kryštály sa tvoria hlboko pod zemou a my ich hľadáme a ťažíme. Sú veľmi vzácne a zriedkavé, to je jeden z

dôvodov, prečo som ich hľadal na území Vaninho kmeňa.

„Počkaj,“ ozval sa Deyv. „Tvoj kmeň nežije v tej istej oblasti ako Vanin?“

„Ja nemám kmeň. Túto primitívnu spoločenskú formu Archkerriovia už dávno prekonal. Nie, bol som na výzvedoch. Po dlhom čase...“

„Po akom dlhom čase?“

Nato sa ozvala Vana: „Zjavil sa, keď som bola ešte dieťa, a odišiel krátko pred mojím odchodom. Nepodarilo sa mu nájsť nijaký kryštál, a všetko, čo chcel vedieť, sa už dozvedel. Myslím si, že...“

„Netrpezlivosť je znakom duševnej zaostalosti,“ poznamenal Sloosh. „A skákanie do reči zasa znakom netrpezливosti a sebavedomého ega. Dovoľte, aby som dohovoril. Kryštálový romboéder vynašiel môj národ. Vidno v ňom pohyblivé obrázky. Ide vlastne o zhmotnenie myšlienok rastlinného sveta prostredníctvom elektriny. Ako viete, aspoň dúfam, že áno - všetky rastliny obsahujú dedičné odtlačky. Všetky zložky rastlinného sveta tvoria jeden celok. Presnejšie povedané - jedno vedomie. Aj keď zatiaľ nebol rozdiel medzi telom a myslou uspokojivo určený.

Nechcem vás zavádzať. My Archkerriovia nie sme súčasťou tejto jednotnej mysle. Každý z nás má vlastné vedomie a cítenie, sme preto jednotlivci, tak ako vy, aj keď nie v tom istom zmysle. Totiž, aj keď máme rastlinnú podstatu, naše telá obsahujú aj proteíny. Ak by to tak nebolo, boli by sme nehybní ako napríklad tamten strom a závislí od slnečného žiarenia - ale už odbočujem. Romboéder je pre nás prostriedkom na komunikáciu, vlastne na prijímanie ‚myšlienok‘ či dojmov z rastlinného sveta.“

Slooshove slová v skratke znamenali, že kryštály majú schopnosť zachytiť a následne spracovať dedičné vnemy v rastlinných bunkách. Kryštály vizuálne reprodukovujú minulosť a súčasnosť. Deyva to všetko veľmi prekvapilo.

„Chceš povedať, že keby si mal svoj kryštál, vedel by si presne určiť, kde je zlodej?“

„Presne nie, ale približne áno.“

„Dobre,“ pokračoval Deyv. „Ak teda kryštál môže ukázať také veci, prečo si nevedel, že sa Yawtl chystá ukradnúť ti ho?“

„To je dobrá otázka. Pre Archkerriov je však typické, že majú sklon ignorovať problémy. Často si nevšímame, čo sa okolo nás deje. Videl som Yawtla vo svojom kryštáli, ale nevenoval som mu dostatočnú pozornosť. Okrem toho, kryštál nedokáže čítať myšlienky ľudí z mäsa a kostí.

A navyše, musím niekedy aj spať. Yawtl ma prepadol v spánku a sňal mi

šnúrku, na ktorej visel kryštál. Samozrejme, keď som sa prebudil, hneď som vedel všetko o tom zlodejstve. Neskôr mi to veľmi pomohlo.“

„A vieš aj to, prečo Yawtl vzal naše vajcia a tvoj kryštál?“ spýtal sa Deyv.

„Vedel by som to zistiť, keby som sa vrátil späť po Yawtlovej stope, aspoň tam, kde sa ešte celkom nerozplynula. No nebolo by to múdre. Oveľa rýchlejšie ho dohoníme takto, a potom sa ho spýtame. Mohol by som osloviť aj svojich rastlinných druhov a zistiť to s ich pomocou. Ale trvalo by to príliš dlho. A nemám ani kryštál.“

Archkerri potom upadol do polosna a nechcel byť rušený. No aj tak časť jeho vedomia vnímala okolitý svet. Ďalej kráčal rovno po ceste, a keď mu ponúkli ovocie, natiahol ruku a vložil si ho do úst.

Deyv sa spýtal Vany, prečo kmene v jej kraji nezaútočili na Sloosha, keď sa u nich po prvý raz zjavil.

„Mysleli sme si, že je to nejaký démon alebo boh či bohyňa vo zvláštnom prestrojení. A keď sme zistili, že nie je, už sme vedeli, že nie je nebezpečný. Okrem toho nám rozprával o mnohých zaujímavých veciach.“ Zmlkla a potom dodala: „Niektoré z nich boli desivé. Napríklad, že čoskoro bude koniec sveta.“

9

Povedala to tak ticho, že si Deyv nebol istý, či dobre počul.

„Ako to myslíš? Koniec sveta? Ako? Kedy?“

„Spýtaj sa Sloosha, on ti to povie. Ja som mu veľmi nerozumela.“

Archkerri mu to celkom ochotne vysvetlil. No až po mnohých rozhovoroch si Deyv dokázal predstaviť, čo mu vlastne opisoval. A ani potom si nebol istý, či sa obrazy v jeho fantázii zhodujú so skutočnosťou.

Povedal to Slooshovi a ten mu odvetil: „Nikto, ani ja, nevidí realitu. Naše zmysly ju prefiltrujú a urobia z nej vnemy, ktoré sme schopní spracovať. Pravá skutočnosť, v celej svojej komplexnosti, si vyžaduje vedomie, ktoré ju vytvorilo. Ak ju niekedy nejaká Bytosť naozaj vytvorila.“

Deyv tomu nerozumel, a nebol si istý, či tomu rozumie aj sám Sloosh. Na tom však nezáležalo. Bol presvedčený, že to, čo mu Sloosh povedal o reálnom svete, je pravda. Mal však toľko zdravého rozumu, že si to nechal

pre seba. Inak by sa Sloosh bol pustil do siahodlnej prednášky o podstate pravdy.

Podľa neho svet vznikol z nepredstaviteľne veľkej ohnivej gule v rovnako nepredstaviteľne prázdnom priestore. Úplne prázdnom, bez ničoho, ani len zrnka prachu. Ale možno, ako povedal Sloosh - bola v ňom len ohnivá guľa, ktorá obsahovala všetku existujúcu hmotu. Takže okolo nej bolo vlastne len trochu prázdneho priestoru, ak vôbec nejaký. Keď potom guľa explodovala, jej hmota zaplnila priestor. Alebo možno explodovala dovnútra. Ak tam nebol prázdny priestor, potom neexistoval ani „smer“ von či dnu.

Vlastne ani nezáležalo na tom, či vesmír vznikol, keď guľa explodovala von alebo dovnútra. Možno to bolo dôležité pre Sloosha a takých ako on. Dôležitejšie bolo, či sa guľa sama vznietila, keď vybuchla.

„A aká bola tá guľa pred ohňom?“ spýtal sa Deyv.

„Hneď sa k tomu dostaneme, buď trpezlivý, prosím ťa. Pri explózii sa hmota rozptýlila v priestore. Ochladila sa a rozpadla na prach. Niektoré čiastočky prachu boli väčšie ako iné, tie priťahovali menšie čiastočky a postupne sa začali tvoriť väčšie telesá, ktoré priťahovali čoraz viac čiastočiek. Alebo prachové častice poletovali po vesmíre a väčšie z nich naberali na seba hmotu dovtedy, kým sa vesmír okolo nich nevyčistil.

Z niektorých sa znova vytvorili obrovské ohnivé gule, aj keď oveľa menšie ako pôvodná. Ohnivé gule priťahovali iné, menšie zoskupenia, ktoré sa k nim pripájali. Iné zhluky zase krúžili okolo hviezd. Mnohé hviezdy tvorili spoločenstvá, ktoré krúžili okolo spoločného stredu, nazývame ich galaxie. A niektoré galaxie majú superjadro, okolo ktorého obiehajú. Galaxie krúžili okolo jadra a súčasne sa rozpínali, priestor medzi nimi sa zväčšoval. Proces tvorby nových hviezd a ich planét pokračoval, a tak sa v priestore medzi hviezdami a galaxiami rodili nové hviezdy a planéty.

Trvalo to neuveriteľne dlho. Kým sa rodili nové hviezdy, iné zanikali. Vyhasli a také čierne a studené putovali vesmírom.“

„Kam?“ opýtal sa Deyv. „Nebola tam nejaká prekážka, do ktorej mohli naraziť?“

„Možno, ale nebola hmatateľná. Mohla to byť prekážka vytvorená z obmedzení, z princípov.“

Niekedy boli veľké a malé čiastočky prachu tak ďaleko od seba, že to nemalo vplyv na priestor ako celok. Neboli schopné vytvoriť viac priestoru. Stratili svoju silu a začali padať v protismere. Vesmír sa

postupne scvrkával. Nastal opačný proces. Počas tohto procesu jedna z hviezd zhromaždila okolo seba niekoľko telies. Boli to planéty. Jednou z nich bola Zem, kde sa práve rozprávajú. Sloosh sa nechcel púšťať do vysvetľovania, ako na Zemi vznikol vzduch, voda a život. No spomenul, ako sa vyvíjal život od najjednoduchších jednobunkových foriem k zložitým životným formám s nervovou sústavou a schopnosťou sebauvedomenia.

„Človek bol teda prvým uvažujúcim tvorom?“

„Áno. Váš druh je oveľa starší ako mŕj. A tak ako rovnako staré potkany a korytnačky, prežil v podstate v nezmenenej forme. Hoci zvyšné dva druhy prispeli k vytvoreniu nových foriem, ktoré prežili spolu s pôvodnými formami.“

Človek sa do dnešnej podoby vyvinul z opov. Pôvodne žil ako divoch, neskôr nadobudol obrovskú moc. Sloosh opisoval niektoré schopnosti praľudí a Deyvovi sa to videlo ako zázrak. Z času na čas sa človek vrátil k divoškému spôsobu života, aby sa pomaly a bolestne znova prepracoval k moci. Touto mocou je schopnosť človeka meniť svoje okolie a vytvárať nástroje - sociálne alebo materiálne, ktorými možno tieto zmeny docieľiť.

Za ten dlhý čas, čo tu ľudstvo existuje, navštívili ho obyvatelia iných hviezd, aj človek navštívil iné svety. Vytvoril tiež nové formy života alebo zmenil už existujúce.

„Zem prežila tri globálne katastrofy,“ povedal Sloosh. „Našťastie, človek mal vždy dosť síl, aby zachránil seba aj svoju planétu.“

Deyv pochopil iba časť vysvetlenia, v ktorom Sloosh hovoril o mesiacoch, červených obroch a čiernych škriatkoch. Niečo z toho si vedel aj predstaviť, napríklad, ako sa žiarivá žltá hviezda - Slnko, rozvinula v červeného obra. Skôr ako sa to stalo, človek presunul Zem do vesmíru, ďaleko z dosahu toho obra. Aby zabezpečil teplo a svetlo, zmenil Mesiac na malú umelú hviezdu. Tak Zem unikla vypareniu, osudu vnútorných obežníc Slnka.

„Keď sa Slnko dostalo do štádia spaľovania hélia,“ povedal Sloosh, „Zem sa znova vrátila bližšie k nemu, na obežnú dráhu. A opäť sa vzdialila, tentoraz s inou planétou ako svojím malým slnkom, keď sa Slnko po druhý raz zmenilo na červeného obra. Teraz bola Zem mesiacom a z blízkej planéty sa stalo slnko. Keď toto slnko vyhorelo, použili inú planétu a potom ďalšiu. Za celý ten čas ľudstvo prežilo nejednu krízu, ale našťastie vždy dokázalo zmobilizovať všetky sily na záchranu svojej planéty.“

Dávno predtým hmota dosiahla hranice svojej existencie a rúcala sa späť

do centra všetkého bytia. Hviezdy zanikali a vznikali. Nakoniec sa zo Slnka stal čierny škriatok. Môžeme ho vidieť ako malú čiernu škvrnu na pozadí žiariacich hviezd a plynových mračien, keď nie je na oblohe Temný démon. Temný démon je v podstate gigantické mračno vyhorených galaxií. Objavuje sa na oblohe počas pomalej rotácie Zeme okolo svojej osi.“

Deyv sa zahľadel na horizont. Tiahol sa pozdĺž neho pás jasného svetla. Keď Temný démon zmizol z dohľadu, celá obloha žiarila, a iba sem-tam ju pokrývali čierne bodky alebo väčšie tmavé útvary. Jeho kmeň ich považoval za deti Temného démona, najväčšie z nich mali aj mená.

Deyv si odkašlal, skôr ako prehovoril: „Vravíš, že príde čas, keď budú hviezdy tak blízko pri sebe, že ich žiarenie zničí život na Zemi?“

„Ak ho ešte skôr nezničí zemetrasenie. Zemetrasenie spôsobuje vplyv obrovského množstva nebeských telies tak blízko pri Zemi. Nebudú to vulkanické výbuchy, lebo jadro Zeme už medzitým vychladlo. Predchádzajúce generácie využívali roztavené jadro Zeme ako zdroj energie. Intenzívne ťažili železo a nikel, takže teraz je vnútro Zeme vychladnuté alebo len vlašné. V horných vrstvách Zeme nie je dosť železa, bolo treba ťažiť hlbšie.“

„Koľko času nám ešte zostáva?“ zvolal Deyv.

„Možno sto ľudských generácií. Taký je odhad, ak vezmeme do úvahy zničujúce účinky horúčav. Nedá sa povedať, aké dôsledky budú mať zemetrasenia. Možno budú osudné oveľa skôr, ako približujúce sa množstvo hviezd oslepí a potom spáli všetkých vidiacich. Alebo zničí život na Zemi nejaká pohroma. Á možno Zem zmizne v oceáne.“

Sloosh ďalej vysvetľoval, že súš teraz tvorí jednu masu. Voľakedy, skôr ako sa človek vyvinul, to bol jednoliaty celok, ktorý sa potom rozpadol na viac častí. Putovali po povrchu planéty, opäť sa spojili, potom sa rozpadli a znova splynuli. Niektoré sa prepadli do oceánu, potom sa z neho zas vynárali.

„Pevnina sa rozťahla pozdĺž rovníka okolo planéty, ale jej konce sa nikdy nespoja. Zvyšok je voda, nie slaná, ale sladká. Minulé generácie vyťažili všetku soľ z oceánu.“

Deyva to rozprávanie sklúčovalo. Ak Sloosh hovoril pravdu, potom ľudstvo smeruje k istej záhube. On sa toho nedožije, ale jeho potomkovia áno. A ak nebude mať deti, budú to potomkovia jeho sestier a bratov.

Vana to všetko už počula, keď sa Archkerri usadil na území jej kmeňa.

„Sloosh je veľmi múdry a veľa vie,“ povedala Deyvovi. „Ale môže sa mýliť, nie je boh ani bohyňa. Náš šaman povedal, že ak Sloosh neklame,

potom je nesprávna naša viera. Preto sa musí mýliť Sloosh.“

„Ale vie všetko o minulosti,“ protestoval Deyv. „Ako sa teda môže mýliť vo veciach budúcnosti?“

„Nevie nič o minulosti, všetko, čo hovorí, sú číre táraniny.“

„Sloosh nevie klamať.“

„To tvrdí on! Budeš veriť slovu klamára? Možno som priveľmi kritická. Povedzme, že neklame, ale sa mýli. To o ňom povedal aj náš šaman.“

Slooshove úvahy odporovali aj Deyvovmu náboženstvu, ale mal pocit, že toho vie viac ako šaman Korytnáčiek. Vari Sloosh nie je príbuzný stromov a tráv? A stromy a tráva sú predsa vlasmi samej Matky zeme, ba podľa viery Deyvovho kmeňa sú to dokonca jej deti.

Keď to povedal Vane, odvetila: „Možno má Sloosh pravdu, hoci by som tak nemala vravieť. A možno, ale iba možno, nech mi predkovia odpustia, ak odporujem šamanovi, Sloosh vie, o čom hovorí. Ak je to tak, čo potom? Ty aj ja chceme žiť a vychovávať deti. Nevie si predstaviť stovky ďalších generácií. Je to pre mňa také vzdialené. Ak budeme mať šťastie, dožijeme sa detí i vnúčat. Budeme jesť, piť a radowať sa. A potom zomrieme. Osud sveta sa nás už nebude týkať. Predtým však musíme nájsť zlodeja, získať späť dušovajcia a vrátiť sa k rodinám. Jedného dňa budem stará a zomriem. A môj kmeň ma zje...“

„Čože? Tvoj kmeň ťa zje?“ začudoval sa Deyv.

„Samozrejme.“

Zistenie, že Vana je ľudozrútka, ho šokovalo viac ako nevyhnutný koniec sveta.

10

Yawtl urobil chybu, keď sa priblížil k osade, namiesto toho, aby okrádal iba osamelých jednotlivcov. Červená stopa zaviedla jeho prenasledovateľov až na kraj osady. Ľudia v nej nemali dom, bývali v drevených zruboch uprostred vysokej ohrady z brvien. Bolo tu veľa žien a detí, ale nedostatok mužov. Uprostred osady ležal mŕtvy muž, okolo ktorého tancoval šaman a niekoľko žien.

Deyv vyliezol na strom, pozrel sa dole a zistil, že mŕtvole chýba dušovajce. Keď zliezol, porozprával Slooshovi, čo videl. Sloosh

predpokladal, že obyvatelia kmeňa prekvapili Yawtla, keď sa pokúšal ukradnúť vajce. Muž pravdepodobne zahynul v bitke. Hnevom vyburcovaný kmeň Yawtla prenasledoval a vyslal za ním väčšinu bojovníkov.

Archkerri sledoval stopu pri diaľnici. Zlodej zjavne pokračoval po nej, stále rovnakým smerom. Aj keď mal pred prenasledovateľmi veľký náskok, skôr či neskôr bude musieť zmeniť trasu.

Hoci šli rýchlejšie ako zvyčajne, Deyv sa Sloosha neprestajne čosi vypytoval.

„Čo myslíš, prečo sa Yawtl vybral po vajcia tak ďaleko? Prečo ich neukradol v niektorom blízkom kmeni, ale putoval džungľou? Nech žije kdekoľvek, k môjmu kmeňu je to poriadne ďaleko.“

Slooshove bystré oči na kapustnej hlave sa zavreli.

Po chvíli ich otvoril: „Myslím, že hľadá špeciálne vajcia, nie hocikaké. No nepýtaj sa ma aké, lebo to neviem.“

Kým nastal večer, vietor sa obrátil a fúkal im do tváre. Keď zamierili do džungle, kde sa chceli zložiť spať, Jum sa naježil a zavrčal. Na ceste nebolo nikoho, ale Deyv vedel, že sa niekto blíži.

Spoza krovia videli vracajúcich sa bojovníkov. Títo vysokí muži s dlhými nohami a tmavou pleťou mali tenké pery, veľké hákovité nosy, dlhé rovné čierne vlasy a tmavohnedé oči. Šli naboso, odetí v modrých sukniach s oranžovými opaskami, a na hlavách mali ľudské lebky, prichytené remencami popod bradu. Ich výzbroj pozostávala z fúkačky, kamennej sekerky, kopije a dreveného meča s kamenným ostrím.

Skrytých pozorovateľov ani tak nezaujali bojovníci ako postava uprostred. Bol to samec, nižší ako ostatní, zavalitý, telo zahalené do líšcej kožušiny. Jeho svetločervená tvár sa podobala ľudskej, nemal ju zarastenú, okrem hustého čierneho obočia. No mal vyčnievajúcu sánku, oči ako kojot a vlčie uši. Malý, okrúhly, čierny nos pripomínal Jumov ňufák. Oblečený mal iba bedrovník a ak vlastnil nejakú zbraň, už mu ju vzali. Ruky mal spútané.

Jeden z bojovníkov niesol kožený mešec. Pravdepodobne v ňom boli ulúpené dušovajcia.

„Čo podnikneme?“ robil si starosti Deyv.

Mali iba jednu možnosť. Aspoň tak si to myslel Deyv a Vana. No Sloosh mal iný názor.

„Bol som ochotný prenasledovať Yawtla, kým sa uberal tým smerom ako ja. Dokonca by som sa bol aj trochu odchýlil z cesty, aby som vám

pomohol, lebo ma váš príbeh zaujal. Rovnako ako fascinujúca záhada, načo potrebuje tie vajcia. Majú cenu len pre svojho majiteľa. Aspoň som si to doteraz myslel. No pokúsiť sa získať vajcia od tohto kmeňa, keď máme také malé šance, považujem za nerozumné. Nehovorím, že je to hlúpe. Ako viete, tieto dve veci, nemusia vždy znamenať to isté.

Necením si svoj život privysoko, no ak mám oň prísť, chcel by som ho obetovať na vznešený cieľ. Takže budem pokračovať vo svojej ceste, želám vám veľa šťastia, hoci veľmi pochybujem, že ho budete mať.“

Archkerri sa odmlčal, kým neprešiel aj posledný bojovník.

„A čo tvoj kryštál?“ spýtal sa Deyv.

„Bez neho to bude ťažké, no aj tak mám dost inteligencie, aby som sa dostal domov. Tam si nájdem iný. A dokončím svoje prerušené dielo. Mimochodom, rozmyšľali ste už o živote bez dušovajička? Sú skutočne také potrebné?“

„Hovoríš ako blázon,“ pohoršila sa Vana.

Chvíľu bolo ticho. Napokon Sloosh otvoril oči a povedal: „Iba som sledoval niť svojich myšlienok. Sú rozumné a analytické. Nie, nie som blázon.“

„Aké dielo máš na mysli?“ zaujímalo Deyva.

„Mám vlastne dve úlohy. Prvou z nich je určiť miesto istého artefaktu v okolí Vaninho kmeňa, o ktorom sa zachovala zmienka ešte z čias mladosti môjho starého otca. Keďže som odborník na podobné artefakty, šiel som tam. Krátko po tom, ako som dorazil, nastalo veľké zemetrasenie a nálezisko sa stratilo. Nedokázal som však vzbudiť záujem domorodcov, aby mi pomohli pri vykopávkach. Tak som tam krátky čas ostal a študoval miestne zvyky.“

Krátky čas, pomyslel si Deyv. Dost dlhý na to, aby Vana dospela.

„Potom som sa pustil do druhej, oveľa dôležitejšej úlohy,“ pokračoval Sloosh, „a práve v tom čase mi zlodej ukradol kryštál.“

Ukázal smerom hore. Deyv zdvihol hlavu, ale nevidel nič okrem Temného démona a niekoľkých vtákov.

„Ide o záhadné telesá, ktoré priletajú po oblohe z tamtej strany,“ povedal Sloosh. „Nespočetné generácie mojich predkov sa snažili objasniť ich pôvod.“

„Prečo ťa zaujímajú?“ Je ťažké vyjadriť hnev hvízdaním, ale Vane sa to podarilo. „Vieš, že tvoj rod vymrie v priebehu sto generácií. Tak načo sa obťažuješ?“

„Vedomosti predstavujú radosť a krásu. Prahol by som po nich, aj keby

som vedel, že zahyniem sekundu po tom, ako ich získam. Alebo aj o sekundu skôr. Cesta za poznaním je rovnako vzrušujúca ako sám predmet skúmania.“

„Chod' si teda svojou cestou!“ zvolal Deyv. „My ťa nepotrebuje! V skutočnosti by si nás iba zdržiaval!“

„Prečo?“ začudoval sa Sloosh.

„Si príliš pomalý. Ak by sme museli bežať, a to teda budeme musieť, nestačil by si nášmu tempu.“

„Máš pravdu.“

„Si ako trň v päte,“ zahvízdala Vana.

„Poeticky povedané,“ poznamenal Sloosh. „Niekedy to musím použiť.“

Deyv rozhodil rukami. Čo už s takým tvorom?

Archkerri sa bez slova pobral preč. Deyv sa otočil k Vane. „Musíme to zvládnuť sami. Možno vymyslíme niečo cestou do osady.“

Spoločne sa im podarilo zosnovať plán. Ale náladu im to nezlepšilo. Všetko záviselo od správneho načasovania a priaznivých okolností. Opatrne kráčali chodníkom k osade.

Skôr ako sa k nej dostali, začuli dunenie bubnov a prenikavý zvuk píšťal. Neskôr k nim doľahol aj kvílivý spev osadníkov. Zastali na čistine, tesne pred ohradou. Vana a Deyv vyliezli na strom a zhora skúmali okolie. Z dutiny však vyrazili odporne páchnuce šváby a zaútočili na nich. Obaja rýchlo zoskočili. Oškreli sa a doudierali, a nadôvažok neznesiteľne zapáchali. Pes s mačkou ufujazdili a skryli sa v kroví. Deyv a Vana nemohli urobiť nič iné, len sa hodiť do najbližšieho potoka a dúfať, že sa im podarí zmyť ten hnusný zápach.

Ešte pred útokom švábov sa Deyvovi podarilo nazrieť za plot osady. Keď sa máčali v potoku, povedal: „Tí ľudia privliekli Yawtla k mužovi, ktorého zabil, a oboch priviazali k jednému kolu. Mešec s vajcami som nevidel.“

„Takže môže byť kdekoľvek.“

„Napríklad v šamanovej chatrči. Je najväčšia a stojí uprostred osady.“

„Možno by sme mohli preliezť múr a prehľadať ju, kým celý kmeň sleduje to divadlo.“

„To nie je dobrý nápad,“ protestoval Deyv. „V osade sú psy. Tie nás určite zacítia, keď sa veľmi priblížime. Čudujem sa, že nás nezavetrili už tam hore na strome.“

„Lebo stojí tak blízko osady, že musia byť zvyknuté na ten smrad.“

Vyšli z potoka. Jediným výsledkom kúpania bolo, že odohnali zo svojej blízkosti takmer všetky ryby, obojživelníky a plazy.

„Niečo by sme mohli podniknúť, keď pôjdu spať,“ uvažovala Vana. „No treba konať rýchlo. Psy síce môžu byť zvyknuté na zápach od stromu, ale keď vnikneme za ohradu, hneď nás zaňuchajú.“

„Dobre vieš, že teraz nemôžeme robiť nič,“ namietal Deyv. „Môžeme iba čakať. Keď umučia a zabijú Yawtla, vrátia sa k normálnemu životu. Budeme tu čakať a pozorovať ich. Keď príde naša šanca, vyrazíme.“

„To nebude ľahké, čím dlhšie tu budeme, tým skôr nás odhalia. Myslím, že by sme mali udrieť teraz. Sú veľmi zaujatí Yawtlom, takže nie sú takí ostrážiti ako zvyčajne.“

Deyv sa nad tým zamyslel. Vana dodala: „A okrem toho sa bojím, že stratím odvahu. Teraz ju ešte mám, ale čakanie v džungli ma môže schlaadiť. Uvedomím si všetky prekážky a to ma odradí.“

„Možno máš pravdu. Ak sa nám to nepodarí teraz a ujdeme, ešte vždy sa môžeme vrátiť neskôr.“

„Neviem, ako dlho ešte vydržím bez dušovajíčka. Neviem, ako sa cítiš ty, ale moja vnútorná nespokojnosť a prázdnota ustavične rastie. Niekedy mám pocit, že by som si mala len tak sadnúť a umrieť. A ukončiť to trápenie.“

Deyv sa po prvý raz pozrel na Vanu so skutočnou sympatiou. Bolo to také silné, akoby sa bol vcítil do jej duševného stavu.

Vyskočil a povedal: „V každom prípade ich musíme pozorne sledovať. Takže poďme.“ Vzal ju za ruku a pomohol jej vstať. V tej istej chvíli si však uvedomil, že hoci mu je sympatická, živí sa ľudským mäsom.

Nikdy by sa s ňou nemohol oženiť ani s ňou spávať. To však neznamená, že by ju nemohol mať rád, aspoň do určitej miery. Kanibalský muž by mohol byť jeho priateľom. Prečo by to malo byť iné, ak ide o ženu?

No z akéhosi nedefinovateľného dôvodu to bolo iné.

Neskôr sa usadili v korune košatého stromu. Neboli tu nijaké šváby, len dotieravé drobné mravce. Odtiaľto videli všetko, čo sa dialo za ohradou. Zdalo sa, že takmer všetci v osade sú opití, okrem psov, hydiny, sviň, štyroch strážcov a Yawtla. Dokonca aj deti vrátane dojčiat napojili osadníci alkoholom. A navyše - do vetry pred šamanovou chatrčou hádzali z času na čas akúsi bylinu. Z ohňa potom stúpал zelenkavý dym, ktorý ľudia vdychovali. Očividne opájal väčšmi ako pálenka.

Deyv ani Vana nepoznali tú bylinu. V ich kmeňoch takú drogu nepoužívali.

V každom rohu štvorcovej ohrady bola vysoká plošina, z ktorej strážca sledoval osadu. Okrem zajatca boli najnešťastnejšími ľuďmi v celej osade

tí štyria strážcovia. Vôbec sa im nepáčilo, že sa nemôžu zúčastňovať na všeobecnom vyčíňaní. Deyv by im to z celého srdca doprial. Jemu i Vane by to veľmi uľahčilo prístup do osady.

Uprostred priestranstva stál vysoký stĺp. Na jeho hornom konci bolo krížom pripevnené kratšie brvno. Z ramena téčka viseli dva povrazy a na ich dolných koncoch Yawtl a mŕtvy muž. Boli priviazaní okolo pása a spútaní za zápästia tvárou k sebe. Prstami nôh sa ledva dotýkali zeme.

Iba deťom dovolili dotknúť sa Yawtla. Povzbudzovaní staršími kamarátmi, palicami ho udierali do nôh a bokov alebo doňho hádzali blato a prasačie výkaly. Jedno z detí ho oblievalo pálenkou, ale hneď ho aj pokarhali za plytvanie.

Bubeníci a trubači sa čoraz väčšmi ponárali do tranzu a vybočovali z rytmu. Šamanov tanec sa zmenil na tackanie a maska byvola mu padala z hlavy. Jedna žena spadla do horiacej vetry a museli ju ratovať. Mala šťastie, že si ju vôbec všimli.

„Som rád, že sa ten dym nešíri až k nám,“ poznamenal Deyv, „lebo by sme sa o chvíľu strepli zo stromu.“

Posilnili sa ovocím a odháňali mravce. Jum a Aeipip trpezlivo čakali pod stromom. Osadníci postupne zaspávali. Najprv deti, potom aj dospelí. Šaman zotrval pri tanci, alebo skôr jeho paródii. Potkýnal sa o telá, štuchal do nich byvolími rohmi a rehotal sa. Pravdepodobne bol zvyknutý hýriť, ale nastal čas, keď už ani on ďalej nevládal. Zvalil sa na zem, vdychujúc zelenkavý dym.

Deyv zliezal zo stromu a sledoval celé divadlo, kým mu ohrada nezastrela výhľad.

Keď sa dostali na okraj otvoreného priestranstva, prikázal Jumovi a Aeipip, aby čakali. Chcel sa tadiaľto vracat' a zvieratá tam nechal ako pascu pre prípadných prenasledovateľov.

Najbližší strážca sa díval smerom von. No jeho stráženie viac-menej stratilo zmysel. Keby aj zazrel nejakých útočníkov, dokázal by zburcovať iba tých troch na ostatných plošinách. Cudzí bojovníci by teraz ľahko dobyli osadu a zmasakrovali spiacich osadníkov. Deyv, krytý porastom, obchádzal otvorené priestranstvo, až kým nebol oproti Vane. Nabral odvahu a vykročil. Vana vyšla z krovia o sekundu neskôr.

Myslel si, že ho hneď zbadajú, ale našťastie mu obaja strážcovia otfčali chrbát. Kričali a mávali kopijami na niečo vnútri ohrady. Psy štekali, akoby videli stromového leva.

Deyv nevedel, čo spôsobilo ten rozruch. Ani sa o to nestaral. Bola to šťastná náhoda, ktorú mienil využiť. S fúkačkou v ruke uháňal k ohrade. V slabom svetle zazrel Vanino biele telo, tiež držala dlhú fúkačku. Mali v pláne zneškodniť najbližších strážcov. No tí by mohli zburcovať ďalších dvoch.

Ak by sa to stalo, Deyv by ich priviedol k Aeji a Jumovi. A keby sa jeden z nich rozbehol za Vanou, musel by ju prenasledovať do džungle, kde by ho napokon zasiahla otráveným šípom.

V ich pláne bolo prveľa „keby“. Nebol však celkom beznádejný, lebo mali proti sebe iba štyroch mužov. Bohovia sú im naklonení. Aspoň v tejto chvíli. A to Deyvovi stačilo.

Najbližší strážca zrejme zliezol po rebríku dovnútra. No ostatní zostali na svojich miestach. Deyva ani Vanu však nezbadali. Ich pozornosť púťalo niečo za ohradou. Deyv si preložil fúkačku do druhej ruky a zložil z pleca laso. Keď prišiel tesne pod ohradu, vyhodil ho do výšky, zachytil ním špicatý koniec brvna a zatiahol slučku.

Vana sa dostala k ohrade na druhej strane o niekoľko sekúnd neskôr. Musela prebehnúť väčšiu vzdialenosť a navyše nebežala tak rýchlo ako Deyv. Vložila šíp do fúkačky, no nevystrelila hneď. Čakala na priaznivý vietor.

Strážca ju ešte vždy nezbadal.

Deyv sa pomaly šplhal hore, nohami sa opieral o brvná. Strážcovia ďalej vrieskali a psy zúrivo štekali.

Zrazu si Deyv všimol, že si Vana pripravuje fúkačku. Keď sa dostal navrch ohrady, práve si ju priložila k ústam. Z fúkačky vyletel šíp, no Deyv nemal čas sledovať výsledok. Rukami sa zachytil o ohradu, vyšvihol sa a preskočil ju. Skotúľal sa na strážnu plošinu, ale nevstal; mohli by ho uvidieť strážcovia v ostatných rohoch. Tu, v tieni ohrady, zostane nespozorovaný, až kým sa neprezradí sám.

Pozrel sa napravo. Strážca v tom rohu nehybne ležal na zemi. Vana ho skolila prvou strelou. Včelí jed účinkoval okamžite, nestihol ani zakričať na poplach. Pravdepodobne iba zacítil bodnutie šípky, prekvapený sa skrútil a spadol. Stuhli mu všetky svaly, srdce mu ochabovalo a pomaly umieral.

Deyv by bol rád vystrčil hlavu a lepšie sa poobzeral. Vana by teraz mala

bežať smerom k nemu. Mal šťastie, že ho nezbadali, keď preliezal ohradu.

Strážca, ktorý opustil svoje stanovište, bol teraz uprostred osady. Blížil sa k Yawtlovi. Ach! Väžňovi sa akosi podarilo uvoľniť ruku. Chvíľu sa ňou zahaňal, ale strážca ho chytil a snažil sa ho opäť priviazať k mŕtvemu. Yawtl mykal hlavou a úspešne ňou tresol strážcu do nosa.

Ten jačal a cúval, držiak si nos, až kým nenacúval do jedného zo psov. Ostatní dvaja zliezli po rebríkoch a náhlili sa mu na pomoc.

To bola ďalšia šťastná okolnosť. Deyv vstal, prikrčil sa a zišiel po rebríku. Potom utekal popri ohrade, kým sa neocitol oproti šamanovej chatrči. Odtiaľ sa rútil pomedzi dve iné chatrče k zadnej stene svojho cieľa. Nebol tam vchod a okná boli také malé, že by sa cez ne neprepchal. Či sa mu to páči, alebo nie, musí ísť spredu.

Na chvíľu sa zastavil, aby sa poobzeral. Uvidel Vanu, jej silueta sa črtala proti svetlu. Zrazu zmizla. Preliezla cez ohradu ako veverička, a už jej nebolo.

Deyv obišiel šamanov dom. Letmo zazrel strážcu s rozbitým nosom. V ruke držal kopiju, pripravený vraziť ju Yawtlovi do hlavy. Pri jeho nohách štekali a ňuchali psy. Ostatní strážcovia práve pribiehali.

Vnútri šamanovej chatrče bolo prítmie, slabé svetlo vnikalo iba cez dve zadné okienka a vchod. Tápal okolo seba vystretými rukami a pomaly postupoval. O niečo zakopol a zakľal. Vstal a ďalej napredoval pozdĺž stien, dúfajúc, že vrecúško s dušovajcami bude na nejakej poličke. Zrazu takmer vykrikol od radosti. Rukou nahmatál kožené vrecúško s okrúhlymi predmetmi. Mohli to byť len dušovajcia, ale radšej sa chcel o tom presvedčiť.

Prešiel k vchodu a uvoľnil kožený remienok: boli to ony! Nechcel strácať čas hľadaním svojho dušovajčka, a preto vzal celý mesec. Skôr ako vybehol von, preskúmal situáciu.

A tá sa neuveriteľne zmenila. Strážca, ktorý sa ešte pred chvíľou chystal trafiť Yawtlovu hlavu, ležal teraz na zemi. Deyv predpokladal, že ho zajatec kopol do hrdla alebo do žalúdka.

Yawtlovi sa nejako podarilo uvoľniť putá a utekal preč. Ten chlapík musí byť priam čarodejník alebo klzký ako úhor. Za ním trielili dvaja strážcovia so svorkou psov v päťach. Jeden z nich hodil do neho kopiju. Deyv nevidel, či trafil cieľ, ale predpokladal, že nie. Strážcovia nevrieskali od nadšenia, hoci popri brechote psov by ich aj tak ťažko začul.

Strážca na zemi osamel. Pokúsil sa vzoprieť na kolená a oboma rukami si držal brucho.

Deyv uvažoval, že sa najlepšie dostanú preč cez plošinu, na ktorej Vana zastrelila strážcu. To bola dobrá úniková cesta. Ale kde trčí tá žena?

Zrazu sa objavila, skôr než si Deyv stihol usporiadať myšlienky. Zadychčaná sa blížila spoza rohu. Deyv vyšiel z dverí a zdvihol do výšky ruku s vrecúškom. Zvýskla od radosti a hodila sa mu okolo krku. Odvrátil hlavu, takže ho pobožkala na líce, nie na ústa.

Nemohol sa zbaviť myšlienky, dokonca ani v tejto víťaznej chvíli, že sú to ústa, ktoré jedli ľudské mäso. Odstúpila od neho a povedala:

„Daj mi moje vajce!“

„Keď budeme odtiaľto preč, ďaleko od strážcov,“ odvetil. „Nesmieme strácať čas.“

Nedočkavo pozrela na vrecúško, ale súhlasila. „Tak poďme!“

Rozbehla sa bez toho, aby sa s ním poradila, ktorým smerom sa vydajú. Zamierila okolo chatrče späť k cestičke. Deyv by bol radšej išiel k ohrade s hlavnou bránou a odtiaľ k strážnej veži. Tam im hrozilo menšie nebezpečenstvo, že stretnú strážcov alebo psov. Trošku ho hnevalo, že nečakala na jeho rozhodnutie, ale už sa nedalo nič robiť. Pobral sa za ňou s mečom v ruke. Vana stále držala fúkačku.

Skôr ako sa dostala na koniec cestičky, zjavil sa tam Yawtl. A za ním sa s brechotom rútili veľké žlté psy. Potom dvaja strážcovia a za nimi ďalšie psy.

Vana sa schovala v najbližšej chatrči, ale psy ju museli zavetrit'. Jeden z nich zastal, zavrčal, potom ustúpil a štekal na chatrč, kde sa skryla. Päť psov sa pridalo k nemu, ostatné prenasledovali zajatca.

Deyv sa k nim pomaly približoval. Dve zvieratá stáli vo vchode, no jedno zrazu zakňučalo a kleslo na zem. Asi ho Vana zasiahla strelou z fúkačky alebo tomahavkom. Zostávalo mu poradiť si s ďalšími tromi. Jednému rozťal sekerkou chrbát, druhému podrezal krk. Tretí sa s vrčaním a penou na papuli odplazil preč.

Deyv fľochol nabok. Ďalší pes vo dverách nevládne ležal. Vana prekročila mŕtve telá a vyšla von. Na Deyva však znova zaútočilo psisko, čo predtým ušlo. Vtom niečo zasvišťalo vzduchom a skončilo v slabinách psa. Bolo po ňom.

„Dobrý výstrel,“ pochválil Vanu. „Ale ostalo ti už iba šesť striel. Ušetri si dve pre strážcov.“

Vana ukázala pred seba: „Tamto sú.“

Neďaleko sa mihol Yawtl. Podarilo sa mu ukradnúť kopiju. Psy a dvaja muži z kmeňa uháňali za ním. Jeden z nich pozrel nabok a zbadal ich. Jeho

poplašný výkrik sa rozliehal po celej osade. Z chatrče obďaleč sa vyplazil muž.

„Niektorí sa už prebrali,“ povedal Deyv. „Rýchlo za mnou!“

Bežal pomedzi chatrče, Vana za ním. Mierili k strážnej plošine, kde Deyv nechal lano. No spoza rohu sa vynoril Yawtl, prenasledovaný psami. Niektorí boli zranení. Yawtl sa zvrhol a zabodol kopiju do najbližšieho z prenasledovateľov. Ostatné psiská ho obkolesili a pokúšali sa ho pohrýzť. Zrazu ich pozornosť upútal Deyv s Vanou.

Yawtl tým získal niekoľko sekúnd, no vtom ho dobehli aj zadychčaní a spotení strážcovia.

Deyv sa vrhol medzi psov s mečom v ruke. Yawtl hodil kopiju a jej hrot zasiahol jedného zo strážcov do pleca. Potom sa jeho ryšavá ruka natiahla a vytrhla Deyvovi vrecúško s dušovajcami. S víťazným pokrikom sa rozbehol úzkou cestičkou medzi chatrčami.

Deyva išlo poraziť. Nemohol zlodeja prenasledovať, lebo bol v obklúčení psov. Musel sa oháňať a zvráť, aby si ich držal od tela.

Ako sa krútil, zbadal, že sa aj druhý strážca chytil za hrud' a spadol na tvár. Štyroch psov skosil mečom a dvaja zavýjajúc ušli. Jedného zabila Vanina strela. A potom ďalšieho. Zvyšní štyria si lízali rany.

„Videla si to?“ zvolal.

Potriasla hlavou a zbledla.

„Bež za ním! Ja už nevládzem!“

Muž, ktorý sa prebral, sa potácal pomedzi domy. V rukách držal kopiju, no zdalo sa, že nevie, čo s ňou. Deyv odrazil jej hrot a rozťal mužovi rameno. Unavený, ťažko dýchajúc, utekal za Vanou. Našiel ju ležať na zemi. Na čele mala ranu od Yawtlovej kopije.

O chvíľu sa prebrala z bezvedomia. Bola zmätená, nevedela, kde je ani kto je Deyv. Pomohol jej k strážnej veži a cestou jej porozprával, čo sa stalo.

„Naše vajcia! Sú preč!“ Začala vzlykať.

Deyv mlčal. Všetko v ňom vrelo. A súčasne sa cítil pokorený. Yawtl si z neho vystrelil.

Musel Vanu podopierať až k rebríku. Keď videl, že sa jej nepodarí vyliezť po ňom, vyniesol ju na chrbte. Posadil ju na plošinu a ona po chvíli povedala:

„Dolu zleziem aj sama.“

Deyv zapískal na kostenej píšťalke. Jum a Aejiip vyrazili z krovia za zvukom. Vana neisto vstala, ale úspešne sa spustila po lane. Z osady sa

ozýval krik. Spočiatku mal v úmysle zopár domov podpáliť. To by bolo prenasledovateľov na nejaký čas zdržalo; lenže teraz aj jeho. Napokon, nie sú schopní prenasledovania. Možno až na druhý deň, a to už budú ďaleko. Odviazal lano, stočil ho a vzal si svoje zbrane. Preliezol ohradu a zoskočil na zem, bahno stlmilo jeho pád. Práve keď vstával, pribehli k nemu jeho zvieratá. Deyv ich nasmeroval na Yawtlovu stopu. Zvieratá ju ticho sledovali. Spolu z Vanou sa pobrali za nimi do húštiny.

Našli ich na brehu potoka. Jum splašene pobehoval a pokúšal sa znova chytiť stopu. Aejip sedela a vyzerala znechutene. Deyv pomohol Jumovi na druhú stranu divej bystriny, ale ani tam nenašiel stopu. Napokon sa pobrali preč.

Deyva prenikla obrovská bolesť zo straty. Napriek tomu obdivoval zlodejovu prefíkanosť a šikovnosť.

12

Sloosh kráčal stredom pravekej dial'nice, akoby mu patrila. Keď začul Vanino hvízdanie, zastal a pomaly sa otočil. Ak aj bol prekvapený, nedal to najavo.

Na tvári jeho kapustnej hlavy sa nedali rozoznať nijaké citové prejavy - ak pod lístím nejaká tvár vôbec bola. Deyv však istotne vedel, že Sloosh nemá lebkú.

„Tak ste sa z toho dostali,“ zabzučal Archkerri.

„Ale bez vajec,“ zahvízdala Vana.

„Áno, už pred nejakým časom som vedel, že ste ich nezískali späť,“ povedal Sloosh.

Deyv a Vana na neho s úžasom hľadeli.

„Ako si to mohol vedieť?“ spýtal sa Deyv.

„Včera večer som videl Yawtla. Niesol kožené vrecko s vajcami.“

Zlodej sa za ním pomaly zakrádal a potom ho rýchlo predbehol.

„Bezočivo ma udrel do chrbta,“ povedal Sloosh. Melodickým bzukotom ešte dal najavo svoje pohoršenie. „A navyše sa mi aj smial.“

Deyv prepočul tú poznámku. Premýšľal nad čímisi iným: „A čo s tvojím kryštálom? Keď Yawtl zistí, ako funguje, bude oproti nám vo výhode. Bude sa vedieť pred nami skrývať, lebo nás v ňom vždy uvidí.“

Sloosh rozvážne odpovedal: „Možno zistí, ako funguje, no nebude si vedieť vysvetliť to, čo v ňom uvidí. A možno ho zahodí, ak si bude myslieť, že nemá preňho cenu. Hoci Yawtlovia nie sú obyčajní zlodeji, sú ako straky. Nedokážu odolať veciam, ktoré ich zaujmú, aj keď ich nevedia využiť. Okrem toho, kryštál je ťažký, možno ho nebude chcieť vláčiť so sebou. Bude sa musieť rozhodnúť medzi svojou lakomosťou a túžbou prežiť. Alebo...”

Deyv netrpezlivo čakal, kým Sloosh zváži všetky možnosti. Potom sa spýtal: „Nezaujímá ťa, čo sa nám stalo?”

„Ale áno. No bude ešte dosť času, aby som si vypočul všetky podrobnosti vášho dobrodružstva. Teraz sa radšej porozprávajme o naliehavejších veciach.“

Deyv súhlasil. Spomenul, ako ho Yawtl pripravil o vrecúško. „A nehovor mi,“ dodal, „že sme si mali vajcia čím skôr zavesiť okolo krku. Sme si toho vedomí.“

„Tak vám to nepoviem. Ale musím podotknúť, že ste mali myslieť aj na kryštál a priniesť mi ho.“

Vana sa nahnevane ozvala: „Ty si nás predsa opustil. Prečo by sme mali myslieť na tvoj kryštál, keď si naň nemyslel sám?”

„Bol som presvedčený, že nemáte šancu tie vajcia získať. V podstate som sa nemýlil, iba som mal málo informácií, aby som správne vydedukoval výsledok. Nevedel som, že vy dvaja ste takí rozhodní a vytrvalí. Vaše predchádzajúce správanie tomu ani trochu nenasvedčovalo.“

Keby sa vám podarilo získať späť môj kryštál, bol by to prejav vašej vďačnosti. Ľudia ustavične hovoria o vďačnosti. Ale možno je to iba zvyk. Možno vám vďačnosť chýba, ale máte pocit, že by ste ju mali prejavovať. Ide o morálnu povinnosť, ktorú ľudia uspokojujú tak, že o nej hovoria, ale nekonajú podľa nej. A keďže bezo mňa nie ste schopní vystopovať Yawtla a nepodariť sa vám to ani v budúcnosti, mohli ste prejaviť svoju vďačnosť tým, že mi prinesiete môj kryštál.“

„Možno sme mali,“ povedal Deyv, aj keď si to nemyslel.

„Vie Yawtl, že môžeš vidieť jeho duševné stopy?“ spýtala sa Vana.

„Neviem. To závisí od toho, či má nejaký kontakt s mojimi ľuďmi.“

Prišli k ďalšej križovatke na diaľnici. Vana si kľakla na kolená a trikrát sa poklonila. Deyv nasledoval jej príklad, no Archkerri len vykročil a prešiel pomedzi stĺpy. Deyv s úžasom zistil, že sa mu nič nestalo. Tentoraz nebolo žiadne svetielkovanie ani bolestivé výboje. Deyv vstal a ponáhlal sa za ním.

„Si pod ochranou bohov?“ spýtal sa. „Alebo ty sám si poloboh?“

Sloosh sa ho nespýtal, ako to myslí. Mozog v tej kapustnej hlave to už dávno pochopil. Ak jeho mozog sídlil práve v hlave. Keďže ústa mal na hrudi, možno tam mal aj mozog, alebo niekde inde.

„Prečo by som sa mal obávať svetelných dopravných signálov, ktoré prestali mať zmysel pred dvadsaťtisíc generáciami?“

Deyv bol taký zmätený, že chvíľu nemohol hvízdať.

„Myslíš si, že pravekí ľudia ich vybudovali tak dávno?“

„Áno.“

„A doteraz fungujú?“

„Prečo treba komentovať také samozrejmosti?“

Vana si vypočula iba časť tohto rozhovoru. „Takže tie stĺpy nie sú bohovia a blikajúce oči nie sú skutočné oči?“ spýtala sa.

„V istom zmysle sú to oči. Sledujú premávku, a keby malo dôjsť k nehode, rozsvieti sa červená, aby zastavila premávku na jednej ceste a aby mohla pokračovať premávka na druhej. No tie stĺpy nemajú skutočné oči.“

„Aký druh dopravy používali tí starovekí ľudia?“ opýtal sa Deyv. „Prečo by sa starali o chodcov? Vari jazdili na zvieratách, ako to opisujú legendy?“

„Jazdili na veľkých kovových vozoch, ktoré poháňala energia sponad cesty, čo by ste ťažko pochopili bez podrobného vysvetlenia. Ale ja vám to rád vysvetlím. Jazdili rýchlejšie ako najrýchlejší z vtákov, rýchlejšie ako víchor.“

„Prečo si mi to nepovedal,“ zhĺkla Vana, „a nechal si ma, aby som im vzdávala hold?“

„Nepýtala si sa ma.“

Vana znechutene zalomila rukami.

„Ty si teda kapustná hlava!“ zvolal Deyv.

Ak sa ho ich reakcie dotkli, neukázal to. Postupoval vpred a nechal ich tam vyjavených stáť.

Prešli dva dni. Okrem stáda fľakatých levov nestretli nikoho. Levy, našťastie, boli práve sýte, takže ich stačilo v úctivej vzdialenosti obísť.

Na ďalší deň sa opäť dostali ku križovatke. Archkerri a Deyv cez ňu prešli, akoby tam ani nebola. Deyva pobavilo, keď videl, že si Vana chce znova kľaknúť; potom však naňho zahanbene pozrela a rozhodla sa prejsť. Zvyk je železná košeľa.

Medzitým im Sloosh v hrubých črtách vysvetľoval podstatu energie, ktorá poháňala staroveké vozidlá a umožňovala im vznášať sa. Spomenul aj svoj

názor, že energia, ktorá uvádza do chodu svetelné signály, pochádza zo zemskej kôry. Je v nej ešte stále dostatok tepla na výrobu energie. No raz v budúcnosti sa teplo stratí a svetlá zhasnú. Alebo sa niekde diaľnica preruší, a tak aj prívod energie, ktorá prúdi v samotnej ceste.

Deyv sa spýtal, prečo v blízkosti blikajúcich svetiel zacítil úder.

„Myslím, že to spôsobila nejaká porucha, možno zemetrasenie alebo niečo iné. Nech to však bolo čokoľvek, úder podobný blesku sa prenáša len do určitej vzdialenosti pozdĺž cesty. Alebo možno...“

Sloosh vymenoval najmenej desať ďalších možností, ale Deyv ho počúval iba na pol ucha. Zaujímal ho iba úder, nie jeho príčiny.

Temný démon sa pomaly prehupol ponad nich a klesal za horizont. Zem sa niekoľkokrát zatriasla, až všetci popadali. Potom prišli ku križovatke, kde bola cesta taká nebezpečne zvlnená, že stĺpy ležali takmer na zemi.

„Starovekí ľudia používali na výstavbu diaľnic zvláštny materiál,“ povedal Sloosh. „Je neuveriteľne pružný a okrem toho má vlastné regeneračné schopnosti. Za tridsať dní sa táto križovatka vyrovná a svetlá budú vo zvyčajnej polohe. Ak medzitým nebudú musieť čeliť ďalším náporom. Čo je dosť nepravdepodobné.“

Deyv bol zvedavý, či cestu stavali tí istí starovekí ľudia, ktorí postavili aj domy.

„Nie. Staviteľia domov žili ešte pred nimi. V tom čase už väčšina predkov prechádzala od divokého spôsobu života k civilizovanému a domy boli schované v hĺbke. Aspoň väčšina z nich, ale otrasy zemskej kôry a erózia mnohé z nich opäť odhalila.“

Deyv by bol rád vedel, ktorý staroveký národ vyrobil meč, čo dostal od svojho otca.

„Mohol by som ti odpovedať, keby som mal svoj kryštál.“

Prestalo pršať a na oblohe nebolo ani mráčka. Horúca žiara im nedala zaspať. Svetlo ich oslepovalo, preto si z dreva urobili ochranné šilty. Listy rastlín ostávali stočené dlhšie, aby zabránili odparovaniu vody zo svojho povrchu. Ich hrubá spodná strana odrážala svetlo a pomáhala udržiavať vlhkosť.

„Odkedy sa pamätám, toto je najdlhší čas, čo nepršalo,“ povedala Vana.

„Pre mňa nie,“ poznamenal Sloosh.

„Koľko máš rokov?“

„Asi šesť vašich generácií, a ak sa mi nič nestane, mal by som žiť ešte ďalších desať.“

Deyva a Vanu to zarazilo. V jeho očiach boli vlastne ešte detmi. Možno

aj mal právo cítiť voči nim istú nadradenosť. Obaja by však boli radšej, keby ju dával menej najavo. Ale nemohli očakávať, že tento rastlinný tvor bude dostatočne chápať ľudské pocity.

Medzitým Yawtl spomalil. Aj keď nezanechával za sebou žiadne stopy, farba jeho duševnej stopy stmnela, a podľa Sloosha mohol mať pred nimi náskok nanajvýš deň cesty.

„Možno si myslí, že sme to vzdali, čo je nepravdepodobné,“ povedal Archkerri, „alebo ho vyčerpala horúčava. Nanešťastie, horúčava oslabuje aj nás. Vy dvaja meliete z posledného, a neviem, ako dlho ešte vydržíte toto tempo. No najviac trpia vaše zvieratá. A pravdu povediac, ani ja nie som taký vitálny, ako by som chcel.“

Temný démon napokon predsa klesol za horizont. Zdvihol sa chladný vietor a trochu spáchlo. Listy a lupene rastlín sa znova rozvinuli.

„Yawtl má náskok už iba tri štvrté dňa,“ povedal Sloosh. „Keby sa rozhodol pre dlhší oddych, dohonili by sme ho.“

„Aj mne by sa zišiel poriadny oddych,“ poznamenala Vana.

Pred nimi bola ďalšia križovatka. Na chvíľu sa zastavili, lebo cez ňu prechádzalo stádo neznámych vysokých štvornožcov s pretiahnutým tučným telom, dlhým krkom, malými ospalými očkami a svetlosivou holou kožou.

„Vyzerajú ako bylinožravé príšery, ktoré žili na Zemi, keď ešte bola mladá,“ ozval sa Archkerri. „Aj to boli teplokrvné zvieratá, no na rozdiel od týchto to neboli cicavce.“

Stádo prešlo a oni pokračovali v ceste, vďační zvieratám za krátky odpočinok. Na križovatke Sloosh odbočil doľava. Jeho spoločníci sa nepýtali prečo. Bolo jasné, že aj Yawtl išiel tým smerom.

Po poldňovej chôdzi Archkerri zišiel z cesty a zamieril do džungle na pravej strane.

„Jeho stopa zmizla,“ ozval sa. „To znamená, že vôbec nespál. Asi je už blízko svojho domova.“

Pred nimi sa týčili vysoké vrchy. Zlodejovi by trvalo tri dni, kým by došiel k ich úpätiu. Pochod v džungli bol oveľa pomalší ako na otvorenej ceste.

Po niekoľkých krokoch v hustom poraste sa Deyv ozval: „Sloosh, asi by sme nemali toľko hvízdať. Nesie sa to oveľa ďalej ako slová. Alebo hvízdaj tichšie a iba vtedy, keď je to nevyhnutné.“

„Prečo teda neprestanete hvízdať? Ja predsa rozumiem Vaninej reči.“

Deyv zaškrípал zubami a Vana bola červená od zlosti.

„Chceš povedať, že sme celý čas hvízdali zbytočne?“

„Áno,“ odvetil Archkerri. „Myslel som, že je to jasné, až kým si ma na to pred chvíľou neupozornil. Nevedel som, že ste takí hlúpi.“

„Ó, mocná Tirsh a jej bezmenná sestra!“ zaúpela Vana. „Niekedy by som ťa najradšej...“

„Vidím, že sa zase hneváte, hoci, ako zvyčajne, vôbec nechápem prečo. Ako by som mohol slová vašej reči vyjadriť bzučaním, keby som im nerozumel? Myslel som, že to viete, len sa chcete pocvičiť v hvízdaní. Preto sa ani Vanin kmeň so mnou nikdy nerozprával, vždy sme sa dorozumievali hvízdaním.“

Deyv sa zrazu rozosmial. „Má pravdu, Vana, naozaj sme riadni hlupáci.“

„Predpokladám, že keď sa dostaneme na miesto, kde hvízdanie nebude také nebezpečné, začnete ho znova používať. Inak by ste mohli vyjsť z cviku, a to by mohlo byť v niektorých situáciách nebezpečné,“ uzavrel Sloosh.

Počas nasledujúcich troch dní sa stala iba jedna príhoda, ktorá stojí za zmienku. Úzkym chodníkom, po ktorom šiel predtým Yawtl, došli k zákrate. A tam, ani nie na desať metrov, bol tvor s nosom pripomínajúcim hada. Deyv zastal ako primrazený. Jum a Aeji sa tiež zháčili, akoby sa nedokázali pohnúť z miesta. Vana zhíkla, ale potom už nevydala ani hláska. Aj Sloosh zastal. Nebzučal, len zamľaskal spopod lístia.

Všetkým bolo zrazu jasné, že v ich blízkosti číha nebezpečenstvo. Vtáky a zvieratá zmĺkli, nastalo hrobové ticho. Skupinka sa pobrala ďalej, ale oveľa pomalšie.

Obrovský, purpurovo sfarbený dvojnožec nehybne stál, kýval sa mu iba žltkastý nos. Temné oči upieral na nich. Čudné ľudské ruky držal vystreté pred sebou, lúč svetla odhalil zakrivené prsty so žltkastými pazúrmí. Zrazu zaňuchal, otočil sa a zmizol v kroví. Bol dvakrát vyšší ako Deyv a určite vážil aspoň trikrát toľko ako on, no pohyboval sa celkom ticho.

Deyv zdvihol ruku, aby ostali stáť. Pomaly sa obzrel. Ten tvor možno nie je hladný. Jeho vypuklé brucho naznačovalo, že by mohol byť sýty. No možno sa iba chystá na nich zaútočiť.

Čas plynul a zrazu sa opäť ozvali hlasné zvuky zvierat. Deyvovi sa uľavilo. Tvor zmizol a on dúfal, že im už nikdy neskríži cestu. Chvíľu mu trvalo, kým sa spamätal. Ani Vana na tom nebola lepšie. Zdalo sa, že Sloosha to nevyviedlo z miery, ale to nič neznamenalo. Kto mohol vedieť, čo sa odohráva za tým lístím?

Tenký cíp Démona už takmer zapadol. Keď sa dostali na úpätie hôr, po

dlhom suchu nastali výdatné dažde. Yawtl napredoval pomalšie, ale aj oni stratili veľa času. Šli po jeho stope až k otvoru, ktorý vyzeral ako tunel popod hory.

13

Stáli pred vchodom a dážď ich nepríjemne zmáčal. Aejiip trpela najviac, ako všetky mačky. Pociťovala to ako pokorenie, a to jej veru nepridávalo na nálade. Deyv zo skúsenosti vedel, že v takom čase je lepšie držať sa od nej čo najďalej. Vedel to aj Jum. Sloosh a Vana sa to museli naučiť na vlastnej škode. Žena mala ešte stále na nohe ranu, aj keď nie hlbokú, ktorú jej spôsobila mačka, keď sa s ňou pokúšala spriatelíť. Dost' dlho sa jej hojila. Aj teraz si sadla, privrela oči a v mysli sa sústredila na svoje telo. Hľadala v sebe uzdravujúcu energiu pre poranené miesto.

Deyv ju chcel presvedčiť, aby si nevšíimala tú ranu - nech sa zahojí sama. No Vana ho dôrazne odbila argumentom, že ak ju nechá tak, môže sa infekcia natoľko rozšíriť, že ju viac nebude vedieť ovplyvniť ani zastaviť. Džungľa sa hemží množstvom neviditeľných choroboplodných zárodkov, ktoré sú pripravené preniknúť do každej otvorenej rany.

Sloosh sa do ich rozhovoru nemiešal. Yawtl im predsa nemôže ujsť. Dovedie ich k nemu jeho červená stopa, ktorú nemôže nič zakryť.

Teraz bolo hlavnou otázkou, ako sa dostať cez tunel či vlastne akési potrubie. Bolo dost' veľké pre všetkých okrem Sloosha. Ľudia cezeň mohli ľahko prejsť po štyroch, no Sloosh nie.

„Ak je to potrubie pridlhé, som v koncoch,“ povedal Archkerri. „Aj keď som oveľa silnejší ako vy, vašej pružnosti sa nevyrovnám. Niekedy sa veľkosť stáva nevýhodou. Zdá sa, že toto je práve tá situácia.“

„Čo je to za rúru?“ spýtal sa Deyv.

„Jednoducho rúra,“ odvetil Archkerri. „Neviem, aká rúra, ale môžem vám ju opísať. Budete poznať rúru vo všeobecnosti, aj keď sa opis nemusí stotožňovať s tým, čo si predstavujú pod tým pojmom ostatní ľudia. Rúra je? Ak to vezmem doslova...“

„Dovoľ, aby som preformuloval otázku,“ prerušil ho Deyv. „Čo je to za kovový tunel? Kto ho postavil? A prečo?“

„Neviem. Keby som mal svoj kryštál... Niekedy by som rád vedel, či mi

stromy a tráva dodávajú správne informácie. A ak aj sú správne, môžu sa znehodnotiť zlou interpretáciou, keďže moji bratia majú svoj vlastný spôsob vnímania a spracovania údajov.“

„Kto vie všetko, nevie nič,“ poznamenala Vana.

„To je príslovie tvojho kmeňa?“ spýtal sa Sloosh.

„To je jedno,“ ozval sa nahnevane Deyv. „Je jasné, že netušíš, odkiaľ sa tu tá rúra vzala, kto ju postavil alebo prečo. Ale na tom nezáleží. Podstatné je to, že si rovnako hlúpy ako my.“

„Nie. Podstatné je to, že nevieme, kam ústi jej druhý koniec. Alebo či sa niekde nerozvetvuje. Ale najpodstatnejšie je, že cez ňu neprejdem. Alebo lepšie povedané, vlezím do nej, ale dostanem sa von na jej konci? Viem, že ak by som vliezol prihlboko, už by som sa nedostal ani späť.“

Deyv cítil zadosťučinenie, že ten veľký, silný a premúdrený tvor sa mu aspoň v niečom nevyrovná.

„Ja to vidím tak,“ povedal, „že by sme cez tú rúru mohli prejsť. Myslím, všetci okrem teba. Ale možno má odbočky, rôzne cesty. Ktorým smerom sa vydáme, ak je to tak? Ak nebudeš s nami, nebudeme môcť sledovať Yawtlovu duchovnú stopu.“

„Skvelá úvaha,“ zvolal Sloosh. „Takže vy štyria pôjdete rúrou, kým ja prejdem cez hory a budem dúfať, že natrafím znova na Yawtlovu stopu. Ak má rúra mnoho odbočiek, môže sa stať, že vyjdete niekde inde a nestretneme sa. Mohli by ste sa mi úplne stratiť. A môže sa tiež stať, že stopa bude na mieste, kde ju neuvidím. Moja psychická schopnosť vnímať duchovné stopy je rovnako obmedzená ako moje vizuálne vnímanie.“

„Myslím, že by bolo pre všetkých lepšie, keby sme spolu prešli pohorím,“ navrhla Vana. „Odtiaľ by sme mali dobrý výhľad, videli by sme, odkiaľ stopa vychádza. Nič tým nestratíme, ale ak vojdeme do tunela sami, môžeme sa stratiť. Vlastne ani nevieme, či sa tá rúra niekde končí. Môže nás zaviesť preč z týchto hôr, alebo aj vrátiť späť.“

„Narážaš na to, že Sloosh možno prejde na druhú stranu, a nič neuvidí. Bolo by treba, aby bol na oboch stranách, ale to nejde.“

Aký prefíkaný je ten Yawtl! Určite vedel, aké problémy im spôsobí, keď si zvolí rúru. Alebo nevedel? To záviselo od toho, či poznal, alebo nie Archkerriho schopnosť stopovať. A možno poznal túto rúru, vedel o jej odbočkách a chcel to využiť.

„Vidíš Yawtlovu stopu aj potme?“ spýtala sa Vana.

„Áno, ale nedovidím ďalej ako vo dne,“ odvetil Sloosh.

„Cez tie hory to nemôže byť viac ako míľu,“ dodala. „Myslíš, že tú

vzdialenosť zvládneš?“

„Neviem. Otázka je, či sa mi oplatí túto vzdialenosť prekonávať. A je to naozaj iba míľa? Ak sa stopa bude kľukatiť, čo potom?“

„Pôjdeme cez hory, nie popod ne,“ rozhodol Deyv. „Ak Sloosh neuvidí stopu odtiaľ, môžeme sa vrátiť a skúsiť to z tejto strany.“

„Ale možno vôbec nevyjde na druhej strane,“ zapochybovala Vana. „Čo ak rúra ústi niekde, kde ju Sloosh neuvidí? A čo ak vôbec nevedie popod horu?“

Táto úvaha zavážila. No Deyv cítil, že sa musia rozhodnúť čo najrýchlejšie. Mali toľko možností, že mohli polemizovať ešte dlho. Zatiaľ Yawtl postupoval tunelom - ak cezeň už dávno neprešiel.

„Každá skupina má svojho vodcu,“ ozval sa Sloosh. „My sme si ho zatiaľ neurčili. Som na túto funkciu najvhodnejší, som inteligentnejší, myslím tým múdrejší ako vy. No vy ľudia máte niečo, čo my Archkerriovia nemáme. Hovorím o výnimočných vodcovských schopnostiach. Niektorí z vás ich majú, iní nie. No v každej skupine prevláda pocit, že by mala mať vodcu. Myšlienka o spoločnom rozhodovaní...“

„Teraz nechcem diskutovať o tejto myšlienke,“ namrzene zareagoval Deyv. „Jeden z nás by sa mal stať vodcom. Treba rozhodovať rýchlo, bez dlhých diskusií. Nečakať, kým problémy za nás vyrieši niekto iný, a možno dávno po našej smrti.“

„V poriadku,“ povedala Vana a vyzerala nahnevane. „Môžeš byť vodcom ty. Zatiaľ. Ale ak nebudeš robiť správne rozhodnutia, zosadíme ťa. A budem vás viesť ja. Myslím, že som rovnako rýchla a presná ako ty. Ale...“

„Dobre uvažuješ, Vana,“ pochoválil ju Sloosh. „Takže pôjdeme cez hory. A uvidíme, čo uvidíme.“

„Dobre,“ súhlasil Deyv, „ale Juma pošleme cez rúru. Práve teraz sa nám hodí jeho skvelý čuch.“

„Ach,“ zvolal Archkerri, „na to som zabudol. V podobných situáciách býva schopnosť psov vyslediť stopu rovnako dobrá alebo aj lepšia ako moja.“

Jum neochotne vošiel do rúry. Ostatní sa pustili hore kopcom.

Cesta im trvala dva a pol dňa. Deyv si robil starosti o psa. Čo ak zabľúdi a nenájde cestu von? Mohlo by sa to stať, ak by Yawtl prešiel cez nejakú vodu a Jum by stratil jeho stopu. Okrem toho, v rúre mohli byť nejaké šelmy, ktoré by si s Jumom ľahko poradili.

Prešli cez vrchol hory a pod nimi sa rozliehalo široké údolie. Celé bolo pokryté lesom okrem stredu, kadiaľ pretekala rieka. Na ľavej strane

údolia sa týčilo niečo obrovské, lesklé a zelené. Ale z diaľky nevedeli určiť, čo to je. Voda to obtekala z oboch strán a vytvárala dva vodopády.

Presne oproti nim sa týčilo ešte strmšie pohorie s mnohými štítmi.

„Ak má tá rúra dva alebo viac východov na tejto strane,“ povedal Sloosh, „sme príliš ďaleko na to, aby sme ich uvideli. Aj keby ich nezakrývala džungľa.“

Deyv premýšľal, či ešte uvidí Juma. Robil si výčitky, že ho poslal do rúry samého. Povzdychol si a začal zostupovať.

O necelé dva dni sa dostali k rieke. Bola asi pol míle široká, zelená a pravdepodobne hlboká.

Archkerri si ju chvíľu prezeral a potom povedal: „Máme šťastie. Tamto vidím Yawtlovu stopu, prešiel tadiaľto.“ Ukázal na húštinu a obrovské stromy pozdĺž rieky. Aeji sa zrazu stratila, asi šla na lov. Na okolí bolo aj dostatok ovocia, takže tí traja nemali s jedlom starosti. Keď si hľadali vhodné miesto na odpočinok, objavili niečo dôležité. Našli stopy po Yawtlovom táborisku. Prezradili ho triesky, kmeň malého stromu, konáre a liany porozhadzované po okolí. Tu si postavil čln.

„Použil drevo zo stromu iyvrat,“ skonštatoval Deyv. „Je veľmi ľahké, dobre sa rúbe, čln sa dá z neho vyhlbiť za pol dňa. A je tu množstvo takých stromov. Aj my si môžeme spraviť člny.“

Premeral si Archkerriho mohutnú postavu.

„Myslíš, že by si dokázal veslovať?“

„Áno,“ zabzučal Archkerri. „Aj tvoj pes je už tu.“

„Viem,“ poznamenala Vana. „Práve som stúpila do jeho výkalov.“

Zišla k vode a umyla si nohy. O chvíľu sa z džungle vyrútil Jum, veselo vyskakoval na Deyva, vrtel chvostom a oblizoval ho. Deyv ho schytil do náručia a šťastne ho škrabkal za ušami.

„Teraz je jasné, že sme mali prejsť cez rúru,“ povedal Sloosh. „Mohli sme zlodeja prekvapiť, kým si robil čln. Čudujem sa, že ho Jum ne...“

„Pravdepodobne stratil stopu v džungli. Yawtl sa mohol vyšplhať na strom. Okrem toho mal pred nami veľký náskok. Mohol mať dosť času na stavbu i na cestu ďalej, skôr ako sa sem dostal Jum. Aj tak som šťastný, že prežil a nič sa mu nestalo.“

„Oveľa pravdepodobnejšie bude, že sa Jum zdržal lovom,“ dodal Sloosh. „Ale to nie je nijaká hanba.“

Chytili sa do roboty a vyrúbali dva stromy. Sloosh nemal žiadne zbrane ani nástroje, takže im veľmi nepomohol. Pozorne však sledoval ľudské pracovné metódy.

Práve keď Vana a Deyv začali vydlabať kmene stromov, zjavila sa aj mačka. Zadychčaná a unavená, vliekla v zuboch obrovského vtáka. Kým bol nažive, meral hádam meter osemdesiat. Mal zakrpatené krídla, pretiahnutú hlavu s ostrým, zahnutým zobákom a na každej nohe tri ostré pazúry. Zrejme ho prekvapila zhora a zabila jednou ranou. Keby ju bol zbadal skôr, bolo by to bývalo pre Aeip nebezpečné.

Deyv a Vana vtáka ošklbali, rozkrájali ho na menšie kusy a upiekli. Všetci piati sa dosýta najedli a potom si šli pohľadať miesto na odpočinok. Medzitým zvyšky zdochliny prilákali hmyz a niekoľko krokodílovitých ataksumov. Pútnici za krovím počuli ich zúrivú zvalu.

Keď si chvíľu pospali, znova sa vrátili k práci na člnoch. Aeip opäť odišla poľovať. Kým sa vrátila, tentoraz bez koristi, dokončili člny a vystrúhali veslá. Sloosh medzitým lovil ryby na udicu, ktorú mu spravil Deyv. Ale nič nechytli.

Menší čln bol pre Vanu a Aeip. Deyv si dal osobitne záležať na veľkom člne; musel byť dosť pevný aj pre Sloosha. Vydali sa na cestu popri brehu. Sloosh sedel vzadu, nohy mal skrčené a v rukách velikánske veslo. Deyv bol v strede a pes na prove.

Krátko pred večerom Sloosh povedal: „Yawtl prešiel na druhý breh. Jeho stopa pokračuje tam.“

Boli už veľmi unavení, aj keď pravidelne odpočívali pri brehu. Deyv naliehal, aby sa tiež preplavili krížom cez rieku. Podarilo sa im to a spať sa uložili až na druhom brehu. Keď sa zobudili, Deyv šiel loviť ryby, ale Sloosh to tiež chcel skúsiť. Trápila ho jeho nešikovnosť a chcel využiť príležitosť, aby sa to naučil. Deyv vzal aj Juma. Aeip sa vydala na vlastný lov a Vana zbierala na okolí ovocie. Každý našiel, čo hľadal, takže sa opäť dosýta najedli. Väčšinu z toho, čo nazbierala Vana, poukladali do košov z trstia a uložili do člna. Ovocie ich osviežilo počas krátkych prestávok.

Zvláštny lesklý zelený objekt na konci údolia sa postupne zväčšoval. Už rozoznávali aj jeho detaily. Bol asi pol míle široký a asi taký istý vysoký. Stál tam, kde sa údolie náhle zužovalo, a vytváral prírodnú hradbu. Keď však videli jeho povrch zbrúsený do plôšok, Sloosh povedal, že to nevzniklo prirodzenou cestou.

„Či veríte, alebo nie, je to thrismaging.“

Deyv zavolať na Vanu, ktorá sa plavila popri nich: „Čo je to trishmaging!“

„Je to vzácny, nezvyčajne krásny, polopriehľadný tvrdý nerast. Pravekí ľudia ho veľmi radi brúsili. Aj náš šaman má jeden, i keď celkom malý. Je

taký malý, že ho možno nosiť na prste, ak sa vsadí do dreveného prsteňa. Získal ho na výmennom trhu. Istý bojovník našiel päť takých kameňov, a každý bol iný. Vyplavili ich z hôr dažde, spolu s ďalšími predmetmi, ktoré vyrobili pravekí ľudia. Jeden kameň bol vsadený do prsteňa zo žltého kovu. Zdá sa, že pravekí ľudia nosili tieto nádherné brúsené kamene v prsteňoch.

„Ale čo táto obrovská skala? Aký obor ju nosil v prsteni?“

Sloosh odpovedal: „Tamtie kamene boli pravdepodobne prírodné. Ale tento... to je práca starovekých ľudí. Hoci neviem, na aký účel mal slúžiť. Možno ako priehrada proti vodným záplavám. Aj keď o tom pochybujem.“

Deyv s uznaním hľadel na kolos. Akí mocní museli byť tí pravekí ľudia! A predsa vymreli a zostalo po nich len zopár svedectiev.

14

Yawtlova stopa sa odklonila od rieky na mieste, kde veľkolepá skala spájala dva vodopády. Sledovali ju cez les, kým neprišli k veľmi úzkemu a hlbokému kaňonu. Po jeho zvrásnenom povrchu sa dostali na iné horské úbočie. Rozprestieralo sa pod ním údolie podobné predchádzajúcemu, ale oveľa širšie. Väčšinu z neho pokrývalo rozľahlé jazero, ktorého druhý breh bol tak ďaleko, že naň nedovideli. Niekoľko míľ od brehu videli malý ostrov.

Na pohľad ho tvorili príkre kopce, zoskupené okolo deväťstometrového štítu. Nad ostrovom a okolo neho krúžili, zosadali naň a opäť vzlietali malé čierne mračná.

„Vtáky,“ povedal Sloosh.

Z vrcholca štítu sa rinula belavá tekutina. Malý biely objekt sa vzniesol z výbežku ostrova. Hnaný vetrom, stúpал čoraz vyššie, trblietal sa, až napokon zamieril na druhý koniec údolia, kde sa stratil medzi dvoma horskými štítmi.

Neďaleko nich ležal na zemi čerstvo odťatý kmeň stromu iyvrat, obľámané konáre a triesky.

„Mieril na tamten ostrov,“ povedal Sloosh, „či sa tam dostal, alebo nie, to neviem. Isté však je, že je blízko svojho cieľa.“

Slooshovu neistotu spôsobili obrovské ryby, ktoré sa z času na čas

vynárali na hladinu. Boli dosť veľké na to, aby bez problémov prehltli čln s dvadsiatimi bojovníkmi.

„Mali by sme jazero obísť a na druhej strane znova sledovať jeho stopu,“ navrhol Deyv. „Ale tým získa priveľký náskok.“

„Tam jeho stopu nenájdem,“ namietol Archkerri. „Ten prefíkanec si asi zaumienil dostať sa na palubu mladého tharakorma.“

Deyv a Vana sa ho spýtali, ako to myslí.

„Ten ostrov je pravdepodobne hniezdiskom tharakormov. Hoci slovo ‚hniezdisko‘ nie je celkom správne, lebo tharakormy nie sú vtáky. Pamätáte sa, čo som vám hovoril o okom neviditeľných malých tvoroch, nazývaných baktérie a vírusy? Tie biele prúdy, vytekajúce z vrcholca štítu, sú vlastne vírusy, ktoré sa neprestajne množia. Masa v priehlbine vrcholca hory láka vtáky, ktoré vidíte krúžiť okolo štítu. Priťahuje ich silná omamná vôňa v molekulárnych oblakoch.“

Ako iste viete, ja nemám čuch ako vy ľudia. Tento zmysel vás oproti mne zvýhodňuje, hoci ostatné zmysly a moja vyššia inteligencia mi ho nahrádza. No nech je, ako chce, môžeme skúmať tie molekulárne masy, ktoré ovplyvňujú správanie vtákov. Tie potom zobú bublajúcu, vriacu masu vírusov, a krátko nato umierajú. Ďalšie tisíce robia to isté, hoci vidia svojich druhov umierať. Mŕtve vtáky slúžia vírusom ako potrava, ktorá im umožňuje ďalej sa rozmnožovať. A potom sa prúdom valia dolu úbočím.

„Ja však necítim nič nezvyčajné,“ povedala Vana.

„To preto, lebo vietor fúka opačným smerom. No keď sa dostaneme bližšie, ak sa nám to podarí a nezmetie nás do vody obrovská ryba, potom to budeš cítiť aj ty.“

„A bude nás tá vôňa priťahovať rovnako ako vtáky?“ opýtal sa Deyv.

„Nie. V skutočnosti je ten pach ľudom veľmi nepríjemný.“

„Kam sa rinie celá tá masa?“ vyzvedal ďalej Deyv.

„Na výbežky ostrova, kde sa zhromažďuje a potom tuhne v nepravidielných útvaroch. Tie sa potom formujú a vytvoria nový tharakorm. To sú tie útvary, ktoré si dokážu vyprodukovať pohonný plyn z mäsa zdochlín a rastlín a potom plachtia vo vetre. Objekt, ktorý ste videli pred chvíľou vo vzduchu, bol jedným z nich. Aha, pozrite! Tam je ďalší!“

Sloosh na chvíľu stíchol a zahľadel sa na biely objekt. Potom vyhlásil:

„Na palube je Yawtl, vidím jeho tenkú červenkastú stopu.“

Deyv bol zúfalý. Aj keby sa im podarilo dostať sa na palubu ďalšieho tharakorma a vzlietnuť, nepodarí sa im sledovať zlodejovu stopu. Môže sa otočiť vietor a Yawtlav tharakorm poletí iným smerom. Ocitli sa v

beznádejnej situácii.

Vana bola bledá, vyzerala strhane, ale povedala: „Dajme sa do práce.“

Pustili sa do práce a do večera boli takmer hotoví. Tentoraz si postavili jeden veľký čln.

Keď sa zobudili, zbadali krdel' vtákov, letiacich k ostrovu.

„Ďalšia potrava,“ poznamenal Sloosh.

„Myslím si, že takto bude okolie čoskoro bez vtákov,“ rozmýšľal nahlas Deyv.

„Vôňa je prenikavá a vtáky ju zacítia aj na stovky míľ. Ale niekedy je tu málo vtákov, a vtedy sú vírusy nečinné. Neuvoľňujú omamnú vôňu dlhší čas a vtáky sa zatiaľ rozmnožujú a prosperujú. A na dôvažok, nie všetky vtáky tá vôňa priťahuje. Z niektorých druhov sa dajú zlákať zvyčajne len samčeka. V prírode platí veľmi komplikovaná rovnováha, dúfam, že sa raz dostanem k jej štúdiu. Zatiaľ by sme mali spustiť náš čln na vodu, nemyslíte?“

Dlhší čas veslovali proti vetru pozdĺž brehu. Potom sa vydali krížom cez jazero na opačný breh. Rátali s tým, že ich prúd zanesie oblúkom späť priamo na ostrov. Yawtl to podľa Sloosha urobil tak isto. Jeho stopa viedla pozdĺž brehu, kde sa otočil on, otočili sa aj oni.

Napriek ich obavám, nijaká ryba ich nenapadla. Stali sa však svedkami útoku jednej z rýb na menšiu, no ešte stále dosť veľkú, aby prehltila ich čln. Vynorila sa v ich blízkosti a jej oko, veľké ako Deyvova hlava, sa na nich chladne uprelo. Keď sa opäť ponárala, vlny ľahko rozhojdali čln.

Blížili sa k ostrovu a vreskot vtákov bol čoraz prenikavejší. Neskôr zacítili aj prenikavý zápach. Deyvovi bolo na vracanie. Vana mala podobné pocity. Ani zvieratá sa necítili dobre. Jum zavýjal a Aeji hlasno vrčala.

Vtom sa ozval Archkerri: „Podľa vašich reakcií usudzujem, že niekedy je lepšie nemať vyvinutý čuch. Aj keď všetko má svoje výhody aj nevýhody.“

Časť bielej masy z vrcholca hory stekala priamo do jazera. Skalnaté pláže sa hemžili vtákmi, ktoré sa potápali, poháňané túžbou po drahocennej tekutine. Pobrežná voda priam vrela, ako v nej bojovali s rybami i medzi sebou o horúci biely koktail.

Skupinka vytiahla čln na breh a predierala sa cez škriekajúce, krákajúce a jačiace krdle. Pratali sa im z cesty, ale hneď ako prešli, trma-vrma pokračovala. Okolo ležali stovky zdochlín, no zväčša ich zakrývali živé vtáky, čo z nich driapali mäso. Sem-tam sa niektorý jedák zakolísal,

zatrepal krídlami a prevrátil oči.

Zápach hnijúceho mäsa bol neznesiteľný, ale smrad vírusového parfumu ešte horší. Všade naokolo lietalo perie, niekedy aj trus. Deyv a Vana boli zdesení, keď si pomysleli, že by sa mohli nakaziť.

Sloosh sa ich snažil upokojiť: „Ak dobre viem, tieto vírusy sú pre človeka neškodné. Samozrejme, môžem sa myliť.“

„Ďakujeme za útechu,“ povedal Deyv.

Nakoniec došli k horám. Chvíľu sa tam ponevierali, kým našli hlbokú kaluž s tvoriacim sa tharakormom. Bol to úžasný pohľad. Najprv sa z obrovského množstva vírusov vytvoril jeho kýl, trup a rad radom všetko ostatné.

„Myslím, že v procese výstavby tharakormu vírusy odumierajú,“ povedal Sloosh. „Je úžasné sledovať tento organizovaný proces takmer neživých jednotiek bez rozumu a nervov. Napriek tomu verím, že sa niekde hlboko v trupe skrýva čosi ako myseľ. Aj kábliky podobné nervom. Samozrejme, mozog, ak sa to tak dá nazvať, je nevedomený. Keď je tharakorm, plachtivtor, hotový, je pripravený prijať svojich symbiontov - khratiklov.“

Deyv sa nervózne poobzeral: „Kde sú?“

„Neboj sa, ešte neprišiel vhodný čas.“

Väčšina kaluží obsahovala ešte nesformovanú, lepkavo vyzerajúcu tekutinu, v ktorej ležalo množstvo vtákov, mŕtvych aj živých. Niektoré už boli dopoly sformované, aspoň čo sa týka trupovej časti. V ostatných kalužiach videli takmer hotové tharakormy, ktoré už nesmrдели. Ale pri úpätí hory ich ovalil taký silný zápach, až im vohnal slzy do očí. Tam našli, čo hľadali.

Na dne hľbokej a širokej jamy sa vypínal nový tharakorm, podopretý piliermi z tvrdého materiálu. Tie, ako im Sloosh vysvetlil, sa oddelia od jeho trupu, keď bude pripravený vzlietnuť. Predok trupu mal tvar lode, ale jeho zadná časť sa rozširovala do štvorca.

„To aby sa mal vietor do čoho zaprieť,“ vysvetlil im Sloosh.

Deyv odhadoval, že táto vzducholod' mohla byť približne tridsaťpäť metrov dlhá, deväť metrov vysoká, ale bez stožiarov, a dvanásť metrov široká - nerátajúc šírku chvosta. Stožiare, alebo čosi podobné, mali zo tri metre. Na každom boku, v pravom uhle, sa vypínali asi pätnásť metrové tenké sťažne. Plachty na nich boli také jemné a tenké, až prepúšťali svetlo. Celá loď pozostávala z veľmi tenkého polopriehl'adného materiálu.

Deyv pristúpil bližšie, aby mu vtáky nezacláňali. Na sťažnoch uvidel okrúhle vydutiny. Sloosh mu vysvetlil, že slúžia na vyťahovanie a

spúšťanie plachiet, taktiež umožňujú sťažňom určitý výkyv.

„Dokáže sa pohybovať aj proti vetru, ak nie je silnejší ako vánok.“

„Ako je to možné,“ začudoval sa Deyv, „nemusí mať odolnosť trupu tak ako vodný čln?“

„Vytvára magnetické pole, ktoré pôsobí proti prúdeniu Zeme alebo spolu s ním. Ale to si vyžaduje veľa energie, takže predpokladám, že väčšinou letí tharakorm tam, kam ho zanesie vietor. Má však senzory, ktoré merajú aj silu vetra, aj smerovanie zemského prúdenia. Nazdávam sa, že v minulosti museli tharakormy čeliť silnejším vetrom. Dnes už má Zem slabé magnetické pole, má málo energie.“

Po bokoch objektu sa nachádzali okrúhle otvory. Deyv nevidel tie naspodku, ale vedel, že by tam mali byť.

Z vrcholu kopca zazrel ďalšie tri otvory na palube.

„Pozrite,“ zvolal Sloosh. „Vtáky miznú v jeho trupe. Pritahuje ich ešte silnejšia a omamnejšia vôňa ako tá z bielej tekutiny.“

Bola to pravda. Vtáctvo sa ruvalo o vstup do otvorov.

„Budú uväznené a zahynú v podpalubí. Tharakorm potom použije ich telá na vytvorenie pohonného plynu.“

Počkali do večera. Sloosh navrhol, aby sa dohodli, kto bude strážiť.

„Sledujte, ako tam zosadá čoraz viac vtákov. Ale onedlho sa mu budú vyhýbať. Potom zacítite inú vôňu - tá ich odplaší. Len čo sa to stane, musí strážca zobudiť ostatných. Ja vôňu necítim, ale ak by som mal strážiť ja, skôr zbadám vtáky odlietať.“

Deyv sa nespýtal, prečo je to tak. Domyslel si, že tharakorm sa takto zbavuje prebytočných vtákov, aby mohol vzlietnuť. Inak by mu tá ťarcha nedovolila odlepiť sa od zeme.

Keď sa všetci zobudili, zistili, že čas odletu ešte nenastal. Sedeli pod horúcim jasným nebom alebo sa trochu prechádzali. Zjedli ovocie a bobule, ktoré si vzali so sebou. Jum a Aeji pohltili zopár mŕtvych vtákov. Keď boli smädní, zbehli na breh jazera, kde sa dala nájsť aj trocha čistejšia voda.

„Ako sa dostaneme k potrave a k vode, keď budeme na palube?“ spýtal sa Deyv.

„Budeme hladovať, kým to znesieme,“ bez váhania odvetil Archkerri. „Potom prederavíme plynové nádrže. Tharakorm začne klesať, a keď pristane, opustíme ho. Tak to, podľa mňa, urobí aj Yawtl.“

Hladní išli spať. Vana strážila. Deyv mal pocit, že ho zobudila, len čo zatvoril oči. Potriasla ho za plece. Vo vzduchu sa vznášala ťažká vôňa.

„Už je to tu. Vtáky sú preč.“

Vstal. Aj ostatní sa už zobudili. Dúfal, že aj Archkerri. Spáva totiž postojáčky.

„Už je načase,“ povedal Sloosh.

Zišli na breh jazera a cez lepkavé bahno až k nádrži. Deyv cítil odpor a trochu sa bál. Napriek tomu, čo povedal Sloosh, ba možno práve preto, si nebol istý, či je tá látka pre ľudí naozaj neškodná.

Blížili sa k tharakormu. Deyv vyskočil na jednu z podpier a vyšplhal sa hore ako opica. Vana ho nasledovala. Potom spustil dolu lano. Sloosh oň priviazal Juma a Deyv ho vytiahol na palubu. To isté zopakovali s Aeji, ktorá sa pazúrmí nevedela zachytiť o hladký tvrdý materiál.

Sloosh si pripevnil lano na miesto, kde sa spájali obe torza jeho tela. Predklonil sa tak, že jeho druhé telo sa takmer dotýkalo zeme. Zachytil sa o tharakorm a všetkými štyrmi labami aj oboma rukami si pomáhal hore. Deyv a Vana ťahali druhý koniec lana, aby mu to - pri jeho hmotnosti - aspoň trochu uľahčili. Stálo to veľa námahy a potu, ale napokon sa im podarilo dostať rastlinného muža na palubu.

Vstal a povedal: „Teraz zistíme, či nie sme spolu príťažkí, aj keď o tom pochybujem, lebo krdeľ khratiklov je určite ťažší ako my všetci.“

Deyv, Vana a mačka sa išli pozrieť do podpalubia. Namiesto rebríkov tam viedla akási zarastená plošina so zvlneným povrchom. Stálym pasažierom s ich veľkými pazúrmí vyhovovala, mohli sa o ňu zachytiť a zostúpiť dolu. Aj Vane, Deyvovi a mačke sa to podarilo. No Archkerri a Jum by s tým mohli mať ťažkosti.

Boli tam štyri podlažia a ani vysoký Deyv sa nemusel zohýnať. Tharakorm mal množstvo miestností a chodieb, ale väčšina z nich bola neprístupná. Priestor za stenami ukrýval podľa Sloosha nádrže s palivom, orgány na jeho výrobu, centrálny nervový systém alebo niečo podobné, a možno aj priestor na neznáme „zariadenie“ a balast.

Vnútri bolo dosť vidno. Svetlo sa sem dostávalo otvormi po bokoch a naspodku, prenikalo vchodom do podpalubia, ale aj tenkými stenami. Iba v najzastrčenejších miestnostiach bola taká tma, že by sa z nich ľudia nevedeli dostať von. Ale khratikly majú oči ako mačka, takže by s tým nemali mať ťažkosti.

Vrátili sa hore a Deyv s Vanou porozprávali Slooshovi, čo videli.

„Je taký ako ostatné. Preskúmal som jeden mŕtvy, aby som bol presný, nefunkčný.“

Čakali na odlet. Vana a Deyv boli čoraz nervóznejší. Zvečerievalo sa,

keď tharakorm konečne vzlietol. Stúpал tak pomaličky, že keby mali zatvorené oči a podpory z brvien by pri páde nevydali slabý zvuk, ani by si to nevšimli.

Deyv sa zľakol. Mal pocit, že sa s ním deje niečo neskutočné, niečo, čo ešte nikdy nezažil a čo sa nemalo nikdy stať. Ale stalo sa. Vtáky i ostrov sa pomaly vzd'aľovali. Práve sa vznášali nad jazerom. Čudné bolo, že necítil vietor.

„Je to preto, že sa pohybujeme rovnakou rýchlosťou ako vietor,“ povedal Sloosh.

Prechádzal sa po palube, takže sa aj Deyv osmelil vstať. Hádam sa tharakorm nenakloní, ak pôjde na jeho druhý koniec.

Zvieratá vyzerali pokojne. Deyv sa trochu hanbil za svoje vydesené správanie, no Vanina bledá tvár a priškrtený hlas naznačovali, že je na tom podobne.

Omamná vôňa sa pomaly vytrácala.

„Čoskoro môžeme mať veľké problémy,“ upozornil ich Sloosh.

Odhadoval, že sú asi tisícpäťsto metrov nad zemou. Asi tristo metrov pred nimi sa črtala nebezpečná prekážka. Deyv sa obával, že tharakorm sa príveľmi priblíži k stene pohoria.

„Ja by som sa toho neobával,“ ozval sa Sloosh. „Tie dva, čo sme videli stúpať, sa tiež približovali k výbežku tohto pohoria. Určite nie bezdôvodne. A práve ten dôvod je pre nás nebezpečný.“

Stromy pozdĺž výbežku sa hemžili khratiklami. Ich piskot a vrešťanie Deyv počul, skôr ako ich uvidel. Tharakorm sa vznášal čoraz bližšie. Deyv zbadal ich hnedasté siluety, bezohľadne sa tlačili pozdĺž celého okraja výbežku. Teraz pochopil, o čom hovoril Sloosh. Nebezpečné potvory tam čakali na tharakorm. Chystal sa veľký boj a posádkou sa stanú len tí najrýchlejší. Ak sa to dá nazvať posádkou, keďže ich jedinou úlohou je zabezpečiť materiál na tvorbu plynového pohonu. Na výmenu im tharakorm poskytoval skvelú šancu nakrímiť sa. Mohli pozorovať potenciálne obete z výšky a nečakane ich prepadnúť. Územie lovu sa neustále menilo, takže sa nemuseli obávať nedostatku potravy.

„Yawtlova stopa vedie týmto smerom,“ zdôraznil Archkerri. „Pravdepodobne sa dostal až sem, ale nemal mu kto pomôcť. Vidím aj stopy khratiklov. Možno ho premohli. Uvidíme, čo sa dá robiť.“

Skôr než sa tharakorm dostal k výbežku, z korún stromov sa spustili khratikly. Trepotali krídlami a smerovali k jazeru. Tesne nad hladinou sa celý krdeľ otočil a vracal späť.

Deyv ich napočítal asi päťdesiat.

Prileteli a obkľúčili ich. Ale nezaútočili. Len okolo nich poletovali v čoraz užšom kruhu. Už rozoznával ich potkanie tváre, žlté rezáky, ruky podobné ľudským, kožené krídla a žlté oči. Ich krik doliehal až k jeho ušiam a po chvíli mu tá intonácia a rytmus pripomínali ľudskú reč.

Či už používali na dorozumievanie jazyk, alebo iný systém signálov, neznelo to priateľsky ani nepriateľsky. Vyzerali skôr zmätene.

Vzducholod' prešla ponad pohorie a onedlho sa ocitli nad šírrou rovinou. V diaľke bolo vidieť ďalšie štíty, ale nie až také vysoké. Teraz znelo volanie khratiklov veľmi žalostne. Nečudo, jeden z nich, pravdepodobne vodca, sa otočil k výbežku pohoria - ostatní ho nasledovali.

„Ó, Tirsh, čo sa stalo?“ spýtala sa Vana. Uľavilo sa jej, ale bola ohromená, takisto ako Deyv: „Neviem,“ odpovedal.

„Je to pre mňa záhada,“ priznal sa Sloosh. „Ale nemôžete ma obviniť z toho, že som nevedel, čo by sa mohlo prihodiť. Môj kryštál mi nikdy nič podobné neukázal. A zjavne ani kryštály mojich predkov a súčasníkov. Myslím však, že viem, prečo sme my a Yawtl vyviazli živí.“

Sloosh zavrel oči a naddlho sa odmlčal. Nakoniec to Deyv nevydržal: „Prečo?“ spýtal sa namrzene.

Archkerri otvoril svoje zelené oči: „Toto je začiatok významnej bádateľskej cesty. Áno. Pre khratiklov to bola úplne nová skúsenosť. Vyzerajú celkom inteligentní, aj keď nie sú schopní uvažovania, a teda sebauvedomovania. Hoci je možné, že existujú tvory s inteligenciou, ktorá sa vyrovná mojej, napriek tomu, že im chýba schopnosť sebauvedomovania.“

Sloosh opäť privrel oči.

Po chvíli Deyv zvolal: „Sloosh! Kde si?“

„Som tu, ako vždy. Bol som tu, aj keď si ma minule oslovil. Ach! Už viem, čo máš na mysli. Títo symbionti tharakormov, aj keď majú určitú inteligenciu, sa riadia predovšetkým inštinktom. Geneticky naprogramovaní, očakávajú, že plachtitvor bude prázdny. Takže, keď nadábili na tharakorm, kde už bol Yawtl, a potom na ďalšom zasa my, bola to pre nich celkom nová situácia. Nedokázali sa s ňou vyrovnáť. Namiesto toho, aby nás napadli, čo by boli urobili, keby boli rozmýšľali, odmietli situáciu, ktorá sa vymykala ich skúsenosti. Vrátili sa na pohorie a pokúsia sa nalodiť na ďalší tharakorm.“

Určite sme ich poriadne rozrušili. Čo sa stane s tými, ktorí sa vrátia? Budú mať prednostné právo na výhodné miesto alebo si ho budú musieť

znovu vybojovať? Majú nejaký vnútorný poriadok, ktorý určuje poradie? Alebo je jediným obmedzením vek khratikla? Alebo...?“

Niekedy Deyv považoval Slooshovo hľbanie za veľmi zaujímavé. Práve teraz ho však zaujímalo, ako prežijú.

Všetci už boli hladní a čoskoro budú aj smädni.

15

Bez potravy na výrobu pohonného plynu tharakorm čochvíľa klesne na zem. Aspoň Sloosh bol o tom presvedčený. No aj keď sa pohonná látka mýňala, nemýňala sa dosť rýchlo na to, aby pristáli, skôr než všetci pomrú od hladu. Pokúsili sa sekerkami vysekať diery do jednej steny. Hoci bola tenšia ako Vanin necht, bola veľmi tvrdá. Oslabeným hladom a smädom im to trvalo celý deň. Nakoniec stenu prerazili, ale od námahy ešte viac vyhladli a vysmädli. Večer už boli celkom vyčerpaní.

Začal fúkať silný vietor, ktorý ich zanesol najmenej o sto míľ ďalej. Vzápätí Archkerri stratil Yawtlovu stopu.

„Teraz ho už možno nikdy nenájdeme,“ povedal. „Je sám. Pravdepodobne sa mu nepodarí urobiť diery do steny tharakormu, a keby aj, bude mu to trvať oveľa dlhšie ako nám. A preto jeho tharakorm poletí oveľa rýchlejšie ako náš. Určite iným smerom, veď vietor ho mohol odviať z trasy ešte pred touto víchricou.“

„V tejto chvíli,“ zachrípnuto poznamenala Vana, „sa chcem iba napiť. A potom trochu najesť.“

Nakoniec plachtivtor pristál na vrcholkoch stromov priamo v džungli. Pri prudkom náraze sa naklonil a posádka sa skotúľala z paluby do korún stromov. Odľahčený sa opäť vzniesol na oblohu.

Deyv, ako posledný z pasažierov, ho videl stúpať, keď padal pomedzi listie. Jačal a snažil sa o niečo zachytiť. Rukami zdrapil lianu, ale tá povolila a padal hlbšie. Omráčil ho konár, ďalší pod ním praskol, a napokon chrptom pristál na hrubej vetve nižšie. Celkom mu vyrazilo dych. Zrazu nevedel, kde je. Ale keď sa spamätal, cítil, že je v bezpečí.

Akoby zázrakom, nikto z nich sa vážne nezranil. Sloosh, ako najťažší, padol najhlbšie. Spleť lián ho však včas zachytila. Jum dopadol rovno na rastlinného muža. Vana sa zachytila konca konára, ktorý sa pod ňou

povážlivo prehol. Podarilo sa jej však vyšplhať na jeho hrubšiu časť. Aejiip visela na kmeni, do ktorého hlboko zaryla svoje pazúry.

Trvalo dlho, kým Deyv dostal Archkerriho a psa k sebe na veľký konár. S Jumom to nebolo také zložité - Sloosh ho priviazal na druhý koniec lana a Deyv ťahal. No keď sa spustil rastlinný muž, hrozilo, že sa povraz roztrhne. Našťastie, pevne držal.

Ešte dlho oddychovali a jedli ovocie, ktoré si natrhali na okolitých konároch. Keď sa Deyv nasýtil a zahasil smäd, na chvíľu zaspal. Hneď ako sa zobudil, začali s Vanou pracovať na tom, aby dostali Sloosha a Juma na zem. Dole našli mačku, ako si pochutnáva na zápachajúcej zdochline obrovského hlodavca. Deyv naliehal, aby sa rozdelila so psom. Protestne zamraučala, ale nakoniec poslúchla.

Za dva dni sa im modriny, škrabance a podliatiny ako-tak zahojili. Z džungle vyšli na širokú planinu zarastenú rôznymi trávami, ani jedna z nich nebola vyššia ako meter. Pásli sa tu stáda bylinožravcov, ale nechýbali ani dravce, vtáky či lietajúce cicavce a, samozrejme, ani všadeprítomný hmyz. V polovici pláne narazili na zvláštny objekt: podopierali ho dva menšie stromy. Podľa valcovitej formy a kužeľa na jednom konci Deyv usúdil, že by to mohol byť Dom predkov. Bol dlhý tristo metrov, v priemere mal zo desať metrov a postavili ho z tvrdého zelenkavého materiálu. No nemal okná a vchod bol iba jeden. Usúdil, že to asi nebude dom. Veď kto mohol do neho kedysi vchádzať, kým ešte vzpriamene stál? V takom prípade by totiž boli dvere vo výške pätnásť metrov nad zemou!

„Veľmi čudné,“ poznamenal Sloosh. „S niečím takým som sa na svojej púti ešte nestretol.“

Okrúhle dvere nemali kľučku, ale keď Deyv zatlačil doštičku vedľa nich, začali sa otáčať smerom dnu. On aj Vana odskočili pripravení ujsť, keby z nich vykuklo niečo podozrivé. Ale keď sa dvere zastavili, zbadali takmer prázdnu miestnosť. Bolo tu len pár kúskov nábytku.

„Ehm!“ zabzučal Sloosh.

Jum zavrčal. Deyv si všimol, že sa pozerá smerom, odkiaľ prišli.

„Och, ach!“ zvolal. „Sme v kaši. Možno.“

Aj ostatní sa obzreli. Približovala sa k nim svorka odpudivých tvorov, väčších od Juma. Hlavy mali podobné psím, ale tesáky, ktoré im prečnievali cez spodnú čeľusť, mali oveľa dlhšie ako Jum. Bežali prikrčené, so stiahnutým zadkom, ich naježenú sivú srst' pokrývali čierne krížiky. Vydávali zvláštne ostré zvuky, napoly vrčanie, napoly chichot.

Keď boli asi na tridsať metrov, zastavili a vyzerali, akoby sa radili. V

strede hlúčika stál najväčší a najškaredší z nich. Zdalo sa, že tie ohavné zvuky adresujú práve jemu. Silný vietor dovial ich zápach až k Deyvovej skupine. Bolo to ako zhnité mäso, skunk a cesnak dokopy.

„Vôbec sa mi to nepáči. Myslíš, že sa rozprávajú?“ spýtala sa Vana.

„Pochybujem,“ odvetil Sloosh. „Čelá nemajú dost' vysoké na taký druh inteligencie. Je to iba spôsob ich správania. To však neznamená, že nie sú nebezpeční.“

Rastlinný muž podišiel k dverám a obzeral si miestnosť.

„Steny sú tu ešte tenšie ako steny tharakormu, ale sú nepriehľadné. Nábytok je pravdepodobne prilepený k podlahe, no možno je to iba formovateľný materiál, zaliaty do dlážky.“

Zohol kolená a zarovnal horné torzo s povrchom. Vopchal svoje obrovské ruky pod valec, tam, kde sa dotýkal zeme. Deyv znehybnel a zalapal po dychu, keď sa gigantický objekt zodvihol nad Slooshovu hlavu.

„Niet sa čo čudovať,“ povedal Sloosh. „Pod' sem, ľahko to zvládneš aj ty.“

So strachom, ale navonok smelo, Deyv položil ruky tam, kde ich mal Sloosh. Ten náhle ustúpil a nechal celý valec na mladíka. Deyv vykrikol, očakával, že valec spadne. Nestalo sa tak; akurát mal trochu problém oprieť ho späť. Nevážil viac ako štyridsať kíľ. Položil ho a spýtavo sa pozrel na Sloosha: „Čo je to? To nie je dom.“

„Určite nie taký, na aké si zvyknutý.“ Sloosh znovu pozeral na tie ohavy. „Už sa na nás pripravujú. Myslím, že by sme mali hľadať útočisko vnútri.“

Medzičasom útočníci utvorili rad na čele s vodcom. No namiesto okamžitého útoku, ktorý očakával Deyv, sa rozťahli aj do bokov a pokúšali sa ich obklúčiť. Chceli zrejme zaútočiť z viacerých strán naraz.

Sloosh im bzučaním naznačil, aby išli na jeden koniec valca, a on šiel na druhý. Poslúchli ho, aj keď nevedeli, čo má za lubom. Sloosh sa postavil pod kužeľovitý hrot a zajačal: „Hej, vy dvaja! Zodvihnite ho a poďte smerom ku mne!“

Nebolo by to také ťažké, keby ho vietor tak silno netlačil o stromy. Museli ho zodvihnúť a zároveň posúvať. Stena valca bola ako obrovská plachta.

Aj keď boli zaneprázdnení, Deyv nezabúdal na sivé krížikované obludy. Videl, že zastali. Ich vreskot znel rozpačito. Vodca podišiel bližšie k valcu, zastal a hlavu naklonil nabok.

Keď už bol jeden strom mimo a druhý čiastočne vedľa valca, Sloosh povedal: „Položte ho, ale nepúšťajte! Ináč by sa mohol jeden z koncov

rozkmitať a odkotúľal by sa preč!“

„Myslím, že viem, o čo mu ide,“ zamrmľal Deyv.

„O čo?“ spýtala sa Vana.

Sloosh zabzučal: „Teraz, Deyv! Povedz Jumovi a Aeji, aby vošli!“

Za iných okolností by sa zvieratá možno zdráhali vojsť do valca, ale zámary tých sivých oblúd vonku boli až priveľmi jasné. Pes s mačkou teda ochotne zmizli v útrobách neznámeho objektu.

„Vana, a teraz ty! Deyv, ešte vydrž!“ komandoval Sloosh.

Deyv sa usiloval udržať valec a zabrániť, aby sa pod náporom vetra stáčil. Vana sa šikovne vrhla ku dverám.

„Teraz sa pokús dostať ku vchodu ty, ja pôjdem za tebou! Ak by sa jeden koniec uvoľnil, bež, ako rýchlo len vládzeš, a pokús sa naskočiť!“

Posúvali sa krok za krokom, synchronizujúc svoje pohyby. Deyv by nedokázal tlačiť na valec takou silou ako Sloosh, takže sa rastlinný muž snažil prispôbiť jeho sile. Skôr než boli od seba asi na šesť metrov, valec sa začal stáčať na Slooshovom konci.

Vodca oblúd rozhodol, že zaútočia. Aj keď pochyboval a váhal, pokiaľ ide o valec, nezniesol pohľad na unikajúcu korisť. Zavyl ako vlk a hnal sa ku vchodu. Celá svorka bežala za ním.

Deyv naskočil ako prvý, potom sa otočil a pomohol hore aj Slooshovi. Podarilo sa to akurát včas, obluda po ňom práve chňapla. Vtom Vana ovalila beštii tomahavkom a tá, omráčená, padla dolu. Niektorí vodcu rovno preskočili a tlačili sa na dvere, iní sa naňho vrhli a trhali ho na kusy. Dvere sa začali otvárať. Sloosh chytro potlačil doštičku.

To všetko sa odohrало za pár sekúnd. Valec sa stále točil a pomaly sa vzniesol hore. Dvere sa zatvorili. Boli z toho vonku - vietor nadhadzoval valec krížom cez planinu. Vnútri všetci behali pozdĺž stien, aby nepopadali. Veľmi im to nepomohlo, lebo miestnosť bola hranatá a vždy stúpili vedľa: keď sa pokúsili vykročiť na stenu, stala sa na niekoľko sekúnd podlahou, ale vzápätí povalou, potom stenou, opäť podlahou... Boli v úplnej tme a to situáciu ešte zhoršovalo. Deyv padol, prekĺzol cez dvere do vedľajšej miestnosti a omráčený pristál na stene.

V nasledujúcom momente doňho narazil zavýjajúci Jum. Deyv bol dotlčený, doráňaný a cítil sa oveľa horšie, ako keď vypadol z tharakormu.

Ich nočná mora sa nakoniec skončila, tak ako všetky nočné mory. Valec s rachotom zastal a jeho pasažieri ostali ležať tam, kde práve dopadli. Nariekali, stonali, skučali a mraučali. Deyv vstal a, tápajúc v tme, hľadal dvere. Ich spodok bol vo výške jeho hrude. Vyšvihol sa a pretiahol sa cez

ne do pôvodnej miestnosti - aspoň dúfal, že vedú tam. V tej tme a zmätku bolo všetko možné.

Hluk ho uistil, že je na správnom mieste. Ohlásil sa ostatným. Všetci boli pri vedomí, ale sťažovali sa na nespočetné zranenia.

Rukami nahmatával dvere a zatlačil doštičku. Otvorili sa a svetlo zalialo celú miestnosť. Valec tvoril so zemou asi štyridsaťpäťstupňový uhol, nebolo ťažké ho narovnať. Urobili to vlastnou váhou a šťastní vylietli von. Valec zastavili stromy na okraji planiny. Sivé krížikované obludy boli ďaleko. Možno už opäť lovili.

„Niečo sa tu zmenilo, kým sme sa kotúlali,“ povedal Sloosh. „Stlačil si aj nejakú inú doštičku?“

Deyv nazrel dnu. Nábytok bol preč.

Sloosh tam vošiel a o niekoľko minút vyšiel.

„Tam, kde predtým stál nábytok, zostali prázdne miesta, ibaže podlaha je tam oveľa tenšia ako inde,“ povedal. „Nábytok sa jednoducho rozplynul. Ale čo to mohlo spôsobiť?“

Deyv sa priznal, že netuší, čo Sloosh, samozrejme, predpokladal. Deyv tú skúšku prežil a jej dôvod ho príliš nezaujímal. Aj keď bol rovnako zvedavý ako Archkerri, nedokázal ďalej experimentovať.

Sloosh trval na tom, aby si urobili zopár pochodní z trstia, nasiaknutého horľavou miazgou. Keď sa najedli, vybrali sa preskúmať vnútro valca. Bolo to ťažšie, ako sa zdalo, valec bol taký ľahký, že hneď, keď sa pohli hore schodmi, sa začal točiť. Vrátili sa teda von a vyrobili si niekoľko hrubých drevených lopát. Potom nahromadili na podlahu hlinu a veľké, ťažké kamene. Nebolo ich na okolí veľa, takže ich museli dosť dlho hľadať.

Zatiaľ nadišiel večer. Aj keď rastlinný muž protestoval, uložili sa spať. Ktovie, na čo všetko ten valec slúžil, ale na spánok im poslužil výborne. Dvere nezatvorili úplne, aby sa im neminul kyslík. Zvieratá ostali na stráži tesne za dverami, mohli teda spať s pocitom bezpečia, najmä potom, ako vchod zatarasili ostatným krovím.

Keď sa vyspali, vybrali sa na prieskum. Vana a Deyv pochodňami osvetľovali Slooshovi cestu. Bolo to únavné a trochu strašidelné. Občas museli vybehnúť von a nadýchať sa čerstvého vzduchu. Len Sloosh sa nedal ničím vyrušiť.

Väčšina miestností bola prázdna. Rastlinný muž ich upozornil na nevýrazné stenčenia niektorých miest, kde predtým stál, podľa neho, nábytok či iné zariadenie. Prstami skúmal steny a povalu.

„Toto musia byť rozvodné rúrky. Privedú nás k samotnému zdroju energie.“

Našli ho v centrálnej časti valca. Bola to kocka s veľkosťou hrany asi pätnásť centimetrov. Z jednej jej steny vystupovala dlhá, tenká tyč.

„Som presvedčený, že ho možno uviesť do pohybu,“ skonštatoval Sloosh. „Ale ja to skúšať nebudem. Netuším, čo by sa mohlo stať. Chcel by som vedieť, aké palivo ho poháňa. Ešte tu určite nejaké zostalo aj po takom dlhom čase, ináč by sa dvere neboli otvorili.“

Nakoniec sa dostali do prednej časti valca. Boli tam dve stoličky a na palubnej doske pred nimi ďalšie štvorcové tlačidlá. Sloosh hodnú chvíľu študoval miestnosť.

„Musí to byť dopravný prostriedok. Zrejme na lietanie. A dokonca to môže to byť aj vesmírna loď. Tie doštičky by mohli slúžiť na sledovanie rôznych informácií. Ukazujú dráhu letu a ktovie čo ešte.“

Sloosh si ešte raz dobre poobzeral rozvodné rúrky, nakoniec zastal pri tlačidlách. Vystrel ruku, na okamih zaváhal, nakoniec jedno z nich potlačil. Ostatní prekvapene odskočili, keď sa stoličky scvrkli a vzápätí zmizli aj s tlačidlami.

„Hmm! Všetko sa rúca!“ povedal Sloosh. „Je možné, že...“

Prestal bzučať a privrel viečka. Deyv pozrel na Vanu a prevrátil oči. Ju práve dusil štipľavý dym z pochodní. Vrátili sa naspäť k zdroju energie.

Sloosh si skúmavo premeriaval tú malú kocku a napokon povedal: „Podťe, povynášame von všetky skaly.“

„Prečo?“ nechápal Deyv.

„Teraz nie je čas na otázky, dôvod vám poviem neskôr. Ak uvažujem správne, bude hneď jasné, prečo ich chcem vyniesť. A nezabudnite pozbierať všetky pochodne a vyčistiť podlahu. Nech tu neostane nič, čo tu nebolo pred tým, než sme prišli.“

Ešte pred večerom sa im podarilo vyniesť všetky skaly a zahladať po sebe aj ostatné stopy. Sloosh prikázal Deyvovi a Vane, aby ustúpili, a vošiel do valca. Z nejakého dôvodu Deyv predpokladal, že pôjde na hornú palubu, ku kocke s energiou. Vôbec však netušil, aké má s ňou úmysly. No Sloosh vošiel len tesne za dvere, čosi tam potlačil a vyšiel von - až prirýchlo.

„Možno by sme mali ustúpiť ešte ďalej,“ povedal.

Nikto okrem Sloosha netušil, čo sa bude diať ďalej. Deyvovi sa hlavou prehnało niekoľko možností, len nie takéto prekvapenie.

Valec sa začal pomaly rúcať a potom vystierať do tvaru plochej elipsy. Pozdĺž jej stredu sa vytvorila trhlinka a valec sa len skladal a skladal.

Proces sa ukončil a z valca ostala iba kocka s trčiacou tenkou tyčou. Podobala sa tej, ktorú videli vnútri. Lenže táto kocka bola trikrát väčšia.

Aj keď Slooshova tvár nedokázala vyjadriť emócie, jeho radosť bola nepopierateľná.

Tancoval dookola ako opitý slon, tlieškal a vydával nezrozumiteľné zvuky. Keď sa upokojil, podišiel ku kocke a povytiahol tyč. Valec sa začal rozkladať a zväčšovať. Chytró rúrku zasunul a valec sa vrátil do pôvodného stavu.

„Praveké vynálezy boli skvelé,“ tešil sa.

„Je to skutočne úchvatné a zároveň desivé kúzlo,“ poznamenal Deyv. „Ale ako ho využijeme?“

„Zatiaľ naň aspoň pripevníme popruhy, aby som ho mohol niešť na chrbte,“ povedal Sloosh. „V noci v ňom môžeme spávať alebo ho využiť ako útočisko v prípade nebezpečenstva. Dúfam, že vám to nemusím ďalej vysvetľovať.“

Deyv sa začervenal. „To všetko dobre viem, iba som uvažoval, či náhodou... teda, ak ten valec lieta, mohli by sme v ňom letieť aj my. A potom by sme Yawtla ľahšie našli.“

„Dobrý nápad, ale nevhodný. Aspoň nateraz...“

16

„Tam je,“ zvolal rozrušený Sloosh. „Yawtlova stopa.“

Deyv si mohol oči vyočiť, ale žiadne stopy nevidel. Rozprestieralo sa pred ním iba hlboké údolie, cez ktoré sa vinula rieka. Všetci stáli vysoko na úbočí hory. Rastlinný muž naliehal, aby sa sem vyšplhali, chcel mať výhľad na širé okolie. Vyčerpali sa, ale stálo to za to.

„Zlodej prišiel spoza tamtoho kopca,“ povedal Sloosh a ukázal naľavo. „Potom si zhotovil malú plť alebo čln a doplával na ňom až tam k tomu miestu.“ Prstom ukázal na kopec, ktorý sa vypínal napravo. „Tam zanechal svoje plavidlo a pokračoval peši za vrch.“

Vana vzdychla a zatrpknuto poznamenala: „Dúfam, že bude čoskoro doma. Uvedomujete si, že sme už prešli viac než štyristo míľ?“

„Presne päťstopäťdesiatšesť,“ opravil ju Sloosh. „Samozrejme, ak počítame cestu vzduchom i po súši.“

Deyv sa nespýtal, ako si môže byť taký istý. Hoci Sloosh mal slabý zmysel pre čas, pravdepodobne má vrozený zmysel pre odhad vzdialenosti. V skutočnosti mal Deyv o týchto veciach dosť matnú predstavu. Jeden vathakishmikl, teda jedna míľa, je miera, ktorá závisí nielen od fyzických, ale aj od psychických faktorov. Ak vás pol vathakishmikla unaví rovnako ako celý, vtedy medzi oboma vzdialenosťami nie je žiadny rozdiel.

Podľa Slooshových odhadov im potrvá približne štyri dni, kým sa dostanú tam, kde Yawtl zanechal svoj čln. To je približne štyridsať míľ, ak ich nezdrží ťažký terén. V tom prípade by to mohlo byť aj päťdesiat míľ - alebo viac.

Nakoniec prešli šesťdesiat míľ. Zdržali ich Athmauovia.

Zišli zo svahu k rieke, narýchlo si zhotovili plť s kormidlom a plavili sa k miestu, kde Yawtlova stopa pokračovala na súši. Jeho stopa ich doviedla k osade neďaleko rieky. Opatrne ju obišli a pokračovali v ceste. O dva dni sa dostali k otvorenému priestranstvu. Zastavil ich podozrivý hluk. Všetci spozorneli. Museli byť opatrnejší.

Skrytí v džungli pozorovali zaujímavú, ale aj nebezpečnú situáciu. V strede čistiny stál kopec z tmelovej substancie, pripomínajúcej včelí med. Bol plný dier. A z nich sa zrazu vyrútili hordy príšer, pripravených brániť sa. Vyzerali veľmi zvláštne: boli purpurovo sfarbené, pripomínali mravce, lenže dlhé približne tridsať centimetrov a vysoké asi pätnásť; telo mali pokryté dýchacími trubicami. Boli tam aj troj- až štvormetrové hady a chlpaté dvojnohé cicavce. Tie mali okolo šesťdesiat centimetrov a boli sivo sfarbené, okrem tanierovitých bielych tvárí. Nebezpečne vyzerali najmä ich veľké laby s krátkymi zahnutými, ale určite ostrými pazúrami. No ich zuby sa nápadne ponášali na ľudské.

Čudné tvory bojovali so stovkou ľudských bojovníkov, ktorí si ústa a nos chránili látkovým filtrom. Vďaka svetlým vlasom a pokožke a tenkým perám vyzerali, akoby patrili k Vaninmu kmeňu. Deyv však usúdil, že sú z troch rôznych kmeňov. Spojili sa, aby boli silnejší. Nebolo ťažké to uhádnuť, keďže časť z nich mala na hlavách čelenky s vtáčim perím, niektorí kožušinové prilby s rohmi a zvyšok vysoké zahrotené klobúky, upletené z trstia. Všetci niesli štíty so znakom svojho kmeňa a oháňali sa kopijami, sekerami alebo kyjakmi. V úzadí sa držali bojovníci, ktorí chytali nepriateľov do sietí. Keď sa im to podarilo, odtiahli úlovok na okraj čistiny.

„Athmauovia,“ povedal Deyv. „Už som o nich počul, ale žijú veľmi ďaleko od môjho kmeňa. Môj starý otec spomínal, ako raz priniesol

jedného domov.“

Zacítil pižmový pach, a to mu len potvrdilo, že sa nemýli: „Toto je podivná vôňa Athmauov. Spravíme lepšie, ak sa pohneme ďalej.“

Sloosh bol všetečný ako vždy. „Na čo sú im tie masky?“

„Athmauovia vylučujú látku, ktorej pach vyvoláva v človeku obrovskú radosť, ale aj nevšímavosť. Preto ich tie kmene napadli. Ľudia ich chcú priniesť do svojich osád. Zavrú ich do kliebok pre vlastné potešenie. Lenže Athmauovia nedokážu žiť v zajatí, a tak veľmi rýchlo zahynú.“

V sieťach už bolo zo desať zvieratiek a bojovníci ich nepretržite strážili. Zaplatili za ne krutú daň - jedovaté hady usmrtili štyroch mužov, uštipnutie antoidov - podobných mravcom - ochromilo šiestich a zabilo troch. A pazúry Athmauov roztrhali piatich bojovníkov.

„Prečo na nich jednoducho nepočkali na kopci?“ spýtala sa Vana.

„Keby tak urobili, omámil by ich zápach. Dobré to vedeli, a preto volili otvorený boj. Tak som aspoň počul od starého otca.“

Bojovníci na zvery nestačili, protivníkov bolo ešte stále šesťkrát viac. Kyjakmi pobili antoidy, oštepmi dobodali hady, ale nebolo ich dosť, aby zastavili chlpatých trpaslíkov. Vysoký bojovník v oranžovej suknič krátko, prenikavo zapískal na kostenej píšťalke. V okamihu sa všetci zvrtili a utekali do džungle. Cestou schmatli ulovených Athmauov a odniesli ich preč.

Dvaja z nich však ešte prenasledovali chlpatého dvojnožca, ktorý bežal priamo k Deyvovej družine.

„Utekajme!“ zvolal Deyv.

Bolo už neskoro. Skôr než stihli zmiznúť, Athmau vyskočil z krovia a zrazu bol pri nich. Bojovníci mu boli v päťách. Jeden z nich tak šikovne hodil sekerku, že tupým koncom udurel chlpatáča do zátylku. Iba ho omráčila a zložila k Deyvovým nohám.

Aejip skočila tomu úspešnému vrhačovi na hrdlo. Jum sa zahryzol do nohy druhého bojovníka, ktorý sa práve chystal zabodnúť mu kopiju do chrbta. Ale Vana ho predbehla, rozťala mužovi sekerkou hlavu, a potom aj jeho spoločníkovi. Aejip oboch dorazila.

Medzitým Deyv omámený klesol na zem s Athmauom v náručí. Kolísal ho, hojdal sa s ním dopredu-dozadu. Vyzeral šťastne a zasnene.

Vana vykročila k nemu. „Stoj!“ zabzučal Sloosh. „Je pod vplyvom tej vône! Nepribližuj sa k nemu! Nechaj to na mňa!“

Archkerri chňapol po napoly omráčenom tvorovi. Deyv sa mu v tom snažil zabrániť, ale Sloosh skríkol: „Pusti ho!“

Zdvihol Athmaua aj s Deyvom, ktorý sa ho držal ako kliešť. Zrazu sa z kríkov vymotal ďalší, zranený bojovník. Aejiť ho napadla a vzápätí vrieskal od bolesti.

Sloosh pustil svoj živý náklad. Potom chytil Deyva za obe ruky a odtrhol ich od seba. Athmau sa odkotúľal, neisto vstal a zamumlal. Sloosh ho pohotovo schmatol a odhodil ho najmenej na tri metre.

Vana pomohla Deyvovi na nohy. Usmieval sa, a mala dojem, že nevníma jej naliehanie, aby bežali. Náreky bojovníka náhle stíchli, mačka mu prehryzla hrdlo.

Krik mužov z druhej strany krovia naznačoval, že už zistili, že čosi nie je v poriadku.

Vana držala Deyva za ruku a ťahala ho preč. Privolala aj Juma a Aejiť. Sloosh sa náhlil tesne za nimi.

Razili si cestu hustým porastom, až kým krik bojovníkov nezoslabil. Deyv sa začínal spamätávať.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa.

Vana mu to vysvetlila. Vyzeral zahanbený, ale povedal: „Nedokázal som sa brániť. A navyše to bola úžasná skúsenosť. Ešte lepšia, ako keď som žul rastlinu thrathyumi.“

„Spomeň si radšej na to, že ťa mohli chytiť a zabiť,“ napomenula ho Vana.

„Ja za to nemôžem,“ odsekol nahnevane.

Bojovníci ich opäť dobíjali. Sloosh viedol svojich druhov vysokým hustým krovím. Jeho mohutné telo zanechávalo spúšť. Bol veľmi hlučný. No prenasledovatelia jačali tak nahlas, že ho nemohli začuť. Po dlhej, strastiplnej púti natrafili na nejakú stopu. Možno sa mýlili, ale odtlačky v mäkkej zemi vyzerali ako od obrovských kopýt.

Práve dorazili k pláni so žltou trávou a sem-tam nejakým stromom. Pustili sa po nej, ale uprostred cesty znova začuli pokriky bojovníkov. Zo dvadsať mužov sa rútilo za nimi s vysoko zdvihnutými kopijami.

Podľa Sloosha im ostala už iba jediná šanca, ktorú aj využili. Zložil si z chrbta kocku a povytiahol tyč. Kým ich bojovníci dohonili, valec už bol celkom rozložený a nesúdená korisť ukrytá v jeho útrobach. Našťastie, vietor nebol dosť silný, aby rozkrútil cylinder s pasažiermi.

Chvíľu čakali, ale keď nepočuli hluk, Sloosh otvoril dvere. Šiesty zmysel mu našepkával, že to prenasledovatelia vzdali. Nikto nebúchal na steny valca - podľa všetkého tento čudný objekt bojovníkov vydesil a odplašil.

Sloosh si poobzeral planinu a zahľadel sa na jej druhý koniec.

„Tadiaľ vedie Yawtlova duševná stopa. Nemusíme sa vracat' nazad.“

Keď sa Deyv ráno zobudil, celý valec bol zaliaty svetlom. Srdce sa mu divoko rozbúchalo, vyskočil a zakričal: „Sloosh!“

Vzápätí sa rastlinný muž vynoril z vedľajšej miestnosti. „Našiel som doštičku, ktorá spúšťa mechanizmy zabezpečujúce osvetlenie.“

„Odkiaľ to svetlo vychádza?“ spýtal sa Deyv.

„Z celého povrchu valca. Všimni si, že už nikde nie je tma. Našiel som aj doštičky na osvetlenie jednotlivých miestností. Darí sa mi, napredujem.“

Deyv bol rád, že už nemusia byť v tme. No na druhej strane ho Archkerriho objavy znepokojovali. Raz náhodou potlačí nesprávnu doštičku a potom, voľky-nevoľky, poletia k oblakom nevedno kam.

Priesmyk ich doviedol k ďalšiemu údoliu. Bolo ešte širšie ako to predošlé. Sloosh zastal a zadíval sa na vršky v údolí.

„Tam sa stopa končí.“

Rieka sa skrúcala a stáčala. V strede ju pretínal veľký ostrov. Nad ním viselo vo vzduchu niečo drobné, belostné sa lesknúce.

„Dúfam, že tu býva, a nie iba odpočíva,“ podotkla Vana.

Trvalo im dva dni, kým zišli z kopca. Ale odtiaľ to už bolo k rieke blízko. Urobili si plť s kormidlom a dlhým ohreblom ju udržiavali pod kontrolou. Kosoštvorcový ostrov bol vzdialený asi míľu. A všade plno athaksumov. Približovali sa až k plti a upierali na pasažierov svoje studené modré oči. Ale nezaútočili. V opačnom prípade by sa ich plavba veľmi rýchlo skončila.

Objekt nad ostrovom bol zblízka oveľa väčší, no ešte stále nevedeli určiť, čo to je.

Zdalo sa, že v ostrovnej džungli nie sú nijaké chodníčky. Zrejme tu teda nežijú ľudia.

Sloosh sa brodil močarinou po stope, ktorú videl iba on sám. Ostatní ho nasledovali s hrôzou v očiach. Naokolo syčali hady, spúšťali sa z konárov a kameňov do tmavozelenej, klokotajúcej a smradľavej vody. Útočili na nich roje bodavého hmyzu. Žabovité obojživelníky, vážiace najmenej dvadsať kíľ, skákali z bahnitého brehu a neznesiteľne škriekali. Ponárali sa do vody, len aby sa im dostali k nohám.

Dotyk drapľavého jazyka bol ako šľahnutie. „Je to bolestivé, ale určite nie smrteľné,“ upokojoval ich Sloosh. „Inak by ani Yawtl nebol tadiaľto prešiel.“

Voda bola čoraz hlbšia. Aeji a Jum už plávali. Náhle sa bahnité dno zdvihlo a opäť boli na plytčine. Prechádzali popod majestátne stromy,

medzi ktorými rástli trsy trávy. Zastali, aby si doštipané telo natreli bahnom a trochu si oddýchli. Vládlo tu zvláštne ticho, nijaký bzukot, sykot, ryk, škrek. Kmene stromov pokrývala zelenosivá pleseň, smradľavá a hrubá najmenej pol metra.

Nijaký zvuk. Sloosh si priložil prst k ústam a naznačoval im, aby ostali ticho. O chvíľu sa pohol ďalej. Bola už noc a všetci sa cítili unavení, ale vstali a vliekli sa za ním. Prešli cez les a zakrátko sa ocitli na okraji piesočnatej doliny. Boli tam najmä gigantické tmavomodré balvany a len sem-tam nejaký strom či kríček.

Nad stredom údolia sa vznášal onen biely objekt. K zemi bol pripútaný hrubým lanom v strede a tenšími po okrajoch, takže nemohol odletieť.

Deyv prekvapene zhíkol: „Tri spojené tharakormy.“

Sloosh sa sústredil na skúmanie okolia. Napokon vyhlásil: „Yawtl bol najprv na nich, ale dostal sa na zem bez rebríka.“

„Čo tým myslíš?“ spýtala sa Vana.

„Buď zoskočil, alebo ho zhodili.“ A ukázal prstom: „Teraz je niekde tam, za tým velikánskym balvanom.“

Zišli na jemný horúci piesok. No neprešli ani desať metrov, keď Sloosh náhle zastal a zdvihol ruku. Začudovali sa, ale on im len naznačoval, aby boli ticho.

Piesok sa začal vlniť. Pred nimi sa zjavila malá jama a z nej sa vysunuli dve dlhé chápadla, žľčovitozelené s tenkými žltými pásikmi. Určite skúmali okolie. Sloosh posunkom naznačil, aby ostali vzadu. Spravil zopár krokov a zastal. Čakali, či sa chápadlá nevystrčia väčšími.

Zrazu z piesku, ani nie tri metre od nich, vyrazila dlhá, zahnutá, ostnatá tyčka, pripomínajúca žihadlo obrovského škorpióna.

Prekvapene odskočili, ale žihadlo zmizlo pod pieskom tak rýchlo, ako sa zjavilo.

„To je zvláštne,“ potichu zabzučal Sloosh. „Nemal by tu byť. Je priamo na Yawtlovej stope.“

„Akože?“ zašepkal Deyv.

„Vidím stopy mnohých bytostí, s ktorými som sa nikdy predtým nestretol. Sú skryté pod zemou. Myslel som si, že tam striehnu na nevítaných hostí. No Yawtlova stopa sa stáča zboka nabok tak rýchlo, akoby bol vedel, kde sa skrývajú. Nasledoval som ho, aby sme sa aj my vyhli piesočným príšerám. Ale potom som jednu zbadal priamo pod Yawtlovou stopou. Videl som aj duševné stopy troch ľudí. Prešli tadiaľto. A zdá sa mi, že odvedli piesočné príšery niekam inam.“

„Prečo si nám to nepovedal?“ nahnevane sa opýtal Deyv.

„Chcel som, ale nebolo to nutné, kým sme boli v bezpečí.“

Sloosh uprel pohľad na trojitý tharakorm. „Dúfajme, že ich vnímanie dňa a noci sa zhoduje s naším a že nemajú postavenú stráž. Ináč by nás spozorovali. Tak či tak, budeme pokračovať v ceste. Nič iné nám nezostáva.“

Na chvíľu zatvoril oči. A keď ich znovu otvoril, povedal: „Yawtlova stopa je ešte stále silná, ale nevidím jej koniec. Neviem, či je ešte nažive.“

Deyv tomu dobre nerozumel. Z počutia vedel, že ak bytosť umrie, jej duševná stopa sa premení na veľkú žltú bublinu. Nezáleží na tom, akej farby boli duševné stopy žijúceho, jeho smrť vždy bola poznačená žltou. O niečo neskôr sa žltá guľa stráca a nakoniec celkom zmizne.

„Má to aj výhody,“ povedal Sloosh, „keby sa stopy časom nestrácali, videl by som ich tak veľa, že by som ich nevedel od seba oddeliť. Bol by to jeden veľký zmätok.“

Sloosh vydal ostré a vzápätí hlboké bzz. V jeho jazyku to bol povzdych.

„Chodte v zástupe ako predtým. Kráčajte opatrne a nevybočujte z chodníka.“

Išli veľmi dlho. Sloosh kľučkoval, krútil sa, dokonca ich zaviedol späť, takmer k miestu, odkiaľ vyšli. Keď sa dostali k velikánskeму balvanu, zastal.

„Teraz buďte nanajvýš opatrní. Na každom kroku číha piesočná potvora. Ak sa zľaknete a uskočíte nabok, aby ste sa vyhli jednej, dostane vás druhá.“

Aejip šla tesne pred Vanou, potom Jum a Deyv. Obe zvieratá boli vyplašené, ale robili presne to, čo im ich pán prikázal. Mačka sa zakrádala a pritom sa ostražito obzerala. Jum mal zježenú srst' a huňatý chvost vztýčený dohora. Ticho vrčal.

Piesok sa vlnil, víril a vyrážali spod neho chápadla. Plazili sa ako hady k ich chodidlám a členkom a len niekoľko centimetrov od nich sa zastavovali. Bolo hrozné kráčať pomedzi dva páry chvejúcich sa, snoriacich končekov s hákovitým pazúrom. Deyv povzbudzoval Juma a Vana naliehala na Aejip, aby nezaostávala za Archkerrim.

Za minútu sa Deyv zapotil viac ako inokedy za niekoľko hodín. Nakoniec to zvládli.

Sloosh odbočil od balvanu a veľkým oblúkom sa k nemu vrátil z druhej strany. Asi dvadsať metrov pred nimi stála skupinka stromov. Deyvovi napadlo, že by sa Yawtl mohol skrývať tam. Sloosh sa však sklonil k

balvanu. A keď Deyv pristúpil bližšie, uvidel okraj veľkej jamy. Archkerri chvíľu stál nad jamou, a potom ukázal prstom dolu. „Tam je zlodej.“

17

Deyv si najprv myslel, že Yawtla napadla piesočná obluda a stiahla ho do jamy. No nevidel žiadne stopy zápasu. Taktiež pochyboval, že by Yawtl dokázal čeliť niečomu natoľko hrôzostrašnému. Čokoľvek sa stalo, bol určite zranený a ubolený. Napriek tomu odvážne a vyzývavo upieral na nich svoje červenkasté oči. Pokúšal sa postaviť a zdvihnúť skalú, ktorú zvieral v ruke. Zašklábil sa a zviesol sa na zem.

Bol nahý, bedrovník pravdepodobne stratil, no podarilo sa mu zachrániť kostenú píšťalku. Sloosh namieril naňho svoj nos a prihovoril sa mu rodnou rečou: „Hoozisst, nechceme ťa zabiť, chceme iba naspäť dušovajička a môj kryštál.“

Deyv bol ohromený: „Ty ho poznáš?“

„Áno. Stretol som ho kedysi dávno, keď nás navštívil spolu so svojimi druhmi. Ako ináč by poznal náš jazyk?“

„Ty si celý čas vedel, kto je? Prečo si nám to nepovedal?“

„Znepokojovala ma jeho krádež, nie jeho totožnosť.“

Vane sa od hnevu skrivila tvár a zvolala: „Prisahám, ja prisahám, že ťa kopnem tak silno, až ti opadajú všetky listy!“

„Ak ti to pomôže, nech sa páči. Aj tak si iba udrieš nohu.“

Vtom sa ozval Yawtl: „Ak ma nechcete zabiť ani mučiť, tak tam nestojte a netárajte, radšej ma odtiaľto vytiahnite. Mám zlomenú ruku a zrejme aj panvu, stratil som veľa krvi. Som smädný a hladný.“

„Kde sú naše vajcia?“ zapískal Deyv.

„Buď nám to povieš, alebo ti vytrhnem srdce!“ zahvízdala Vana.

Yawtl sa zlomyselne usmial, odhaliac krvilačné zuby. Potom si priložil k papuli píšťalku: „Sú tam hore, v plachtitvoroch. Má ich slepá Feersh. Pomôžte mi a ja pomôžem vám. Aj ja chcem späť svoje vajce a okrem toho chcem pomstu.“

Vana a Deyv vliezli do jamy a vytlačili ho von. Ležiac na chrbte, povedal: „Teraz všetci spia, aspoň by mali. Dúfajme, ináč je s nami koniec.“

Dostaňte ma do lesa, tam budeme v bezpečí, a ja vám vyrozprávam svoj príbeh. Bezo mňa a mojich skúseností si neporadíte.“

„To znie sľubne,“ podotkol Sloosh. „Vložte mi ho na chrbát.“

Opäť museli pretrpieť kalváriu s chápadlami, ale nezdalo sa im to už také hrôzostrašné ako cestou tam. Len čo sa schovali v lese, spravili, čo od nich chcel Hoozisst. Ošetrili mu ruku a znehybnili ju. Vana mu vyčistila rany a Deyv kopijou pozrážal zo stromov niekoľko veľkých bordových hruškovitých plodov. Yawtl ich hltal s takým pôžitkom, že aj ostatní dostali na ne chuť. Deyv musel priznať, že také lahodné ovocie ešte nejedol.

Keď sa Yawtl nasýtil, privrel oči. Nikto ho nevyrušoval, vedeli, že jeho myseľ sa musí sústrediť na zotavenie každučkej bunky doráňaného tela. Vôľou usmerňoval proces liečenia, dokázal ovplyvniť aj jeho rýchlosť. Takto sa mu rany hojili oveľa rýchlejšie ako prirodzeným spôsobom, no záviselo to aj od množstva prijatej potravy a vody. Takže, ak sa mal čo najskôr uzdraviť, bude musieť jesť oveľa viac. Budú mať čo robiť, aby naplnili jeho žalúdok.

Skúmanie a riadenie organizmu mu zaberie asi pol hodiny, ak bude taký šikovný ako oni, a to on určite je. Potom si spopí, a keď sa zobudí, bude hladný ako vlk.

Zvieratá sa stočili do kľbka a zaspali. Sloosh a ľudia by sa k nim radi pridali, ale najskôr museli zabezpečiť potravu pre Yawtlov uzdravujúci sa organizmus.

Deyv a Vana prepichli kopijami pár žabích tvorov. Archkerri vytrhol zo zeme stromček, okliesnil ho Vaniným tomahavkom a použil na zrážanie ovocia. Na noc sa všetci uchýlili do rozloženého valca.

Keď Yawtl nespál alebo nejedol, veľa rozprával.

„Slepá Feersh je stará prefíkaná čarodejníca.“

Sloosh ho prerušil: „Nemyslel tým niekoho, kto čaruje. Taká bytosť je len výplodom myslí nevzdelaných, poverčivých ľudí. Yawtl má na mysli osobu, ktorá objavila výtvory predkov a vie ich používať.“

Hoozisst sa zatváril podráždene. „Ako väčšina jej podobných, ani ona nemá svoj kmeň. Žije so svojou rodinou, niekoľkými ľudskými otrokmi a s khratiklami, volajú ich aj beezee, ktorých vychováva od malička.

Môj kmeň ju tiež pozná, jej synovia a dcéry občas navštívia našu osadu. Zásobujeme ich údeným mäsom a iným tovarom. Odmieňa sa tým, že nepoužíva svoju moc, aby nám ublížila. Štve nás to, ale nemôžeme proti tomu nič robiť. Raz prišiel do osady Skibroziy, jeden z jej synov, zavolať si

ma nabok a prikázal mi, aby som s ním išiel za jeho matkou. Spýtal som sa, prečo sa chce so mnou stretnúť. S povýšeneckým úškľabkom, ktorý musíme my Yawtlovia znášať, vyhlásil, že mi to povie sama, keď sa stretieme. Báľ som sa, nehanbím sa to priznať, ale šiel som. Myslel som si, že budem mať z toho nejaký úžitok a, navyše, nikdy by som sa neopovážil Feersh uraziť.

Putovali sme spolu džungľou, ich obydlie je od našej osady vzdialené iba tri dni cesty. Skibroziy ma previedol pomedzi piesočné potvory a po rebríku sme sa dostali do centrálnej časti plachtitvora. Feersh ma usadila a pohostila najlepšími jedlami a nápojmi. Potom mi povedala, že si ma vybrala, aby som jej urobil službu. Niekoľko služieb. Počula vraj, že som najodvážnejší, najprefikanejší a najšikovnejší zlodej zo všetkých šiestich kmeňov tejto oblasti. A tak som bol pre ňu ten najlepši kandidát.

Žiadala, aby som sa vybral do sveta, jedno na ako dlho a ako ďaleko, a aby som pre ňu kradol dušovajcia. Nie však hocijaké, ich sfarbenie malo označovať určitý druh povahy. Opísala mi charaktery ich majiteľov a povedala mi aj to, ako sa tá-ktorá nátura prejaví na sfarbení dušovajčička. Nechcel som opustiť svoj kmeň ani sa púšťať do neznámych dobrodružstiev. Lichotilo mi, že si vybrala práve mňa, ale za nič na svete som jej nemienil vyhovieť. A tak som sa jej spýtal, akú odmenu mi ponúka. Na moje veľké prekvapenie odvetila, že si môžem vybrať čokoľvek zo vzácných či jedinečných pokladov predkov. Zaviedla ma na miesto, kde ležia, a vyzvala ma, aby som na nejaký ukázal. Po chvíli váhania som si vybral Veštecký smaragd. Neskôr vám poviem, na čo slúži.

Nedôveroval som jej a ani jej sľubu. Ale pomyslel som si, že ak ho nedodrží, jednoducho jej ten smaragd šlohnem. Viete si predstaviť, akú má hodnotu, ak som pomýšľal na jeho krádež, hoci som sa Feersh báľ. Žiadny Yawtl na okolí by sa neopovážil okradnúť ju. Nemáme na to dosť odvahy.

Prvé dušovajčičko som čmajzol v kmeni Riečných prasiat. Neokradol by som nikoho z môjho kmeňa, ak by to nebolo absolútne nevyhnutné. Mimo chodom, tam ani nie sú také vajcia, aké chcela získať ona. Okrem môjho, ktoré, ako viete, už má. Ďalšie som potiahol v kmeňoch iných Yawtllov a potom som zamieril do osád a domov ľuďí a Tsimmanbulov.“

„Kto sú Tsimmanbulovia?“ spýtal sa Deyv.

„Je to mysliaci druh, pochádzajúci zo živočícha, čo kedysi žil v oceáne,“ odpovedal mu Sloosh. „Ich prechod od štádia delfínov po suchozemských dvojnožcov nebol prirodzeným vývojom. Starovekí ľudia využili svoju moc, aby ich z vodných bytostí zmenili na dvojnohé bytosti žijúce na súši.

Ale ich inteligencia sa vyrovná ľudskej.“

„Myslím, že si na chvíľu odpočiniem,“ povedal Hoozisst. To jeho poslucháčov nazlostilo a otráвило, zato jeho ich reakcie pravdepodobne potešili.

Keď Deyv vystriedal Vanu na stráži, osamel na okraji lesa. Ako tam stál a hľadel na pasce v piesku, napadlo ho, že nebyť ukradnutého vajca a Slepej Feersh nablízku, celkom by sa mu tu páčilo. Z nejakého dôvodu, ktorý nepoznal ani Yawtl, nebol v lese žiadny hmyz. Vyhýbali sa mu aj zvieratá, neškodné či nebezpečné. Ak to bol dôsledok nejakej Feershinej kliatby, neúčinkovala na Juma a Aejip. Cítili sa tu výborne a loviť mohli v močarisku a v rieke za lesom.

Rojčil o Zemi ako o mieste, kde sú podobné lesy roztrúsené medzi džungľami, aké poznal. Po nevyhnutnom love by sa každý mohol do takéhoto lesa utiahnuť. Žiť s pocitom bezpečia, bez ohrozenia dravcami, bez strachu z bolestivého a často aj smrteľného uštipnutia hmyzu alebo hadov.

Deyv však bol realista. Do jeho myšlienok o lesných rajoch sa vkrádal obraz človeka. Určite by sa našli takí, ktorí by naschvál ubližovali a vraždili. Alebo by bolo treba čeliť bojovníkom, ktorí sa upriamili na vyhubenie jeho kmeňa. Iste by nechýbali ani nezhody medzi rodičmi a inými príbuznými, nehovoriac o šamanovi a jeho žene alebo priateľoch. A, samozrejme, žena, ktorá by chcela mať príliš často pravdu. A...

Lenže taký je úděl človeka, napriek nástrahám radostný, užitočný, hodný naplnenia. Pre každého vyspelého človeka jediná možná cesta.

Ak zobral do úvahy všetky výhody a nevýhody, nebolo lepšieho miesta ako takýto les.

Na palube tharakormu nevidel nikoho. Zato spozoroval najmenej päťdesiat koženokrídlych khratiklov s potkaními tvármi: krmili piesočné potvory. Lietali vo dvojiciach a každý niesol veľký kus surového mäsa. Nad miestami, kde sa ukrývali obludy, mäso zhadzovali a odlietali späť do džungle.

Yawtl mu povedal, že sú tam ohrady, v ktorých chovajú dobytok. Starajú sa oň khratikly a ich zas kontrolujú ľudskí otroci. Khratikly zabezpečovali potravu nielen pre seba, piesočné tvory, otrokov, pre Feersh a jej rodinu, ale aj pre tharakorm.

Deyv sledoval, ako sa dlhé chápadla vystierajú za mäsom a obrovské pazúry pripravujú napichnúť ho. To kŕmenie však znamenalo pre ne istú nevýhodu. Sústredený pozorovateľ takto mohol rozoznať polohu

shishvenomiov, tak volal piesočné obludy Hoozisst, a vyhnúť sa im. Musel však mať dobrú pamäť.

Hoozisst tiež vrazil, že piesočné obludy neprijímajú potravu príliš často. Zotrvávajú v akomsi polospánku, kým ich senzory nezachytia vibrácie na povrchu. Vtedy sa preberú, aby opäť zaspali, len čo sa nažerú, prípadne, len čo im korist' unikne.

Deyva zaujímalo, prečo sa otroci nepokúsia ujsť.

„Majú celkom príjemný život,“ odvetil Hoozisst. „Sú to potomkovia otrokov. Ich predkov zajala ešte Feershina pra-pra-stará matka. V skutočnosti ju uctievať ako bohyňu, dokonca jej prinášajú obety. Keď sa populácia príliš rozrastie, zabijú neužitočných starcov a bábätká, ktorých vajíčka nemajú vhodný náprotivok.“

Osud detí bol Deyvovi ľahostajný, rovnaký zvyk mali aj v jeho kmeni, ale šokovalo ho, ako otroci zaobchádzajú so starými ľuďmi. „Sú to netvori, zaslúžia si, aby boli otrokmi!“

Yawtl sa usmial, ale nič na to neodpovedal.

Teraz, keď Deyv pozoroval khratikly, necítil odpor ani rozhorčenie. Možno má Feersh pravdu. Ak by bolo otrokov priveľa, zrejme by hladovali. Nemôžu predsa vyhnáť starcov do džungle, aby sa o seba postarali sami. Možno je lepšie, ľudskejšie, ak sú ušetrení takej hrôzy.

Možno sa v bosorke zmýlil. Môže byť niekto, kto vypestoval takéto les, podlý? Bolo to málo pravdepodobné. A ak nebola bosorkou, ale, naopak, dobrou vílou, možno mala na ukradnutie dušovajec nejaký šľachetný dôvod. Azda chcela vykonať a možno aj vykonala pre olúpených niečo osožné. Keďže by jej svoje dušovajcia určite nedoniesli dobrovoľne - pre jej zlú povest', ktorú pravdepodobne pošpinili jej nepriatelia, poslala Yawtla, aby ich ukradol. Takto by ho olúpené obete prenasledovali až k jej obydlIU. A potom by im už sama vysvetlila, čo ju viedlo k takému ohavnému činu: ohavnému iba pre tých, čo nepoznali jej pravé pohnútky.

Nepovedal vari Yawtl, že dával pozor na to, aby prenasledovatelia nestratili jeho stopu? Ak nezanechal dostatok stôp Deyvovej družine, bolo to preto, lebo vedel o Slooshovi. V protiklade s tým, čo vyhlásil rastlinný muž, Hoozisst poznal jeho schopnosť sledovať psychické stopy. Deyv síce nedokázal ani sám sebe vysvetliť, ako dospel k názoru, že im Feersh nechce ublížiť, ale bol si tým takmer istý.

Nechápal však, prečo Feersh využíva nebezpečných shishvenomiov ako pascu. To priateľské určite nie je. Hoci aj na to mohla mať dobrý dôvod. Možno to bola skúška na vyradenie neschopných kandidátov, nehodných

jej priazne. Deyvova družina dokázala, že si ju zaslúži.

Keď sa dostali až sem a cieľ bol takmer na dosah, prečo by jednoducho nemohli vyjsť z úkrytu a ukázať sa?

Aká myšlienka, taký čin. Teda skoro. Musí o tom povedať ostatným a spýtať sa ich, či s ním súhlasia, alebo nie. Ak nebudú súhlasiť, o čom silno pochyboval, keďže jeho logika bola neotrasiteľná, potom to urobí sám. Dlhšie im však aspoň toľko, aby sa s nimi najprv porozprával.

Bol príjemne prekvapený, keď mu Yawtl oznámil, že jeho zamestnávali podobné myšlienky. Rany mal už takmer zahojené a každým dňom sa mu vracali sily.

„Podme sa spýtať rastlinného muža, čo si o tom všetkom myslí.“

„Kde je Vana?“ spýtal sa Deyv. „Mali by sme sa s nimi porozprávať naraz a ušetriť tak čas.“

„Šla s Aeip na lov.“

Deyva to trochu podráždilo: „Prečo sa tak rozhodla? Už nepotrebujeme mäso, purpurové ovocie nám celkom stačí.“

Hoozisst prikývol: „Myslel som si to isté. Načo sa brodiť močiarom, nechať sa štipať hmyzom alebo jedovatými hadmi a iba Khrukhrukhu vie, čím ešte? Viac-menej so mnou súhlasila, ale Aeip bola hladná a chcela, aby Vana šla s ňou. Má ju veľmi rada, však?“

Yawtl ho zbytočne podpichoval, Deyv už dávno nežiarli!

„S mačkou to nemá nič spoločné, tá domrza dovtedy, kým jej Vana nevyhovie - a ona to predsa dobre vie. V poriadku, môžeme sa s ňou porozprávať, keď sa vráti. Nie je to až také naliehavé.“

Keď prišli za Slooshom, práve sa napchával purpurovým ovocím. Mal zatvorené oči a jeho myseľ pracovala na plné obrátky, možno riešil nejaký filozofický problém.

Deyv sa mýlil. Sloosh rozmýšľal o tom istom ako oni. Aj jeho logika bola podobná.

„Hneď ako sa Vana vráti, povieme jej, čo chceme urobiť. Som si istý, že s nami bude súhlasiť, a ak nebude, necháme ju tu napospas osudu. Po chvíli sa poberie za nami. Čo iné by jej ostalo?“

Zložený valec pripevnili Slooshovi na chrbát a zjedli trochu ovocia. Nedalo sa ním presýtiť, naopak, každým sústom bolo chutnejšie. Čas im ubiehal pri príjemnom rozhovore. Všimli si, že Temný démon čoskoro zahalí oblohu. Plánovali prejsť pomedzi piesočné pasce za šera, aby ich nezbadali obyvatelia tharakormu. Nadišiel ten správny okamih, už nebolo na čo čakať.

Vtom začuli Vanin hlasný krik. Nenáhľivo vyšli na okraj lesa. Tam ju zbadali, ako sa brodí tmavou zapáchajúcou vodou, na ruke a kopiji mala krv. A za ňou plával najmenej tucet vyše polmetrových zelenkastých tvorov. Hlavy mali ako lasice, s dlhými tenkými fúzmi a veľkými modrými očami.

„Stalo sa niečo?“ zavolaľ Deyv.

„Či sa niečo stalo?“ zvríeskla Vana. „Teraz nie je čas na tvoj zvrátený zmysel pre humor!“

Vybehla z močariny a uháňala ďalej až k lesu. Tam si zadychčaná sadla. Potvory jej boli v päťách, prenasledovali ju do poslednej chvíľe, ostré zuby vycerené v krutom úškľabku. Zastali až niekoľko metrov od stromov. Niektoré si sadli na zadné nohy a zaháňali sa širokými labami s blanitými prstami.

Vana sa pomaly spamätala a vstala. Z ruky jej prúdom tiekla krv. Deyv navrhol, aby si potrela ranu bahnom, to možno stlmí krvácanie.

„Čo je s vami?“ zvolala. „Správate sa, akoby vás vôbec nezaujímaló, že ma mohli zabiť a že Aejiť je v nebezpečenstve. Niekoľkých som zabila šípmi a dvoch oštepom. Mohli ma chytiť vo vode, ale boli príliš zaujatí žraním svojich mŕtvych druhov. Tak som získala náskok!“

„Dobre, teraz si už v bezpečí,“ povedal Deyv. „No mali by sme zachrániť Aejiť.“

„Mali by sme...!“ skríkla. „Čo je to s tebou, Deyv? Čo sa vám všetkým porobilo?“

„Celkom nič,“ odpovedal. „Cítíme sa naozaj fajn.“

Potom jej začal rozprávať o ich plánoch. Vana počúvala s rastúcou nedôverou. Nepovedala nič, kým si ranu nenamazala bahnom.

„Viete, predtým som mala podobné pocity ako vy. Ráno som aj ja rozmýšľala, či sme sa vo Feersh nezmýlili. Ale keď sme sa s Aejiť vydali na lov, už som nemala čas myslieť na nič.“

Stíchla a zahľadela sa na nich.

„Všetci ste jedli to ovocie. Prežívali ste jeho dužinu a blažene ste sa tvárili. Netrápi vás, čo sa stalo, hoci by ste mali byť rozrušení, pripravení odohnať tie potvory a zachrániť Aejiť. Možno je už teraz mŕtva, ak vás to zaujíma. Tie potvory vedia loziť po stromoch.“

Deyv sa začínal cítiť trošičku nesvoj.

„Na čo myslíte?“

Vana sa zblízka zahľadela do jeho zreničiek a potom aj do Slooshových a Hoozisstových.

„Áno, trochu sa lesknú. Aj ja by som bola nadrogovaná, nebyť toho, že som išla s Aejip na lov a vyhla sa tak jeho ďalším účinkom. To je ono.“

„Čo tým myslíš?“ spýtal sa Deyv.

„Spôsobuje to ovocie! Núti nás takto šialene rozmýšľať. Stavím sa, že tie stromy vysadila Feersh. Urobila to preto, aby ovplyvnila myseľ ľudí, ktorí by ju odtiaľto pozorovali.“

Všetci traja sa na seba pozreli. Deyv a Hoozisst vybuchli v rehot. Sloosh opovržlivo a zároveň pobavene zabzučal.

Vana sčervenela od hnevu: „Vy chromé mozgy! Nevidíte, že mám pravdu, lebo ste pod vplyvom drogy!“

Sloosh zabzučal čosi ako: „Tu-tú!“ A potom povedal: „Aj keby sme boli, prečo by sme zhodne tvrdili, že Feersh nie je nebezpečná? Nechceš nám snád' nahovoriť, že ovocie obsahuje myšlienky, ktoré mu vštepila tá čarodejníca? To je predsa vedecky nemožné.“

„Nie, ale ovocie vás mohlo prinútiť, aby ste si zvolili tú ľahšiu cestu, nech je akokoľvek nebezpečná a bláznivá. Pozrite sa na seba! Ani trochu vás neznepokojuje moja rana alebo to, že zmizla mačka!“

Sloosh rozprával ešte pomalšie ako zvyčajne. „Myslím, že sa mýliš. Aj keď viem iba o jednom spôsobe, ako to zistiť, a ten sa mi hnuší, lebo by to znamenalo prestať jesť toto lahodné ovocie. Navyše je to spojené so značným výdajom energie a mne sa, pravdu povediac, teraz do ničoho nechce. Ale ak je to nevyhnutné, urobme to hneď.“

Deyv ani Hoozisst nemali chuť riskovať v močiari. Rastlinný muž s nimi sympatizoval, ale logika kázala, aby Vaninu teóriu overili. Ozbrojení sa vydali v ústrety zeleným potvorám. Sloosh niesol veľký suchý konár - Deyv ho po prvýkrát videl so zbraňou. Yawtl a Vana strieľali šípmi z fúkačiek a Deyv sekal okolo seba mečom. O niekoľko minút boli protivníci mŕtvi; tí, čo to prežili, zutekali. Brodili sa vodou a bahnom, Vana ich zaviedla k stromu, na ktorý vybehla Aejip. Pod ním našli niekoľko mŕtvych alebo skapínajúcich oblúd. Bola tam aj Aejip, práve si na jednej pochutnávala. Mierne krvácala zo škrabancov, ale vážne rany nemala.

Keď sa vrátili do lesa, Vana povedala: „Ak prichytím niekoho z vás jesť to ovocie, oskalpujem ho.“

„To by bol hádam prehnaný trest, nemyslíš?“ povedal Sloosh. „Alebo zas zveličuješ?“

„Odteraz by ste na to nemali zabúdať.“

Sloosh si bzučiac povzdychol: „Ach, vy ľudia. Prečo nie ste schopní jednoznačne sa vyjadrovať?“

Prešli dva dni. Temný démon zahalil oblohu. Osvetľoval ju iba tenký prúžok okolo horizontu. Vane a Yawtlovi sa zacelili rany. Nikto z nich sa viac nedotkol purpurového ovocia a ich mysle sa opäť vyjasnili.

„Mali by sme sa Vane ospravedlniť,“ navrhol Sloosh, „aj keď to, že nepodľahla droge, bola len náhoda.“

Nakoniec jej Deyv a Hoozisst neochotne poďakovali.

„Nie je vo vás ani o štipku viac vďačnosti ako rozumu,“ povedala. „A čo sa týka teba, rastlinný muž, stačí, keď sa mi poďakuješ raz, ale úprimne.“

Všetci traja mlčali; chceli zabudnúť na ovocie i na svoju hlúposť.

„Je načase, aby sme vyrazili,“ ozval sa napokon Archkerri.

Vyložili mu na chrbát skrinku a skontrolovali zásoby jedovatých šípov. Tak ako predtým, aj teraz ich Sloosh viedol pomedzi piesočné obludy. Už vedeli, čo ich čaká, a napriek tomu znovu prežívali hrôzu, keď sa chápadlá skrúcali len niekoľko centimetrov od nich a ostnaté žihadlá vyrážali z piesku. Poriadne im odľahlo, keď sa dostali z tohto územia nástrah - lenže väčšie nebezpečenstvo ich ešte len čakalo.

Čoskoro dorazili k trojitému tharakormu. Od Hoozissta sa dozvedeli, že jeho tri časti nie sú zviazané, ale zlepené. To, čo pôvodne považovali za hrubé lano, boli v skutočnosti tri navzájom prepletené popínavé rastliny. Yawtl ich upozornil, že liany sú citlivé a pri najmenšom dotyku vyšlú na palubu poplašný signál.

„Počas noci je každá liana mimoriadne citlivá. Ale iba na živočíšnu ríšu. Ak vo vetre do spletenca narazí list alebo vykorenená rastlina, nezaznamená ten kontakt. Hodilo by sa nám, keby Feershina posádka zabudla na noc vytiahnuť rebrík, ale nezabudla. Jednako máme šťastie - je tu predsa Sloosh. Má rastlinný pôvod, takže alarm nespustí.“

„Nebud' si tým taký istý,“ potichu zabzučal Sloosh, „moje telo obsahuje aj živočíšne proteíny.“

Hoozisst sa zašklábil: „Hned' to zistíme.“

Sloosh podišiel k citlivému lanu. Nedotkol sa ho, len sa zahľadel hore do tmy. Tharakormieraz pôsobil iba ako nejasná belavá guľa. Hoozisst ho ubezpečil, že diera, z ktorej visí lano, je dosť veľká, aby sa cez ňu prepchal. Rád by si to bol overil sám, ale na takú vzdialenosť a v slabom svetle tam nedovidel.

Zrazu vystrel ruku a dotkol sa lana. Deyv očakával poplašný signál.

Nedokázal si predstaviť, aký zvuk to bude: hlasný piskot alebo rachot? Stále však bolo hrobové ticho. Na moment sa mu uľavilo, no len kým Hoozisst nevyhlásil, že signály možno počujú iba tí hore. Nevedno, či naozaj všetci spia. Je isté, že ich nezbadali na otvorenom priestranstve, ale - všetko môže byť celkom inak.

Archkerri pevne chytil lianové lano oboma rukami. Deyv mu vyliezol na chrbát a vlastným povrazom sa priviazal k Slooshovmu hornému torzu. Rastlinný muž sa opatrne začal šplhať hore, pomáhal si nohami. Postupovali pomaly, ale isto. Deyv dával veľký pozor, aby sa telom nedotkol lián.

Asi v polovici sa Archkerri zastavil, aby sa zhlboka nadýchol. Deyv pozrel dole. Boli poriadne vysoko, nerozoznal už ani svojich spoločníkov. To ho presvedčilo, že ich z paluby tharakormu nemohli zbadáť ani tam, na rovine. Ak sa však teraz niekto pozrie dolu cez diery, Sloosha a Deyva určite uvidí. Ale prečo by to kto robil?

Lano neviselo kolmo na povrch plachtitvora, bolo trochu posunuté nabok, lebo fúkal silný vietor. Pletenec sa často hojdal sem a tam. Deyv si veru vedel predstaviť aj bezpečnejšiu zábavu.

„Uvažujem,“ polohlasne zabzučal Sloosh, „či je možné, že oscilovanie hmoty vo vesmíre spôsobujú skôr psychické ako fyzické sily, tak ako to tvrdí veľký Sindsindbat? Azda by bolo treba použiť pojem psychofyzické.“

„Ó, mocný Skreekmishgakl!“ prekvapene zvolal Deyv. „O čom to zase táraš?“

„Sindsindbat tvrdí, že hmota vypudená pri prvotnej explózii ohnivej gule sa nerozpína donekonečna, ale namiesto toho sa nakoniec zrúti do jadra hmoty, čo sa deje v dôsledku zúrivých, a teda negatívnych nábojov, ktoré vyžarujú milióny a milióny sapientov - mysliacich bytostí - na kvadriliónoch alebo možno aj kvintiliónoch obývaných planét. Tieto náboje nútia hviezdy a vlastne všetku hmotu, aby sa zastavila vo chvíli, keď hnev a nenávisť dosiahnu určitú intenzitu. Negatívna energia hmotu spomalí a spôsobí dramatický zvrät v smerovaní. Pád, rovnaký ako ten predošlý.“

„Znie to zaujímavo, aj keď tomu vôbec nerozumiem,“ poznamenal Deyv potichu, ale nahnevane. „Myslíš si, že je teraz vhodný čas rozprávať mi o Sindsindbatovej teórii, nech je to ktokoľvek?“

„Môj starý otec z matkinej strany, ale moja prastará mama z otcovej strany,“ odvetil Sloosh. „Nepochybne jeden z najväčších mysliteľov z rodu Archkerriov, aj keď bol možno trochu nestabilný. Je to jeho...“

„Sklapni!“ zasyčal Deyv. „Ty sám nemáš hlavu celkom v poriadku, keď uvažuješ o takýchto zbytočných nezmysloch, vraj hviezdy padajú, pretože ľudia navôkol trochu zúria. Tak, a sme tu...“

„Zbytočný nezmysel - to je redundancia, nadbytočnosť,“ upozornil ho Sloosh. „Každý nezmysel je zbytočný.“

„Vidím, ako málo vieš o ľuďoch,“ odsekol Deyv. „A buď už konečne ticho! Zvuk sa nesie smerom hore. Čo ak niekoho zobudíš?“

„Máš pravdu. Ale napadlo mi to práve v súvislosti s vašou nedávnou hádkou s Vanou o tom, či by mala byť žena pre muža tabu, myslím tým rituálne nedotknuteľná, istý čas po pôrode, respektíve počas menštruácie. Vtedy Vana vyhlásila...“

„Sklapni! Sklapni konečne! Chceš, aby nás zabili?“

„Takže, vaša hádka ma prinútila rozmýšľať o zlosti a...“

Deyvovi sa podarilo natiahnúť ruku až k trubici rastlinného muža.

„Tak, a teraz čuś. Inak ti ten tvoj hlúpy bzučiak odsekne mečom!“ Sloosh zmlkol. Liezol ďalej, až sa im napokon ukázal okraj šachty v strednom tharakorme. Lano bolo obmotané okolo veľkého navijaku zaveseného asi tri metre nad šachtou, na menšom navijaku visel spúšťací rebrík.

Deyv sa úchytkom poobzeral. V slabom svetle nikoho nevidel, ešte stále však nevedeli, koho môžu stretnúť na palubách tohto i bočných tharakormov.

Obom vyhovovalo, že zatiaľ nikoho z posádky nestretli, ale teraz ich trápil iný problém. Sloosh sa nedokázal vyšplhať vyššie ako po bod, kde sa lano strácalo v monštruóznom bubne. Nemal sa už o čo zachytiť.

Možno by sa mohol Deyv vydriapať hore Slooshovým chrbtom, postaviť sa mu na plecía, zachytiť lano a potom sa vyšplhať hore. To však neprichádzalo do úvahy: stačí jediný dotyk a poplašný povraz okamžite zareaguje.

Povrazový rebrík nebol úplne zvinutý okolo navijacky. Trčali z neho asi tri metre. Deyv vysvetlil svoj plán. Archkerri naň nič nepovedal, zrejme rozmýšľal nad tým, čo sa stane, keď jeho spoločník zlyhá. Možno mu chcel poradiť, aby nekričal, keď spadne. No možno iba rozmýšľal, ako dlho bude Deyvovi trvať, kým sa dostane na palubu. Ktovie, čo sa odohrávalo v tej kapustnej hlave?

Deyv si spomenul na Vanu. Čo by si asi pomyslela, keby jej jeho telo zletelo k nohám? Bol to bláznivý nápad: veď čo ju vlastne po ňom? Pri troche šťastia dopadne na Yawtla. Vtedy ho nezabil, aj keď mal sto chutí.

Dokonca sa k nemu správal ako k druhovi, a v istom zmysle ním aj bol. No ešte vždy sa na neho hneval, pretože práve on mu ukradol vajce. Prinajmenšom by toho zloдея pripučil - a zomreli by obaja! Táto predstava bola pre neho istým zadost'účinéním, aj keď dost' chabým.

Deyv by sa Sloosha rád spýtal, či ešte vládze. Potreboval jeho povzbudenie, hoci v tejto chvíli na tom vôbec nezáleží. Musí konať, nech sa deje, čo sa má diať!

Zovrel nohami Archkerriho spodné telo a rozvinul svoj povraz. Opatrne sa na ňom sklzol, tak, aby sa nedotkol spletených lián, a keď sa ocitol pod Slooshovými nohami, začal sa hojdať. Dopredu a dozadu, kým takmer nedočiahol vystretou rukou rebrík. Už-už ho mal, dotkol sa ho končekmi prstov. A na ďalší pokus sa mu podarilo schmatnúť posledný šteblík. Rebrík držal pevne.

Uľavilo sa mu. Bola by to strašná smola, keby zletel aj s rebríkom. Šplhal sa iba pomocou svojich ramien, až kým nezacítil šteblík aj pod nohami. Potom už liezol rýchlo a ani sa nenazdal, bol na konci rebríka.

Sloosh ho po celý čas pozoroval široko roztvorenými očami. Deyv mu naznačil, aby sa po trojitom lane vrátil na zem. Na tharakorm by sa aj tak nedostal inak ako po rebríku.

Kým sa Sloosh spúšťal dole, oveľa rýchlejšie ako pri výstupe, Deyv si zblízka prezeral navijak. Nikdy nič podobné nevidel, no aj tak sa mu hneď podarilo rozlúštiť jeho tajomstvo. Pomaly ho začal spúšťať. Dvesto metrov dlhý rebrík nebol najľahší, ale navijadlo malo aj nožnú brzdu. Našťastie vôbec neškrípala.

Hľadel dolu otvorom, no nevidel nikoho. Aj Archkerri mu zmizol v tme. Rebrík sa nedal viac spustiť, zrejme už dosiahol zem.

Bubon ostal takmer prázdny, ale Deyv pre istotu navijak zablokoval. Chvíľu im potrvá, kým sa vyšplhajú hore, a dovtedy sa tu poobzerá. Nepôjde však ďaleko od rebríka. Nebol by rád, keby niekto z posádky zistil, že je spustený, a zburcoval ostatných.

Vytiahol fúkačku a vložil do nej šíp. Prešiel k hlavnému vchodu, kde stála drevená kabína. Jej dvere boli zavreté. Po oboch bokoch mala okienka, ale príliš malé na to, aby sa cez ne pretiahol. Vnútri určite chrápe aspoň jeden strážca.

Chvíľu uvažoval o tom, že vojde a strážcu zabije, lenže mohli tam byť aj viacerí. Najlepšie bude počkať, kým sa na palubu dostane celá družina. Trochu sa poprechádzal, nakúkajúc do okien dvoch ďalších kabín. Jedna z nich vyzerala prázdna, neozývalo sa z nej žiadne chrápanie.

Podľa Yawtla obývala stredný tharakorm Slepá Feersh a jej potomstvo, dovedna ich bolo šesť. V ľavom bývali khratikly a napravo ľudskí otroci.

Od Yawtla tiež vedel, že najnebezpečnejší je Feershin Veštecký smaragd. Je to veľký zelený priehľadný kameň, ktorý vždy nosí pri sebe. Jeho názov súvisel so schopnosťou predvídať udalosti na celom svete niekoľko minút či hodín pred tým, než sa stanú.

„Povedala mi, že pochádza z územia Shemibob, kde sa tento druh kameňov hojne vyskytuje,“ rozprával im raz Hoozisst. „Ale málokto sa odváži vstúpiť do trblietajúcej sa, večne zakvitnutej krajiny, ktorú mnohí poznajú ako Žiariaci dom nespočetných komnát, Pustatinu klenotov alebo Jasnú hrôzu.

Feersh musela mať odvahu, keď sa opovážila vkročiť na toto územie. Zrejme uchmatla jeden z klenotov a ušla. Hovorí sa, že krátko nato oslepla. Pochybujem, že je to pravda, ba neverím ani príbehu o Shemibob. Je však isté, že táto obludná čarodejnica kdesi žije. A neverím ani tomu, že Feersh ukradla smaragd sama. Každý predsa vie, že čarodejnice iba zriedka opúšťajú svoj domov, myslím tým Domy predkov, hrady, jaskyne alebo tharakormy.“

Sloosh ho vtedy prerušil: „Je to preto, lebo sa stali príliš závislé od dedičstva po predkoch a cítia sa bezpečne iba v ich blízkosti. Nepatria do žiadneho kmeňa, nemôžu sa spoľahnúť na nikoho okrem svojej rodiny, a niekedy ani na tú. V skutočnosti väčšina čarodejníc trpí duševnou chorobou, ktorá spôsobuje, že nedokážu opustiť svoje domovy bez pocitu obrovského strachu. Sú väzňami vlastnej čarodejnej moci.“

„A mimochodom,“ ujal sa znovu slova Hoozisst, „Feersh mi povedala, že sa môže so smaragdom rozprávať o situáciách, ktoré by podľa nej mali nastať. Vzácny kameň jej prezradí, čo sa naozaj prihodí. Smaragd, samozrejme, nemá hlas, ale zjavujú sa v ňom rôzne obrazce. Vysvetliť ich význam dokáže iba ona, aspoň mi to tvrdila.“

„Ak je slepá, tak ako môže tie obrazce rozoznať?“ zvedavo sa spýtala Vana.

„Pomáha jej najstaršia dcéra Jowanarr, ktorá jej všetko opisuje. Keď Feersh zomrie, Jowanarr sa stane hlavou rodiny. A ak si dovedy nenájde partnera, s ktorým by mohla mať deti, splodí ich s otrokom, ktorého vyberú podľa inteligencie, vzhľadu, fyzickej sily a mužnosti. Ak je neplodná, potomkov porodí jej sestra Seelgee. No Jowanarr napriek tomu ostane hlavou rodiny. Ale to teraz nie je dôležité. Podstatné je, že mi Feersh prisľúbila čarovný smaragd, ak pre ňu získam tridsať dušovajec. Sľúbila mi

tiež, že ma naučí zhovárať sa s ním a dešifrovať význam obrazcov. Mohol som tušiť, že ma tá potvora oklame!“

„Máš veľké šťastie, že si sa nezabil,“ ohlásil sa vtedy Deyv. „Mohlo sa to stať, aj keď tvoj pád stlmil strom.“

„My Yawtlovia máme silný koreň,“ poznamenal Hoozisst. „Mimochodom, podarilo sa mi strhnúť šatku z pliec Jeydeeho, Feersshinho syna. Chytil som ju za rohy, a tak som si trochu stlmil pád. Mal som naozaj obrovské šťastie. Pomohli mi bohovia stromov, aby som sa mohol pomstiť.“

Čarovný smaragd zrejme tentoraz Feerssh nevaroval. Ale potom nemôže vedieť ani o ňom a jeho družine. A ak vie, asi sa ich nebojí. Navyše, kameňu treba dodať potrebné informácie. Keď boli nedostatočné, neukázal správnu predpoveď.

Podľa toho, čo o Feerssh počul, dokázal si domyslieť, čo sa práve deje. Možno im nastražila pascu: striehne skrytá v tmavej kabíne a ostatní iba predstierajú, že spia.

Nazrel do šachty. Ako prvý sa blížil Sloosh. Na chrbte niesol poskladaný valec a Aejiip. Mačka sa bála, ale nevydala ani hláska.

Vtom začul zakašľanie. Čupol si a štvornožky sa poobzeral dookola. Nikoho nezazrel, ale bol si istý, že ten kašeľ zaznel od strážnej kabíny pri hlavnom vchode. Deyv sa chytro preplazil k jej zadnej stene.

S fúkačkou v ruke začal pomaly obchádzať kabínu. Zvuk kašľa sa viac nezopakoval. Ani pred kabínou nebolo nikoho, hoci dvere boli otvorené. Niekoľko ním musel vyjsť - ale kde je teraz?“

Opatrne zatvoril dvere a presunul sa k ďalšej stene. Strážca mieril do predku vzducholode, kde sa črtalo hlavné okno. Deyv sa zahľadel dolu na navijaky. Dost' dobre na ne dovidel aj od kabíny. Ten muž si nevšimol, že bubon, na ktorom bol navinutý povrazový rebrík, je takmer prázdny. No ak bude cestou naspäť pozornejší, určite mu to padne do oka.

Deyv nemal na výber. Pomaly sa zakrádal za mužom, ktorý teraz stál na okraji paluby a práve sa chystal uľaviť si. Bol plne zaujatý sám sebou, keď sa mu Deyvova sekerka začala do zátylku. Preletel cez nízke drevené zábradlie a bez výkriku zmizol v hĺbke.

Deyv sa s napätím otočil, dúfal, že nikto nezačul náraz zbrane na kosť. Vzápätí počul, ako to bezduché telo treslo o zem.

Cestou späť k vstupnému otvoru Deyv zastal a načúval pod oknom kabínky. Ale tam ani nešuchlo. O chvíľu vyliezol ťažko dýchajúci Sloosh. Deyv mu pomohol hore, sňal mu z chrbta kocku a odviazal Aeip. Nehlučne skočila na podlahu a zašklábila sa. Deyv ju pohladkal, poškrabkal za ušami a pošepkal jej, aby počkala na Vanu. Už predtým sa dohodli, že Vana a Aeip budú počas útoku postupovať spolu.

Onedlho dorazil aj Yawtl s Jumom na chrbte. Aj svojho psa Deyv poláskal a povzbudil. Tesne za Hoozisstom sa objavila Vana. Deyv im porozprával, čo zistil, a priznal sa, že zabil jedného muža.

„Zdalo sa mi, že vidím v tme niečo padať,“ povedal Yawtl. „Bál som sa, že si to ty, ale keď som nepočul zvuk alarmu, dúfal som, že je to jeden z nich. Ak naozaj vyšiel z kabíny, bol to Feershin syn. Dúfam, že to nebol Skibroziy, chcem, aby pred smrťou veľmi trpel.“

Hoozisst im podrobne vysvetlil pôdorys miestností a chodieb tharakormu. Feersh mala spálňu v podpalubí. Niekedy bola v noci sama, niekedy s otrokom. Jowanarr spávala v zadnej kabíne s dvoma-tromi ďalšími otrokmi mužského i ženského pohlavia. Seelgee nocúvala v kajute najbližšie k prove. Kiyt odpočíval v miestnosti hneď vedľa matkinej. Jeydee a Skibroziy zvyčajne spávali v prostrednej kabíne, sami alebo s otrokmi a otrokyňami. Opísal im aj to, ako vyzerajú, aby si ich nepomýlili s otrokmi.

Do podpalubia sa môžu dostať iba cez niektorú z kabín, keďže nevedia lietať ako khratikly. Ich plánom bolo zajať Feersh a držať ju ako rukojemníčku. Hoozisst tvrdil, že kým bude v ich moci, budú v bezpečí. Ostatní iba plnili jej príkazy - aspoň dúfal. Hoozisst nevylučoval ani to, že Jowanarr, ktorá sa už nepochybne nevie dočkať vládnutia, im nebude brániť, aby jej matku zabili.

Skupinka prešla za hlavnú kabínu, kde si rozdelili fakle, ktoré Vana vyniesla hore na chrbte. Tam v závetrí ich aj zapálili. Najprv vyliali z vydlabanej tekvice rybí olej. Potom ho Yawtl zapálil iskrou z ocieľky. Na plamienok dolial ešte trochu oleja. Všetci si postupne zapálili svoju fakľu, nasiaknutú rybím tukom.

Napravo začuli krik, podišli smerom, odkiaľ zvuk prichádzal, ale nič nevideli. Zrazu sa z tmy vyrútil zúrivo vrieskajúci khratikl. Krídlami

dorážal na Deyva a ostrými pazúrami sa mu zadrapoval do tváre. Kričiac od bolesti, vypustil facku z ruky, schmatol toho hnusného smradľavého tvora a šmaril ho o zem. Skôr než sa khatikl pozbieral, Yawtl ho ovalil tomahavkom.

Už bolo neskoro držať sa pôvodného plánu. Chceli sa totiž rozdeliť, aby mohli napadnúť všetky tri kabíny naraz. No teraz sa museli okamžite dostať do hlavnej. Z tharakormu, ktorý obývali khatikly, počuli zúrivy vreskot.

Hoozisst voľnou rukou roztvoril dvere hlavnej kabíny. Spoza opasku vytrhol tomahavk a s krikom sa vrhol dnu. Vana ho nasledovala spolu s bojovne naladenou Aejiip.

Deyv zodvihol pochodeň, krv sa mu len tak rinula po tvári. Bolestne ju zmrštil, pevnejšie zovrel meč a pobral sa za ostatnými. Pes vrčal, ale bežal za ním, a rastlinný muž, ako najpomalší, zostal vzadu a strážil ich únikovú cestu.

Kabína z tvrdého hnedočerveného dreva bola pomalovaná vodorovnými žltými a zelenými pásikmi. Na stenách viseli kopije, fúkačky, staroveké kovové meče, tomahavky a bojové kyje. V rohoch stáli široké postele s pevnými matracmi. Deyv ešte nikdy nevidel také krásne prikrývky! Vedľa postelí bola skrinka so zásuvkami a dva stojany s umývacími misami, mydlom, utierkami, ako aj s nádobkami s tmavozelenou tekutinou.

V strede miestnosti stál stolík z masívneho tvrdého dreva a na ňom podstavec s obrovskou krištáľovou guľou. Pulzovala v nej teplá oranžová žiara, takže viac nepotrebovali pochodne. Deyv sa veľmi prekvapil, lebo ešte pred chvíľou bol krištáľ tmavý. Určite ho Jowanarr rozžiarila nejakým kúzlom.

Na zem klesol vysoký zavalitý muž s tmavou pokožkou, s vlasmi pomalovanými zelenou a žltou farbou. Pod ním sa rozliala kaluž krvi. Na posteli ležala nahá žena, bola to Jowanarr. Rukami si zakrývala prsia a jej tmavá pleť teraz zbledla. Bola štíhla a dlhonohá, ale prsnatá, mala podlhovastú úzku tvár, dlhý orlí nos a tmavé oči rozšírené hrôzou.

Na druhej posteli sa zvíjal ďalší otrok, v hrdle mal zabodnutý Vanin krátky nožík.

Keď Jowanarr uvidela Deyvovu zakrvavenú tvár, začala vstávať. Aejiip a Jum na ňu zavrčali, a tak si znova sadla.

Deyv prešiel poza stôl k padacím dverám, otvoril príklop a uvidel tmavú šachtu s dreveným schodišťom, ktoré klesalo zo strmej rampy. Pozrel hore. Vana sa práve snažila vytiahnuť nožík z otrokovho krku.

„Nechaj to tak!“ zakričal na ňu. „Zober si ten meč zo steny.“

Yawtl ju predbehol. Zakrúžil mečom nad hlavou a zvýskol.

Deyv nemal dôvod rozčuľovať sa nad jeho chamtivosťou. Hoozisst vedel narábať s mečom lepšie a bol silnejší ako Vana. Vyplazila mu jazyk na znak opovrhnutia. Otočila sa a vytiahla zaseknutý nôž.

Sloosh za sebou zatvoril dvere. Bolo práve načase, vzápätí sa do nich zadrapili pazúry khratiklov a zvonku sa ozývalo ich hlasné vrešťanie. Potkanie tváre nakúkali cez okno a zakrátko sa tie potvory dostali do kabíny. Aejiip skákala po miestnosti a pazúrmí sa im zatínala do ksichtov. Jum ich pre zmenu hrýzol. Vana jednému zaťala kopiju do rozškl'abenej papule.

„Povedz tej bosorke, nech im prikáže, aby ostali vonku!“ zahvízdal Deyv na Yawtla prostredníctvom Archkerriho.

Yawtl to pretlmočil Jowanarr. Váhala, ale keď jej priložil meč k hrudi, zavolala na potvory. Prestali liezť cez okná, hoci ich lomoz ďalej zapľňal kabínu.

Deyv schmatol ženu za ruku a ťahal ju z postele. Dotiahol ju až k otvoru v dlážke a postrčil ju. Skotúľala sa po drevených schodoch, ale vyskočila by na nohy a bežala chodbičkou, keby na ňu nebol skočil. Pri páde si uduela hlavu a omdlela. Dúfal, že ju nezabil, neskôr sa mu môže zísť.

Vana svižne zbehla dole, zvieratá ju nasledovali. Hoozisst, obklopený svetlom, bral schody po dvoch. Fakľu vymenil za žiarivý krištál.

„Svieti oveľa lepšie,“ zaškľabil sa. „A okrem toho si chcem byť istý, že ho neuchmatne nikto iný.“

Deyv nečakal, kým sa dovalí aj ťažký Sloosh. Utekal k miestu, kde mala podľa Yawtla spať čarodejnica. Všetky vchody boli pootvárané, tmavé a tiché. Dvere do Feershinej izby boli asi tri metre pred ním, keď hlavou narazil do steny, ktorá sa pred ním náhle zjavila. Spadol na chrbát, z nevládných rúk mu vypadol meč aj fakľa. Na okamih nevedel, čo sa stalo. Zo škrabancov a nosa mu tiekla krv.

Roztrasený vstal a zodvihol fakľu. Stena sa vysunula alebo vypadla zo škár v chodbových stenách. Zjavila sa tak rýchlo a nehlučne, že si to nestihol ani uvedomiť. Nepočul ani jej náraz o podlahu.

Zdvihol zo zeme meč a otočil sa. Asi tri metre za ním spadla do chodbičky ďalšia stena. Bol v pasci.

Niekoľko zabúchal na stenu. Priskočil k nej a kričal na plné hrdlo. Nijaká odpoveď. Pritlačil sa čo najbližšie k tenkej, ale veľmi tvrdej stene a zvrieskol: „To som ja, Deyv! Kto je tam?“

Priložil k stene ucho a počul: „Ticho, Jum, Aeji!“

Teraz už rozoznal vrčanie zvierat.

„Vana! Som uväznený medzi dvoma padacími stenami. Kde sú ostatní?“

„Hoozisst sa pobral inou chodbou. Potom chce prejsť pozdĺž trupu tharakormu a zistiť, či sa k Feersh nedá dostať z opačnej strany.“

„Myslím, že by nenechala nestrážženú ani opačnú stranu,“ kričal Deyv naspäť. „Kde je Sloosh?“

„Pokúša sa zabrániť khratiklom, aby vnikli do miestnosti pod hlavným vchodom.“

Deyvovi sa horko-tážko podarilo ovládnuť paniku, ktorá v ňom rástla ako kvások v hrnčeku. Vzduch v pasci nevydrží dlho a pri vydaní čo i len malej energie ho spotrebuje ešte rýchlejšie. Vedel, že Feersh by sa nechcela dostať do podobnej pasce, musí teda existovať nejaká úniková cesta. Tá cesta pravdepodobne nevedie cez spodok trupu korábu, pretože by tam musela mať veľký navijak, aby sa mohla sama spustiť po rebríku na zem. No ani tak by neopustila tharakorm, aby sa vydala napospas nepriateľom, ktorí mohli striehnúť vonku.

Bol na dolnej palube, kde sa trup stáčil smerom dovnútra ako na kanoe. Táto časť nie je priamo prepojená so susedným plachtivorom. Možno tam je okno, cez ktoré by Feersh mohla vysunúť dosku a prejsť po nej na druhý tharakorm. Možno to už aj urobila a možno čaká, čo sa bude diať ďalej.

Deyv sa zveril Vane so svojimi špekuláciami. Potom dodal: „Pokúsím sa preseknúť trup, ak sa to dá, a zistiť, či už prešla. Potrebujem sa nadýchať. Dúfam, že tento trup nie je taký tvrdý ako steny komôr so zásobami plynu.“

„Ale aj keď to zistíš, načo to bude dobré?“ zavolala Vana. „Aj tak ju nebudeš môcť prenasledovať.“

„Povedal som ti, že je tu málo vzduchu, potrebujem sa nadýchať. A ak dobre viem, medzi dverami a touto stenou sú ešte ďalšie steny.“

„Sloosh má problémy!“ vykrikla Vana. „Musím ísť. Vrátim sa, len čo sa bude dať.“

Načúval, ale nič nezačul. Zavolať na ňu, ale odpovede sa nedočkal. Pokrčil plecami, otočil sa a začal bodáť hrotom meča do trupu vzducholode. Bolo to namáhavé, stena odolávala, trvalo dlho, kým hrot prerazil ten odolný materiál. Horiaca fakľa čoraz väčšími uberala z kyslíka. Chcel ju zhasiť, ale potom by netrafil do toho istého bodu. Okrem toho nemal po ruke nič, čím by ju zahasil. Kým fakľa vyhorí, spotrebuje všetok kyslík, a on bude dovtedy mŕtv.

Zatiaľ sa mu podarilo spraviť iba malú trhlinu. Potil sa, ruky si už takmer necítil a zmysly mal otupené. Trhlina sa zväčšila iba nepatrne. S obrovským úsilím ťal a hĺbil, kým sa mu nepodarilo trhlinu na okrajoch rozšíriť. Vystrčil cez dierku nos a nadýchol sa. Ovanul ho čerstvý vzduch. Odľahlo mu a uvoľnene sa usmial. Plány mu mohla prekaziť ďalšia vnútorná stena, a ak by tam bola, zadusil by sa.

Pozbieral sily a sekal dovtedy, kým nevyhĺbil dieru dost veľkú na to, aby cez ňu prestrčil hlavu. Nad ním sa ozýval obrovský hluk, muži a ženy vrieskali a jačali, khratikly pišťali a škriekali. Napravo zbadal veľký otvor. Čarodejnica mohla prejsť práve tak, ale nebolo tam nič, čo by otvor preklenovalo. Napokon, Feersh by tam určite nenechala spojovaciu dosku ako pozvánku pre prenasledovateľov.

Otočil sa, aby zabúchal na stenu, ktorá ho delila od Vany. Zrazu prudko vystrelila nahor. Deyv sa zľakol a srdce sa mu rozbúchalo.

„Myslel som si, že už možno budeš mŕtvy,“ ozval sa Yawtl.

Hoozisst, so žiariacou krištáľovou guľou v ruke, stál tesne za miestom, kde bola predtým stena. Uškŕňal sa, akoby si z niekoho poriadne vystrelil. Telo aj dlhé červenkasté vlasy mal zaliate potom.

„Prebúral som stenu, ktorá mi bránila v ceste,“ povedal, „a potom som sa dostal do čarodejnicinej spálne. Už tam nebola, ale zazrel som kus dosky na rímse okna vedľajšieho tharakormu. Poobzeral som sa a objavil som tlačidlo, ktorým ovládajú pasce. Vyzerá ako čudné malé zvieratko prilepené na stenu. Je...“

„Na tom teraz nezáleží,“ odvrkol Deyv. „Pod' za mnou!“ Bežal chodbičkou za hlukom. Sloosh stál blízko schodov a pochodňou sa zaháňal na zvyšok útočníkov. Okolo neho ležali nehybné telá khratiklov. Vanu a zvieratá nevidel.

Keď khratikly zbadali prišelcov, utiekli hore schodmi.

Deyv sa zadychčane spýtal: „Kde je...?“

„Išla tamtou chodbou,“ zabzučal Sloosh. „Myslí si, že otroci a Feershine deti na nás čakajú hore, aby nás prepadli, keď pôjdeme naspäť. Ale oni nie sú schopní zaútočiť sami, konajú iba podľa príkazov Feersh. Je to ich slabina, ktorú musíme využiť. Mám dojem, že čarodejnica zdupkala, v opačnom prípade by si mi teraz povedal niečo úplne iné.“

Deyv prikývol. Okolo otvoru nad ním sa zhĺkli ostré doráňané tváre a bleďozlté oči khratiklov. Tí, ktorým sa podarilo ujsť, zanechali krv na schodoch. Archkerri tiež prišiel o niekoľko listov, vyzeral došklbane. Kožu mal ružovú, ale hrubú, žily mu cez ňu nepresvitali.

„Teraz je už Feersh určite hore a vydáva rozkazy ľuďom aj khratiklom. Už sme zabili najmenej polovicu tých beštíí a pochybujem, že otroci sú vycvičení na boj.“

„Máš pravdu,“ pohrdavo pritakal Hoozisst. „Otroci nie sú dobrí bojovníci. Pokiaľ sa nebúria proti svojim pánom.“

Začuli tenký piskľavý hlas. Pozreli hore. Mihla sa tam úzka kostnatá tvár so sivým chumáčom vlasov. Smaragd, veľký ako vajce, sa hojdal na šnúрке okolo krku. Vzápätí hlava zmizla, padacie dvere sa takmer zatvorili a cez škáru prenikal dole schodmi hustý tmavý dym. Mal štiplavý zápach.

„Chystá sa nás vydymiť!“ poznamenal Yawtl.

20

Hnali sa chodbou, smerom, kam sa pobrala Vana a zvieratá. Keď sa dostali ku schodom vedúcim do prednej kabíny, spoza rohu vybehlo desať khratiklov. Určite zleteli nadol a vošli cez okná naspodku a po oboch bokoch trupu, dúfajúc, že votrelcov prekvapia. Pod schodmi ležalo šesť tiel khratiklov, ich rany prezrádzali, že pes s mačkou nezaháľali. Padacie dvere boli tiež pootvorené a prúdil nimi taký istý dym.

Deyv sa obzrel. Tmavé postavy sa už blížili. Khratikly sa pokúsia zabiť čo najviac nepriateľov, kým ich dym nezaženie naspäť.

Upozornil ostatných a vrhol sa na obludy v kúte. Skákali na neho, ale Deyv ich poranil mečom alebo udrél fakľou do tváre a popálil. Vrieskajúc a trepotajúc koženými krídlami utiekli. Neprenasledoval ich, nestrácal čas. Yawtl si poradil s ďalšími piatimi, ale potvory sa skrývali v šere, kde nepreniklo svetlo krištáľovej gule. Keď ich Hoozisst napadol, ustupovali, a keď cúval ku schodom, nasledovali ho.

„Vana šla zrejme tadiaľto,“ povedal Deyv.

Podarilo sa jej dostať na palubu? Alebo je mŕtva? A Jum a Aejiť tiež?

Khratikly, ktorých odohnal, sa už vrátili, nakúkali spoza rohu.

„Dúfam, že ten dym sem neprenikne, kým budem na schodoch,“ povedal Sloosh.

Dupotal po stupienkoch, potom sa otočil, prikrčil a začal vytláčať príklop zadkom. Dvere sa pomaly začali otvárať. Zhora sem doliehali splašené výkriky. Deyv sa mu ponáhlal na pomoc, zatiaľ čo Yawtl zostal dole

odháňať khratikly.

Vystrčiac meč cez medzeru, Deyv sekal a bodal, kde zasiahol. Otroci sa takmer nebránili, uskakovali, aby ich nezranil na nohách, a z troch strán sa ho snažili trafiť kopijami. Keby sa osmelil aspoň jeden z nich, pravdepodobne by Deyva premohli. Sklápacie dvere sa pomaly otvárali. Ak im v tom doteraz bránili otroci, potom z nich museli spadnúť. Archkerri vystrel mohutné ruky na hornom torze a z celej sily tlačil na príklop. Dvere sa konečne s rachotom otvorili a Sloosh sa zohol po svoj kyjak.

Yawtl sa vykašlal na khratiklov a bežal po schodoch, pričom sa mu vyšmykol krištál. Siahol po tomahavku a zároveň sa oháňal kopijou. Deyvovi napadlo, že jeho druh je vskutku šikovný chlapík. Pravá alebo ľavá ruka - pre neho v tom nebol žiadny rozdiel. Oboma si poradil rovnako dobre.

Z kabíny s krikom vybehli poslední traja otroci, v tej rýchlosti preskočili mŕtve telá pri dverách a zrazili pritom na zem dve ženy, ktoré vnútri držali fakle. Keby boli šikovnejší, mohli zapáliť fosfor, kým votrelci ešte stáli na schodoch. Ale boli to iba otroci, ktorí nezvykli konať samostatne, bez príkazu svojich pánov.

Ženy nechali ležať fakle na zemi, vstali a vybehli z kabíny. Deyv jednu pochodeň zodvihol a šmaril ju dolu schodiskom. Oheň sa rýchlo chytil a spoľahlivo zabránil khratiklom v prenasledovaní. Cez otvory v trupe tharakormu sa však opäť dostanú na palubu.

„Krištál! Krištál!“ jačal Yawtl. „Ty blázon, spáli sa!“

„Je to len kameň,“ odsekol Deyv. „Zabudni na svoju chamtivosť, Yawtl. Mŕtvi nemajú majetok.“

Hoozisst na neho odporne zagánil. Schmatol vysokú hlinenú vázu naplnenú fosforom a hodil ju nadol. Deyv pridala ešte jednu. Na schodoch sa rozbili a čo nevidieť bola zadymená celá kabína, cez otvor šľahali vysoké plamene. Tváre im pálila obrovská horúčava.

Yawtl vrhol vázu cez otvorené dvere na hornú palubu, črepy sa rozleteli na niekoľko metrov. Zahodil aj fakľu a všetko vzbĺklo. Deyv vybehol von. Dúfal, že otrokov, ktorí na neho číhajú za dverami, prekvapil oheň. Nebol tam žiadny a nijakého nevidel ani nablízku.

Sloosh sa ponáhlal za ním, ozbrojený ďalšou vázou. Yawtl ho tesne nasledoval - v jednej ruke váza, v druhej fakľa.

V svetle plameňa uvidel Deyv Vanu. Mečom pretínala hlavné ukotvovacie povrazy. Odkiaľ ho vzala, azda niektorému zo zabitých

otrokov? Ale prečo sa pokúša preseknúť trojité lano? S krikom utekal k nej. Zháčila sa, ale keď zistila, že je to on, pokračovala. No v nasledujúcej chvíli sa obaja museli brániť krídľu potvor. Väčšina z nich, ako si Deyv domyslel, na nich útočila už vtedy v podpalubí.

Pripojili sa k nim Jum a Aeji. Dobešli nevedno odkiaľ a napadli khratiklov zozadu. Mačka vyskakovala ako pružina, hore-dole, dopredu a dozadu. Driapala pazúrmí, zatínala im zuby do krkov a vytrhávala mäso z chrbtov. Snažili sa jej vyhnúť, a nabehli rovno na ostrie meča alebo ich útočníci presekli napoly.

Štyri či päť khratiklov sa pokúsilo aspoň na chvíľu dostať z priameho nebezpečenstva: vzlietli a usadili sa na zábradlí. No Jum a Aeji ich prenasledovali a ony s vreskom ušli. Deyv chcel zvieratá privolať, ale už nestačil s dychom. Vrátili sa aj sami od seba.

Zadychčaná Vana mu referovala: „Aeji a Juma som poslala dopredu, aby zdržali otrokov. Ja som sa zatiaľ dostala von. Myslela som si, že keď začnem presekávať ukotvovacie laná, prekvapia sa a vybehnú z kabíny von, aby mi v tom zabránili. Nestalo sa tak.“

„Otroci dostali príkazy a vykonávali ich bez ohľadu na zmenu situácie.“ Deyv sa odmlčal, aby sa nadýchol. Oheň už prenikol aj do hlavnej kabíny, všetci sa z nej hrmuli, kričali a vrieskali. Žiara plameňa osvetlila Sloosha pri okne: vrhol cezeň vázu a vzápätí aj fakľu. Vo dverách stála vysoká chudá Feersh. Určite bola pripravená opustiť tharakorm, len čo sa vznieti horľavina na schodoch. Zrazu spadla - v tej panike ju otroci a khratikly zrazili k zemi.

Vzbĺkla zadná kabína, plamene šľahali von oknami. Yawtl tam vhodil ďalšiu vázu s horľavinou. Z dverí sa bezhlavo valili muži i ženy, deti čarojnice boli určite medzi nimi. Posledný vypadol muž - už horel.

Vana sa otočila a presekla kotviace laná. Rozdelili sa s hlasným praskotom, konce jej preleteli popri tvári tak rýchlo, že keby ju zasiahli, odsekli by jej hlavu.

„Teraz ich nebolo treba presekávať!“ kričal Deyv.

„Ale bolo,“ odpovedala Vana. „Videla som odlietať skupinu khratiklov pre ďalšie posily. Spomeň si, čo povedal Yawtl! Je ich najmenej sto, možno viac. Možno práve v tejto chvíli prilietajú ostatným na pomoc. Plamene vidieť už zďaleka, tie ich upozornili, že sa niečo deje!“

„Áno, ale ako sa dostaneme z plameňov?“ zvolal Deyv.

„Ani mne sa toto riešenie nepáči, ale ako ináč by sme im mohli uniknúť?“

Kým boli v podpalubí, vietor zosilnel. Dym z kabín už zaplnil aj hornú

palubu. Deyv cezeň takmer nič nevidel. Ale niečo predsa len! Cez husté čierne mračná sa hnalo niekoľko postáv. Jednou z nich bol Yawtl.

Deyv zaklial a utekal k zábradliu, aby rozsekol bočné laná. Vana ho predbehla. Bežal popri zábradlí a kontroloval, či presekla všetky. Dobehol k miestu, kde boli spojené trupy tharakormov, skočil na palubu susedného a zúrívo sa pokúšal oddeliť ich.

Musíme sa rýchlo dostať z dosahu khratiklov, rozmýšľal. Potom môžeme prederaviť zásobárne pohonného plynu a pomaly klesnúť na zem.

O chvíľu sa k nemu pridali Archkerri aj Hoozisst. Čoskoro dobehla Vana.

Sloosh prestal presekávať povraz a povedal: „Nájdite nádoby s horľavinou a vylejte ich obsah pozdĺž zábradlia, ktoré spája oba tharakormy. Zatiaľ si nás nevšímli. Keby sme horľavinu zapálili, oheň by im zabránil, aby sa k nám dostali.“

„Mal som na to myslieť,“ povedal Deyv. Vsunul meč do pošvy a rozbehol sa naspäť do kabíny. Žiara z plameňov mu stačila na to, aby zbadal fakle na policiach pri stene. V jednej škatuli bolo aj niekoľko ocieľok a fúkačiek. Zo všetkého si zobral a tápal po schodíkoch do podpalubia. Nechcel zapáliť fakľu, aby na seba neupozornil nepriateľa. Až pod schodmi vykresal iskry a čakal, kým sa olejom nasiaknutý koniec nevznietil. Prechádzal hore-dolu po chodbách a po miestnostiach a hľadal zápalnú tekutinu. Aj keď vedel, že na palube už nie je nikto, kto by mohol spustiť sklápacie steny a uväzniť ho, cítil sa nepríjemne.

Vo štvrtej miestnosti našiel na drevenej polici nádoby s horľavinou. Do každej ruky vzal jednu, hoci už držal aj fakľu, a vrátil sa naspäť ku schodom. Tu fakľu zahodil a vyšiel hore. Na palube uvidel Yawtla, ten našiel hlinené nádoby v prednej kabíne. Prelomili vosk, ktorým bola tekutina zapečatená, a rozlievali ju popri zábradlí po celej palube tharakormu. Deyv bežal naspäť po pochodeň. To isté urobil aj Yawtl, bol tiež chytrý a nechal ju v otvore pod kabínou, aby ho neprezradil plameň.

Keď Deyv vyšiel z dverí, začul splašený rev z vedľajšieho plachtivora. Khratikly zbadali plamene a v ich žiare určite zazreli aj jeho. Rozbehol sa a hodil fakľu. Plamene postupovali pozdĺž zábradlia v oboch smeroch, rýchlejšie sa šírili po vetre. Yawtl podpálil provu a čoskoro sa plamene stretli. Dym hustol a vietor ho unášal do zadnej časti tharakormu.

Obaja muži sa pobrali do zadnej kabíny, presvedčení, že tam nájdu zápalné fľaše skôr ako v podpalubí. Porozlievali ešte viac oleja, iba s nepatrnou odchýlkou od pôvodnej trasy. Potom ho zapálili a bežali po ďalšie fľaše. Hádzali ich z diaľky tak, aby sa rozbili. Rozliata tekutina sa

okamžite vznietila. Keby ich teraz chceli napadnúť Feersshine deti a otroci, museli by poskákať priamo do plameňov.

Víťazný úškrn Deyvovi náhle zmizol z tváre. „Zabudol som! Lávka! Niektorých mohla skryť aj v iných miestnostiach. A ak to urobila, teraz sa sem dostanú.“

„To sa mi nezdá,“ povedal Hoozisst.

Deyv pochopil, čo tým myslel. Ako by sa nepriateľ dostal dole k lávke, ak tam nejaká je, cez šľahajúce plamene?

Napriek tomu nič nenechá na náhodu. Vzal fakľu, zišiel do podpalubia a našiel miestnosť, z ktorej viedla lávka. Feersh bola nepochybne odvážna, to musel uznať. Je slepá, no napriek tomu sa jej podarilo preliezť cez lávku, nájsť cestu na palubu a stadiaľ na prvý tharakorm. Feersh dôkladne pozná svoj domov.

Deyv sa vrátil z podpalubia. Prekvapili ho plamene a dym, ktoré stúpali k oblohe. Necítil ani závan vetra.

„Teraz sa nám určite nepodarí vzlietnuť,“ kričal na Vanu, ktorá práve preskočila cez zábradlie. „Zase máme smolu! Khratikly budú čoskoro tu!“

Vana bola spotená, zakrvavená a začmudená, ale šklábila sa.

„Nie, vietor neprestal fúkať. Duje stále silnejšie, myslím, že sa schyluje k búrke. Všetky laná sú už preseknuté, vznášame sa, preto nič necítiš. Sloosh vavel, že letíme rovnakou rýchlosťou ako vietor.“

Deyv sa zahľadel na obzor, pod okrajom Temného démona sa vinula tenká stužka svetla. V šere rozoznal obrysy veľmi vysokého stromu. Pomaly sa k nim blížil. Lepšie povedané, oni sa blížili k nemu.

Začul nad sebou hlasné škreký a zdvihol zrak. Khratikly vzlietli z ďalšej paluby a teraz posedávali na rahnách, kĺzali sa po sťažňoch vzducholode. Pravdepodobne sa nechystali zaútočiť a mali na to dôvod - bolo ich iba dvanásť. Takže budú vyčkávať na posily, ktoré určite ľahko nájdu správny tharakorm, veď ich ohne povedú ako majáky.

Na svetlej stuhe obzoru sa ukázali malé čierne bodky. Približovali sa oblúkom, akoby chceli svojim obetiam odrezáť cestu. Po čase už bolo jasné, že to khratikly prenasledujú tharakorm. Leteli rýchlejšie ako vietor, ktorý ich poháňal zozadu. Podarí sa im dohoniť ich?

Hoci všetci štyria boli poriadne unavení, priniesli z podpalubia ďalšiu horľavinu. Aspoň sa už nemuseli báť ľudských útočníkov zboku. Zvyšný olej doliali do ohňa pod sťažňami. Stúpajúci dym mal odohnať khratikly, no tie sa iba presunuli na sťažne tretieho tharakormu.

Deyvova skupina našla súdky s vodou, zásoby sušeného mäsa a ovocia,

čerstvu zeleninu, zopár bochníkov chleba a maslo. Hltavo jedli a odpočívali na zadnej časti paluby. Silný vietor tharakorm otočil, teraz už boli prenasledovatelia bližšie. Deyv a Vana vytiahli fúkačky - v bezvetrí sa im bude dobre triafať. Yawtl doniesol Archkerrimu veľkú kovovú vojnovú sekeru s dvoma čepelami. Našiel ju v jednej z kabín.

„Určite ju predkovia vyrobili pre nejakého starovekého obra,“ povedal. „Žiadny otrok, ani nikto z nás, by si s ňou nedal rady.“ Ostatným rozdal kopije. „Môžeme ich použiť, keď sa nám minú šípy.“

Vo svetle ohňa videli prvých útočníkov. Všetomžne sa usilovali dohoniť ich, ale pri toľkej námahe už nemali síl ani na hlasné vrieskame. Ich krídla sa hýbali sťažka a pomaly.

„Možno im dôjdu sily, skôr ako sa dostanú až k nám,“ poznamenal Deyv. „A ak nás aj chytiť, budú už celkom vyčerpaní.“

Yawtl podal Slooshovi kopiju: „Na, vyskúšaj šťastie. Je nad naše sily, aby sme ich zasiahli z takej diaľky, ale tebe by sa to mohlo podariť.“

Archkerri zdvihol oštep a povedal: „Počkám, kým prídu trošku bližšie.“

Na prvý pokus trafil ich vodcu do krídla. Jačiaci khratikl sa stratil v tme pod nimi, ale ostatní nespomalili.

Jum nahlas štekal. Otočili sa smerom, ktorý naznačoval. Khratikly, čo doteraz len nečinne vyčkávali, sa začali spúšťať zo sťažňov. Chystali sa ich zamestnať, aby ich kamaráti mohli bez ťažkostí pristáť. Hlučne trepotali krídlami, vzápätí vzlietali a krúžili nad palubou, tesne mimo dosahu kopije alebo meča. Stúpali do výšky, pripravujúc sa na prudký útok.

Deyv sa im otočil chrbtom. Rozvinul lano, jeden koniec priviazal o rukoväť meča a asi v strede povraz zovrel do rúk. Keď sa khratikly zniesli nižšie, dostali ostrím do tela. Jednému vymrštený meč uštedril ranu do smiešne vydutej hrude, druhému presekol lebku, tretiemu krídlo. Dva z nich spadli na zem a dali sa na útek. Vana jedného prepichla kopijou. Druhému Hoozisst odťal hlavu tomahavkom.

Ostatní sa utiahli na rahná, aby sa poradili.

Deyv sa obrátil. Prenasledovatelia boli na dostrel. Vpredu ich letelo najmenej desať. Zvyšok zaostal a už ich iste nedohoní.

Minuli sa im všetky kopije. Tri z nich zasiahli cieľ, štvrtá trafila khratikla do krídla, ale nezrútil sa - akurát ho tá rana spomalila.

„Ostalo ich deväť!“ zvolal Deyv.

Vana naplnila fúkačku, zamierila a fukla. Opäť vreskot a opäť plný zásah. Trafila ďalších dvoch a potom - uprostred pokrikovania, bzučania, štekania a výskotu družiny - sa khratikly obrátili a náhle zmizli v tme.

Tie, čo ostali na s'ťažni, zaútočili ešte raz. Ich pokus bol dopredu odsúdený na neúspech. Deyv odsekol jednému nohu, Hoozisst zaťal tomahavk do prs druhému. A tie, čo prežili, s krikom odleteli.

21

Vana navrhla, aby si oddýchli, prípadne pospali, kým oheň bráni Feersh znova zaútočiť. Na stráži sa môžu stridať.

„Nie,“ odpovedal Deyv. „Chápem, že máme za sebou vyčerpávajúci boj, aj ja som zmorený, ale nesmieme im dať vydýchnuť. Nevieme, aké starodávne čary má Feersh ešte v zálohe. A okrem toho, ak sa nám bude chcieť pomstiť, stačí, keď zahodí naše dušovajcia. Potom ich už nikdy nenájdeme a naše úsilie vyjde nazmar.“

Sloosh začal bzučať, ale Deyv sa nedal prerušiť.

„Ďalšia vec. Možno tam má viac látok. Feersh mohla poslať otrokov a deti, aby nás prekvapili. Ako všetci vieme, môže nový útok zorganizovať každú chvíľu, ak to už neurobila. No dúfam, že ak aj nejakú látku vlastní, nehodlá ju použiť. Možno už nemá dosť odvahy, aby ju použila, ale podľa letného pohľadu na jej tvár usudzujem, že nemá strach pred ničím.“

Takže navrhujem, aby sme vysunuli naše lávky a zaútočili na jej tharakorm. Hneď! Ešte pred tým, ako sa spamätá z porážky khratiklov.“

„Výborne!“ zabzučal Sloosh.

„Máš pravdu,“ pridala sa aj Vana. „Ale som taká unavená, že neviem, či sa mi vôbec podarí zdvihnúť ruku.“

„Si húževnatá, tak ako my všetci,“ odvetil Deyv. „Ak to zvládneme my, dokážeš to aj ty.“

„Navyše, práve sme sa najedli,“ dodal Yawtl. „Čo nevidieť sa budeme cítiť lepšie.“

„Sú chvíle, keď už jedlo nepomáha,“ povedala. „Ale nesklamem vás. A ani môj kmeň.“

Deyv pochopil, že Vana nepovažuje svoj kmeň za horší ako ostatné. Vedela, že viac nepatrí k jeho členom, ale ešte stále dúfala, že sa k nemu raz vráti. Nevzdáva sa, aj keď v tejto chvíli jej unavené telo odporuje vôli.

Hanbil sa, že myslel na smrť, keď mu ukradli dušovajce. Ona o takom niečom ani len neuvažovala. Hneď sa vydala po stope zlodeja. Ľudia z jej

kmeňa, tak ako aj ona, vnímali veci ináč ako on. Boli azda ich postoje vznešenejšie? Podľa všetkého áno. Ak by bol ostal v tej hroznej miestnosti v dome a nechal sa unášať zármutkom, nakoniec by zahynul. Veru, už tu nemusel byť.

Zrazu sa strhol a upútal na seba pohľady ostatných. Otriasol sa, ako keď Jum vybehne z vody, a povedal: „Tak, už viem, čo spravíme.“

Zapálili dve fakle a zišli do podpalubia. Našli lávku a odniesli ju do vedľajšej miestnosti, kde bolo okno oproti oknu vedľajšieho tharakormu, v ktorom sa skrývala Feersh, jej deti a otroci. Možno sa chystá urobiť to isté, čo oni, a zo zvyku použije rovnaký oblok.

Doska bola akurát dosť dlhá na to, aby spojila oba vchody. Feersh určite mala problémy nájsť vhodné okno na druhej strane, ale zároveň musela sakramentsky dôverovať vlastnému odhadu vzdialenosti. Pravdepodobne to nerobila po prvýkrát. Ak je pravda, čo o nej povedal Hoozisst, nepatrila k tým, ktorí by sa vzdali čo i len jednej šance na prežitie. Aj napriek vycivenému vzhľadu je určite veľmi silná.

Deyv ledva vládol udržať dosku, keď sa snažil jej druhý koniec oprieť o rímsu. No utešoval sa, že je to len tým vysilením.

Keď už bola doska bezpečne zapretá o rímsu protiľahlého okna, vydal sa na druhú stranu. Pod ním bola hlboká priepasť. Nedoviedel na jej dno a bol tomu celkom rád. Yawtl ho nasledoval. Vana a zvieratá išli za ním. Potom Deyv a Hoozisst pridržovali lávku, aby bezpečne prešiel aj Archkerri. Keď bol Sloosh asi v polovici, doska sa pod jeho váhou prehla a niekoľkokocentimetrová rezerva na koncoch sa natolko zmenšila, že na neho Deyv zapískal a potichu mu povedal, aby sa vrátil naspäť.

Sloosh ustrašene zacúval a zadkom sa prepchal cez okno. Deyv chcel na neho zavolať a opýtať sa, aké sú jeho ďalšie plány, ale mal strach, aby ho niekto nezačul. Boky oboch tharakormov boli zahnuté smerom nahor a spojené tak, že vytvárali striešku. Posádka sem nedovidela, ale mohlo sa stať, že začínajú hlasný zvuk z okna.

„Potrebujeme jeho pomoc,“ zamrmľal Deyv, „ale nie je tu. Takže...“

Fakle si nechali v podpalubí, aby posádka nezazrela ich žiaru. Chodba bola tmavá, oheň už dohorel, cítili však ťažký zápach dymu a spálených tiel. Deyv išiel na čele skupiny, tápal v tme, ale nakoniec vyliezol po schodoch do kabíny. Svetlo, ktoré do nej prenikalo zvonka, mu pomohlo rozoznať veci naokolo. Bolo mu na vracanie od zápachu spopolnených tiel. Opatrne prekročil prah a vykukol spoza rohu. Oheň a fakle osvetľovali Feersh, jej deti a otrokov. Potichu im niečo hovorila. Keď skončila,

položila Jowanarr ruku na plece. Bosorkina dcéra sa otočila smerom k Deyvovi, no ten rýchlo skočil za roh.

„Podme na druhú stranu!“ zašepkal.

Zrazu začuli, že ich nepriatelia vošli do kabíny. Niektorí liezli na strechu. Deyv odstúpil od steny, kde sa krčil, a odvážil sa na bleskový pohľad nad seba. Na streche stála otrokyňa, otočená chrbtom, a pokúšala sa pozorovať okolie cez oheň a dym pozdĺž zábradlia.

Stiahol sa naspäť za stenu a zašepkal: „Na strechu vyslali sľedičku, ale kam idú ostatní?“

Yawtl povedal: „Myslím, že sa chystajú urobiť presne to, čo sme pred chvíľou spravili my, ale opačným smerom.“

„Teda majú ďalšie lávky.“

„O tom nepochybujem,“ zachechtal sa Yawtl.

„Lenže potom uvidia aj fakle, ktoré sme nechali v podpalubí.“

Ak sa rozbehnú do prednej kabíny, uvidia ich hliadka. Výkrik upozorní Feersh. Mimochodom, na rozmýšľanie nemali veľa času.

Bez slova vykročil, rukami sa zachytil o okraj strechy kabíny a vytiahol sa hore. Žena začula šramot a otočila sa, ale Deyv do nej pohotovo hodil tomahavk. Jeho čepeľ ju trafila do spánku, bez zvuku sa zrútila na zem. Zoskočil zo strechy a rozbehol sa k prednej kabíne. Tí pod ním mohli počuť dupot jeho nôh, ale nedalo sa tomu vyhnúť. Za ním buchotal Yawtl a Vana, plieskali Jumove a Aeipine laby.

Mali šťastie. Keď išli chodbičkou, Deyv zbadal, že Feersh a jej posádka hľadia inde - ponad schody priamo von. Vyzeralo to, akoby tadiaľ Feersh poslala na výzvedy nejakých ľudí, a teraz čaká, kým sa vrátia. Aha! Niekoľkí otroci išli po dosku.

Cez dvere miestnosti, kadiaľ sa dostal na tharakorm, prenikalo svetlo. Bolo slabé, ale museli si ho všimnúť. Keďže neposlali nikoho, aby preskúmal príčinu, zrejme to nepovažovali za dôležité. A prečo by aj mali? Bolo tam veľa vyhorených fakiel, ktoré tam ešte pred chvíľou zanechali bojovníci.

No aj tak Feersh na svetlo určite upozornili. Možno tam niekoho pošle, keď sa dostanú k tým dverám bližšie. Otočil sa a prikázal ostatným, aby vošli do miestnosti na druhej strane chodby. Klakol si na zem a vystrčil hlavu spoza dverí. Stihli to práve včas. K nepriateľom sa blížil otrok, v ruke držal horiacu fakľu, ďalší dvaja niesli dlhú dosku a za nimi bežal ešte jeden.

Muž na čele potom zaviedol ostatných do miestnosti s fakľami. Nazrel

dnu a ponáhl'al sa podať správu. Deyv nepočul, čo povedal, ale Feersh to očividne neprekvapilo. Niečo prikázala a dvaja otroci vniesli dosku do dverí asi šesť metrov od ich úkrytu.

Deyv sa musel stiahnuť. Keď sa svetlo trochu stlmilo, opäť sa vystrčil. Nikde nikoho.

Chvíľu počkal, potom sa potichu ponáhl'al dolu chodbou. Dúfal, že sú zaujatí svojou robotou, a nazrel do miestnosti. Všetci sledovali otrokov, ktorí ukladali dosku krížom cez medzeru medzi tharakormami.

Keď povedal ostatným, čo práve videl, Vana poznamenala: „Sloosh ich určite zbadá.“

„Neviem, zdá sa, že oni ho nezazreli. Možno vyšiel na hornú palubu. Zrejme dosku vtiahol naspäť do podpalubia. Ináč by ju boli zbadali.“

„V tom prípade,“ skonštatovala Vana, „je ešte stále pri okne. Musel tam ostať, aby sme sa mohli vrátiť.“

„Len si nebuď taká istá,“ odvetil Hoozisst a vzdychol. „Nikdy nemôžeš vedieť, čo sa mu preháňa hlavou. Ak ho zaujala nejaká nevyriešená filozofická otázka, možno ju práve rieši.“

Deyv prikázal Vane, aby strážila vchodové dvere, a vrátil sa do miestnosti, cez ktorú prišli. Nepredpokladal, že by ho niekto mohol odniekiaľ prekvapiť. Nemali dôvod obávať sa útoku zozadu.

Opatrne vystrčil hlavu von oknom a pozoroval nepriateľov. Oni ho nevideli, ale on videl ich. Dvaja zavalití otroci prechádzali za sebou po doske. Ruky mali vystreté, aby udržali rovnováhu, pretože kopije ich ťahali viac doprava. Jeden za druhým sa prepchali oknom. Nasledovala žena s fakľou.

Deyv pozoroval, ako postupne prechádzajú po lávke. Boli tam aj dvaja z Feershiných synov. Ju osobne viedla cez dosku žena s fakľou v ruke. Feersh sa pridržala jej pleca a poháňala očividne vystrašenú otrokyňu krátkymi, ostrými príkazmi.

Na druhú stranu sa chystali prejsť ešte siedmi. Deyv bežal naspäť do miestnosti, kde na neho čakal Yawtl a Vana, a zreferoval im, aká je situácia. Tentoraz ho všetci nasledovali. Zo siedmich medzitým ostali piati. Sestry Jowanarr a Seelgee práve prechádzali na druhú stranu. Jowanarr bola ešte stále otrasená z úderu do hlavy. Jej sestra išla za ňou, ruky položené na jej pleciach, aby nestratila rovnováhu.

Vedľa okna stála otrokyňa, nad hlavou držala fakľu a obom svietila na cestu. V okne oproti stála ďalšia otrokyňa s fakľou.

Deyv vydal pokyn na útok. Aeip sa vymrštila na najbližšieho muža. Jum

sa inému zahryzol do hrdla. Deyv zaťal meč do krku ďalšiemu otrokovi. Yawtl bodol štvrtého do brucha. Otrokyňa zahodila fakľu a s vreskom skočila na lávku. Deyv ju sotil a žena zmizla v hĺbke pod nimi.

Kým zvieratá ešte stále a celkom úspešne zápasili s nepriateľom, Deyv a Hoozisst schmatli koniec dosky a zatriasli ňou. Jowanarr sa podarilo hlavou padnúť cez okno, ale jej sestra sa s krikom prevážila a zrútila na zem.

Ostala už iba Feersh, jej dvaja synovia, dcéra a otroci na ďalšom tharakorme. Ak je Sloosh ešte stále v podpalubí, určite všetko videl. Teraz sa už možno ponáhl'a zatarasiť tej čeliadke východ z dverí. Iba ak náhodou nepripravuje prechod pre Deyva a ostatných, aby mu mohli prísť na pomoc.

Deyv vystrčil hlavu z okna: lávka už premostovala medzeru. Otočil sa a oznámil ostatným, že je čas ísť. Rozbehol sa tmavou chodbou, prstami hmatol po stene, aby spočítal dvere. Keď dorazil k štvrtým, zastal a vošiel. Niekoľko do neho zozadu narazil. Zatackal sa, zakľal, odhodilo ho až k oknu. Presvedčil sa, či doska dostatočne presahuje okraj okna, aby po nej mohol bezpečne prejsť. S pocitom, že je už príliš neskoro na strach z priepasti, prebehol na druhú stranu.

Sloosh zmizol. Zrejme im pripravil lávku a ponáhl'al sa do miestnosti, kde je Feersh - alebo kde bola.

Zahol za roh. Chodbu osvetľovalo svetlo z otvorených dverí. Stál v nich Sloosh, v jednej ruke držal veľkú vojnovú sekeru a v druhej kyjak. Keď Deyv došiel až k dverám, v miestnosti uvidel Feersh, ako karhá svojich potomkov aj otrokov. Nemalo to zmysel. Báli sa jej, ale útočníkov sa obávali ešte viac.

22

Najprv chamtivý Hoozisst vzal Feersh smaragd, zavesil si ho na krk, a až potom zviazali zajatcov. Všetkých okrem nej zavreli do miestnosti s oknom. Hoozisst vysvetlil Slooshovi, ako sa ovládajú izby s padacími dverami. Použili malé zvieratko na stene v časti tharakormu, ktorú obývala Feersh, aby uzavreli miestnosť so zajatcami. Chceli si byť istí, že čarodejnica skokom z okna neskončuje so životom, preto ju strčili inde. No

aby sa tam nezasadusila, Sloosh vysekal dierku do trupu korábu.

Ostatní chceli okamžite prepichnúť nádrže zo zásobami paliva, ale Sloosh im naznačil, že by to v tejto chvíli bolo dosť nebezpečné. Aby ich presvedčil, zaviedol ich na hornú palubu.

„Pozrite na oblaky na obzore,“ povedal. „Vidíte, ako rýchlo sa približujú, hoci to musí byť veľká vzdialenosť. Letíme rýchlosťou najmenej sto míľ za ukhromikhthanshukh.“

„A to je čo?“ spýtal sa Deyv.

Sloosh niekoľkokrát zabzučal. Zodpovedalo to určitým zvukom vo Vaninom jazyku, ale ani ona mu nerozumela.

Archkerri im vysvetlil, že Zem sa okolo svojej osi otočí každých stoštyridsaťtri hodín. Jedna hodina je vlastne jeden ukhromikhthanshukh, čo je jednotka času. Jeden deň má približne trinásť hodín, teda ukhromikhthanshukhov. Voľakedy sa Zem otáčala okolo svojej osi za dvadsaťštyri hodín; boli časy, keď ostávala nehybná, ale tento stav netrval dlho, keďže predkovia sa postarali, aby sa zase vrátila k intervalu dvadsaťštyri hodín.

Ostatní ešte stále nerozumeli, čo to slovo znamená.

„Je to preto, lebo máte veľmi chabé predstavy o čase. Nemôžem vám to vyčítať, keďže vaša veda a technika je veľmi slabo rozvinutá.“

„Ty listnáč akýsi,“ zvolal Deyv, „o čase toho vieš ešte menej ako my!“

„To nie je pravda. Ja mám iba menší zmysel pre naliehavosť. Aj keď sa oveľa viac rozvinul, odkedy som v kontakte s vami ľuďmi. Moji príbuzní by boli šokovaní, keby vedeli, aký je už silný. Azda by bolo lepšie, keby ho mal vyvinutý celý rod Archkerriov. Nedostatočný zmysel pre naliehavosť by mohol vysvetľovať, prečo nás je v porovnaní s vami tak málo.“

Privrel oči, no potom ich opäť otvoril.

„Vysvetlím vám to takto. Pamätáte sa, keď sme sa pokúsili núdzovo pristáť na inom tharakorme? Vtedy sme leteli rýchlosťou asi päťdesiat míľ za hodinu. Teraz letíme dva razy tak rýchlo. Ak by sme sa pokúsili pristáť teraz, zahynuli by sme. Tharakorm by sa pravdepodobne nepoškodil, ale z nás by bola kaša. Takže táto možnosť je vylúčená.“

„Ale búrka môže trvať ešte dlho!“ zľakla sa Vana. „V čase, keď budeme môcť konečne pristáť, budeme možno tisíce míľ od nášho domova!“

„Viac ako tritisíc míľ,“ dodal Sloosh. „Možno aj šesťtisíc alebo desaťtisíc. Ktovie?“

Boli zdesení. Vane a Deyvovi sa kotúľali slzy po lícach. Yawtl neplakal,

ale vyzeral, akoby mu k tomu veľa nechýbalo. Jum a Aeip nepoznali príčinu ich smútku, ale pes kňučal a mačka oblizovala Vane nohu. Možno si mysleli, že ich pánov znepokojujú blížiac sa hromy a blesky.

Po chvíli ich rachot, burácanie a oslepujúce záblesky zahnali do podpalubia. Deyv rozmýšľal, že by mohli vypočuť Feersh, ale v tomto hluku to bolo viac-menej nemožné. Zakaždým, keď sa nablízku zablýskalo, vyskočil a striaslo ho. Na výsluch by sa nevedel sústrediť.

Aj tak ľutoval, že ju nemôže donútiť, aby mu povedala, kde je jeho dušovajce. Čo by dal za to, keby ho mohol zovrieť v dlani, pohľadiť, pritísnuť si ho k hrudi a potom pobozkať. Vyžaroval z neho pocit bezpečia, dodávalo mu odvalu, a keby sa naň myslou sústredil, hromy-blesky by sa mu videli vzdialené a bezmocné. V tej chvíli nenávidel čarodejnicu väčšmi ako kedykoľvek predtým. Len čo sa búrka skončí, odhalí mu, kde skryla dušovajcia, aj keby mal rozpitvať každý jej nerv, aby sa to dozvedel.

Chúľil sa v prostrednej miestnosti - Sloosh povedal, že tam majú väčšiu šancu vyhnúť sa úderu blesku. Ruku mal položenú na Jumovi, ktorý sa k nemu pevne tisol. Vana zas objímala mačku. Sloosh stál v rohu, oči zatvorené. Buď drial, alebo uvažoval o niečom vzdialenom od ľudských problémov, a možno aj od jeho vlastných. Yawtl bol nepokojný, no nemal sa ku komu pritúliť, tak sa aspoň schúľil do kľbka. Rukami si zvieral kolená a hlavu skláňal na hrud'. Vyzeral ako embryo v matkinom tele. Keď blesk presekol oblohu, mykol sa, akoby sa chcel hlásiť na svet.

Z času na čas si Deyv zdriemol, aby ho zobudil ohlušujúci a oslepujúci výbuch. Chvíľami jedol, a keď si potreboval uľaviť, urobil tak v miestnosti, kde väznili Feersh. Aj ostatní ju takto ponižovali. Zajatci dostávali iba vodu. Ak budú zoslabnutí od hladu, tým lepšie. Budú menej vzdorovať pri výsluchu. Navyše ležali vo vlastných výkaloch, čo im určite nepridávalo na nálade.

Po neznesiteľne dlhom čase čierne hromy a ich bieli bratia odtiahli preč, zato vietor neustával. Pozorovali okolie z hornej paluby. Práve leteli nad hornatým krajom a tharakorm klesal a stúpал tak prudko, že sa zakaždým ocitli na zemi. Museli sa vrátiť naspäť do izby a ľahnúť si na dlážku.

Sloosh, ktorý sa v tom vyznal najlepšie, nemeškal so zlými správami.

„Tlak zvrchu nás môže zaviať až na zem, ale spodný prúd nás, naopak, môže vyniesť tak vysoko, že stratíme kontakt so zemou alebo sa zadusíme pre nedostatok kyslíka. Alebo môžeme jednoducho naraziť do skál.“

Nechápal, prečo ho zahriakli, aby bol ticho.

„Ignorovať fakty alebo sa pokúšať prehliadnuť ich je nezodpovedné. Ale

nech sa páči. Nebudem vás poburovať svojimi rečami o skalách.“

„Dobre,“ odsekol Deyv. No po chvíli sa spýtal: „Čo si nám chcel povedať o skalách?“

„Tak predsa je zvedavosť silnejšia ako strach! Tieto kopce sú súčasťou horského pásma, ktoré siaha od jedného brehu oceánu až po druhý. Veľmi by nám to sťažilo náš návrat pešo. Ale môžeme si postaviť čln a plaviť sa popri pobrežných útesoch. Samozrejme, ani toto riešenie nie je bezpečné. Budeme sa musieť vyhnúť obrovským mäsožravým rybám, morským cicavcom a nepriateľským sapientom. Možno by bolo lepšie zvoliť si cestu po súši, ale ak to urobíme, stratíme oveľa viac času. Na pevnine nám navyše hrozia zemetrasenia, zosuv pôdy, trhanie zemskej kôry a veľa iných nepríjemností.“

„Sklapni!“ zvolali jednohlasne.

Konečne mali hory za sebou. Letelo sa im príjemnejšie, aj vietor citeľne zoslabol. Stužka svetla na obzore sa rozšírila a Sloosh znovu začal špekulovať o poveternostnej a inej situácii. „Rýchlosť vetra je pravdepodobne najmenej stopäťdesiat míľ za hodinu, ak nie dvesto. Každopádne nemôžeme o pristátí ani len uvažovať. Tharakorm nebol nakrmený, odkedy sme vzlietli, a osem dní bez potravy sa prejaví v nedostatku pohonného plynu. Takže nakoniec, či sa nám to páči, alebo nie, klesneme na zem.“

Deyv ľutoval, že mŕtvolu hodil cez palubu namiesto toho, aby nimi nakrmil plachtivora.

Zápach výkalov a spotených tiel už naplnil celý koráb. Zajatcov po dvojiciach zbavili pút, aby sa umyli a vyčistili podlahu. Zatiaľ na to mali dosť vody. Do prázdnych váz a misiek nachytali dažďovicu. Aj zásoby jedla im predbežne stačili. Napriek tomu zajatci dostávali jest' veľmi málo.

Po desiatom dni vietor poľavil. Dovtedy už prehľadali celý tharakorm. Nenašli však ani svoje dušovajcia, ani Archkerriho kryštál. Nadišiel čas výsluchu.

Najprv vypočujú otrokov. Aj keď je málo pravdepodobné, že budú vedieť niečo o dušovajciach, ale aspoň Feersh a jej deti uvidia - vlastne ona začuje, čo ich čaká. Otrokov nemučili, zatiaľ to nebolo potrebné, ale Deyv a jeho spoločníci viackrát nahlas spomenuli, že to majú v pláne urobiť.

Tak, ako očakávali, otroci nemali ani poňatia, kde by mohli byť ukryté dušovajcia. Trvali na tom napriek vyhrážkam, že poletia von oknom. Yawtl bol za ich vyhodenie, ale Deyv a Vana ho presvedčili, že sa im otroci ešte môžu zísť. Sloosh sa do debaty vôbec nezapojil. Možno ho to nezaujímal

alebo sa nad problémom ešte len zamýšľal.

Potom prišli na rad Feershini synovia Kiyt a Jeydee a dcéra Jowanarr. Všetci bežne nosili dlhé rúcha, ale keď ich zajali, boli nahí, a tak aj ostali. Nemali dušovajcia, legenda hovorí, že sa scvrkli a rozplynuli ešte ich čarodejníckym predkom. Preto ani nechápali vážnosť takejto straty.

Nahota ich privádzala do rozpakov, cítili sa poníženi a bezmocní.

Najprv ich Yawtl obľal vodou. Pre potomkov čarodejnice to bol obzvlášť urážlivý skutok. Otroci mali z toho určite radosť, veď túto procedúru podstupovali zakaždým, keď ich chcela Feershina hávedť potrestať. Iba s námahou zakrývali úškl'abky. Potom otroci dostali príkaz zbit' bosorkine deti. Váhali, až kým im Hoozisst nepohrozil, že ich vyhodí von oknom, ak neposlúchnu. Nesmeli ich však udierať príliš silno, iba tak, aby ešte dokázali odpovedať na otázky.

Najprv sa trochu ostýchali, no napokon sa s nadšením ujali svojej úlohy. Keď mal Yawtl pocit, že tí traja už dostatočne zmäkli, kázal im prestať.

„Teraz,“ povedal, „príde tá ťažšia časť. Najprv mám v úmysle nastrkať vám horiace triesky za nechty. Ak to nepomôže, dám vám ich na prirodzenie, a potom to už nebude hra.“

Kiyt a Jeydee začali fňukať a vzlykať, zaprisahávali sa, že nevedia, kde sú ukryté dušovajcia. Ich matka to vie, ale nikdy im natoľko nedôverovala, aby im to vyradila. Jowanarr zaryto mlčala, nevykrikla, ani keď ju mučili.

Jeydee, ktorý už stratil najmenej polovicu zubov, šušlavo prosíkal: „Matka, povedz im to! Už to nevydržíme!“

Feersh stála v kúte, ruky mala spútané za chrbtom. Aj ona bola nahá a určite dobre vedela, aké má škaredé mľandravé telo s prsami až po pupok. Jej dlhá úzka tvár s vystupujúcimi lícnymi kosťami a chlpatou hornou perou pripomínala voskovú masku. Tupo zízala pred seba.

Ozval sa Sloosh: „Je to strata času, aby sme trápili týchto úbožiacov. Tebe sa to možno páči, Yawtl, ale mne nie. Som citlivý na bolesť iných. Mučenie tolerujem, len pokiaľ je naň rozumný dôvod, hoci sám pritom trpím, samozrejme, nie až tak ako tí, ktorých mučia. Ale mojou hlavnou výhradou je zbytočnosť celej tejto tortúry. Čarodejnica nám nepovie nič, ani keby tým mohla zmierniť utrpenie svojich detí. V skutočnosti ju vôbec nezaujímajú. Rozmaznala ich, zabránila im dospieť, nie z lásky, ale preto, aby boli slabé a aby ich mohla ľahšie ovládať. Najstaršiu dcéru vychovala prísnejšie. Raz sa mala stať jej nástupkyňou, preto má silnejší charakter. No Feersh neustúpi, ani keby si mučil Jowanarr. Možno sa jej to bude dokonca páčiť. Navrhujem, aby si zlomil Feersh. Nie vyhrážkami ani

mučením, na to je príliš tvrdá. Ona...”

Po prvýkrát prehovorila aj čarodejnica: „Čo vraví rastlinný muž?”

Hoozisst zvrátil obočie, akoby tušil, že pokročili. Všetko jej pretlmočil.

„Sloosh má pravdu,” prikývla. „Môžeš ma hoci zabiť, ale ja budem aj tak mlčať dovtedy, kým sa sama nerozhodnem povedať ti, čo chceš vedieť. Keby som si bola istá, že ma nezabiješ a pustiš nás na slobodu, neváhala by som ani chvíľu.”

Kiyt zúfalo zvolal: „Mama! Prečo mu to nepovieš? Prečo dovolíš, aby nás ponižoval a mučil?”

Feersh sa zachechtala, odhaliac žlté zuby. „Bola som k tebe príliš jemná. Nazdala som sa, že ťa posilní aspoň táto skúsenosť.”

Kiytova tvár sa skrivila od hnevu a vychrstol na ňu krvavú slinu. Potom ustúpil, akoby dostal strach, že ho udrie.

Feersh buď nezbadala, že ju oplŕul, alebo si to nevšímala. Povedala: „Hej, rastlinná príšera, nemohli by sme sa dohodnúť? Pravda, ak mi zabezpečíš, že našu dohodu neporušia tvoji spoločníci. Tým divochom neverím.”

„Rastlinná príšera!” zvolal Sloosh. „Urážkami nič nedosiahneš!”

Hoozisst jej to hneď preložil.

Odpovedala: „Ospravedlňujem sa a robím to po prvý raz v živote. Nechcela som ťa uraziť, ja som príšera z mäsa a ty si to, čím som ťa nazvala, ale keď ťa to uráža... Tak čo hovoríš na moju ponuku?”

Archkerri zavrel oči. Bolo pomerne ticho, až na zakašľanie otroka a stonanie oboch synov. Nakoniec oči opäť otvoril. „Je to rozumná ponuka. Myslím, že by sme ju mali prijať.”

„Nie!” vykrikol Hoozisst. „A čo moja pomsta? Chceš ma o ňu pripraviť? Chcem, čo mi právom patrí, a vajcia tiež!”

„Ach, ale ak ty túžiš po spravodlivej pomste,” zagánil naňho Sloosh, „čo potom Vana a Deyv? Ukradol si im dušovajička a stálo ma veľa prehovárania a naliehania, aby ťa nemučili a nakoniec nezabili. Podarilo sa mi to len preto, lebo ťa potrebovali, aby si im pomohol získať ich vajcia späť. Potom platia tie isté pravidlá aj pre teba.”

Hoozisst od hnevu stratil reč. Napokon spustil: „Ale ja som konal pod nátlakom! Keby som tie vajcia neukradol, nedostal by som sľúbený Veštecký smaragd! A navyše, Feersh by ma bez váhania zabila, keby som sa jej nepodvolil!”

„Nekázala ti, aby si mi ukradol kryštál,” odpovedal Sloosh. „Nepotrebovala ho, ale ty si ho aj tak šlohol. A okrem toho, mohol si jej sľúbiť čokoľvek a potom utiecť. Nikdy by ťa nebola našla.”

„Čože? A navždy by som žil odlúčený od rodného kmeňa?“

„Navždy, to nie je celkom výstižné; iba dovtedy, kým by si nezemrel. Aj keď máš šťastie pravdu, ale to je len zlomok celého príbehu.“

Yawtl sa chvíľu mračil, zaháňal sa päťou na Kiyta. Zrazu sa rozbehol k čarodejnici, ale Sloosh zvolal: „Hoozisst, nie!“

„Tuším nás chce podviesť,“ zavrčal Yawtl. „Dáme jej naše slovo, ona nám povie, kde sú vajcia, ale ešte stále ich nebudeme mať.“

„Dobrý postreh,“ súhlasil Sloosh. „Povedz jej, že nechceme vedieť len to, kde sú dušovajcia ukryté. Chceme ich držať v rukách. Je možné, že rozložila okolo nich pasce.“

Feersh pozorne počúvala preklad. Odpovedala: „Povedz rastlinnému mužovi, že súhlasím s jeho podmienkami. Najprv nám však musíte rozviazať putá. Sľubujem, že vás nenapadneme, ak na nás nezaútočíte vy.“

„Slovo čarodejnice!“ pohrdavo precedil Hoozisst.

„Rovnako dobré ako slovo Yawtla,“ odvrkla.

„A to neveští nič dobré,“ poznamenala Vana.

Hoozisst zovrel päť: „Hej!“

Aejip priskočila k Vaniným nohám a zavrčala. Yawtl spustil ruku a ustúpil dozadu.

„Nechcel som ťa udrieť. Nie som taký hlúpy, ale som príliš rozzúrený!“

„Nepotrebujem oči, aby som to videla,“ skonštatovala čarodejnica. „A teraz povedz rastlinnému mužovi, že vám pomôžem a spravím všetko pre to, aby ste získali naspäť svoje dušovajcia a kryštál.“

„Musíš nám povedať aj to, prečo si ich chcela,“ ozval sa Deyv.

„Veľmi rada. Keby ste nás neboli napadli a ostali by ste iba pod tharakormom, už by som vám to dávno povedala. Ani vo sne som nepomyslela na to, že je s vami aj rastlinný muž. Jedným z dôvodov, prečo som Yawtla zhodila z paluby korábu, bolo, že ma neposlúchol. Neprikázala som mu, aby mi doniesol kryštál, nepotrebovala som ho.“

Ale nečakala som ani, že Archkerri bude Yawtla prenasledovať. Keby som to bola tušila, dala by som si väčší pozor. Mala som predsa strážcov. Viem, že dotyk rastlinného muža nevyšle na koráb poplašný signál. Ale ako som mohla vedieť, že podobnú bytosť bude trápiť ukradnutý kryštál?“

Feersh ich požiadala, aby ona aj jej deti okamžite dostali nejaké šaty. Nepatrí sa, aby sa ukazovali nahí pred otrokmi - čo, samozrejme, neplatilo v čase, keď s nimi spali alebo keď ich kúpali.

Sloosh súhlasil, ale Hoozisst bol už z princípu proti. Stále tvrdil, že čarodejnica sa ich nejakým spôsobom snaží ošmeknúť. Ostatní ho

prehlasovali.

Feersh sa odela do dlhého rúcha so zvláštnymi obrazcami a niekoľkými Temnými démonmi, hlavu jej zdobil vysoký oválny klobúk. Bola pripravená všetko im povedať. Chcela sa však znovu uistiť, že im neublížia, keď to urobí.

„Náš sľub nie je potrebné opakovať,“ povedal Sloosh.

Hoozisst zastonal a zvolal: „Určite má dobrý dôvod, prečo sa chce o tom stále uisťovať! Poviem vám ho, chce si z nás urobiť bláznov!“

„Nemôžem urobiť nič, čo už predtým nevykonali bohyne,“ odvetila.

Odmlčala sa, navlhčila si vyschnuté pery a potom vyhlásila: „Takže, vaše dušovajcia a kryštál sú ukryté medzi hubovitým porastom pri koreni stromu v lese, ktorý obkolesuje piesočnatá rovina, neďaleko miesta, kde kotvil tharakorm. Podľa toho, čo vravíte, ste vedľa toho stromu táborili.“

23

Na chvíľu všetci onemeli. Feersh sa naširoko usmievala, len-len že sa zdržala hlasného smiechu.

Sloosh sa pohol k nej, a akoby tým porušil čaro, Hoozisst sa na ňu vrhol oboma rukami. Rastlinný muž to očakával, práve preto pristúpil bližšie k veštici. Jeho silné ruky zovreli Yawtlovo plece a bez námahy ho zodvihol.

Hoozisst kopal nohami a s tvárou plnou bolesti i zlosti vrieskal: „Pusti ma! Zabijem ju!“

„Pustím ťa, ak mi sľúbiš, že dodržíš dohodu,“ povedal Sloosh.

„Ale ona nás predsa oklamala. Ja som to vravel!“

„To je síce pravda, ale je to naša vina. Viac-menej moja, mal som byť chytrejší a presvedčiť sa, či nás nechce oklamať. Teraz musíme zistiť, či vskutku hovorí pravdu. Ak nie, dohoda je neplatná.“

Yawtl pozrel na Sloosha. Jeho hnev vyprchal, hoci bolesť v pleci ešte nepominula.

„Pusti ma. Ani sa jej nedotknem.“

Keď už stál opäť na zemi, pomasíroval si plece a dodal: „Mohol by si z nej pravdu jednoducho vytĺcť. Ako ináč zistíme, či neklame? Nemá ani dušovajíčko.“

„Postačí hocijaké dušovajce.“

Vana a Deyv prekvapene zvolali: „Čože?“

„Čo si sa zbláznil?“ pridal sa Hoozisst. „Iba jej vlastné vajce môže harmonizovať s jej myslou. To vie predsa každý!“

„Toto je ďalší prípad, keď vy mäsožraví mudrci považujete za pravdu niečo len preto, že to každý hovorí. Keď som žil s ľuďmi v Pruhovanom dome, urobil som jeden pokus. Presvedčil som dvoch domorodcov, aby si dočasne vymenili dušovajička, aj keď to nespravili veľmi ochotne. Zistil som, že akékoľvek vajce môže poslúžiť ako detektor lži.“

Deyv mal pocit, že toto tvrdenie nemá ďaleko od rúhania. Ale už poznal Sloosha a vedel, že neklame, preto nič nepovedal.

Hoozisst strhol dušovajce z krku jednému z otrokov. Priskočil k Feersh a strčil jej ho do ruky. „Drž ho pevne v prstoch, aby sme videli, čo vajce ukazuje!“ kričal. „Drž si ho na tej vyschnutej hrudi, ty suka!“

Feershina tmavohnedá pokožka zrazu zosivela. Hovorila však celkom pokojne. „Oklamala som vás len napoly. Je pravda, že dušovajička a kryštál nie sú na palube tharakormu, ale nie sú ani v hube okolo stromu. Ukryla som ich do jaskyne vysoko v horách. Je to ten vrch na druhej strane rieky, prechádzali ste tadiaľ, prv než ste prišli do lesa.“

„Pritlač si vajce k hrudi!“

Poslúchla ho a zopakovala ešte raz to, čo predtým. Dušovajce sa sfarbilo do modra a videli na ňom malé znaky podobné hviezdam.

„No,“ povedal Yawtl, „zrejme si si myslela, že pôjdeme k tomu stromu, a zatiaľ nám uniknete. Utečiete do bezpečia a tam sa nám budete vysmievať.“

„Možno nás chcela podviesť,“ povedal Sloosh. „Také sú všetky čarodejnice. Ale pochybujem o tom. Má iný dôvod na to, aby nám nepovedala pravdu. Feersh, aký je to dôvod?“

Hoozisst preložil otázku.

Čarodejnica odpovedala: „To je dlhý príbeh. Hlavným dôvodom, prečo som tohto zlodeja poslala ukradnúť dušovajička, bolo, že som hľadala ľudí s určitou povahou, aby pre mňa vykonali istú úlohu. Iba oni sú schopní dokončiť moje poslanie. Hoozisst mi mal pomôcť získať ich, ale nemienila som toho chamtivca odmeniť Vešteckým smaragdcom. Tvrdí, že ho má teraz, takže má, čo chcel, ale nezaslúži si ho. Keby bol na mojom mieste, urobil by to isté. Nemám pravdu, Yawtl?“

Hoozisst vyceril svoje ostré zuby, ale prikývol: „Unáhlil som sa, keď som ťa chcel pred chvíľou zabiť, zabudol som, že mi máš ešte ukázať, ako smaragd používať.“

„Aj to urobím. Mimochodom, celá záležitosť súvisí so Shemibob.“

Sloosh s úžasom zabzučal: „Tá ešte stále žije?“ Hoozisst to preložil. „Pokiaľ dobre viem, posledný, kto ju videl nažive, bol jej otrok. Jediný otrok, ktorému sa kedy podarilo ujsť zo Žiariaceho domu nespočetných komnát.“

Feersh zmlkla, nepochybne preto, aby zvýšila napätie.

„Ten otrok som ja!“

Sloosh sa potešil. „Je toho toľko, čo mi o Shemibob musíš povedať. Od nášho rastlinného príbuzenstva sme sa my Archkerriovia o nej už dlho nič nedozvedeli. Pustatina klenotov rástla vytrvalo, aj keď pomaly, a na mieste, kde sa rozprestiera, nie sú žiadne rastliny. Nakoniec, ako iste vieš, pustatina časom pokryje celú suš.“

„O podrobnostiach sa môžeme porozprávať neskôr,“ nedočkavo im skočil do reči Deyv, skôr než to Hoozisst stihol preložiť. „Pokračuj v rozprávaní príbehu, ktorý nám objasní, načo si potrebovala naše dušovajčka.“

„Tie podrobnosti, ako si ich nazval, sú dôležitou súčasťou môjho príbehu. Keď som bola ešte mladá, vybrala som sa do strašidelnej krajiny Shemibob, ktorú niektorí volajú aj Jasná hrôza. Pokúsila sa ma zabiť moja matka. Zistila, že som ju chcela zabiť ja. Nebavilo ma už čakať, kedy konečne zomrie. Utekla som práve včas, ale bola som tou najpoľutovanejšou stvorou, čarodejnicou bez starovekých artefaktov. Rozhodla som sa vkradnúť do Pustatiny a nejaké ukradnúť Shemibob. Počula som, že má obrovský poklad. Neprekvapilo ma to, dlho tie vzácnosti zhromažďovala a mala ich dosť, už keď začínala.“

„Ako dlho?“ spýtala sa Vana.

„Vo vašom jazyku sa to slovami nedá vyjadriť.“

„Hoozisst, povedz jej, že som vás naučil tri z vhodných slov. Sú zaznamenané vo vašich myšliach, aj keď nepoznáte ich význam.“

Feersh odpovedala: „Slová Archkerriho nie sú také isté ako moje, ale Shemibob žije na Zemi skoro tak dlho ako desaťtisíc dní vynásobených tisícimi plus ďalších desaťtisíc. Koľko rokov mala, keď sem prišla zo vzdialenej hviezdy, to neviem.“

„Bola takmer rovnako stará,“ povedal Sloosh.

„Dost' stará na to, aby už mala zopár vrások,“ dodala Feersh. Usmiala sa, ale Deyv nevedel, či chcela byť vtipná.

„To, čo som urobila ja, môže spraviť iba mladé, pochabé a nerozumné dievča,“ priznala Feersh. „Mala som sa radšej skryť v džungli pri matkinom dome, počkať na vhodnú príležitosť, vrátiť sa a zabiť ju. Ja som

chcela viac. Myslela som si, že keď sa mi podarí okradnúť Shemibob, budem tá najmocnejšia čarodejnica na svete. To mi dodalo odvahu vkročiť na jej územie. Nakoniec ma Shemibob chytila, no dostala som sa ďalej ako ktokoľvek predou mnou.

Odvtedy som po dlhý čas bola jej otrokyňou. Nebolo to až také hrozné, len som si musela zvyknúť na jej strašidelný vzhľad. Rovnako ako ostatní otroci, aj ja som bola veľmi zvedavá, snažila som sa od nej naučiť čo najviac. Rada sa so mnou rozprávala. Niekedy som si myslela, že ľudí láka na svoje územie len preto, aby sa mala s kým zhovárať. Sledila som po okolí, všimla som si každú maličkosť. Vyhliadla som si kúzelné predmety, ktoré som si chcela vziať so sebou. Bolo ich tak veľa, že som si nemohla vziať ani jednu tretinu toho, čo som chcela a čo sa dalo odnieť. Mnohé z čarovných artefaktov strážili strážcovia a k tým som sa neodvážila.

Raz mi Shemibob prezradila, že nie je prirodzene dlhoveká. Jedným z jej pokladov bolo tajomstvo dlhovekosti. Nebolo skryté na Pulzujúcom hrade ani ho nestrážili v tajnej skrýši. Toto tajomstvo nosila Shemibob v mysli.

Spýtala som sa jej, prečo ho neprezerá aspoň otrokom. Nemusela by byť odkázaná na prípadných zlodejov, aby mala dostatok služobníctva. Hrozivo sa zasmiala, ešte nikdy som nepočula taký zlomyseľný smiech. Povedala mi, že keby to spravila, otroci by sa časom mohli naučiť všetko, čo vie ona, potom by ju mohli zabiť a ujsť s jej obrovským bohatstvom.

Keby sa aj teraz rozhodla povedať im o kúzle, aby nemusela tú ťarchu tajomstva niesť sama, načo by to bolo dobré? Zem čoskoro roztrhnú sily pôsobiace zo susedných hviezd. Potom sa všetko, hviezdy aj hviezdny prach, spojí do nepredstaviteľne obrovskej horiacej gule. Keď guľa exploduje, potom...”

„Sloosh nám už o tom hovoril,“ prerušil ju Deyv.

„Naozaj? Mimochodom, nebola som taká zhrozená ani prekvapená, ako predpokladala. My čarodejnice máme vlastné poznatky. No, pravdu povediac, nebola to ani tak znalosť ako dohady o konci sveta, ktoré sme počuli od divochov. Hlavne od Yawtlov.

A prečo by ma to vlastne malo zaujímať? Zomriem oveľa skôr ako nastanú posledné dni Zeme, ale Shemibob mi naznačila, že vie o spôsobe, ako by sa náš zánik dal zvrátiť. Hustota stále sa rozpínajúcej hmoty sa rozširuje do priestoru, takto by sa mohlo vytvoriť premostenie do iného sveta, do mnohých ďalších svetov.

Celkom som tomu nerozumela. Musela mi prisahať, že je to pravda. Hoci

sa mi nezdalo, že by klamala len preto, aby si vyplnila voľné dni.“

„Povedz jej, že my Archkerriovia si tieto veci vysvetľujeme podobnou teóriou,“ povedal Sloosh.

„Vy máte teórie na všetko,“ odvetila Feersh. „Niektoré z nich však hraničia s pravdou... Spýtala som sa jej, či vie o nejakom vchode do týchto svetov, ktoré sa ešte nezmršťovali, lebo boli mladé, rozpínavé. Povedala, že jeden z nich je pravdepodobne na jej území, v oblasti krištáľov. Bol to zvláštny, hrozivý úkaz, práve preň Pustatinu niekedy nazývali aj Jasná hrôza.

Lenže pokiaľ bol ten jav taký, ako ho chápala ona, neznamenal ešte cestu do iného sveta. Pokúšala sa doň vstúpiť, ale nepodarilo sa jej to. Teraz by to už možno vyšlo, a ak nie, tak potom asi nikdy. A ak by aj jestvoval ten vchod, čo ak by sme sa dostali do takého sveta, ako je náš, zomierajúceho?“

„Znie to ako rozprávka!“ odvrkol Hoozisst. „Myslím si, že Shemibob si všetko vymyslela. Urobila to, aby prilákala ešte viac ľudí. Vstúpili by na jej územie v nádeji, že sa im podarí dostať do iného sveta. Takto by získala nových otrokov.“

„Ako by sa o tom dozvedel niekto mimo územia Pustatiny?“ spýtala sa Feersh. „Som jediná, ktorej sa odtiaľ podarilo ujsť.“

„Nie, nie si,“ zabzučal Sloosh. „Takých je viac.“

„Pozrimeže?“ začudoval sa Yawtl. „Z času na čas zámerne prehliadne útek niektorého z otrokov, aby šíрили jej nepravdivé príbehy a zlákali ďalších. Pravdepodobne sa ti podarilo ujsť len preto, že ti to dovolila.“

Feersh vyzerala nahnevane. „Skutočne? Aj s niektorými z jej pokladov?“

Yawtl pokrčil plecami: „Podľa toho, čo si povedala, ich má dosť.“

„Je pravda, že má obrovské množstvo zázračných starovekých predmetov. Prečo by nebola pravda aj to ostatné?“

„Jeden pravdivý príbeh ti stačí, aby si uverila aj druhému, ktorý je čírou lžou.“

„To už stačilo,“ prerušil ich Sloosh. „Ešte stále si nám nepovedala, prečo si potrebovala naše dušovajička. Bez ohľadu na to, že mali patriť určitému typu ľudí.“

„Shemibob vie, čo robí z obyčajného smrteľníka takmer nesmrteľnú bytosť. Keby ju niekto zajaľ a mučil, možno by tajomstvo prezradila. Nebolo by to jednoduché, ale sú také spôsoby, ktoré by rozviazali jazyk aj jej.

Ak je niekto takmer nesmrteľný, podarí sa mu nájsť cestu do ďalšieho

sveta. A potom už bude žiť naveky. Keď nový svet zostarne a priblíži sa čas jeho zániku, bude môcť uniknúť do ďalšieho sveta a tak ďalej.“

„Tou osobou myslíš seba,“ uškrnul sa Hoozisst.

Civela na neho. „Som ochotná sa podeliť. Na návrat do jej krajiny som už stará. Ak by som aj bola dosť mladá, nezvládla by som to sama. Mala som to vyskúšať, kým som mala dosť síl, ale vtedy som na to nemyslela. Trápili ma iné problémy, väčšinou starosť o prežitie. Neskôr som usúdila, že môj dom nie je dosť bezpečný, tak som napadla a obsadila trojitý tharakorm. Zajala som otrokov a porodila deti, aby mal kto moje bohatstvo zdediť.

Cítila som blízkosť smrti a čoraz častejšie som sa zaoberala myšlienkou, ako by som sa jej mohla vyhnúť a žiť aspoň tak dlho ako Shemibob. Preto som donútila Yawtla, aby šiel pre mňa ukradnúť dušovajička. Zároveň mal okradnutých prenasledovateľov zaviesť až ku mne. Ak by sa im podarilo nasledovať Yawtla až k môjmu obydlIU, bol by to dôkaz, že sú dosť šikovní na to, aby vykonali, čo som chcela.

Potom by som ich zajala a povedala im, že chcem napadnúť Pustatinu a získať tajomstvo dlhovekosti od Shemibob. Na cestu by nešli sami, mohli by ísť po skupinkách, aspoň piati. Tým, ktorým by sa to podarilo, by som vrátila dušovajička a dovolila, aby prekročili bránu spolu so mnou.“

„To je od teba milé,“ posmešne povedal Hoozisst. „Ak by už boli takmer nesmrteľní, čo by ich donútilo ostať tu? Aha, rozumiem, predsa ich dušovajcia!“

„Ale prečo si nezakotvila tharakorm bližšie k Pustatine?“ spýtal sa Archkerri. Tvoji kandidáti by potom už nemuseli tak ďaleko putovať. Shemibobina krajina je na opačnom konci pevniny a od miesta, kde kotví tharakorm, je to veľmi dlhá cesta, plná rôznych nebezpečenstiev a nástrah.“

Hoozisst jej to preložil a Feersh odpovedala: „Myslíš, že som taká hlúpa? Presne to som urobila na začiatku, ale ľudia, ktorých som vyslala do Pustatiny, sa nevrátili. Tak som zdvihla kotvy a vydala som sa na cestu ponad Pustatinu klenotov a ponad oceán, ktorý sa dá preletieť pri dobrom vetre za päť dní, na druhý koniec krajiny. Neskôr som zakotvila na iných priestranstvách - všetko sa opakovalo. Samozrejme, vysielala som stále nových a nových zlodejov, väčšinou z rodu Yawtlov. Sú prefikaní, hoci nevelmi inteligentní.“

„Dost' inteligentní na to, aby si s tebou poradili, ty stará bosorka!“ zvolal Hoozisst.

„Nikdy by si sa na to nezmohol, nebyť hlúpeho šťastia, že sa ti podarilo

ukradnúť Slooshovi kryštál. Yawtlovia sú dobrí zloději, ale sú príliš chamtiví, aby im človek mohol dôverovať. Beztak som sa z času na čas musela sťahovať, lebo len to mi dávalo nádej, že niekde predsa len objavím vhodných kandidátov do novej skupiny. A pokiaľ ide o veľké vzdialenosti, ktoré museli adepti prekonávať, rátala som s tým, že si nájdu mladý tharakorm a poletia na ňom, hnaní vetrom, až do Pustatiny. Alebo sa popri pobreží preplavia cez oceán.“

„Podľa mňa sú tvoje plány nebezpečné a predpokladám, že zatiaľ všetci kandidáti stroskotali,“ poznamenal Sloosh. „Keby si medzičasom odletela príliš ďaleko, ako by sa s tebou spojili tí, čo by prípadne došli až do cieľa cesty?“

„Počkali by v Pustatine, kým by som sa tam nevrátila.“

„Ale dovtedy by zistili, že svoje dušovajcia nepotrebujú,“ dodal Sloosh. „To je ďalšia trhlinka tvojho plánu.“

„Nikdy by sa ich nedokázali vzdať navždy!“ zdôraznil Deyv.

„Ešte sa musíš veľa učiť.“

„Pomiatol si sa,“ zvolala Vana.

Čarodejnica povedala: „Hneď ako by som vás vyslala na cestu, vrátila by som vaše vajcia naspäť, ale vy ste mi to prekazili. Akokoľvek, teraz už viete, kde sú. Môžete si po ne ísť, keď splníte svoje poslanie.“

Deyv a Vana sa na seba pozreli. Je skutočne presvedčená, že sa odvážia vkročiť na to strašné územie? Teraz, keď už vedia, kde majú svoje dušovajčka hľadať?

Hoozisst mal na to iný názor.

„Keď už budem mať čarovnú moc Shemibob, vyšlem po svoje dušovajce iných. Budú musieť podstúpiť rôzne nebezpečenstvá namiesto mňa. Donútim ich k tomu tak ako ona, bosorka jedna. Budem mať ich vajcia, až kým sa nevrátia, a sľúbim im aj niečo z bohatstva Shemibob.“

Yawtl bol vskutku hlúpy a hrabivý.

Sloosh to zrejme vyčítal Vane a Deyvovi z tváre. Povedal: „Podľa toho, čo viem o mocných čaroch Shemibob, pochybujem, že by si ten, kto sa ich zmocní, nedokázal vyčarovať nové vajce.“

Prekvapený Deyv zvolal: „Si o tom presvedčený?“

Čarodejnica požiadala Yawtla, aby jej to preložil. Asi ju to tiež ohromilo. „To mi nikdy nenapadlo! Takže - ach, Shkanshuk! Potom tí, ktorých som poslala a misiú úspešne zvládli, sa ku mne už nikdy nevrátia! Nie, to nie je možné! To je nemysliteľné!“

„Iba mi to zišlo na um,“ povedal Sloosh. „Ale možno nie sú až takí

šikovní.“

„Nechcela by som byť v tvojej koži, keď zistíš, že niektorý z nich teraz vládne v Pustatine,“ poznamenala Vana.

Feersh zbledla ako stena.

24

Vanu a Deyva nezlákala predstava, že by si mohli vytvoriť kópie svojich dušovajec. Túžili iba získať späť tie pôvodné a vrátiť sa k svojim kmeňom. Hneď ako tharakorm pristane, vydajú sa na spiatočnú cestu: do jaskyne v horách, kde sú vajcia ukryté, a potom domov... domov!

Sloosh im oponoval: „Nájsť riešenie je vašou povinnosťou voči súkmeňovcom. Povinnosťou voči obyvateľom celej planéty, všetkým sapientom. Môžete ich zachrániť, zabezpečiť im budúcnosť.“

Tí dvaja by sa možno pustili do záchrany svojho kmeňa. Ale prečo sa zaoberať aj nepriateľmi?

„Keby ste sa rozhodli vkročiť do nového sveta, ale iba so svojimi vlastnými ľuďmi, určite by to malo degeneračné následky. Je ich málo, aby splodili zdravé potomstvo. Po čase by ich nedostatok novej krvi zahubil.“

„A čo ty?“ spýtal sa Deyv. „Chystáš sa vziať so sebou svojich?“

„Samozrejme. Skutočne nerozumiem sám sebe. Prečo sa vás snažím presvedčiť, aby ste ľuďom pomohli vojsť do nového sveta, keď pravdepodobne práve oni spravia všetko, aby nás Archkerriov vyhubili? Som optimista, aj keď je to možno nerozumné.“

Vana povedala, že dostať sa domov nebude ľahké, ale možné. Naopak, zdá sa nemožné zvíťaziť nad Shemibob, tak prečo sa nepozrieť skutočnosti do očí?

„Vytváraš si vlastnú skutočnosť,“ odvetil Sloosh. „V rámci určitých hraníc. Kde sú hranice v tomto prípade, zistíme, až keď budeme v Pustatine.“

Keď Vana s Deyvom osameli, rozprávali sa o možnostiach.

„Je to veľmi nebezpečné,“ povedala.

„Súhlasím s tebou. Riskovali sme už priveľa. Nebezpečenstvá, do ktorých sme sa púšťali, boli namáhavé, ale aspoň sme vedeli, čo nás čaká, ak z nich s úspechom vyviazneme. Lenže teraz...?“

„Mimochodom, aj tak nemáme šancu. Ako by sme mohli vykonať to, o čo sa neúspešne pokúšalo tisíce ľudí počas tisícich dní?“

„To je pravda.“

Vietor zoslabol a stočil sa iným smerom. Podľa Feersh ich niesol južne od Pustatiny. Pre Vanu a Deyva to bolo znamenie, aby sa nepúšťali do boja so Shemibob. Sloosh sa ich opýtal ako dospeli k tomuto záveru. Nevedeli to vysvetliť, ale svojho presvedčenia sa nevzdali.

Počas ďalšej noci vietor zoslabol natoľko, že mohli uvažovať nad vypustením pohonného plynu.

„Samozrejme,“ poznamenal Sloosh, „iba v prípade, ak sa nezmení rýchlosť vetra.“

Stužka svetla na obzore sa ešte väčšmi rozšírila. Lenže Temný démon neodhalí oblohu skôr, ako pristanú. Najmenej šesť dní a nocí si budú musieť poradiť potme. Nebola to privysoká daň, hoci veľmi túžili po jasnom nebi.

Vietor ustával. Nakoniec Sloosh vytiahol meč a presekol zásobáreň plynu. Chystal sa urobiť diery aj do ďalších dvoch nádrží, keď vtom zazrel Kyita, ako beží dolu chodbičkou.

„Matka hovorí, že vietor začína opäť silnieť!“

„Deyv, môžem použiť nadávku z vášho jazyka?“ spýtal sa Archkerri. „Môj jazyk žiadne nemá.“

Vrátili sa na hornú palubu. Tharakorm sa začal pohybovať rýchlejšie a horizont za nimi sčernel.

„Nevieš, ako by sa dali opraviť diery na nádržiach s plynom?“ spýtal sa Sloosh čarodejnice. Hoozisst jej to preložil.

Feersh zalomila rukami a prevrátila oči.

„Predpokladám, že to znamená, že nevieš. Ja som vypočítal rýchlosť, akou dôjde k vypusteniu plynu. Pristaneme nadránom, ale ak má vietor dovtedy zosilnieť, musíme sa o to pokúsiť teraz.“

Bez toho, aby sa spýtal na mienku ostatných, zišiel dolu a začal prebodávať nádrže skrz-naskrz. Po návrate vyhlásil: „Ak je plyn horľavý, nesmieme zakladať oheň. Mali by sme ostať tu hore, lebo plyn zaplní miestnosti v podpalubí.“

„Viem,“ odvrkla Feersh, hneď ako jej Yawtl pretlmočil to, čo povedal Sloosh.

Sloosh zlostne zabzučal a potom doložil: „Deyv a Vana, upozornite ostatných. Čarodejnicu nezaujíma, či sa my alebo otroci zadusíme. Jej deti predsa vedia, čo treba robiť.“

Keď sa vrátili, Archkerri povedal: „Vietor sa otočil, letíme smerom k Pustatine. Je už neskoro, aby sme tomu zabránili. Čo nevidieť sa ocitneme v korunách stromov. Dúfajme, že budeme mať šťastie, tak ako naposledy.“

Zrazu sa vpredu ukázala voda. Siahala až po horizont.

Feersh a jej deti sa lanami pripevnili o sťažne. Otroci ich rýchlo nasledovali. Yawtl zatiaľ odolával plynu a podchvíľou sa vracal z podpalubia s rukami plnými čarodejniciných pokladov.

„Pristaneme na vodnej hladine,“ povedal mu Sloosh. „Voda sa dostane cez diery na trupe tharakormu a koráb sa potopí. Možno sa bude vďaka plynu ešte chvíľu vznášať na vode. Ale nepodarí sa ti doplávať na breh ani s jedným z týchto predmetov. Budeš rád, ak nebudeš musieť zahodiť aj svoje zbrane.“

Hoozisst zavrčal: „To sa ešte uvidí!“

„Z dna jazera veľa neuvidíš, ale rob, ako myslíš.“

Deyv a Vana pripevnili Slooshovi na chrbát kocku. Uvažoval, či by nebolo dobré rozložiť valec, ale potom sa rozhodol, že radšej nie. Vietor by ho zavial krížom k ďalekému brehu - ak to je skutočne iba jazero. Pokojne by to mohol byť oceán. Nezdalo sa mu, že by ich odfúklo až k nižšiemu pobrežiu horského pásma. Ale jeho odhad nemusel byť správny. Nemalo význam spoliehať sa na šťastie.

Tharakorm oblúkom klesal a dole, asi míľu od pláže, sa črtali na hladine biele škvrnky. Neskôr sa ukázalo, že sú to dvojšťážňové plavidlá. Deyva ohúrila ich veľkosť. Ešte nikdy nevidel také obrovské lode. No vzápätí stratil aj poslednú štipku optimizmu. Ľudia na lodiach ich určite zabijú alebo zajmú.

Synovia čarodejnice vzlykali a bedákali, že sa im nepodarí doplávať až k brehu. Jowanarr bola bledá, ale tvárila sa nebojácne. Feersh nevidela, čo sa deje, iba jej to opísali. Stála chrbtom k stožiaru. Vyhrnula si šaty, aby ju nestiahla ich váha. Deyvovi prebehlo mysl'ou, že čoskoro bude v rovnakej situácii, ako keď ju kedysi - nahú a neozbrojenú - prenasledovala matka. Rozdiel je len v tom, že teraz je už stará a slepá. Pomôžu jej deti alebo nie? Nemajú dôvod, aby ju ľúbili.

Možno premýšľala nad rovnakými otázkami, ale na jej pochmúrnej tvári sa nepohol ani sval.

Yawtl navštívil vysokú kopu pokladov a vykročil k Feersh.

„No tak, babizňa, teraz sa ukáž, teraz použi svoje kúzla! Čo tvoje odporné úklady a arogancia? Hoozisst s tebou dobre vybabral, však? Čoskoro sa zaboríš do bahna a tvoje telo obžerú ryby, hoci neviem, či im nebude z

neho zle.“

Hoozisstov rehot pret'al ťažký úder Jowanarrinej dlane. Zatackal sa, rukou si držal líce a oči sa mu nebezpečne zúžili. Vytiahol meč, pripravený tú dievku rozpárat'. Prekrížila si ruky a uprene naňho hľadela.

Hoozisst zaváhal: „Iste by si bola radšej, keby som ťa zabil hneď a ušetril ťa tak strachu z utopenia. Mňa neoklameš, ty hnusná malá čarodejnica. A ak sa ti aj podarí dostať na breh, dlho si nepožiješ. To ti sľubujem.“

„Nevidel si tie lode?“ spýtala sa Jowanarr. „Ich posádky ti vezmú všetko, čo si nám ukradol. Ak sa ešte predtým neutopíš pod ťarchou lupu, ty chamtivec nenažraný.“

Hoozisst sa otočil a vypúľil šikmé oči. Klial a zatínal päste. Ostatní sa na ňom s chuťou smiali. No náhle všetci stíchli: voda a lode sa povážlivo priblížili.

Po chvíli zistili, že sa v predstavách o posádke mýlili. Neboli to ľudia ani Yawtlovovia. Po palube sa plazili obrovské belavé tvory. Navyše, nebolo tam žiadne zábradlie ani kormidlo, ani plachtové laná. Chýbali aj ostatné časti, ale tí na tharakorme nemali času o tom rozmýšľať. Boli iba tri metre nad vodou, potom meter a pol, a napokon pristáli.

Keby neležali priamo na palube, náraz by ich hodil o zem a možno odšmaril do jazera. Ale takto nepocítili tvrdý dopad. Plachtitvor sa rozkolísal vo vlnách, no pomaly sa ustaľoval. Čoskoro voda prenikla cez zábradlie.

Uplynuli dlhé minúty. Deyv opatrne vstal. Zatiaľ to nevyzeralo, že by sa mali potopiť. Vietor a prúd ich odnášali od brehu.

Najbližšia plachetnica sa vo vetre otočila a hnala sa priamo k nim. Ramená predných a zadných plachiet sa pohybovali, ale Deyv nevedel nič o ovládaní plachetníc, a preto sa mu to zdalo zvláštne. Pokiaľ dovidel, tie slimačie obludy nerobili nič, akurát sa plazili dookola.

Nejaké čudné tvory vyrastali alebo boli pripevnené na sťažňoch a trupe lode. Na prvý pohľad vyzerali ako kvety na krátkej žltej stonke, s modrými lupienkami a zeleným stredom. Ich korene sa ovíjali okolo sťažňov alebo viseli z bokov lode. Kvetinové hlavy sa otáčali zo strany na stranu a akoby mali oči. Tie na trupe sledovali vodu a tie na sťažňoch obzor.

Očakával, že sa loď priplaví priamo k tharakormu, ale minula ho vo vzdialenosti približne pätnástich metrov. Len čo na kúsok odplávala, začala sa znova otáčať. Tentoraz mierila rovno na tharakorm. Hádám sa do nich nechystá naraziť?

Feersh a ostatní sa začali odvažovať od sťažňov. Jej deti a otroci

neznášali vodu. Kým sa tharakorm nepotápal, nevideli dôvod plávať. Čarodejnica ich preklínala a vysvetľovala, že ak sa hneď nepokúsia plávať k brehu, neskôr už môže byť neskoro. Pravda, ak už teraz nie je.

A bolo. Feersh ich výkrikmi a nadávkami nútila, aby sa konečne pohli, keď hladina náhle začala bublať. Prekvapení znehybneli, civeli pred seba a na čarodejnicu celkom zabudli. Z hlbín vyrazila mohutná, purpurovosivá kreatúra s obrovskou papuľou a plutvami. Voda sa rozvlnila, špliechala do výšky, vytvárajúc gejzíry a mokré hmloviny.

Keď potvora s ohlušujúcim treskotom dopadla späť, vlny zaplavili celú palubu korábu a takmer zmietli jednu zo žien. Otroci a Feershine deti s hlasným krikom utekali k stožiaru za zadnou kabínou, sácajúc do Feersh. Tharakorm pravdepodobne stiahne pod vodu vír, ktorý vytvorila ponárajúca sa príšera.

Zrazu sa leviatan zjavil tesne za nimi, vyskočil vysoko nad hladinu, zdalo sa, že nemá konca. Keď sa zvrtol a opäť ponáral, jeho kolosálna okrúhla hlava pleskla o hladinu, vodná smršť zasiahla všetkých na palube a vlny boli ešte väčšie ako prv. Deyv zazrel oko tej velikánskej bytosti, zdalo sa mu malé v porovnaní s jej telom, ale aj tak bolo väčšie ako jeho hlava. Pôsobilo studeným a hladným dojmom.

Plachetnica sa znova priblížila k tharakormu. Bola od nich iba na tri metre. Kvety na jej trupe mali naozaj oči, zelené s čiernou dúhovkou a chladné.

Oči kvetín na stožiaroch pozorovali aj posádku tharakormu. Niektoré z tých lenivých slimákov uprene hľadeli na cudzincov, iné ich ignorovali. Mali tvar húseníc a boli priesvitné. Spod vlhkej klzkej kože presvitali tmavé zahnuté časti, zrejme tvorili kostru. Tesne pod povrchom tela bolo aj nespočetné množstvo tmavých bodiek. Pozdĺž bokov im vyčnievali malé tulenie plutvy. Chvost mali jemne rozdvojený. Z neotesanej hlavy hľadeli veľké zelené oči s čiernym stredom; vyzerali, akoby ani nepatrili k hlave - akoby k nej boli dodatočne pridané. Deyvovi napadlo, že sú to možno kvetné oči, čo vyrástli na koži. A ich korene prenikajú až do nervového systému v lebke; ak vôbec majú lebku. Nemali nos ani nozdry. V papuli zazrel niekoľko radov trojhranných zubov, ale jazyk chýbal.

Paluba lode, po ktorej sa plazili, bola čierna a vyzerala ako koža. Okrem troch otvorov, jedného tri metre od zadnej časti lode, druhého v strede a posledného asi tri metre od prednej časti, bol povrch hladký a rovný. Chýbalo zábradlie a hladina vody bola sotva meter pod palubou. Trup tvorila hladká, lesklá, tmavozelená substancia - možno nejaký druh kosti.

Keď ich potvory míňali, ostával po nich zápach ako po starom prašivom psovi.

Obluda sa zjavila nad hladinou po tretí raz. Aj keď sa vynorila dosť ďaleko, bola stále dosť blízko na to, aby vyplašila svojich pozorovateľov. Plachetnica sa prudko stočila smerom k leviatanovi, a keď sa opäť vynoril, bol tesne za jej predkom. Ako dopadal do vody, loď ho krížom nabrala. Aj keď Deyv dobre nevidel, čo sa deje, zdalo sa mu, že plavidlo netvora schmatlo.

Ale ako, čím? rozmýšľal. O chvíľu na to prišiel. Loď sa otočila a Deyv uvidel hornú časť úst, rozťahujúcu sa po zápasiacom monštre.

„Na prove sú ústa!“ zvolala Vana.

„A v papuli zuby!“ kričal Deyv. Zmocnila sa ho úzkosť. Čo ak sa bytosť, ktorá sa tak ponáša na plachetnicu, rozhodne dať si tharakorm ako dezert?

Beštia s plachtami odplávala k obzoru ako pes s kosťou v zuboch, ktorý hľadá miesto, kam by ju zahrabal. Po chvíli sa otočila a začala sa hnať proti vetru.

Belavé slimáky preliezli cez provu na obludu. Ostatné sa k nim pridávali cez vodu. Leviatan už prestal zápasieť, a ak ešte nebol mŕtvy, čoskoro bude. Slimáky po ňom lozili a vytrhávali mu kusy mäsa. Keď sa plachetnica väčšmi priblížila, Deyv spozoroval, že niektoré z tých slizkých potvor sa už napásli. Teraz sa s tučnými sústami v papuli plazili naspäť na provu. Sáli sa navzájom a tie, čo popadali do vody, vyskakovali potom obďaleč na palubu.

Deyv bol presvedčený, že majú na bruchu prísavky, ktoré im umožňujú liezť po zvislých stenách plavidla.

Sloosh ho vyrušil z rozjímania: „Musíme skočiť do vody a odplávať. Ale ak to urobíme, môže nás napadnúť nejaká obrovská ryba alebo tie biele príšery. Stojíme pred vážnou dilemou, nemyslíš?“

„Možno nás biele príšery nebudú považovať za vhodnú potravu,“ odpovedal Deyv. „Koniec koncov, nepatríme k morským živočíchom. Možno ľudské bytosti nepoznajú, a tak nás budú považovať za nebezpečných.“

„Nanešťastie, máme iba jednu možnosť, ako to zistiť,“ konštatoval rastlinný muž. „Tharakorm sa potápa, to si si iste všimol. Nádrže sa pomaly naplňajú vodou.“

Otočil sa smerom k prove. Cez plece zabzučal: „Kým budem plávať, môžeš sa o mňa zachytiť.“

Yawtl zvrieskol: „A čo bude s pokladmi čarodejnice? Nemôžeme ich tu

predsa len tak nechať! Všetky sa stratia, pohltnú ich voda!“

„Áno,“ uškrnul sa Sloosh. „Aká škoda.“

„Nemôžeš rozložiť koráb predkov a dať ich doň? Mohli by sme ho ťahať za sebou!“

Napriek vážnosti situácie sa Deyv aj Vana rozosmiali. Sloosh posmešne zabzučal.

„V poriadku, v poriadku!“ zvolal Yawtl. „Takže som blázon! Keby ste vnímali ich hodnotu, tiež by vám to nebolo jedno!“

„Ak chceš, môžeš ich na rozlúčku pobožkať,“ povedala mu Vana.

Sloosh držal v rukách zbrane celej družiny. Vrchné torzo mu vytŕčalo z vody tesne nad pásom. Jum a Aejiplávali vedľa neho. Deyv a Vana sa pridŕžali popruhov, ktorými mal Sloosh pripevnenú kocku na chrbte.

Yawtl za nimi zúfalo vykrikoval, ale čoskoro sa k nim pridál. Aj keď už nestačil s dychom, neprestával sa sťažovať. Potom sa mu do úst dostala voda a stíchol.

Deyv sa cítil bezmocne a prepadal panike. Predstavoval si otvorené tlamy s ostrými zubami, ako sa mu zabárajú do nôh, alebo obrovskú rybu, ktorá ich môže bez problémov zhltnúť všetkých naraz. O chvíľu už bol presvedčený, že sa najskôr utopia. Spodný prúd bol príliš silný, unavia sa oveľa skôr, ako doplávajú k brehu.

Tí, čo plávali za Slooshom, boli na tom ešte horšie. Medzera medzi nimi a Archkerrim sa zväčšovala. Na čele druhej skupiny plávala Feersh. Jowanarr sa držala tesne za ňou. Občas na matku zakričala, keď tá vybočila zo správneho smeru. Kiyt a Jeydee zaostávali za Jowanarr asi šesť metrov. Otroci plávali za nimi v tvare V.

Deyv práve otočil hlavu k brehu, keď začul vresk. Obzrel sa dozadu. Dvaja otroci, muž menom Treeshgaquim a žena Shig, volali o pomoc. Zrazu muž zmizol, akoby ho čosi schytilo za nohy a stiahlo pod hladinu. Deyv dúfal, že dôvodom bolo vyčerpanie a nie dravec. No vedel, že to je málo pravdepodobné. Shig plávala ďalej, hoci očividne nevládala. Deyv sa pokúšal o rýchlejšie tempo, ale bol unavený a nedarilo sa mu, bol na pokraji svojich síl. Spomalil, aby si oddýchol. Mimo chodom, je jedno, či pláva rýchlejšie alebo pomalšie, v porovnaní s možnými prenasledovateľmi sa iba vlečie.

Sloosh sa obzrel. „Deyv, uvoľni popruhy na kocke a vytiahni tyč.“

„Práve som sa to chystal urobiť!“

O minútu sa už staroveký koráb vznášal na vode. Deyv otvoril dvere a prepchal sa dnu. Zobral zbrane od Sloosha, ktorý sa pridŕžal dverí, aby

Yawtl a Vana mohli vliezť dovnútra po jeho chrbte. Zvieratá išli za nimi. Hoozisst a Deyv potom vytiahli Archkerriho. Deyv pomohol dnu aj stonajúcej Shig a rýchlo zatvoril dvere, aby sa tam nedostala voda. Nieкто zapol svetlo.

Ak pristáli na jazere, prúd ich možno vyhodí na breh, ale ak pristáli na hladine oceánu, budú sa plaviť, kým nezahynú od hladu.

Vlhké listy na Slooshovom tele sa vo svetle leskli. „Deyv, prosím ťa, otvor dvere. Teraz sme určite niekde blízko Feersh.“

„No a čo?“

„Potrebujeme ju. Keď dorazíme do Pustatiny, jej vedomosti sa nám zídu.“

„Možno ich budeš potrebovať ty,“ povedal Deyv. „Vana a ja určite nie.“ Kráčal preč.

Rastlinný muž otvoril dvere a vykukol von. Niečo zabzučal, ale Deyv ho dobre nepočul, lebo bol vo vedľajšej miestnosti. Začul však Yawtla: „Ani jej deti!“

Deyv sa vrátil k dverám, kde už Sloosh pomáhal čarodejnici dnu. Jej synovia a dcéra viseli na okraji dverí. Voda vtekala pri každom pohybe valca. Z posledných síl k nim plávali otroci, muž a dve ženy.

„Hoozisst má pravdu,“ pridal sa Deyv. „Sú pre nás iba záťažou.“

„Ale Feersh povedala, že sa zmárni, ak nezachránime aj ich.“

Deyv tušil, že to nemyslela vážne. Iba si chcela byť istá, že bude mať spojencov, keď bude chcieť Sloosha zase oklamať. Keď sa spýtala, či zachráni aj jej otrokov, bol o tom už presvedčený. V ich prípade sa čarodejnica veľmi mýlila. Na ich vernosť sa nemohla spoľahnúť. Zbadal to ešte vtedy, keď bili svojich pánov.

Ale čo ho po tom? Ved' s nimi nemieni ísť ďalej.

Hoozisst sa stále sťažoval. Netrápila ho Feersh, ale zázračné predmety, ktoré musel nechať na tharakorme. Niektoré zmietla voda, ale niektoré sú ešte na palube. Čoskoro zmiznú vo vlnách aj tie.

Sloosh navrhol, že by ich mohli vziať, ak sa im podarí dostať dosť blízko. Dvere nemôžu ostať otvorené príliš dlho, aby do valca nenatieklo ešte viac vody. Keď sa mu už zdalo, že sú blízko tharakormu, otvoril dvere, ale po krátkom pohľade ich zavrel.

„Kým doplávaš k tharakormu, príliš sa od teba vzdialime a už nás nedoženies. Samozrejme, ak chceš, využi šancu...“

Hoozisst sa vyklonil z dverí, visiac na nich za jednu ruku. Vzápätí sa vtiahol naspäť a zatvoril. Podišiel k Feersh a vrazil jej päťou do žalúdka. Skrútila sa od bolesti a spadla na zem, držala si brucho a stonala. Jowanarr

jej išla na pomoc. Synovia sa prizerali s úžasom, no aj s potešením.

Neostávalo im nič iné, ako čakať, kým sa plavba skončí. Vodu z podlahy by mohli vylievať von rukami, ale keby otvorili dvere, dostalo by sa jej dovnútra ešte viac. Rozdelili sa do skupín, Deyv a jeho družina, Feersh a jej deti a otroci. Keď cítili ospalosť, spali. Nemali čo jesť, ale smädní určite nebudú.

Keď si potrebovali uľaviť, zašli do miestnosti nad hornou palubou. Hore museli chodiť po jednom, aby nenarušili rovnováhu plavidla. Najprv necítili zápach, no neskôr im prekážal prenikavý smrad. Na chvíľu otvorili dvere, aby sa dnu dostal čerstvý vzduch. Neskôr to už robili, iba keď bol smrad neznesiteľný. No keďže nemali čo jesť, zleniveli im črevá.

Ako-tak prežili tri dni. Počas silnej búrky mali vlastne šťastie, že im škŕka v žalúdku, ináč by určite vracali.

Vietor prestal fúkať, plavili sa na malých vlnách. Yawtl povedal to, čo zamestnávalo mysle väčšiny z nich. Dohodli sa však, že to ešte trochu oddialia. Súhlasili aj otroci, hoci vedeli, že ak k tomu dôjde, budú prví zjedení.

O chvíľu sa plavidlo s buchnutím zastavilo, až popadali na podlahu. Potom nasledoval miernejší náraz a valec sa začal krútiť. Vzápätí sa hojdal hore-dolu a ustavične do niečoho narážal.

Deyv sa pokúsil otvoriť dvere: najprv sa ani nepohli. Sloosh všetkým prikázal prejsť na opačnú stranu, aby sa dvere pootočili nahor. Potom sa ich už podarilo otvoriť. Deyv sa pozrel von práve včas. Vodná obluda sa valila k nim. Chytro stlačil doštičku. Našťastie sa dvere privreli skôr, ako do nich potvora narazila.

Odhadoval silu vln, a keď sa mu videlo, že sú už dosť ďaleko od nebezpečného trupu, znova otvoril dvere. O chvíľu neskôr vošiel do miestnosti na opačnej strane.

„Narazili sme do boku mŕtvej plachetnicovej potvory.“

25

Deyv sa cez vchod vrhol na trup. Potvora ležala na boku rovnobežne so skalnatou plážou. Jej trup, hoci mokrý, nebol veľmi strmý. Vydriapal sa hore, pevne sa zachytil a rozhliadol. Nech bola paluba z čohokoľvek, teraz

to zmizlo. Či už to bolo mäso, alebo koža, rozpadli sa rovnako ako plachty, kvetné oči a iné orgány. Zostala len kostra, kosti, čo trčali zvnútra trupu, ak možno kovové predmety nazývať kosťami.

Na dne trupu ležali na troch hromadách menšie kostičky. Mohli to byť kostry mlád'at - slimákov s plutvami. Zahynuli v lone matky po jej smrti.

Keď vlna opadla, odhalila takmer celú papuľu. Spodná čeľusť sa postupne odškerovala od dna provy a bola vyzbrojená radmi obrovských trojuholníkovitých zubov. Prečnievali asi dva metre nad hornú čeľusť, ktorá bola pevnou časťou provy.

Sloosh uviazal Deyvovo lano o stoličku z paluby valca. Druhý koniec hodil Deyvovi. Aj Yawtl a Vana vyskočili k nemu na trup. Ťahali koráb pozdĺž mŕtveho zvieraťa, kým sa otvor nedostal mimo čeľustnej provy. Aj ostatní prišli na pomoc. Netrvalo dlho a loď bola na pláži. Vytiahli ju až k lesu, a keď ju zakliesnili medzi dva stromy, vybrali sa hľadať niečo pod zub. Najedli sa ovocia, orechov a bobúl - niektorí vracali, lebo hltali príliš veľa a prirýchlo - a vyčistili valec. Sloosh ho poskladal a vyložil na plecيا.

Rastlinný muž sa rozhodol preskúmať vnútro mŕtvoly. Z pláže bol dnu ľahký prístup, lebo ležala na boku. Aeip s Vanou išli loviť do zásoby a Deyv zobral Juma na obhliadku terénu. Jedinou vyvýšeninou navôkol bol asi päťstometrový končistý kopec. Keď sa vypachtil takmer na vrchol, uvedomil si, že pristáli na ostrove. Prešiel takmer celú horu a začal klesať na duchu. Žiadna pevnina. Buď je jazero väčšie než všetky, čo doteraz videl, alebo sa dostali na ostrov hlboko v mori.

Trochu sa rozveselil, keď si uvedomil, že v tom pre neho nie je žiadny rozdiel. Nemal ani najmenšiu chuť pokračovať v tomto dobrodružstve. Mohli by si s Vanou postaviť plachetnicu a vrátiť sa na pevninu. Nemal ani tušenia, ako sa riadia také lode, ale naučí sa. A ak mu to nebude mať kto vysvetliť, bude z brehu pozorovať plachetnicové potvory, ako sa pohybujú proti vetru.

Snažil sa nemyslieť na obrovskú rybu. Možno budú mať s Vanou šťastie a nezhltnú ich spolu s loďkou. Nebudú takí nápadní ako plavidlo predkov, ktoré obluda sácala a prevracala, až kým ho neschmatla do tlamy a neroztrhala v zuboch.

Deyv sa rozhodol, že vylezie celkom na vrchol hory. Odtiaľ už možno uvidí pevninu. Chodník sa kľukatil nahor cez husté, pichľavé krovie. Hojný trus naznačoval, že cestičku používajú bylinožravce, hoci zatiaľ nijakého nevidel.

Keď dosiahli výšku, v akej zvyknú lietať khratikly, Jum zastal. Naježil

srsť a slabo zavrčal. Deyv vedel, že zacítil nebezpečenstvo. Potichu poslal psa napred. Jum zdráhavo poslúchol. Svah bol dosť zradný, museli dávať pozor na mäkké šmykľavé blato, na kamene, ktoré sa im kotúľali pod nohami. Tam, kde sa končila pôda, kopec vytváral kamennú vežu. Nič im odtiaľ nehrozilo, zbadali len akéhosi tvora, podobného opici, s veľkými červenými očami a hlbokým chrapľavým hlasom.

Jum vetril k lesu na ľavej strane. Vydali sa tým smerom. Deyv zvieral v jednej ruke meč a v druhej tomahavk. Pomaly sa predieral cez krovie a konáre nízkokmenných stromov daunash. Dával pozor, aby nestúpil na suchú halúzku.

Teraz hora klesala. Uvidel útes, ale nedokázal odhadnúť jeho výšku. Za jeho okrajmi niečo blikalo, tancovalo, rozťahovalo sa a znova sťahovalo. Rozmery to malo asi tri a šesť metrov. Zo stredu trčal kmeň, ktorý sa koncom opieral o okraj útesu. Vyzeralo to ako most, lenže jeho druhý koniec sa strácal vo zvláštnom jase.

Deyv nič nepočul, ale Jumove citlivé uši čosi zachytili. Nech ten zvuk pochádzal odkiaľkoľvek, naháňal mu strach. Aj Deyv sa bál. A prišlo mu zle od žalúdka. Tento úkaz bol neprirodzený.

Odvrátil zrak, aby sa nepovracal. Tak sa mu zatočila hlava, že si musel sadnúť. Jum sa so stiahnutým chvostom pritisol k nemu. Najradšej by bol zdupkal.

Po chvíli sa mu uľavilo. Ale keď znova jedným okom pozrel na tú mihotavú žiaru, silný závrat sa vrátil. Vari tam býva nejaké božstvo či démon? Ak áno, potreboval on alebo ona, či ono, most vedúci na zem? To sa mu nepozdávalo. Na druhej strane, čo vlastne vie o takýchto bytostiach? Najmä o tých v cudzích krajoch.

Sloosha to bude iste zaujímať... Deyv cítil, že najlepšie urobí, ak odtiaľ zmizne. Vstal, ale zvedavosť premohla strach: znovu pozrel na silnejúci a strácajúci sa jas. Vtedy zbadal šľapaje v zemi blízko kladý.

Znova mu po tele prebehli zimomriavky. Chodieva tá bytosť sem do lesa? Prudko sa otočil s hrôzou v očiach, lebo sa mu zazdalo, že niečo príšerné, čo si ani nevedel predstaviť, stojí za ním. Bol tam len prázdny les.

Nech v tej žiare býval hocikto, mohol sa tu každú chvíľu objaviť. Radšej zmiznúť - rýchlo. Vracal sa rovnakou cestou, s nedočkavým Jumom v päťách. Deyv sa musel ovládať, aby bezhlavo neletel. Lebo pravidlo znelo: v džungli sa nebeží, jedine ak ťa niekto naháňa alebo prenasleduješ niekoho ty.

Keď sa konečne dostal do tábora, privítal ho Yawtl.

„Vyzeráš, ako by si videl ducha.“

„Videl som čosi horšie,“ odvetil Deyv a náhlil sa ku kostre plachtizvera. Sloosh tam nebol. O chvíľu však vyšiel z džungle, ovešaný strapcami ovocia.

Keď si rastlinný muž vypočul celý príbeh, poznamenal: „Nebudem ti hovoriť, že si mal tie stopy preskúmať.“

„Práve si to povedal.“

„Hovorím, že by som ti to nemal hovoriť. Mal by som ti asi vysvetliť, čo som myslel tým, že ti to nebudem hovoriť, aby si vedel, na čo myslím. Ale aj tak by sme mali ísť hore. Všetci.“

Otroci odmietli. Feershine deti súhlasili len preto, lebo sa báli zostať bez matky. A okrem toho, ostali by na milosť a nemilosť otrokom. Vana prestala sťahovať z kože a porciovať dva obrovské hlodavce a schovala ich do korábu.

Keď sa dostávali k žiare, hoci ju ešte nevideli, Jum cúvol. Deyv ho neokríkol, lebo ho nechcel zahanbiť. Jemu samému prudko búšilo srdce a zježili sa mu chlpy na krku. Pri pohľade na úkaz všetci pocítili závrat a búrku v žalúdku. Len Sloosh nabral odvalu: podišiel ku klade a zadíval sa na miesto, kde sa koniec mosta rozplýval.

„Osoba, čo tu zanechala stopy, nosí čižmy,“ vyhlásil. „Také som ešte nevidel. Sú s vysokým opätkom a na podrážkach majú nejaké značky. Povedal by som, že ich majiteľ váži sotva šesťdesiat kíl a kríva na pravú nohu.“

Slooshove slová trochu zmiernili Deyvov strach z neznámeho. Doma nikdy nepočul, že by boh alebo démon nosil čižmy. Ale teraz bol od domova veľmi ďaleko. Znova sa začal triasť. A bál sa ešte viac, keď Sloosh navrhol, aby neznámeho stopovali do džungle. Utešoval sa len myšlienkou, že Archkerri rovno nechcel prejsť po moste.

Stopy ich zaviedli k veži, kde našli malú jaskyňu. Boli v nej zvyšky ohniska a nejaké prikrývky. Pred vchodom do jaskyne ležali rozhádzané kosti všelijakých zvierat.

Postupne objavili miesta, kde neznámy zahrabával svoje výkaly a postriežku, z ktorej striehol na zver.

Vrátili sa k útesu. Sloosh sa díval na žiaru tak dlho, ako len vládval. Potom sa otočil a povedal: „Možno sa mýlim, ale stavil by som sa, že je to vchod do iného sveta. Feersh, nepodobá sa to na bránu, o ktorej vravela Shemibob?“

„Hm, možno áno,“ ozvala sa čarodejnica. „Len tá jej ešte nebola

otvorená.“

„Fakt? A kedy sa mala otvoriť?“

„To nepovedala.“

„Neposlala tam otrokov, aby ju preskúmali?“

„Chcela, ale oni odmietli. Povedali, že radšej zomrú.“

Deyv to úplne chápal.

„Shemibob ešte vravela, že po moste spustili mechanické zariadenie na kolieskach, ktoré malo prenášať informácie. Pokus však zlyhal.“

„Mala tam ísť sama,“ skonštatoval Sloosh.

Tebe sa to ľahko povie, pomyslel si Deyv.

„Podľa mňa by nemalo byť ťažké vojsť do tej žiary,“ ozval sa znovu Archkerri. „Zavrieš oči a ideš. Lenže Feersh je slepá, a napriek tomu tiež trpí závratmi a nevoľnosťou. Možno tá žiara vysiela aj ultrazvuk alebo infrazvuk. Veď pes to začul, skôr ako ju uvidel. Ja by som sa na to podujal, poslepiacky a so zapchatými ušami - ale musím pripustiť, že som príliš široký a nemotorný, aby som sa po klade dostal na druhú stranu. Teda v porovnaní s vami, dvojnožcami. Tak kto sa hlási?“

Nikto ani nemukol.

„Myslel som si. Nie je to preto, že by vám chýbala guráž. Každé zviera je odvážne. Ale vám chýba túžba po poznaní, ktorá povyšuje rozumnú bytosť nad zviera. Tak kam potom patríte?“

„Nezahanbuj nás ešte viac,“ prosil ho Deyv. „Aj bez toho máme nepríjemný pocit. Teda aspoň ja. Myslel som si, že som smelý, ale teraz viem, že som obyčajný zbabelec. Nevadí, zmierim sa s tým. Ale nepôjdem, nemôžem ísť tam, v ústrety tej strašnej veci.“

Sloosh si strčil vojnovú sekeru za popruh a prešiel popri skupinke do lesa. O chvíľu sa vrátil s voskovitou mäkkou hmotou zo stromu avashkutl. Napchal si ju do uší a čakal, kým zaschne. Vyšiel na kladu so zavretými očami a svoj horný trup zohol do polohy rovnobežnej s mostom. Zovrel ho rukami, nohy mu voľne viseli, a pomaly sa plazil ponad priepasť. Ostatní sa prizerali, ako postupuje, podchvíľou odvracajúc pohľady od neznesiteľnej žiary.

Po niekoľkých metroch Sloosh zastal. „Mám strach, hoci nie veľký, ale bojujem s ním celou svojou vôľou. Musím ísť ďalej, hlavne po tých urážlivých slovách, čo som vám povedal. Chvastúnstvo nie je mojou špecialitou.“

O chvíľu sa zase ozval: „Na moment som otvoril oči. Je to zvláštne, ale čím som bližšie, tým je žiara menej oslepujúca. Ale aj tak sa mi dvíha

žalúdok.“

Deyvova hanba sa zmenila na hnev.

„Ak to dokáže on, dokážem to aj ja,“ povedal nahlas. „Nenechám sa predsa strápnit' nejakým rastlinným mužom, zeleninovou príšerou!“

Len čo to dopovedal, želal si, aby tie vety nikdy nevyslovil. Už nemohol ustúpiť.

Archkerri bol asi v polovici, keď znova zastal. Chcel niečo zabzučať, ale z úst sa mu vydral prekvapený výkrik. Zo žiary sa vystrčila čiási tvár.

Bolo to také nečakané a zvláštne, že Deyv zabudol na strach a pozeral rovno do mihotavej žiary. Tvár patrila mužovi, ak tak možno nazvať niekoho so zarastenou chlpatou vizážou. Dlhé a tmavé chlpy mu padali v strapatej kaskáde až po pás. Krátke vlasy na hlave mal tiež tmavej farby. Na temene mu sedela tmavá okrúhla čiapočka, ktorú zbadali, až keď sa zohol. Muž mal bledú pokožku ako Vana, len trochu žltkavú. Spod hrubého čierneho obočia pozerali tmavé oči, predelené veľkým zahnutým nosom.

Sloosh nebol prekvapený o nič viac ako majiteľ tváre. Deyv začul tlmený výkrik a muž zmizol. Potom sa zase zjavil. Zízal na rastlinného muža a na skupinku za ním. Povedal niečo cudzou rečou. Vystúpil zo žiary, no zdalo sa, akoby na čomsi visel jednou rukou. V druhej držal nejaký veľký, tmavý predmet, ktorý na prvý pohľad vyzeral ako škatuľa. Na jednej strane boli akési obrazce, a keď s ňou muž pohýbal, trocha sa pootvorila. Dosky obsahovali nejaké štvorhranné listy.

Deyv ešte nikdy nevidel také exotické oblečenie. Muž mal na sebe dlhú čiernu prikrývku, ktorá bola rozrezaná tak, aby ho obopínala okolo pliec. Ruky pokrývali valce z rovnakého materiálu, ktorých konce boli prišité k deke. Pod ňou mal čiernu vestu a pod vestou ešte biely kus odevu s obručou okolo krku. Z jej stredu visela dolu na vestu úzka čierna látka. Pás a nohy mu zakrývala samostatná časť odevu s plátennými valcami, ktoré boli pripevnené tak, aby mohol sedieť, a napchaté v čiernych kožených čizmách.

Muž spustil na Sloosha svoju hatlaninu a mával čiernou vecou, čo sa podobala na škatuľu, akoby sa pokúšal rastlinného muža pred niečím varovať. Nezdalo sa, že by ho chcel napadnúť.

Zrazu začala zo žiary vytekať voda. Muž pozrel dolu na tekutinu, hore na Sloosha a kričal nezrozumiteľné slová. Tenký pramienok sa zmenil na prúd, ktorý vytryskol ponad kladu. Potom ustal a znova pomaly vytekal. Hneď nato vystrekol ešte silnejší prúd než ten prvý. Tiež sa po chvíli

zmenil na pramienok, aby ho vystriedal ešte silnejší gejzír. Zmáčal mužove šaty až po stehná.

Muž znova skríkol, ukázal na opačný koniec klady a druhú ruku vsunul do žiary, akoby chcel naznačiť, kde sa most končí. Pustil sa opory, zabalansoval a spojil si obe ruky, v jednej stále držiak škatuľu. Potom roztvoril náruč, obrátil sa, natiahol sa za niečím v žiare a zmizol.

V tom momente začal Sloosh ustupovať. Hoci račí spôsob presunu je ťažší, pohyboval sa rýchlejšie ako dopredu. V jeho chvate bolo čosi panické. Deyv na chvíľu prekonal hrôzu a hnal sa mu na pomoc. Vana bežala za ním. Schmatli ho za pokožku pod listami a snažili sa mu nadvihnúť zadok. Bol však príliš ťažký.

„Vďaka,“ v Slooshovi vrelo, „zvládnem to sám! Zmiznite mi z cesty!“

Postavil sa na zadné nohy, opatrne sa oprel aj o predné a skrčený, rukami stále zvierajúc drevo, docúval na kraj útesu. Vystrel horné torzo a otočil sa. Vana a Deyv okamžite ušli, akoby ich prenasledovala prišera.

Len čo sa znova pripojili k ostatným, začuli výkriky. Pozreli sa za seba. Bližší koniec klady mizol za útesom. Dolu to zadunelo a spustila sa malá kamenná lavína. Neskôr sa od útesu ozýval ďalší tlmený buchot.

26

Archkerri k nim neohrabane pribehol.

„Pokúšal sa mi naznačiť, že sa brána hýbe,“ povedal. „Zrejme sa hýbala veľmi pomaly. Bude to preto, lebo zoskupenie hmoty v priestore, ktorý tvorí bránu, sa tiež zmenilo v hustote a polohe. Takže klada sa začínala zosúvať už vtedy, keď som na ňu vyliezol!“

Zabzučal čosi ako „hej!“ a pokračoval: „Neviem, či sa ten chľpatý muž chcel po moste vrátiť, alebo len túžil hodiť posledný pohľad na tento svet. Nech je, ako chce, mal som šťastie, že sa objavil. Ináč by som sa v určitej vzdialenosti zrútil. Som tvrdý chlapík, ale nie natoľko, aby som prežil pád z takej výšky.“

„Len by som chcel vedieť, odkiaľ sa vzala tá voda,“ ozval sa Deyv.

„Mám istú teóriu. Ale o tom neskôr. Týka sa družice Zeme a jej pôsobenia na oceán. Teraz ma však zaujíma ten chlap. Bol oblečený do šiat, aké som videl vo svojej prizme, ale ľudia také nosili len počas

krátkeho raného obdobia svojej histórie. Bolo to pred nepredstaviteľne mnohými dňami a nocami, teda nepredstaviteľne pre teba.

Prečo ich mal oblečené? A čo tie chlpy na jeho tvári? Muži predsa nemajú faciálne ochlpenie už tisíc krát tisíc krát štyristo miliónov dní. Z toho je jasné, že ten muž nie je náš súčasník. A ak nie je, tak odkiaľ prišiel? Je to veľmi záhadné a zaujímavé.“

„Ja by som povedal, že to bol démon v ľudskej podobe,“ mudroval Deyv. Sloosh opovržlivo zabzučal.

„Je to pravdepodobnejšie ako verzia, že ide o starobylého človeka z prvého obdobia života ľudstva,“ ohradil sa Deyv.

Päť dní zo žiary stále v pravidelných intervaloch vytryskovala voda. Potom zrazu prestala. Sloosh urobil lano a na jeho koniec priviazal ťažký balvan. Hodil ho priamo do mihotavého jasu, kde kameň zmizol. Druhý koniec lana zaistil o peň najbližšieho stromu. Prešli viac ako dva dni, lano sa naplo a skala vyletela zo žiary.

„Naozaj sa hýbe,“ zamrmľal rastlinný muž. „V istom uhle smerom nahor.“

Medzitým zišiel na spodok útesu, nad ktorým sa vznášal mihotavý úkaz a ochutnal vodu, ktorá odtiaľ vytekala.

„Slaná. Je tam oceán, ak to je oceán, a nie jazero obsahujúce soľ. Presne ako kedysi na Zemi. Možno, že tá druhá planéta v tom inom vesmíre je mladá. To neznamená, že ak vojdeme do inej brány, ocitneme sa vo svete, do ktorého vedie táto brána. Musí existovať veľa vesmírov, a teda veľa brán do nich.“

Sloosh sa nakoniec rozhodol, že zarastený cudzinec nepochádza zo Zeme. Zdalo sa mu vysoko nepravdepodobné, že by bol prišiel na tento ostrov, len aby mohol prejsť touto bránou. Ako by vedel, že tu vôbec nejaká je? A okrem toho, ako by sa bol dostal na ostrov? Veď prehľadali celú pláž, a nenašli žiadnu loďku ani iné plavidlo.

Preto je jasné, že muž prišiel zo susedného sveta.

„Ale zoťal strom, aby sa cezeň ako cez most dostal k bráne,“ pochyboval Deyv. „Nerobil by to, keby prichádzal zo svojho sveta do nášho.“

„Nie, ale myslím, že prišiel zo svojho sveta, keď brána bola oveľa nižšie, než sme ju teraz našli my. Odvtedy stúpila, preto potreboval most, aby sa mohol vrátiť.“

Archkerri sa obával, že brána, o ktorej vpravela Feersh, už nemusí byť v krajine Shemibob. Tiež mohla zmeniť miesto. Alebo celkom zmiznúť.

Medzičasom si Sloosh pozorne prezeral aj mŕtvolu plachetnicovej

potvory. Chvíľu uvažoval nad tým, že by ju mohli dať do poriadku, spustiť a odviezť sa na nej na pevninu. Hneď si to však rozmyslel, keď zistil, koľko by to dalo práce.

Deyv prikázal otrokom a Feershinej rodine postaviť člny. V pomerne krátkom čase mali hotové štyri, rôzne veľké, so sťažňom a plachtou. Nezostalo však po nich ani stopy, lebo ostrovom začalo prudko triasť, nasledovala gigantická morská vlna a tá všetko zmietla. Len-len že vybehli na skalné vyvýšeniny a zachránili sa. Vlna odniesla aj mŕtvolu plachetnicovej potvory a pravdepodobne ju potopila. Horný okraj útesu sa pri zemetrasení odtrhol a zrútil sa dolu. Asi štvrtina stromov bola vyvrátená z koreňov.

Počas vyčistiť prírodných živlov sa žiara otočila o stoosemdesiat stupňov. Sloosh to zbadal prvý. Odfukujúc a nadávajúc sa vrátil do tábora na druhej strane ostrova.

„Keď stojíš za žiarou, nevidíš ju,“ prskal. „Aby si ju zbadal, musíš ju obísť a pozeráť z opačnej strany.“

„Čo to znamená?“ spýtala sa Vana.

„To, že sme mohli prejsť popri ďalších žiarach bez toho, aby sme ich zbadali, lebo sme išli po nesprávnej strane. To isté sa môže stať aj v budúcnosti. Úplne ma to vyviedlo z miery. Nanešťastie s tým nemôžeme nič urobiť.“

Deyv a Vana síce zdvorilo počúvali, ale už boli rozhodnutí postaviť si nový čln. Nemali v úmysle prechádzať bránou, jedine keby ich niekto donútil alebo ich tam rovno hodil. Tentoraz nijaké skupinové riziko - ani na člne nie. Oni si postavia svoj, a ak ostatní nechcú, tým horšie pre nich.

Keď Deyv a Vana nepracovali na člne, nelovili, nejedli alebo nespali, stáli na výbežku skaly a pozorovali plachetnicové obludy. Zistili, že skutočne dokážu plávať aj proti vetru.

Raz k nim hore vyliezol Sloosh.

„Tie biele slimáky na ich telách sú ich mladé,“ vysvetľoval. „Teda larvy. Po nejakom čase larva zmení formu a osamostatní sa. Premení sa na malú kópiu svojej matky a čoskoro dospeje. Samčeky bojujú o samičky a víťaz im musí ukázať, aký je dobrý plavec. Ich spojením sa oplodnia vajíčka, z ktorých sa vyľiahnu slimáky. A takto to ide stále dookola.“

„Ako sa vlastne pária?“ vyzvedala Vana.

„To neviem, ale mám tri teórie.“

Svojím typicky zdĺhavým spôsobom sa Sloosh pustil do prednášky o tharakormoch. Podľa neho to boli potvory-plavidlá, čo žili vo vzduchu.

Hoci nešlo o zvieratá v pravom zmysle slova, lebo ich tvorili vírusy a nepárali sa, na evolučnom rebríčku stáli vyššie ako ich morskí kolegovia.

„V posledných etapách existencie Zeme sa však odohrali zmeny. Príroda alebo, ak chcete, Stvoriteľ vytvoril množstvo predtým neznámych foriem života. Som presvedčený, že tak urobil, aby zachránil život ako taký pred poslednou katastrofou. Živočíchy, ktoré nikdy predtým nedosiahli nijakú formu sapientácie, teraz k tomu smerujú. Vezmite si takého Yawtla. Pochádza z druhu štvornožcov. Ide o veľmi úspešnú zmenu formy, aj keď sa zdalo nemožné, že by sa ten druh niekedy vyvinul na dvojnožca s prstami a palcom a s mozgom veľkosti ľudského. A predsa je tu. Nanešťastie, hoci je Yawtl sebavedomý a inteligentný, nemá už dostatok času na rozvinutie mozgu, ktoré by mu pomohlo zachrániť sa pred vyhynutím.

Ale keď sme už pri tom, ani človek, ktorý žije na Zemi oveľa dlhšie než Yawtl, nemá dosť inteligencie, aby zachránil sám seba. Takže sa možno mýlim.

A zoberte si Tsimmanbula, mal rovnakú sapientiu, to jest bol rovnako múdry ako človek, keď sa vyvinul z opice. Ale nemohol ju využiť tak ako neskôr človek, pretože jeho prirodzené prostredie a forma mu nedovoľovali žiť na pevnine. Teda až donedávna.

A čo taký Archkerri? Vyvinul sa z rastlinnej formy, hoci naša legenda hovorí, že nám v tom pomohli starovekí ľudia, rovnako ako Tsimmanbulom. Nech je, ako chce, kráľovstvo rastlín získalo schopnosť usudzovať, čo je posledný zúfalý pokus prežiť súdny deň.

Vo zvieracom kráľovstve sú aj iné sapientné formy, na ktoré môžeme, ale nemusíme počas našej výpravy naraziť. V kráľovstve rastlín však existuje len jediná sapientná forma a, pokiaľ viem, ríša nerastov nemá nijakú. Samozrejme, že neviem všetko, aj keď to tak niekedy nevyzerá.

A nakoniec máme tharakorm, finálny produkt položivej-polomŕtvej ríše. Nedokáže si uvedomiť sám seba a nemá mozog. Na druhej strane môže prežiť, keď ostatné kráľovstvá celkom zaniknú. Aby som to upresnil: ríša nerastov nezanikne, len stratí svoje súčasné formy, ktoré sa nakoniec zmiešajú do jednej kozmickej ohnivej gule.

Takže tharakorm, ktorý teraz slúži ako vzducholod', sa hádam stane nezávislým priestorovým plavcom. Evolúcia smeruje do tohto štádia. Pokiaľ viem, niektorým tharakormom sa už podarilo opustiť túto atmosféru. Môžu voľne putovať vesmírom a plachtami zachytávať svetlo umierajúceho kozmu, ktorý ich bude poháňať do priestoru bez hmoty.

Teda, ak taký existuje.

Ale keď príde Veľký tresk a zrodí sa nový vesmír, obrovské množstvo svetla, ktoré to bude sprevádzať, vytlačí tharakorm preč od vyvrhutej hmoty. Z vonkajšieho priestoru už plachetnicové tvory nezachytia nijaké čiastočky. Iba ak sa medzi časťami hmoty vytvoria priestorové prepadliská - vtedy bude tharakorm plávať smerom k nim. Budú padať do svetov, kde sa vytvoril vzduch, rozpadnú sa, a vírsky budú znova žiť v týchto svetoch v neorganizovaných formách.

Nespočetné množstvo tharakormov alebo ich ekvivalentov spadne na nespočetné množstvo planét. Predpokladám, že sa sformujú na každej neobývanej planéte, ktorá teraz speje do ohnivej záhuby. A tie, ktoré sa z celkom prázdneho priestoru vrátia na obývateľné planéty, sa znova zmenia na neorganizované formy. A postupne sa vyvinú do živej podoby, ktorá je vlastná nepatrným jednobunkovým rastlinám a živočíchom, a vytvoria tak základ nového života. Kedysi starobylí ľudia verili, že život vznikol v teplých moriach mladých planét. Ale to nie je pravda. Všetok pochádza z položivých foriem, ktoré tvoria základ tharakormu.

Je možné, že toto všetko sa deje, odkedy sa z horiacej hmoty vyliahlo prvé kozmické vajce. Vesmíry vznikajú a rozťahujú sa, sťahujú sa a horia, explodujú a znova sa rozťahujú a horia, stále dookola. Ale život vo svojich rôznych formách pretrváva, prechádzajúc z jedného sveta do druhého v položivom, polomŕtvom stave.

Medzičasom zvýšená hustota hmoty v každom zmršťujúcom sa vesmíre vytvára zvláštne, dočasné, no priepustné brány do iných kozmov. A tie dávajú šancu prejsť do mladých svetov takým formám života, ktoré by inak nemohli prežiť. Možno.“

Deyva a Vany sa pri týchto víziách zmocňovala bázeň, hoci celkom neverili, že sú pravdivé.

Deyv sa ozval: „To je síce všetko pekné, ale ako sa to týka mňa? Nechcem žiť tak dlho ako tharakorm, a okrem toho ma tie brány desia. Nie sú zaručeným vchodom na miesta, kde Zem ešte nepredstaviteľne dlho nezanikne. A načo mi je život, keď nemám svoje dušovajce a nemôžem byť vo svojom kmeni s ľuďmi, ktorých poznám a ľúbim?

Nie, už nepôjdem nikam s touto vašou bláznivou výpravou. Chcem prežiť svoj život doma ako každý človek a umrieť, keď príde môj čas. Tak ako každý!“

„Po tom všetkom, čo si videl?“ vyčítavo sa spýtal Sloosh a odišiel.

„Máš pravdu,“ povedala Vana. „Ale čo sa stane, keď sa vrátiš do svojej

rodnej krajiny? Uloví ťa nejaká žena a do konca života budeš musieť žiť s cudzím kmeňom. To sa predsa stáva, nie?“

„Áno, ale deväť kmeňov v mojej zemi nie je úplne cudzích,“ bránil sa. „Stretávame sa v období obchodu. A keď sa raz ožením, kmeň mojej ženy bude aj mojím. Svojich príbuzných budem stretávať počas trhu. To nie je také zlé. Horšie je byť bez akéhokoľvek kmeňa.“

Keď Deyv a Vana dokončili čln, vytiahli ho na skúšobnú plavbu. Hoci sa im niekoľkokrát prevrátil, nakoniec sa z nich stali celkom zruční námorníci. Aj ostatní dohotovili svoje veľké plavidlo a experimentovali v pobrežnej vode. Kedykoľvek sa priblížili plachetnicové príšery, rýchlo sa hnali na plytčinu. Tento manéver fungoval okrem jedného prípadu, keď ich začalo prenasledovať odrastené mláďa. Museli loď vytiahnuť až na breh a počkať, kým dravec neodpláva.

Po tejto príhode Vana skonštatovala: „Fakt neviem, ako sa chceme dostať na pevninu. Museli by sme mať pekelné šťastie, aby si nás nevšimli. Ale na to by som sa nespoľiehala. Mám pocit, že sme si už minuli všetko šťastie, ktoré sme dostali od bohov do vienka.“

Deyv by bol súhlasil, ale nemohol sa zmieriť s myšlienkou, že má prežiť zvyšok života na tomto ostrove. Otroci i Feershine deti však o tom vážne uvažovali. Okrem Jowanarr. Kým stavali loď, nepovedali nič, ale keď sa blížil čas odchodu, takmer došlo k vzbure. Feersh na nich vyletela a pohrozila, že ich utýra na smrť. Synovia sa jej nesmiali, ale otroci neváhali povedať, čo si myslia - že sa jej viac neboja, že je len stará ženská, ktorej jedinou zbraňou je ostrý jedovatý jazyk. Jeden z nich, Shlip, dokonca na ňu vyštekol, že ak nebude držať hubu, vykrúti jej krk. Feersh celá očervenela, vyzerala, akoby ju už-už mala raniť mŕtvica. Zalapala po dychu a tak sa zaklátila, že si musela sadnúť, aby nepadla.

Yawtlovi sa to ohromne páčilo. Súhlasil s odporcami, ale zároveň tu nechcel zostať. Musia vymyslieť iný spôsob, ako sa dostať z ostrova. Treba uvažovať.

Sloosh zatiaľ pozoroval vtáky a okrídlené zvieratá na druhej strane ostrova. Krátko po tom, ako sa otroci vzbúrili proti Feersh, sa vrátil do tábora.

„Chvíľu som skúmal vtáky. Sú medzi nimi také, ktoré tu žijú, a potom tie, čo priletia z pevniny, chvíľu zostanú na ostrove a vrátia sa ponad vodu späť. Takže to nie je oceán, ale jazero.“ Stíchol a potom dopovedal: „Ak nelietajú na iný ostrov.“

„Urob, čo chceš,“ povedal Deyv. „Prajem ti veľa šťastia. Bol si dobrý

spoločník, aj keď si ma z času na čas nahneval.“

„Tak to bolo aj s tebou,“ odvetil rastlinný muž. „Boli časy, keď som ťa vnímal takmer ako jedného z nás, ako Archkerriho. Možno, keby si bol uvažoval jasnejšie...“

Deyvova srdečnosť mala korene v iných citoch. Nebol to len smútok, že opúšťa kamaráta. Zmocňovala sa ho panika. Archkerri sa stal akousi náhradou za jeho dušovajce. Nie dokonale, to zďaleka nie. Ale Sloosh mu dodával určitú mieru istoty a Archkerriho múdrosť, hoci niekedy trochu strelená, v ňom vyvolávala pocity, ktoré prechovával k starej mame. Všetomže potláčal nutkanie objasniť ho.

Dni ubiehali, ale nikto nepovedal: „Je čas vyraziť.“ Okolo ostrova krúžilo veľa plachetnicových potvor a z vody podchvíľou vyskakovali obrovské ryby.

Raz, keď Deyv znova stál na výbežku a pozoroval morský život, prišiel za ním Sloosh a povedal: „Zistil som, že dospelé plachtizvery nikdy nenapadnú svoje mláďatá.“

Deyv sa usmial.

„To je nápad! Chytíme mláďa a prevezieme sa na ňom na pevninu.“ Sloosh uznanlivo zabzučal: „Prečo som na to neprišiel sám? Asi preto, že je to dosť agresívny nápad. V niektorých situáciách je povaha vzácnejšia než inteligencia. Ale... nechaj ma premýšľať.“

Po chvíli otvoril oči.

„Ako chceš ovládnuť tú potvoru?“

„Myslím, že viem, čo treba robiť. Mám jeden nápad.“

27

Po nekonečných škriepkach sa dohodli na ďalšom postupe. Po prvé, museli postaviť čln, do ktorého by sa všetci zmestili. Potom bolo treba uplietať laná, vyrobiť drevené veslá, zásobiť sa údeným mäsom a ovocím a uložiť ich do loďky. Ak by však všetko išlo podľa plánu, nakoniec by zásoby ani nepotrebovali. Keď bolo všetko hotové - jediné vážne prerušenie spôsobila séria zemetrasení, nalovili a zaúdili veľké množstvo rýb a uložili ich do pletenej siete.

Skôr než vyrazili na lov, potrebovali si nájsť lovnú zver. Našťastie to

trvalo iba pol druha dňa. Priblížili sa k nim tri plachtizvery, jeden oveľa menší ako tie ostatné. Cestovatelia prirazili svoj veľký čln k jeho boku bez toho, aby ho znervóznil, keďže to trénovali až do úplnej dokonalosti. Vana a Hoozisst vytiahli jedinú trojhrannú plachtu, ktorú mali, a potom sa pridali k veslárom.

Ako sa približovali ku koristi, plachtizvery zmenili smer, aby sa vyhli neznámemu predmetu. Deyv sa predklonil a hodil do vody niekoľko rýb a pár kusov mäsa. Plachetnicové potvory okamžite zamierili k potrave plávajúcej na hladine, ohraňenej vzduchovými bublinami z morských rias. Museli trochu manévrovať, aby plávali zároveň s najmladším plachtizverom. Podarilo sa im to, i keď sa raz takmer prevrátili. Deyv vyhodil ešte niekoľko rýb a mláďa sa vydalo smerom k nim. Vana a Yawtl prestali veslovať a schmatli laná ovládajúce plachtu.

Deyv, vzývajúc boha vody Soonwitla, zatočil lasom. Napriek tomu, že sa čln kýval hore-dolu a vietor fúkal oproti, slučka dopadla na malý výčnelok na rahne bez plachty, presne nad miestom, kde sa stretávala prova s palubou. Slučku pevne utiahli a lano omotali okolo masívneho stĺpu, ktorý vyčnieval z dna člna. Jowanarr držala voľný koniec, pripravená popustiť lano, keby bolo treba. Čln, hojdajúci sa zboka nabok, narazil do trupu plachtizvera. Veslá na tejto strane vytiahli akurát včas, aby o ne neprišli. Deyv vyskočil presne pred nárazom a pristál oboma nohami na palube plachetnicovej potvory. Napriek tomu sa musel hodiť dopredu, aby nespadol, lebo potvora sa nakláňala na jeden bok. V okamihu bol opäť na nohách a zabodol oštep do koženej paluby.

Vzápätí naskočil Yawtl s lanom v ruke. Šikovne ho omotal okolo oštepu a Vana hodila Deyvovi druhý koniec povrazu. Ostatní sa potom jeden cez druhého štvrali nahor. Sloosh bol, samozrejme, posledný.

Keď to mali za sebou, Deyv chcel odviazať laná. No prehovorili ho, že bude lepšie počkať, kým nebudú naisto vedieť, či dokážu plachtizvera ovládať. Keby to nešlo, vrátia sa do svojho člna. A ak bude treba, môžu sa ho zbaviť, aby mladú plachetnicovú potvoru nespomaľoval.

Deyv a Hoozisst spoločne vytiahli na palubu ukrutne ťažkú sieť, plnú údených rýb. Vana prehodila hore dlhú tyč a jej podstavec, skôr ako nastúpila. Sloosh, zapretý všetkými štyrmi nohami, aby udržal rovnováhu, preniesol tyč na provu. Deyv niesol podstavec, zatiaľ čo dvaja otroci za ním sa plahočili so sieťou.

Vtom sa oči podobné kvetom na stožiaroch a rahnách otočili k votrelcom. Deyv sa cítil seabedome a vystrašene zároveň, ale nemyslel si, že by

plachtizver v tejto situácii mohol niečo urobiť. Koniec koncov, nemal ruky a nemohol sa prevrátiť hore bruchom.

Deyv umiestnil podperu na okraj provy a pomohol Slooshovi uviazať sieť o jej koniec. Rastlinný muž a Yawtl vysúvali tyč, až kým sieť nevisela nad vodou asi dva metre pred provou. Potom ju spustili tesne nad hrebene vln.

Museli zavolať dvoch otrokov, aby dávali pozor na podperu. Keďže paluba bola mokrá, podstavec sa šmýkal nabok, vždy keď plachetnicová potvora zmenila smer. Aby neprišli o tyč, Vana ju na bližšom konci zaistila lanom.

Podľa Deyvových pokynov nasmerovali tyč na potenciálnu pevninu. Mali jediný oporný bod - ostrov. Keď vrchol kopca zmizol za horizontom, zostávalo im už len zveriť sa do rúk osudu. Ale plachtizver sa otočil k rybám visiacim pred ním a vydal sa ich smerom. Pravda, musel trochu vybočiť, ak nechcel plávať proti vetru. Tieto lákadlá ho mali navigovať. Keby sa plachetnicová potvora odklonila, presunuli by návnadu zároveň s cieľom svojej cesty. Keby vybočila z kurzu priveľmi, premiestnili by sieť s rybami na jeden bok. Potom by plachtizver zmenil smer, aby dostal vietor do plachiet.

„Funguje to! Funguje!“ skríkol Deyv.

„Áno,“ skonštatoval Hoozisst, „funguje, pokiaľ budeme fungovať my.“

Čakala ich dlhá cesta. Museli sa striedať pri obsluhu tyče a jesť a pracovať na zmeny. Dĺžka každej zmeny bola podmienená silou posádky. Znamenalo to, že najväčšia záťaž padla na Deyvovu družinu. Feersh, jej deti a otroci viedli dlho príliš pohodlný život. Trochu ich zocelili dobrodružstvá, ktoré zažili, odkedy vzlietol ich tharakorm, ale ani jeden z nich nemal silné svaly a výdrž tých, ktorí ich zajali.

Deň prešiel v znamení ťažkej práce a krátkeho odpočinku. Do ďalšieho rána boli všetci okrem Sloosha na hranici vyčerpania. Napriek tomu nemohli poľaviť. Z času na čas bolo treba vytiahnuť sieť a vybrať niekoľko rýb. Hádzali ich pred seba, aby obluda mala čo žrať a plávala ďalej za návnadou. Obávali sa, že keby jej nedali vôbec nič, hlad by ju primäl hľadať živé ryby. Modlili sa, aby naháňala nechytiteľnú sieť, kým nebudú mať suchú zem aspoň na dohľad.

Na poludnie tretieho dňa plachtizver odbočil za krdľom veľkých rýb s vysokými, zahnutými chrbtovými plutvami. Spočiatku sa výrazne neodklonil od želaného smeru, ale potom krdel zahol inam. Potvora ho nasledovala. Až keď vyhodili zo siete asi dvadsať rýb, odlákali ju, aby sa vrátila k pôvodnému kurzu. Po pevnine však stále nebolo ani chýru, ani

slychu.

Vtedy už nanútená posádka plachtizvera bola na konci so silami. Silnejší museli pracovať mimo zmien a vypomáhať slabším.

„Myslím, že by sme sa mali vrátiť do nášho člna,“ povedal Kyit. „Už dlhšie nevydržím. A som si istý, že ani ostatní.“

„Vydržiš, kým ti nepoviem, že stačilo, ty slaboch!“ vyprskla Feersh. „Ó, keby ste všetci mali Jowanarrinu odvalu! Potom by som na vás mohla byť hrdá a nebolo by mi ľúto, že som priviedla na svet také usmrkané štence! Čím som si zaslúžila takéto potomstvo? Moji otroci vrátane žien sú lepší ako vy!“

„Zavri tú odpornú papuľu, ty stará striga!“ zavrčal Kiyt. Potom sa rozbehol na kormu, zatiaľ čo Feersh škriekala nadávky a mávala okolo seba kostnatými rukami v nádeji, že ho zasiahne, až kým vyčerpaná od toľkej námahy neklesla na palubu ako starý vechet’.

V tom momente Sloosh úzkostlivo zabzučal a jeho pomocníci vykriekli. Deyv sa otočil a videl, ako tyč preletela ponad provu. Jej druhý koniec zmizol v čelustiach obrovskej ryby.

„Prikradla sa a uchytila sieť s rybami!“ zabadákal Jeydee.

Keby neboli takí nesmierne uťahaní, určite by boli prejavili svoje zúfalstvo výraznejšie. Ale v tomto stave iba stonali alebo hľadeli pred seba s nemo otvorenými ústami. Potom pozreli jeden na druhého očami červenými od únavy. Tí, ktorých to zasiahlo najmenej, sa zakrátko uložili spať.

Deyv si sadol s hlavou na kolenách. Po chvíli ju zodvihol a dutým hlasom povedal: „Pokiaľ pôjde plachtizver správnym smerom, zostaneme na ňom. Ak sa odkloní, prejdeme do nášho člna.“

„To je viac ako zrejmé,“ odvetil Sloosh.

Ešte stále mu nešlo do hlavy, že ľudské bytosti niekedy hovorili o samozrejmych veciach len preto, aby počuli svoj hlas a aby vyprovokovali komentár o veciach, ktoré im zrejme jasné neboli.

Keďže Deyv nemal srdce požiadať niekoho, aby urobil čosi také namáhavé, sám sa vyšplhal na predný sťažň. Zdalo sa mu, že dostať sa tam hore ho pripraví o posledné zvyšky energie. Ale keď zbadal tenkú tmavú čiaru tesne nad horizontom, začal kričať a mávať. Ostatní sa čudovali, čo mohlo spôsobiť jeho náhle šialenstvo. Deyv sa pevne držal sťažňa a odmietal odpovedať na ich otázky. Veď čo ak tú čiernavu tvoria iba mraky? Už len to by im chýbalo. Plané nádeje vystriedané búrkou.

Príliš slabý na to, aby zostal hore, zošuchol sa naspäť po sťažni. Povedal

Slooshovi, čo videl, a potom dodal: „Môžeš zostať na strážii? Musíme dávať pozor na plachtizvera. Len čo sa odkloní od kurzu, prejdeme do člna. Zostáva nám iba dúfať, že to v diaľke je pevnina.“

Rastlinný muž zabzučal, že sa pokúsi nezaspáť. Deyv vyslovil presvedčenie, že Sloosh to dokáže. Priviazal sa k lanu, ktoré upevnil o malé rahno a okamžite zaspal. Zdalo sa mu, že iba nedávno zavrel oči, keď ním zatriasla Archkerriho veľká červená ruka. Bolo márne pokúšať sa nevšimáť si ho, aj keď chvíľku predstieral, že sa nemôže prebrať.

Sloosh mu pomohol vstať.

„Vraciame sa späť k ostrovu.“

Končiar sa síce už dávno stratil z dohľadu, ale Deyv cítil, že sa plavia po vetre. Pred nimi sa z oceánu vynorili striebřisté ryby. Zdalo sa, že plávajú príliš rýchlo, aby ich plachtizver mohol chytiť, ale to mu nebránilo, aby ich naháňal.

„Budeme musieť presadnúť do člna,“ povedal Sloosh. „Ak si videl pevninu, a nie mraky, možno sa nám vec podarí.“ Zaváhal, potom ukázal na more. „Ak sa nás tamtá veľká plachetnicová potvora nerozhodne zožrať.“

Deyv sa obzrel. Kým spal, na dohľad sa priblížil dospelý plachtizver. Prehnal sa popri nich, všetky plachty rozvinuté, a pokračoval opačným smerom. Krátko nato sa ich potvorka znovu pohla k ostrovu.

Prešiel nejaký čas a dospelý plachtizver pomaly doháňal mladého. Sloosh povedal, že to preto, lebo plocha jeho plachiet je oveľa väčšia, aj keď jeho telo, teda skôr trup, je iba asi o šesť metrov dlhší. „Ale aj tak by som povedal,“ pokračoval Sloosh, „že ten náš nie je zase až taký mladý. Pravdepodobne je to dorastenec.“

Zatiaľ čo naháňačka pokračovala, najedli sa, oddýchli si, nabrali silu. Nevedeli, prečo ich plachtizver uteká pred tým druhým, ale vyzeralo to tak. V opačnom prípade by sa snažil zadovážiť si ryby, aby zahnal teraz už určite veľký hlad.

Mraky alebo pevninu na obzore si už všimli všetci na palube. Ešte stále sa však nedalo s istotou určiť, čo to je. Napokon dospelý plachtizver zmenšil náskok na dvesto metrov. Vtedy mláďa zmenilo smer a plávalo po vetre. Už si mysleli, že ho budú musieť opustiť. Táto myšlienka sa im nepáčila, keďže väčšia obluda sa mohla vydať aj za ich člnom. Kým sa dohadovali, či je, alebo nie je múdre prestúpiť do loďky, živé plavidlo pod nimi nabralo kurz k ich cieľu.

Čas plynul a veľký plachtizver sa približoval. A zrazu ho od koristi delilo

iba pätnásť metrov.

„Prečo to robí?“ opýtala sa Vana. „Žerú azda dospelé plachtizvery mladé?“

„Nevidím spôsob, ako by mohli,“ povedal Sloosh, „ibaže by ich čelúste boli schopné prehryznúť tvrdú kosť trupu. Ale mám jednu teóriu. Keďže sa však táto otázka čoskoro zodpovie sama, nebudem prezentovať svoje závery nahlas. No možno by som mal. Potom by ste videli, ako blízko mali moje dohady k skutočnosti. Ale ak to urobím, môžem vyvolať paniku. Na druhej strane, keď budete vedieť, čo vás čaká, možno tú paniku odvrátim alebo zmiernim. Čo mám robiť?“

Zavrel oči. Hneď nato ich otvoril - dokorán. Veľká obluda sa naklonila a provou narazila doprostred trupu mladého plachtizvera. Všetkých, čo stáli, hodilo na palubu. Zrážka sa opakovala sedemkrát, a zakaždým sa útočník dostal bližšie k čelu ich plavidla. Napokon plával povedľa svojej koristi, jeho prova pred ňou a korma za ňou.

Na palube mladého plachtizvera sa objavili tri otvory. Otok Shlip si musel dávať pozor, aby nespadol dovnútra, keď sa kožený povlak pod ním začal oddeľovať pozdĺž dovtedy neviditeľného spoja.

„Čo sa deje?“ vykrikoval Deyv.

„Presne to, čo som si myslel,“ povedal Sloosh.

Na prenasledovateľovej palube sa tiež zjavili tri okrúhle otvory. Z každého sa vysunul valec rovnakej farby a očividne aj z rovnakého materiálu ako trup. Valce boli kolmé, dvakrát také dlhé ako Deyv, hrubé asi ako jeho driek. Okolo ich základne sa nachádzala akási sivá chrupavkovitá hmota, zrejme svalovina alebo orgány, ktoré ich vytlačili z podpalubia.

Tieto tri valce sa posúvali smerom dolu, až zastali v štyridsaťpäťstupňovom uhle k palube a bolo vidno, že na koncoch majú otvory. Chvíľu sa nič nedialo. A potom všetky súčasne trhlo dopredu s hlasným dunením. Z každého vystrelilo niečo tmavé a beztvaré a preklenulo medzeru medzi oboma zvermi.

Všetci s výkrikmi popadali na palubu. Iba Sloosh, ktorý sa usadil na palube, zostal pokojný. Ležiac na chrbte, Deyv nevidel najbližšie letiace predmety. Ale ten, ktorý letel ponad kormu, vyzeral ako kužeľ. Všetky tri narazili blízko otvorov, praskli a vyšplechla z nich lepkavá zelená tekutina. Sloosh nahlas zabzučal: „Myslel by som si, že po mojom varovaní budete nasledovať môj príklad.“

„Po akom varovaní?“ zvriskol Deyv, ale vstal a rozbehol sa k

rastlinnému mužovi. Vana ho o chvíľku nasledovala. Yawtl bol príliš ďaleko, aby Sloosha počul, ale keď videl tých dvoch utekať smerom k prove, tiež vyrazil. Spätný náraz od výbuchov trochu rozkolísal dospelého plachtizvera. Keď nadobudol svoje pôvodné postavenie a valce sa ustálili aspoň tak, ako to išlo na rozbúrenom mori, jeho predok znovu smeroval nadol a zver sa začal prevracať. Valce sa opäť mykli, zadunelo a vyleteli z nich tri kužele. Jowanarr vliekla potkýnajúcu sa Feersh na provu. Ostatní reagovali ešte pomalšie, zdalo sa, že v zmätku nevedia, ktorým smerom utekať. Otok Shlip práve bežal na kormu, keď buchla druhá salva, ale pošmykol sa na zelenej tekutine a s výkrikom zletel do mora.

Kiyta, ktorý bežal popri prostrednom otvore, náraz kužeľa zatlačil do diery. Zaliala ho krv a zelená tekutina. Deyv zazrel už len jeho nohu, zvyšok tvorila červenozelená kaša.

Otrokyňu Tishdom zasiahli na chrbte a na nohách letiace úlomky z kužeľa a ošpliechalo ju lepkavou hmotou. Nebola však vážne zranená. S krikom dorazila na provu, práve keď vybuchol tretí kužeľ.

Tentoraz všetky tri náboje našli svoj cieľ: zelený gejzír sa vliaval do každého otvoru a opadol. Hlboké ryhy, ktoré urobili kužele pri nárazoch do podlahy, sa začali vyplňať. Diery sa pomaly uzavreli a prekryla ich koža. Paluba znovu vyzerala neporušená.

Dospelá obluda zmenila smer, pričom oči-kvety mala otočené tak, aby mohla sledovať mladého zvera.

Deyva prekvapilo, že videl Jowanarr plakať. Netušil, že by mohla mať čo i len trochu rada svojho brata. Možno to dovtedy nevedela ani ona.

Zacítil takmer neznesiteľný rybí pach. To mu však pripomenulo iný zápach. Odrazu vedel, prečo veľký plachtizver prenasledoval menšieho a prečo naň vystrelil kužele z valcov. Povedal: „Sloosh, práve sme boli svedkami párenia plachtizverov.“

„Áno. Môj predpoklad bol správny. Aj keď som nevedel, ako párenie prebehne, bol som si takmer istý, že veľký plachtizver nás sleduje práve preto. V skutočnosti ten náš nie je až taký mladý. Nie je dospelý, ale je schopný párenia.“

„Ako samce vystreľujú kužele tak ďaleko? Zdajú sa také veľké a ťažké.“

„Povedal by som, že pomocou stlačeného vzduchu.“

„Ale prečo samica tak tvrdošijne unikala? Vyzeralo to, akoby sa nechcela dať chytiť.“

„Zdá sa, že samice sa pária iba s najrýchlejšími a najvynaliezavejšími samcami. Tým odstavia nekvalitný materiál. Aha! Pláva na more. Vidí

křdel' veľkých ryb a musí sa nakŕmiť za dvoch. Navrhujem, aby sme prestúpili do nášho člna.“

Odviazali laná, zvinuli ich, a potom zišli či skôr popadali do loďky. Sloosh prebral kormidlo, Deyv a Vana si zobrali na starosť plachtu. Či sa im to páčilo, alebo nie, znova boli vydaní napospas živlom, plachtizverom a obrovským rybám. Deyv pozbieral zvyšky síl, aby ostatných povzbudil.

„To, čo vidíme, je určite pevnina.“

„A ak nie?“ zafňukal Jeydee.

Deyv pokrčil plecom. V tej chvíli síce nechcel umrieť, ale bolo by mu jedno, keby sa tak stalo. Dokonca mu bola ľahostajná aj vyhliadka, že jeho duch bude naveky blúdiť temnotami, ak sa utopí bez milovaného dušovajca.

Cíp Démona klesal nad horizont za nimi. Obloha žiarila jasnou belobou. Okolo nich sa vzdúvali veľké zelené vlny. Křdel' erdžiacich okřídlených cicavcov ich minul na ceste k ostrovu. Raz za čas sa zjavil dospelý alebo mladý plachtizver a prehnal sa okolo člna. Zopár ich priplávalo bližšie, so studenými očami upretými na nich, ale ani jeden nezaútočil. A videli aj niekoľko obrovských ryb. Na ďalší deň usúdili, že čo sa zdalo nízkou kopovitou oblačnosťou, boli nepochybne vrcholy nejakého pohoria. Ich nálada sa viditeľne zlepšovala, nakoľko im to len dovoľovala nekonečná únava.

Uprostred nasledujúceho dňa loď pristála na mäkkom bielom piesku. Keď sa poďakovali všetkým svojim božstvám, natrhali si ovocie a orechy, najedli sa, rozložili starovekú vzducholod' a dlho v nej spali.

Za Deyvom prišla vo sne jeho stará mama, čo znamenalo, že musela byť mŕtva. Živí ľudia sa nikdy nezjavovali v snoch. Povedala: „Myslel si na niečo, dieťa moje. Ale tá myšlienka ležala v temnotách, zapadala prachom, a možno by neuzrela svetlo, kým by nebolo príliš neskoro. Takže som prišla, aby som ju vyniesla z tmy a ukázala ti ju.“

Aj keď bola duch, nevydesila ho. Stará mama by mu nikdy neublížila.

„Aká myšlienka?“ opýtal sa. Pokúsil sa za ňou natiahnuť ruku, ale ona od neho odstúpila.

Deyv ťažko zakrýval vzrušenie: „Vana, moja stará mama si myslí, že sme stratení. Nemáme ani najmenšiu predstavu, ako sa dostať do jaskyne, v ktorej sú naše dušovajcia. Nikdy ich nenájdeme.“

Vana zobrala jeho rozprávanie rovnako vážne ako on. Jej kmeň sa tiež v snoch rozprával s mŕtvymi, aj keď zvyčajne prinášal posolstvá od bohov starý otec.

„Nikdy?“

„Nikdy. Povedala však, že si vyrobíme vlastné vajcia s pomocou Shemibob.“

„Ja neviem,“ zapochybovala. „Netvrdím, že nejaký démon vzal na seba podobu tvojej starej mamy a odovzdal ti nesprávne posolstvo. Ale rada by som to prebrala s mojím prastarým otcom, keďže starý otec ešte žije. Už za mnou niekoľkokrát prišiel.“

Deyv jej nahnevane protirečil: „A ako budeš vedieť, že démon na seba nechal podobu tvojho prastarého otca?“

„Ach, nie. Moji démoni nie sú tvoji. Tvoji by sa mi nemohli zjaviť. Okrem toho, keď za mnou príde môj prastarý otec, dá mi tajné znamenie. Podľa toho viem, že je skutočne tým, kým sa zdá byť.“

„Jasné!“ nedal sa Deyv. „Ale čo ak to bol démon, kto za tebou prvýkrát prišiel a dohodol si s tebou tajné znamenie? To by znamenalo, že sa s tebou rozprával vždy on. A ak tvoj prastarý otec príde, nebude poznať znamenie. A ty si budeš myslieť, že je to démon!“

Vana zrazila Deyva na zem a Sloosh ich musel od seba odtrhnúť. Držal ju hore vo vzduchu, zatiaľ čo kopala a vykrikovala urážky. Deyv vstal, držiak sa za krk.

„Je bláznivá! Len som na to išiel logicky!“

Rastlinný muž povedal: „Všimol som si, že keď sa jedna ľudská bytosť rozpráva s druhou, zvyčajne na veci ide logicky, iba ak sleduje vlastné záujmy alebo má v úmysle zraniť či ponížiť toho druhého. Je toto jedna z podobných situácií?“

„Isteže nie je!“ skríkol Deyv. „Len som sa jej snažil niečo vysvetliť! Prečo sa tak rozzúrila?“

„Vaše vzájomné reakcie sú veľmi mäťúce,“ odvetil Archkerri. „Naozaj nemám dosť údajov o ľuďoch, aby som mohol analyzovať ich motiváciu. Asi by som mal radšej povedať, že nemám dosť údajov o vás dvoch -

keďže sa od seba tak odlišujete, aby som vysvetlil váš vzťah. Môžem vám poradiť, aký by mal byť, ale ani jeden z vás sa nebude obťažovať, aby ma počúval. Teda vypočuli by ste ma, ale vaše uši by boli naladené na iné vibrácie ako tie, ktoré by som vysielal ja. Možno by som mal začať od začiatku. Myslím to tak, že...”

„Len som sa pokúšal vysloviť pravdu,“ prerušil ho Deyv. „Nemal som v úmysle dotknúť sa jej citov.“

„Nie vedome. Ale spozoroval som, že ľudia často sami nevedia, ako funguje ich vlastná psychika. V skutočnosti to vyzerá, akoby viac energie mínali na nevedomie ako na vedomie. Prečo je to tak, po takom nepredstaviteľnom množstve...”

Deyv odišiel. Keď sa od nich trochu vzdialil, Sloosh zložil Vanu dole. Odbehla do džungle a trvalo hodnú chvíľu, kým sa vrátila. Až do nasledujúceho dňa ho vôbec neoslovovala, a ak áno, tak len vo veciach týkajúcich sa udržiavania tábora.

Deyv bol zdvorilý, ale odmeraný. Takisto Vana, aj keď nerozumel prečo, keďže chybu urobila ona. Ale keď sa pozrel späť, uvedomil si, že možno hovoril príliš na rovinu. A musel pripustiť, že na jej mieste by sa cítil dotknutý. Napriek všetkému jeho pozorovania boli logicky podložené. Keď išlo o kontakt s démonmi, človek nikdy nemohol byť dost opatrný.

Pokrčil plecami. V poslednom čase sa to stávalo často. Ak sa Vana predsa len túži vydať na tú beznádejnú púť, nech si ide, pomyslel si. Možno si bude chcieť zobrať Aeji, aby ju ochraňovala a robila jej spoločnosť, ale to jej nedovolím. Mačka je moja. Vane som ju len požičal.

Na druhý deň sa Vana vybrala s Aeji na lov. Vrátila sa s malým divým prasiatkom a s batohom plným chutných chrobačích vajec. Dala ich otrokom, aby ich pripravili, a potom podišla k Deyvovi.

„Pred spaním som sa pokúšala zavolať svojho prastarého otca,“ prihovarila sa mu. „Ale neprišiel. Takže, kým som bola na love, sadla som si na chvíľu pod strom pu a vdychovala vôňu jeho ovocia. Ako iste vieš, pomáha privolávať pravdivé myšlienky. Nevedel si to? Nuž, rôzne kmene majú zrejme rôzne poznatky. Tak či onak, prišla mi správa, že môj prastarý otec ma nenavštívil, lebo to nepokladal za nevyhnutné. Som schopná vyriešiť ten problém sama. Čo som aj urobila. Uvedomila som si, že tvoja stará mama nám ukázala správnu cestu. Takže... pôjdem ďalej s vami.“

Deyv ich obidvoch prekvapil, keď ju pevne objal. Ale rýchlo odstúpil.

Chvíľu naňho hľadela, potom povedala: „Si rád! Chýbala by som ti!“

„Boli sme spolu dlho a si dobrá spoločníčka, aj keď niekedy hádava.“

Chcem povedať príliš nedotklivá. Ale tiež by mi chýbali...”

„Pes? Mačka?“

Deyv mávol rukou. „Veď vieš.“

„Nie, neviem.“

Plecia jej stuhli, otočila sa a odišla. Predtým však zbadal jej slzy.

Cítil napätie v hrudi a musel preglgnúť. Nemal v úmysle ju znova raniť. Ale, koniec koncov, bola predsa len ženou bez vajca. Necítil rozdiel, keď ju objal - jej telo sa v ničom neodlišovalo od tela ženy s dušovajíčkom. A pripomenul si, že on ho tiež nemá. Na to bola logika slabá.

Keďže potreboval niečo robiť, čokoľvek, aby na ňu nemyslel, išiel za Slooshom. Rastlinný muž a Yawtl skúmali Veštecký smaragd. Deyv prerušil ich rozhovor.

„Vana a ja pôjdeme ďalej s vami.“

Yawtl vybuchol do trhaného smiechu. Sloosh zabzučal svoj ekvivalent radosti.

„Hoozisst mi ukazoval, ako funguje kameň, aj keď ho zatiaľ vieme použiť iba na jednoduché situácie. Trvá dlho, kým človek úplne zvládne jeho obsluhu. Napriek tomu sme sa ho náhodou spýtali, ako sa vy dvaja rozhodnete. A teraz si tu a potvrdzuješ, čo nám ukázal.“

Vnútrajšok smaragdu žiaril zvičajúcimi sa vzormi rôznych farieb. Deyvovi sa zdali hrozne chaotické, aj keď zrejme dávali zmysel. Myslel si, že je to zábavná hračka, nič viac. Feersh určite veľmi nepomohol.

„Podľa čarodejnice rastie tisíckrát tisíc takých smaragdov v Žiariacom dome nespočetných komnát,“ povedal Yawtl. „A je tam tisíckrát toľko rôznych druhov kameňov, pričom každý z nich má vlastnú moc. Ak by som si mohol z každého odlomiť jeden, bol by som najmocnejší čarodejník na svete.“

„Potreboval by si dláto vyrobené z kovu starovekých ľudí,“ podotkol Sloosh. „Feersh jedno ukradla, skôr ako utiekla, preto sa jej podarilo kameň odrezať. Ale príliš sa bála Shemibob, aby sa zdržiavala ďalšími.“

„To je všetko v poriadku,“ netrpezlivo prehovoril Deyv. „Iba... som si myslel, že budete radi, keď pôjdeme s vami.“

„A čo si čakal? Že budeme skákať od radosti?“

„Ja som rád,“ vyhlásil rastlinný muž. „Tvoja spoločnosť vo mne vyvoláva určité emocionálne uspokojenie a považujem ťa za nanajvýš energického a rozumne agresívneho v nebezpečných situáciách, do ktorých sme sa dostali.“

„Emocionálne uspokojenie?“ opáčil Deyv sarkasticky. „Myslel som si, že

vy Archkerriovia ste samý intelekt, nespútaní, ako vravíš, emóciami.“

„Hlúposť. Akákoľvek bytosť s nervovým systémom zažíva emócie. Na najnižšej úrovni je to zrejme len strach alebo hnev. Ako sa sústava zdokonaľuje, počet emócií rastie spolu s ich komplexnosťou, vzájomnými vzťahmi, jemnosťou a krehkosťou.

Nie, podľa toho, čo viem, je nemožné, aby sa mysliaci tvor vyvíjal bez emócií. Čítanie si vyžaduje viac ako len logický mozog. Okrem toho sú rôzne druhy logiky. Takisto, ako sú rôzne druhy emócií. My Archkerriovia máme niektoré emócie zhodné s vašimi, ale máme aj také, ktoré vám chýbajú. To je všetko. Ibaže my sme schopní využívať náš intelekt o trochu lepšie ako vy ľudia. Ak by ste neboli odsúdení na zánik spolu s týmto vesmírom, čo možno nie ste, mohli by ste sa vyvinúť na vyššie bytosti. Vyššími myslím ľudí, ktorí by neničili seba ani iných.

Porovnaj nás a vás ľudí. Za ten nepredstaviteľný čas, čo ste boli na Zemi, ste iba veľmi málo zmenili svoju fyzickú podobu, Z hľadiska evolúcie to nebolo potrebné, keďže ste v hrubých črtách veľmi schopní prežitia. Rovnako ako mravce, šváby, prasatá a potkany. Samozrejme, máte omnoho komplexnejšiu štruktúru mozgu.

Ale aj keď ste vytvorili mnoho veľkých civilizácií, neboli ste schopní plne navzájom spolupracovať alebo oslobodiť sa od chorôb tela a duše. Je pravda, že ste nad mnohými zvíťazili, ale nahradili ich nové. Nie je vo vašich silách vynásť všeliek na telo i myseľ; ste stále sebeckí, chamtiví, krátkozrakí a nerozumní - okrem niekoľkých oblastí myslenia, a niekedy ste príliš emocionálni aj v tých.

Takže tesne pred koncom sveta sú z vás divosi, bytosti, ktoré by s trochou času opäť vybudovali veľkú civilizáciu. Ten čas však nemáte, váš dlhý-predlhý príbeh, mnohoeónová rozprávka ľudstva, sa skončí. Z akého dôvodu? Neviem. Ak sa na vesmír pozrieme logicky, je napriek všetkému svojmu zložitému poriadku a nemenným fyzikálnym zákonom nezmyselný.

Alebo nie je? Možno je stvorený pre emocionálne, nie intelektuálne uspokojenie, aj keď sa tieto potreby zvyknú prelínať. Ak je však emocionálne uspokojenie, a nie nesmrteľnosť, základom tohto vesmíru, prvotným dôvodom existencie sapientov, potom ste možno vy ľudia nadradení nám Archkerriom. Chvejem sa pri tej myšlienke, ale zvažujem ju.

Viem, či skôr myslím si, že viem, že existencia otázok implikuje odpovede. Inak by sme mali rovnicu s dvoma neznámymi - ak je možná

taká protirečivá vec. To sa mojej vedeckej mysli prieči. Ale potom je možno vesmír jedna kozmická rovnica o dvoch neznámych. Bola by jediná; všetky menšie rovnice sú vyriešiteľné. Možno práve nerovnováha vytvára vesmírnu hmotu.

Viem, o čom hovorím? Dúfam. Ale jedno viem určite: z podobných myšlienok ma bolí hlava. Ale tá bolesť mi prináša emocionálne uspokojenie.“

Yawtl počas tejto prednášky odišiel. Deyv bol fascinovaný, ale potešil sa, keď sa Sloosh vrátil k pozemskejšiemu problému. Dôležité teraz bolo, ako sa dostať do krajiny Shemibob. Po porade, na ktorej sa zúčastnili aj otroci, hoci nemali vplyv na rozhodnutie, vybrali pobrežnú cestu. Bola to dlhá obchádzka, ale v džungliach by sa mohli ľahko stratiť. Okrem toho bolo oveľa jednoduchšie kráčať po pláži.

„Keď pôjdeme touto cestou, dovedie nás k hraniciam tej krajiny,“ povedal Sloosh. „Shemibob žije niekde vo vnútrozemí. Najprv musíme nájsť miesto, kde rastú drahokamy. Slepá Feersh nám potom ukáže, teda skôr povie, kde je Shemibobin dom.“

„Nie, to nemôžem urobiť!“ zajačala čarodejnica. „Utekla som z jej domu opačným smerom. Nebudem poznať cestu od miesta, kde vstúpime na jej územie. Okrem toho, nie som si istá, či si ešte spomeniem, kadiaľ som vtedy išla. Prešlo už mnoho dní, odkedy som utekala prešpikovaná hrôzou. Navyše, Pustatina sa odvtedy rozrástla. Nerozširuje sa len navonok, rastie aj nahor. Orientačné body, ktoré si matne pamätám, budú teraz už pravdepodobne všetky zakryté.“

Sloosh sa opäť významenal: „Zaujímalo by ma, prečo kamene rastú nekontrolovane?“

Dôkladne oddýchnutí sa pobalili a vyrazili. Dovtedy sa Temný démon znova otočil a zatiahol polovicu oblohy. Desať dní prešlo bez väčších incidentov. Počas jedenásteho zbadali na pláži osadu a radšej odbočili do džungle. Na dvadsiaty deň ich Deyv, ktorý robil prieskumníka, varoval, že pred nimi je dom. Ležal na boku, jeho základňa trčala z džungle do piesku. Deyv odbehol do pralesa, aby zistil viac.

„Nie sú to ľudia,“ povedal. „Vyzerajú ešte divnejšie ako ty, Hoozisst.“

„Ja nevyzerám divne,“ zavrčal Hoozisst. „To vy ľudia vyzeráte veľmi nepodarené.“

Sloosh si vypočul Deyvov opis tých bytostí.

„Sú to Tsimmanbulovia,“ povedal. „Stretol som niekoľko priateľských kmeňov, iné boli vyslovene nepriateľské. Radšej by sme ich mali obísť.“

Nemá význam riskovať.“

Ďalším obývaným miestom bola osada okrúhlych bambusových chatrčí s kužeľovitými strechami z pletenej trávy, obkolesená kolovou hradbou. Ako predošli Tsimmanbulovia, aj títo sa zrejme zaoberali prevažne rybárčením. To pútnikom vyhovovalo, pretože sa znižovala hrozba, že v džungli narazia na ich lovcov. Keď však prechádzali okolo štvrtej osady, takmer ich prekvapili štyria bojovníci, ktorí niesli jeleňa, zaveseného na dvoch tyčiach. Skrčili sa v kroví a počkali, kým lovci nezájdu poriadne ďaleko.

Najnižší Tsimmanbul meral prinajmenšom dva metre. Ich koža bola hladká, farby tmavosivej bridlice s bielymi pásmi od podpazušia do polovice nôh. Formou sa ich telá dosť ponášali na ľudské, ale dlhé prsty na nohách boli s plávacími blanami. Dravčie hlavy mali asi o tretinu väčšie ako bežní ľudia. Deyvovi sa zdalo, že rovnako pripomínajú psy aj ryby, aj keď ich tváre s výraznými črtami pôsobili inteligentne. Zdalo sa, že čelo ukrýva veľmi veľký mozog. Mali hrozne široké ústa, siahajúce takmer až k ušiam, podobným ľudským. Tie sa zdali malé, ale iba v porovnaní s obrovskými hlavami.

Jednoznačne vyzerali exoticky. Aj keď Tsimmanbulov nevidel po prvý raz, Deyvovi sa ježili chlpy na krku pri pohľade na ich hladké sivé hlavy. Tuk a svaly prerážali spod kože. Navrchu mali diery, ktoré sa pohybovali, akoby cez ne dýchali. Sloosh im povedal, že cez tieto otvory na prívod vzduchu kedysi striekala voda.

Rozprávali ústami, ale vydávali iba série modulovaných pípaní. Ostré zuby bielo žiarili na tmavých tvárach, d'asná a jazyk boli belavé ako rybie brucho.

„Tiež mali kedysi mocnú civilizáciu, aj keď v zásade bola obmedzená na oceán,“ povedal Sloosh. „Ich mestá rástli na pylónoch alebo sa vznášali na hladine. Vtedy žili s ľuďmi v mieri. Ale po katastrofe sa zmenili na divochov.“

Temný démon neúnavne pokračoval v okružnej ceste okolo Zeme. Družina, putujúca po pobreží oceánu, až taká neúnavná nebola. Často sa zastavovali a oddychovali. Z času na čas museli zachádzať hlboko do vnútrozemia alebo sa skrývať, aby unikli ľuďom, Yawtlom, Tsimmanbulom, hordám chrobákov alebo mravcov a na jednej rieke aj jedovatým hadom, ktoré sa plavili ktovieodkiaľ ktoviekam.

Zemetrasenia rôznej intenzity ich zhadzovali z nôh a zasypávali kameňmi. Zem sa otvárala pred nimi i za nimi, a dvakrát takmer pod nimi.

Búrky vyvalili obrovské, prastaré stromy, dažde ich zmáčali, skôr ako sa

stihli schovať v rozloženej vzducholodi, blesk uderil tak blízko, že Yawtl stratil vedomie. Deyv však poznamenal, že pre Hoozissta to nebol nový stav.

Potom zadul strašne studený vietor, aký Deyv ešte nezažil, i keď počul, že podobný prišiel tesne pred jeho narodením. Spolu s ním sa objavil ďalší nevídaný úkaz, krupobitie. Veľké, tvrdé kusy ľadu ich otlkali aj cez husté lístie a boli by ich zabili, keby nenašli útočisko vo vzducholodi.

Piesčitá alebo kamenistá pláž sa často strácala a vtedy sa museli šplhať po útesoch.

Feershina rodina a dvaja otroci sa zocelili ako ostatní, aj keď Jeydee naďalej fňukal a ponosoval sa. Deyva to unavilo do tej miery, až im napokon pohrozil, že ak sa neprestanú sťažovať, budú sa musieť striediť v nesení kocky. Neprestali, ale obmedzili poznámky na vlastnú reč. Keďže Deyv im nerozumel, nerušili ho.

Sloosh odhadol, že už prešli šesť a pol tisíce kilometrov pozdĺž pobrežia. To sa však tak kľukatilo, že ešte stále boli asi päťtisíc kilometrov od územia Shemibob. Vzdialenosť ich absolútne netrápila. Nemali temer nijaký pojem o čase.

Medzitým Deyv hľadal úľavu v narastajúcom napätí u otrokyne Tishdom. Hrozne ho ponížilo a rozrušilo, keď ho odmietla.

„Nie, budem s tebou hovoriť a jesť, ale nepôjdem s tebou do krovia. Za iných okolností by som pristala, aj keď si divoch. Ale nemôžem. Jednoducho nemôžem. Nemáš dušovajce.“

Deyv mal pocit, že ju musí udrieť.

„Čo je toto za hlúposť? Išla si do postele s Feersh a jej deťmi. Ony tiež nemajú vajcia!“

„Bola som ich otrokyňou a musela som plniť ich želania. Nenávidela som každú chvíľu - takmer každú. Teraz im môžem povedať, aby išli cucat sheekrook.“

Deyv odišiel nahnevany, ale s pocitom, akoby bol nečistý. Čo aj bol.

Tishdom musela povedať Vane o ich rozhovore. Prišla za Deyvom. Čakal posmešky, no ona sa skôr tvárila, že jej ho je ľúto.

„Teraz vieš, ako som sa cítila, keď si sa neopýtal mňa. A ako som sa cítila, keď ma Shlip odmietol. Otroci!“

Keď sa Sloosh dopočul o tejto záležitosti, povedal: „Som rád, že nie som človek. Ale vlastne by som nemohol byť. Moje ja je jedinečné. Je to vzácne telo, ktoré formuje vzácnu identitu, psyché. Telo je pôvodom a tvorcom identity, ktorú voláme duša. Alebo, v mojom prípade, telo a

zelenina.“

Jasná obloha a Démon pomaly naháňali jeden druhého, akoby mali pred sebou celú večnosť. Čarodejnica a jej ľudia sa naučili Slooshov jazyk.

A tu zrazu, krátko po raňajkách, keď schádzali cestičkou v džungli, aby sa vyhli osídleným oblastiam, sa stalo to, čoho sa tak dlho obávali.

Od psa ani od mačky neprišlo nijaké varovanie, nebola tam ani stopa po pasci. Zdalo sa, akoby na nich spadla povala z listov - pokryla ich veľká, ťažká pletená sieť. Bojovali s ňou, až kým nezazreli tucet škl'abiacich sa Tsimmanbulov.

29

„Aspoň nás všetkých nezabili hneď,“ povedala Vana. „Aj keď možno budeme ľutovať, že to neurobili.“

Boli v malej chatke s jednou miestnosťou, jedinej, ktorá bola postavená z brvien. Zvyšok tvorili okrúhle bambusové chatrče, ktoré zrejme v tejto krajine prevládali. Osadu, ktorá stála na vrchole vysokého útesu, obkolesovala hradba z kolov. Do brala búšilo more, ale blízko sa rozprestierala biela piesčitá pláž s rybárskymi člnmi. Sloosh sa nazdával, že osadu postavili tak vysoko preto, aby sa vyhli tsunami.

Všetci uchvatitelia, okrem detí, boli pomaľovaní zelenými a červenými pásmi, šesťcípymi hviezdami a kruhmi so svastikami vnútri. Sloosh vysvetlil svojmu nevedomému publiku, že ide o starobylé symboly, ktoré dávnovekí ľudia maľovali na skaly a steny svojich stanov a príbytkov. Symbolika s nimi spojená však bola veľmi rozdielna.

„Pomôžu nám symboly utiecť?“ opýtal sa Yawtl sarkasticky.

„Ktovie?“ odvetil Archkerri. „Takmer čokoľvek môže byť nástrojom, ak sa správne použije.“

Jediným vchodom boli masívne dvere z brvien, ktoré zvonku zabezpečoval hrubý kôl. Maličkými oknami by preliezlo jedine dieťa. Dvaja Tsimmanbulovia stáli na strážii pri dverách a po jednom pri každom okne. Inak sa dedina zdala ponorená do každodenného zhonu. Deti pobehovali a hrali sa, ženy varili a klebetili, muži prichádzali s rybami, zverinou či ovocím, alebo s prázdnyimi rukami.

Šaman sedel na bambusovom stolčeku pred svojou chatrčou. Mal na sebe

vysokú pérovú čelenku, zeleno-purpurové dušovajce na šnúrke okolo krku, čiernobielu lykovú suknicu a kožené strapce uviazané tesne pod kolenom. Hrubá vrstva sadla mu presvitala cez holú kožu.

Na udupanej zemi pri šamanových nohách ležalo šesť pätnásťcentimetrových paličiek. Podchvíľou ich zodvihol, potriasal veľkou tekvicovou hrkálkou, pričom dudral nejaké zariekadlo, a vzápätí vyhodil paličky do vzduchu. Potom študoval vzor, ktorý vytvorili na zemi.

Väzni boli v zrubе tri dni. Okrem bitky, ktorú dostali od žien a detí, keď ich privádzali, sa k nim nesprávali zle. Jedlo bolo dobré a bohaté. Ich výkaly pravidelne odstraňovali z veľkého bambusového vedra, ktoré umyli, kým ho vrátili naspäť. A po jednom ich púšťali von, aby si trochu zacvičili.

Krátko po tom, ako ich zatvorili, začala jedna žena s hodinami cudzieho jazyka. Stála pred dverami, ukazovala rôzne predmety a zakaždým povedala ich názov. Nebolo jednoduché napodobniť pípanie, ale šlo to. Sloosh mohol len bzučať. Učiteľka však čoskoro našla vzájomný vzťah medzi jeho modulovanými zvukmi a svojimi.

Lekcie zo začiatku znervózňovali psa a mačku, no po chvíli si na ne zvykli.

Šaman trávil väčšinu času tým, že sedel a hádzal paličky. Sem-tam opustil osadu kvôli nejakým záležitostiam, bezpochyby veľmi temným. V čase jeho neprítomnosti prichádzali k dverám deti a rozprávali sa so zajatcami. Vďaka nim robili väčšie pokroky v tej zvláštnej reči.

Skupinka bojovníkov priviedla zajatca, ktorého farby svedčili o tom, že je z nepriateľského kmeňa. Dali ho do chatrče, kde okrem cvičenia zostal desať dní. Šaman ho často navštevoval, pričom si vždy dovnútra priniesol pletenú klietku s obrovskou svätôjanskou muchou. Potom zajatého Tsimmanbula odvieďli. Celá dedina to oslavovala, bubnovali, pískali na píšťalách, hrali na flautách, brnkali na harfách z korytnačích pancierov, spievali, tancovali a striedali sa v natieraní zajatca, až kým nebol celý čierny.

Potom ho zviazali a v nosidlách vyniesli von za kolovú hradbu. Všetci, až na stráž, išli s ním. Na konci siedmeho dňa sa vrátili. Väzeň bol stále na nosidlách, ale zostala z neho iba kostra a lebka. Dočista vybielené kosti vysypali na zem. Šaman si zobral lebku do svojej chatrče a kosti spálili vo veľkej vatre počas ďalšej divokej oslavy.

„Všimli ste si, že v hrudnej kosti bola malá dierka a niekoľko navrchu lebky?“ opýtal sa Sloosh.

„Čo to znamená?“ zaujímala sa Vana.

„Neviem, ale zistíme to, aj keď sa obávam, že sa nám to nebude páčiť.“

Zmlkol, potom povedal: „Ale aj tak, prečo by si dávali toľkú námahu, krmili nás a učili svoj jazyk, keby nás chceli zabiť? Nevyzerá to logicky. Napriek tomu pripúšťam, že tento záver je založený na nedostatočných údajoch. Ich zajatec, podľa toho, čo som počul z jeho pískania, keď ho odnášali, hovoril rovnakým jazykom ako ostatní. Možno obeť musí predpísane odpovedať počas rituálu. To by vysvetľovalo, prečo nás nezabili - doteraz.“

Táto špekulácia sa nepotvrdila. Tsimmanbulovia chceli ukojiť svoju zvedavosť. Keď už zajatci rozprávali dostatočne plynule, aby mohli odpovedať na podrobné otázky, dostali ich celú záplavu. Odkiaľ pochádzajú? Ako vyzeral ich kmeňový život? Prečo prišli sem, tak ďaleko od svojich domovov? Je rastlinný muž boh, démon alebo iba to, na čo vyzerá?

Sloosha fascinovala myšlienka, že ho považovali za boha, hoci ho tak ľahko a jednoducho lapili. Opýtal sa šamana Tučného býka na dôvod.

Hlavný inkvizítor odpovedal, že chyťanie bohov a démonov je hlavnou náplňou práce jeho druhu, Narakannetishawov.

Toto rodové meno Tsimmanbulov poznal aj Yawtl. Reč ich uchvatiteľov nemala spoluhlásky ani samohlásky. Zajatci preto ľubovoľne priradzovali tieto zvukové hodnoty modulačným jednotkám, aby mohli používať mená Narakannetishawov i vo svojom jazyku.

Tučný býk im vysvetlil, že na začiatku, keď ich predkovia opustili more, nemali žiadnych bohov. Keďže cítili potrebu nejakých mat', chytili a privlastnili si ich.

„To je mýtus,“ povedal Sloosh vo svojej vlastnej reči, aby mu šaman nerozumel. „Aj keď veľmi zaujímavý.“

„Podnikli sme nájazdy na iné osady a domy,“ pokračoval šaman. „Či to už boli Narakannetishawovia, Yawtlovia, ľudia, alebo Skinniwakitawovia, napadli sme ich, zobrali sme im bohov a priniesli sme ich sem.“

Ukázal na svoj príbytok, najväčší v osade.

„Naši nepriatelia nás tiež napádali, ale zatiaľ sme boli vždy úspešnejší ako oni. Zdá sa však, že sme chytili boha, ktorý zmenil situáciu. Dostal nás. Nemyslím tým, že by kohokoľvek z nás zajal, ale akoby to tak bolo. Nemôžeme s ním pohnúť a nástojí na tom, aby sme mu niekoho obetovali každých tridsať dní. Keď nemáme nepriateľov, ktorých by sme mu mohli dať, musíme vybrať kohosi z nášho vlastného kmeňa, čo sa nám vôbec

nepáči.“

„To vám nemožno vyčítať,“ prikývol Deyv. „Nikto nechce umrieť. Nerozumiem však celkom tomu, čo si povedal. Ako vás môže boh nútiť, aby ste mu prinášali obete, keď zostáva na jednom mieste? Predpokladám totiž, že nie je nikde nablízku.“

„Kto vie čítať myšlienky ľudí alebo dokonca myšlienky bohov? Má na to nejaký dôvod. Phemropit ho určite má. Vlastne sa s ním ani nedokážeme rozprávať. Takže v skutočnosti nevieme, čo chce. Ale je oveľa istejšie predpokladať, že si žiada obete. Žiadnu neodmietol, takže ich musí chcieť.“

Úspechom však je, že zabijeme dve muchy jednou ranou. Obete sa vždy musia opýtať boha na určité veci. Myslíme si, že keď boh nakoniec odpovie, možno príde bývať do môjho domu. A potom ja, chcem povedať, my budeme mať obrovskú moc. S ňou by sme mohli vyhladiť našich nepriateľov a od tej chvíle žiť v mieri. Takisto by sme mohli zabrať ich loviská rýb a mohli by sme mať viac detí. Časom by vzrástol náš počet a moc. A žiadne kočovné kmene by sa tu už neodvážili usadiť.“

„Starý príbeh,“ poznamenal Sloosh v reči Archkerriov. „Tsimmanbulovia, ktorí boli kedysi až príliš mierumilovní, sú teraz rovnakí barbari ako vy ľudia.“

Deyv sa opýtal: „Takže my budeme ďalšie obete?“

Šaman sa hrozivo usmial.

„Áno, ak predtým nechytíme viac nepriateľov. Chcel by som, aby ste sa ešte zdokonalili v našej reči, kým predstúpите pred Phemropita. Ak je váš príbeh pravdivý, veľa ste toho prešli. Pochádzate z rôznych kmeňov. Možno máte vedomosti a skúsenosti, ktoré nám, domasedom, chýbajú. Možno mu položíte tie správne otázky. Ak sa tak stane, Phemropit vás nezabije. A my vás pustíme na slobodu.“

Na chvíľu zmlkol, potom ledabolo prehodil: „Mimochodom, tá kocka. Strávil som veľa času v mojom dome pohľadom na ňu. Na čo slúži?“

Sloosh začal bzučať. „Mlč!“ zahriakol ho Deyv. „Teraz nie je vhodný čas, aby si hovoril pravdu!“

Sám sa ujal slova: „Je to čarodejná zbraň nesmiernej sily. Nanešťastie je taká ničivá, že ju nemôžeme použiť bez toho, aby sme nezahubili aj samých seba. Keby sme ju boli použili, keď sme sa chytili do siete, zabili by sme seba aj vašich lovcov, džungľu by rozmetalo na kusy, obrovský plameň by siahal až k moru a v priebehu sekundy by spálil vašu osadu a ľudí v nej na popol.“

Jednou z vecí, ktoré hľadáme, je štít. Patrí istej čarodejnici. Chceli sme jej

ho ukradnúť, aby nás ochránil, ak raz budeme musieť použiť tú strašnú zbraň.“

Šaman očividne uveril tej nehoráznej lži. Vyzvedal: „A tá tyč, čo trčí z kocky? Keď ju potiahnem, spustí vaše strašné kúzlo?“

„Ak zároveň použiješ aj určité zaklínadlo,“ odpovedal Deyv.

„Nepredpokladám, že by si mi ho chcel prezradiť,“ opáčil Tučný býk.

„Veľmi rád, ak nás prepustíš,“ odvetil Deyv. „Môžeš dostať kocku ako dar za našu slobodu.“

„Môžem to z vás dostať mučením.“

Deyv sa začal ešte väčšmi potiť. „Nie toto zaklínadlo,“ blufoval. „Zabudnem ho, ak sa ho niekto zo mňa pokúsi vypáčiť násilím. Nestratí sa, iba ak ho použijem dobrovoľne.“

„Si veľmi prefíkaný,“ uznal Tučný býk. „Dobre teda, uvidíme neskôr. Medzičasom sa naučte náš jazyk ešte lepšie. Môže vám dobre poslúžiť, azda vám aj zachráni život, alebo vás dokonca oslobodí.“

Šaman sa vystrel z podrepu do vyše dvojmetrovej výšky. Pomaľovaná tvár, podobná zvieracej, prestrčila nos cez koly. Obrovské tmavé oči uprene hľadeli do Deyvových.

„Moje paličky mi hovoria, že vy, zvláštni cudzinci, možno porozumiete reči nášho boha. Pevne v to dúfam, keďže chcem, aby Phemropit prišiel bývať do môjho domu a prezradil mi svoje tajomstvá. Niekedy mávam nočné mory. Vtedy ku mne príde beznohý, bezruký a bezhlavý a prehovorí svojím osľňujúcim spôsobom. A veľmi sa nahnevá, že mu nerozumiem. Nie je dobré, keď sa boh na teba hnevá.“

Keď šaman odišiel, Deyv podotkol: „Chcel by som vedieť, o čom hovoril.“

„Jedného dňa na to prideme,“ vyhlásil Yawtl. „Dúfam, že čoskoro zajmú nových nepriateľov. To nám poskytne viac času, aj keď je naša smrť neodvratná.“

Hoozisst začal znovu hľadať slabé miesto v ich väzení. Vedel, že žiadne nenájde, ale aj zbytočná aktivita bola lepšia, ako nečinne sedieť.

Onedlho sa zem zatriasla a zadunela a steny chatky sa rozkolísali. Len čo našli rovnováhu na podlahe trasúcej sa ako huspenina, padli na zem. Po chvíli zemetrasenie prestalo pôsobiť na povrchu. Ale Deyv s uchom priloženým k zemi počul slabučké hučanie. Vstal a vyzrel von oknom. Listy na stromoch, čo stáli opodiaľ, sa stále triasli. Tsimmanbulovia vstávali z prachu, vzrušene pískali, ale boli pripravení vrátiť sa k všednej činnosti.

Stráže skontrolovali chatrč, či sú konce brvien ešte stále pevne spojené. Spokojní s výsledkom sa vrátili na svoje stanovištia.

Krátko po veľkom otrase nasledovali dva menšie. Nikto sa neobťažoval ich komentovať.

Keď sa už pomaly blížil čas spánku, prebehlo medzi Tsimmanbulmi vzrušenie. Brvnová brána, smerujúca na cestu dolu útesom, sa roztvorila. Niekoľko bojovníkov sa s hlasným pískaním vrátilo dnu. Privolali šamana a ten s nimi prehodil pár slov. Potom previedol celé osadenstvo - okrem stráží - cez bránu. Čas plynul. Deyv akurát zadriemal, keď ho prebrala hlasná vrava vracajúcich sa domácich. Vstal a chvíľu počúval, ako žena jedného strážcu rozpráva manželovi, čo sa stalo.

Muži sa vracali z lovu a jeden z nich spozoroval asi šesťmetrovú trhlinu neďaleko kolovej hradby. Prieskum ukázal, že otrasy krížom roztrhli kameň. Ešte jedno také zemetrasenie, a celá prečnievajúca masa sa zrúti do mora.

Šaman rozhodil paličky a potriasol hrkálkou. Povedia bohovia, že by bolo pre osadu najlepšie, keby sa všetci presunuli ďaleko od trhliny? Asi po tucte hodov šaman oznámil, že nie. Bohovia si myslia, že nehrozí žiadne nebezpečenstvo. Zatiaľ.

O šesť dní neskôr skupina bojovníkov priviedla ďalšieho zajatca, Yawtla. Zatvorili ho do tej istej chatrče ako posledného nešťastníka a tiež k nemu nosili obrovskú svätajánsku mušku. Sloosh požiadal Deyva, aby sa opýtal strážcu, či zajatý Yawtl hovorí rečou Narakannetishawov. Keď strážca odpovedal kladne, Sloosh utrúsil: „Aha, myslel som si to.“ Nepovedal však prečo.

Prišiel čas, keď Yawtla pomaľovali načierno a odniesli ho v nosidlách. O sedem dní neskôr sa v nich vrátil. Sloosh znova komentoval diery v hrudnej kosti a otvory v lebke.

Zajatcom nebolo súdené dočkať sa ďalšieho odloženia popravy. Tučný býk im povedal, že aj keby sa podarilo chytiť nových zajatcov, budú to oni, čo predstúpia pred tvár boha.

„Už ovládate našu reč dostatočne dobre.“

Otočil sa a luskol prstami. Strážca priniesol veľkú bambusovú klietku s deviatimi obrovskými svätajánskymi muškami. Tučný býk jednu vytiahol a držal ju pred sebou, aby ju dobre videli. Hmyz sa nebránil, len sem-tam pokrútil mnohofazetovými očami.

„Vidíte tento zelený flák na jej chrbte?“ opýtal sa šaman. „Všimnite si, ako ovládam blikanie jej zadočka. Položím prst na zelený flák. Jemne ho

stlačím.“

Zadoček muchy sa rozsvietil chladným svetlom, dosť silným, aby rozptýlilo prítomnosť v chatrči.

„Teraz zdvihnem prst. Muška okamžite zhasne. Je vycvičená, aby reagovala na tlak. Ak by ste držali palec na tom fláku, vydávala by svetlo až do vyčerpania. Ale má dosť sily, určite ju nevypálite. Teraz ma poriadne sledujte. Sústreďte sa na dĺžku štyroch pulzov, ktoré muška vydáva. Štyri dĺžky svetla, každá o niečo dlhšia ako tá predošlá. S troškou praxe sa vám podarí vyslať dĺžky presne. A potom sa naučíte hovoriť našim jazykom bez slov. Preložíte si každé slovo do určitého počtu pulzov, každé slovo do skupiny toľkých impulzov toľkých dĺžok. Rozumiete?“

„Jednoduché,“ povedal Deyv. „Svätajánske mušky robia so svetlom to, čo robí Archkerri so zvukmi, keď rozpráva. Všetci máme veľa skúseností s jeho bzučaním. Nebudeme mať problém preorientovať sa na impulzy.“

„Výborne,“ pochválil ho Tučný býk. „Sýkorka vás naučila našu reč, takže vás môže naučiť používať aj muchy. Svetlo vám posluží takmer rovnako ako zvuk. A potom budete mať veľkú česť rozprávať sa s Phemropitom.“

„Ja nie som hoden toľkej cti,“ vyhlásil Hoozisst. Tsimmanbul vybuchol do piskľavého smiechu. „Ak je to tak, potom ťa môžeme zabiť už teraz. Hneď po tom, ako dostaneš šancu predviesť svoju statočnosť tým, že nevykríkneš počas mučenia.“

„Možno som bol príliš skromný,“ zahundral Yawtl. Šaman opustil chatrč, veselo ceriac biele zuby. Výučba sa začala okamžite. O šesť dní väzni akurát začínali zvládať obsluhu mušiek. Sýkorka povedala, že do desiatich dní budú dostatočne zruční.

Medzitým Sloosh získal od stráží preňho veľmi vzrušujúcu informáciu. Ostatným sa zdala nevelmi zaujímavá. Čo ich bolo po tom, že tri dni cesty pešo smerom do vnútrozemia sa rozprestiera obrovské jazero? Alebo že vzniklo v kráteri vyhlbenom obrovským meteoritom?

„Dopadol pred mnohými ľudskými generáciami,“ nadchýnal sa Archkerri. „Mnohé mysliace bytosti mali v tom čase vysoko vyvinutú civilizáciu, aj keď ani zďaleka nie ako tie, ktoré pohli Zemou a vyrobili mesiac a zmenili veľké okolité planéty na slnká.“

Ak by boli takí vyspelí, boli by dokázali vychýliť alebo rozdrviť meteorit dávno pred tým, ako sa zrazil so Zemou. Tento dopadol tu blízko a explózia a zemetrasenie, ktoré nasledovali, spálili alebo zničili lesy na polovici zemského povrchu. Zabilo to štvrtinu zvieracieho života a zrúcalo všetky veľké mestá. Civilizácie zmizli v priebehu niekoľkých minút. A z

toho mála, čo zostalo, sa stali divosi. Zabudli všetky múdrosti, a ich potomkovia ich nikdy znovu neobjavili. Toto pobrežie bolo rozmetané, more sa vlialo do horúceho krátera. Ale odvtedy malé katastrofy vyzdvihli morské dno a to vytvorilo nové pobrežie.“

„Všetky kmene si o tom rozprávajú,“ povedala Vana. „Aj keď dôvody pohnú a podrobnosti sa veľmi líšia.“

„Som prekvapený, že po takom dlhom čase je o tom čo i len zmienka v ľudových rozprávkach. Pád meteoritu bol však taký strašný, že nejaké matné stopy udalosti pretrvali. Malo to ochromujúci účinok na mojich bratov, stromy a trávu. Ich vlastné spomienky sú hmlisté, skreslené. Všetky rastliny boli v šoku a mnohé druhy vymreli práve v jeho dôsledku. Tak či onak, boh je blízko okraja toho starého krátera. Bude potešením vidieť jazero osobne, a nie cez správy z kryštálu.“

„Potešením, ktoré dlho nepotrvá,“ kyslo konštatoval Yawtl.

Nadišla strašná chvíľa. Zajatcov - okrem zvierat - vyviedli z chatrče a namaľovali načierno. Ako povedal šaman, mačku a psa zjedia, keď sa kmeň vráti. Deyv si vyžiadal povolenie rozlúčiť sa s Jumom a Aeji. Nedostal ho. Keď ho vynášali, plakal a volal na zvery. Vana tiež plakala, ale zakričala im, že sa vrátia a vyslobodia ich. Jum zavýjal a Aeji sa smraučaním vrhala na dvere.

S rukami zviazanými za chrbtom a poviazanými členkami, každého usadili do samostatných, jasne pomalovaných, husto operených nosidiel, ktoré niesli štyria muži. Sprievod s divokou hudbou a pípaním prešiel cez kolovú bránu. O tri dni neskôr sa dostali k cieľu svojej cesty. Vo svetle stoviek pochodní videli, že sú na vrchole svahu. Ten sa pozvoľna zvažoval na kamenistú pláž, na ktorej tiež stáli Tsimmanbulovia s faklami. Svah lemovali impozantné balvany, iné z neho tu a tam vytŕčali.

Vo veľkých rozstupoch rástli na kopci vysoké stromy s hrubými kmeňmi. Jeden, približne tridsať metrov od vrcholu, bol úplne vyvrátený z koreňov. Nespôsobila to erózia. Hlboko pod šesťdesiatmetrovým gigantom si niečo prekopalo cestu hore, vyzdvihlo ho z pôdy, vytrhlo mu korene a vyvalilo ho.

Keď Sloosh preštudoval situáciu, vyhlásil, že vyvrátený strom zrejme niečo podrylo.

Ale ak to bolo tak, prečo to stvorenie nepokračovalo v ceste?

„Neviem,“ povedal rastlinný muž. „Vyzerá to, akoby sa presunulo z vlastnej vôle. Ako to však urobilo? Boh Tsimmanbulov je z kameňa. Mohol by to byť prejav života zo strany minerálového kráľovstva?“

Desať bojovníkov, držiacich dvojité fakle, stálo po bokoch boha v úctivej vzdialenosti. Žiara osvetľovala Phemropita, vec alebo stvorenie z tmavosivého lesklého kovového kameňa. Telo, ak sa to telom dalo nazvať, predstavoval sploštený ovál - určite vážil prinajmenšom šesťsto ton. Boh nemal hlavu, ale na zaoblenom predku bolo množstvo priehlbínok. Na pohyb, ak ich používal, slúžili tri bežiacie pásy, jeden na každom boku tela a jeden uprostred. Ten vychádzal z otvoru na spodnej strane, z „brucha“.

„Nevidím žiadne kolesá,“ ozval sa Sloosh. „Musia byť vnútri tela alebo pásy možno poháňa nejaký iný mechanizmus.“

Po chvíli dodal: „Hm, alebo nie je živý. Možno je iba nejakým druhom stroja. Aj keď o tom pochybujem. Myslím si, že sem spadol spolu s meteoritom. Mal sa roztaviť pri prechode cez atmosféru, a ak sa tomu nejako vyhol, potom ho mala zničiť energia uvoľnená pri zrážke.“

„Koho to zaujíma?“ zavrčal Yawtl. „O chvíľočku budeme všetci mŕtvi a bude jedno, či niečo vieme, alebo nevieme.“

Zajatcov zoskupili na vrchole svahu pri obrovskom balvane. Šesť strážcov stálo za nimi. Pod nimi tancoval celý kmeň s výnimkou bubeníkov, harfistov a flautistov. Šaman vyskakoval, krútil sa, kričal a potriasal hrkálkou.

Pod ním bolo malé miesto pripomínajúce stĺp, presne oproti bohu, ktorý bol o päť metrov nižšie.

Tanec pokračoval dlhší čas, pričom sa účastníci sem-tam posilňovali trpkým, hnedastým nápojom. Vtom hudba a pohyb ustali. Tanečníci zamrzli, všetci pískali: „Phemropit!“ Potom všetko stíchlo, okrem revu nejakého zvieraťa v džungli.

Šaman sa v podrepe vydal dolu svahom smerom ku kamennej veci. Potom padol na kolená a poklonil sa sedemkrát, načo vstal a poodišiel nabok. Nejaká žena mu priniesla klietku s obrovskou svätôjanskou muchou. Vybral ju von a žena odbehla. Tučný býk zišiel k stĺpu a predklonil sa, držiak mušku pred sebou.

„Veľký boh Phemropit, pán ohnivej padajúcej hviezdy a veľkého vnútrozemského jazera, boh Narakannetishawov! Prehovor svojím jazykom svetla!“

Pritlačil prstom a zadoček svätôjanskej muchy sa rozsvietil na polotmavom pozadí Temného démona nad nimi.

Deyv nadskočil a zalapal po dychu, a mnohí vykriekli. Z jedného otvoru na predku Phemropita vystrelilo tenké jasné svetlo. Prešlo presne ponad vrchol stĺpu, zavrávalo sa do zeme nad ním, a potom zmizlo.

Muška zablikala skupiny impulzov štyroch dĺžok.

„Ó, mocný bože! Tvoji ľudia ti opäť prišli slúžiť, ponúknuť ti nové obeť! Prijmi ich a tentoraz sa ráč s nami vrátiť do svätého domu a prebývať v ňom naveky a ochraňovať nás pred našimi nepriateľmi!“

Znovu vyšľahol tenký, oslepujúce jasný lúč. Takmer sa dotkol svätojánskej muchy a ruky, ktorá ju zvierala. Šaman na krok odstúpil, otočil sa a pozrel hore svahom.

„Prived'te prvého!“ zapípal.

Zajatci v hrôze čakali. Povedali im, že šaman zvolil poradie, v akom pôjdu, ale nič presnejšie. Teraz dvaja obrovskí muži vykročili smerom k skupinke, zastali a zachmúrene na nich pozerali. Deyv sa potil a triasol. Je toto koniec? Po všetkom, čo vytrpel? Keby mal aspoň so sebou dušovajce, zovrel by ho v dlani a načerpal z neho odvahy.

Vtedy bojovníci zdrapili Jeydeeho. Jačiaceho a metajúceho sa mladíka odvliekli dole svahom. Keď Feersh počula jeho hlas, vedela, čo sa stalo. Zakričala za ním, aby bol statočný, aby ukázal barbarom, že sa ich nebojí. Mal predviesť, že dieťa obávannej čarodejnice, Slepej Feersh, je silné.

Nebolo isté, či ju Jeydee počul. Keby aj, nebol by konal inak. Jeho matka to vedela, ale možno dúfala, že vo svojej poslednej hodine siahne na dno mužnosti. Jeydee sa naďalej zvíjal a kričal, kým ho priväzovali k stĺpu lanami okolo nôh a pása. Potom už len ticho stál a chvel sa. Šaman mu podal veľkú muchu a niečo povedal. Deyv nezreteľne počul jeho pípanie, ale nerozumel, čo vraví. Bezpochyby mu však opakoval rituálne otázky. A opäť mu sľuboval, že ak pohne boha, aby hovoril, bude zachránený.

Sloosh zamrmlal: „Hlúpi Tsimmanbulovia. Myslím, že by sa s ním mohli rozprávať, keby ho naučili svoju reč. Ale nie tak, že niekoho postavia presne pred neho. A potrebujú predmety, ktoré by mu mohli ukázať, aby si ich mohol dať do súvislosti so slovami.“

Pokrčil plecami, potom dodal: „Ale možno má tá vec inteligenciu takú vzdialenú od našej, že by nepochopila súvislosti. Ak má vôbec myseľ, ako ju poznáme my.“

Jeydee, veľmi bledý, zodvihol svätojánsku mušku. Stlačil zelený bod a hmyz zablikal svoj prvý odkaz.

„Ó, boh Phemropit, chcem s tebou hovoriť. Tvoji ľudia ťa uctievať s bážňou a obdivom. Poslali mňa, nepriateľa Narakannetishawov, prehovoriť

s tebou, aby si nemal na svedomí smrť jedného zo svojich veriacich. Hovor so mnou, Phemropit. A ušetri ma, nech môžem slobodne odísť, a ty nech môžeš hovoriť so svojimi ľuďmi a odovzdať im svoju prastarú kamennú múdrosť a spraviť ich mocnými. A tvoji služobníci vyrastú vo veľkých a rozptýlia sa po celej Zemi a urobia ťa bohom všetkých bytostí: Narakannetishawov, ľuď, Yawtlav a Skinniwakitawov. Určite pokoria aj Shemibob.“

Archkerri zabzučal ekvivalent znechuteného odfrknutia. „Kol'ká hlúposť! A ja pre ich hlúposť musím umrieť!“

Správa bola dokončená. Prešlo niekoľko sekúnd. A potom vystrelil lúč a prepichol Jeydeeho hrud'. Padol dopredu a odvisol zo stĺpu. Znova a znova, opakujúc presne skupiny impulzov, vytrysklo svetlo. Prestrelilo vrch jeho hlavy a krv odtiaľ tiekla, až kým nebola úplne prázdna.

Keď lúč zmizol, Tsimmanbulovia vybuchli v šialené bubnovanie, hru na flaute a pískanie. Dvaja bojovníci zbehli dole zrázom a odviazali telo, pričom si dávali pozor, aby sa nedostali do dráhy lúča.

Šaman zapískal tak nahlas, že ho bolo počuť doďaleka.

„Zase nás raz boh Phemropit vysmial! Ale my sa nedáme odradiť! Vieme, že príde čas, keď sa mu uráči rozprávať sa s nami!“

Feersh stála a plakala. Jowanarrina tvár neodrážala nijaký pocit. Otrokyne Tishdom a Shig posmrkávali, nie kvôli svojmu bývalému pánovi, ale kvôli sebe. Vana sa obzerala dookola, akoby sa chcela pokúsiť ujsť. Nedostala by sa ďaleko s rukami zviazanými za chrbtom. Yawtl vyzeral pohrúžený do seba, akoby už nevnímal realitu okolo. Deyv si však myslel, že je to iba póza. Prefíkaný Hoozisst by sa pokúsil využiť každú príležitosť, akákoľvek malá by bola. Ale žiadnu nemal dostať.

Dvaja bojovníci priniesli Jeydeeho telo a hodili ho na zem. Pozreli sa na zajatcov, akoby chceli povedať - kto je ďalší? Tučný býk vyšiel hore o niekoľko minút. Pípol, aby boli ticho, a povedal: „Boh Phemropit odmietol s nami hovoriť. Ale dal nám mäso, ktoré môžeme zjesť, telo nášho nepriateľa!“

Nasledoval veľký krik. Jeydeeho telo zodvihli dvaja obrovskí chlapi a odniesli ho na druhú stranu zrázu, do tábora na jeho úpäti. Zajatcov zahnali do chatky z brvien blízko chatrčí. Očividne v nej držali väzňov, zatiaľ čo kmeň oslavoval. Dvere mali závoru a dvaja muži stáli vonku na strážii. Tento zrub bol oveľa menší ako ten v osade a nemal okná.

Vana povedala: „Zdá sa, že sme dostali milosť až do nasledujúceho dňa.“

Deyv stratil dych, keď vyzrel von medzerou medzi dvoma brvnami.

Nepovedal však nič, kým neprešiel k stene. Potom zašepkal, aby sa všetci zhromaždili okolo neho.

„Videl som Juma a Aeji na okraji džungle! Objavili sa iba na sekundu, potom sa opäť vrátili! Utekli a nasledovali nás!“

Yawtl zostal chladný: „A čo z toho? Aj keby sa sem prikradli, kým všetci budú spať, a zabili strážu, ako by nám pomohli? Závoru ťažko dočiahneme, a navyše je zaviazaná lanom. Kým ho odviažeme, zbucujeme celý tábor.“

„Možno sa niekomu podarí uniknúť,“ povedal Deyv. „Ja sa o to pokúsim. Nebudem tu len tak sedieť a uľahčovať im to.“

Medzitým telo rozporciovali, hlavu oddelili a končatiny odrezali. Piatimi ražňami z tvrdého dreva prepichli trup a ramená a všetko to umiestnili nad ohnisko. Žena priniesla vodu a jedlo aj väzňom. Neodmietli, hoci boli znechutení. Oslava pokračovala, kým nedopili všetok hnedý nápoj a nezjedli telo a ostatné pokrmy. Jeden za druhým sa Tsimmanbulovia odpotácali do svojich provizórnych chatrčí. Strážu, ktoré mali zakázané príliš veľa piť, sedeli pri dverách a rozprávali sa tichým pískaním. Z času na čas vstali, podržali fakle pri vchode a nazreli dnu.

„Čo si myslíš o tom Phemropitovi?“ opýtal sa Deyv Sloosha.

„Nech je to čokoľvek, je našou záhubou,“ odvetil Archkerri. „Ibaže by sme našli nejaký spôsob, ako s ním komunikovať. Ale aj tak nás môže zabiť. Čo ak si nemôže pomôcť?“

„Čo tým myslíš?“

„Môžem sa myliť. Ale myslím si, že používa svetelný lúč tak, ako my používame zvuk. Čo sa iba odráža od iných jeho druhu bez akéhokoľvek zlého vplyvu, ako hlasy od našich uší, prederavuje bytosti z jemnejšej hmoty. Kameň alebo kov znesie lúč, telo nie. Myslím si, že to stvorenie nevie, že zabíja iné tvory. Ale možno ho nezaujíma, že tak robí. Rozmýšľam nad tým, že kým sa nevynorilo spod stromu, nikdy nevidelo nič okrem svojho vlastného druhu z kovového kameňa.“

„Chceš tým povedať, že žilo na meteorite pred tým, ako dopadol sem? Že bolo obyvateľom veľkého kameňa, letiaceho studeným vesmírom vo vzduchoprázdne?“

„Nebol by som prekvapený.“

„Nedýcha to vzduch? Ako potom môže žiť?“

„Môže, ba pravdepodobne musí získavať potravu požíraním kameňov. Alebo možno žije z radiácie, určitých prvkov, ktoré by mohli zabiť teba alebo mňa, ale preň sú životne dôležité.“

Zdalo sa, že viac sa o tej veci nedá povedať. Deyv si ľahol na zem v rohu.

Želal si, aby mal Juma, ku ktorému by sa mohol pritúliť. Počas posledného presunu Démona sa vzduch citelne ochladil. Striaslo ho. Vtedy si Vana sadla k nemu a jemne sa spýtala: „Mohla by som si ľahnúť k tebe do náručia? Je mi zima.“

Bol taký prekvapený, že hodnú chvíľu nemohol povedať ani slovo.

„Ale...“

„Nijaké ale. Len sa chcem zohriať na tvojom tele. Nechcem sa s tebou milovať. Viem, aký máš názor na ľudí bez dušovajička. Neviním ťa za to. Cítim to isté k tebe. Teda, dlho som cítila. Ale v poslednom čase som rozmýšľala. Boli sme dlho, veľmi dlho bez našich vajec. A... prežili sme bez nich. Neboli nevyhnutné, aj keď nám z času na čas chýbajú. Čo ak mal rastlinný muž pravdu, keď povedal, že možno zistíme, že ich nepotrebujeme?“

„Stále nemáme dušu.“

„Naozaj? Vieš, že Sloosh je veľmi múdry, aj keď je niekedy arogantný a dokonca smiešny. Povedal, že telo je pôvodcom duše. Kde niet tela, niet duše. Podľa neho sú dušovajcia iba psychologické pomôcky. Barličky, a tie zdravý človek nepotrebuje. Ani nám nemôžu zabezpečiť dušu.“

„Nevie všetko,“ odporoval Deyv. „Čo hovoríš, je hriešne. Znamená to, že nám klamali. Verili by azda naši rodičia, prarodičia a šamani a všetci naši predkovia v dušovajcia, keby neboli tým, čo sa o nich hovorí, že sú? Nemohli sa tak strašne myliť.“

„Sloosh vravel, že Zem je guľatá. Dokázal to. Napriek tomu nám staršinovia našich kmeňov rozprávali, že je plochá.“

„Na čo narážaš?“

„Len mi dovoľ ležať v tvojom náručí a zohriať sa. Neprišla som sa s tebou hádať. Som unavená zo všetkých tých rozporov a škriepok medzi nami. Chcem byť s tebou a zohriať sa, skôr ako na mňa smrť dýchne chladom.“

Deyv otvoril náruč. Ľahla si k nemu, hrud'ou na jeho hrud', ruku prehodila cez jeho rameno a hlavou sa mu oprela o plece.

Po chvíli mu rameno zvlhlo.

„Dúfam, že ti nevadí, že plačem,“ zasmrkala. „Je to hrozná vec, umrieť tak ďaleko od kmeňa. Keby mi neukradli dušovajičko, bola by som so svojím kmeňom alebo aspoň s kmeňom môjho manžela. Bola by som vydatá a mala by som určite aspoň jedno dieťa. Ale to sa nikdy nestane.“

Deyv jej rozumel: „Ja tiež plačem. Naozaj to je hrozná vec.“

„Nie je až také hrozné mať pri sebe ženu bez dušovajička, pravda?“

spýtala sa. „Necítiš odpor, však?“

„Myslel som si, že budem,“ odpovedal. „Ale nie je to tak. Na dotyk si ako akákoľvek iná žena s dušou. A ak by sme boli sami, miloval by som sa s tebou. Myslím, že keby si mala dušovajce, bola by si mi dobrou manželkou. To, samozrejme, nie je isté, lebo nemáme možnosť sfázovať vajcia našich duší.“

„Naozaj ich potrebujeme? Nestačí, čo nám vravia naše srdcia, nie nejaký kameň?“

„Nesmieš hovoriť také hlúposti.“

„Bol by som rád, keby ste obidvaja prestali s vašimi kravinami,“ osopil sa na párik Yawtl. „Nemôžem kvôli vám spať. Napriek tomu by som chcel podotknúť, že čarodejnice nemajú dušovajcia, a ani trochu im nechýbajú.“

„Ale ony sú zlé,“ povedal Deyv, mrzutý, že Hoozisst načúval. „Nemajú dušovajcia, pretože tie ich sa pokazili.“

„Pôvodne áno,“ pripustil Yawtl. „Zakladatelia čarodejníckych rodín nemali dušovajcia alebo mali také, ktoré sa k nikomu nehodili, a preto ich vyhnali z ich kmeňov. A našli predmety starobylých civilizácií a stali sa mocnými. Prečo by im mali chýbať dušovajcia? Nepotrebovali ich. Okrem...“

„Okrem toho,“ zabzučal Sloosh, „čarodejnice nie sú o nič horšie ako ktokoľvek iný. Kmene hovoria, že sú, pretože sa ich boja a nerozumejú im, tak ako nikomu, kto žije bez dušovajca. Ale čarodejnice nie sú ctižiadostivejšie ako kmeňoví ľudia. Rozdiel je v tom, že majú prostriedky na získanie väčšej moci.“

„To nás všetci počúvali?“ nazlostil sa Deyv.

„Aspoň nám ujde čas,“ ozvala sa i Feersh. „Hoozisst a rastlinný muž však hovoria pravdu. A vy dvaja ste boli veľmi hlúpi. Mohli ste si jeden druhého užívať celú cestu. Teraz je príliš neskoro.“ Nahlas sa rozosmiala.

„Bud' ticho!“ zahriakol ju Deyv. „Si zlá!“

V tom momente stráže spustili prenikavý piskot. Zviera zavrčalo a strážca padol na zem chrbtom k brvnovej bráne. Deyv vyskočil a uvidel rozťahané telo Aeji s labami zaborenými do Tsimmanbulovho krku. Spoza dverí prichádzal krik a hlboké, divé vrčanie. Pretisol sa pomedzi otrokyne a takmer odsotil slepú ženu, ktorá sa snažila dostať ku dverám. Začal odmotávať lano, jedna ruka pretiahnutá popod brvno a druhá cez medzeru nad ťažkou závorou. Hoozisst mu prišiel na pomoc. Zatiaľ mačka opustila mŕtveho strážcu a pomáhala Jumovi s druhým. Medzitým sa spáči prebúdzali na lomoz. Vypotácali sa zo svojich malých chatrčí, poobzerali

sa a vo svetle fakieľ zbadali telá strážcov a zvieratá. Schytili zbrane a rozbehli sa k chatke.

Pes a mačka zmizli v tme. Deyv musel vtiahnuť ruky dnu, aby mu ich neprepichli oštep.

Yawtl sa načiahol popod najnižšie brvno a zmocnil sa kamenného tomahavku jedného zo strážcov. O chvíľku sa ho musel vzdať. Šaman skontroloval zbrane, zistil, že jedna chýba, a hneď sa dovtipil, kde je.

Zúril a vyhrážal sa väzňom. Neurobil však na nich dojem. Nešiel ich mučiť, lebo boli poslami pre boha a museli mať jasnú myseľ, aby mohli odovzdať odkaz. Ani by ich na mieste nezabil. Jeho bohovi by sa to nepáčilo.

Zanedlho sa šaman upokojil. Prv než sa vrátil do svojej chatrče, umiestnil stráže na každú stranu chatky, čo zmarilo Deyvove nádeje, že by to zvieratá mohli skúsiť ešte raz. Vedeli, že nemajú šancu proti ôsmim bdelým bojovníkom.

31

Kým raňajkovali, boli zvedaví, koho obetujú na večeru. Tučný býk zodpovedal túto otázku o niečo neskôr, keď vybral Tishdom. Kričala a bojovala, ale vyniesli ju von a priviazali k stĺpu. Teraz bola tichá a meravá, keďže tiež neuspela. Jej telo odniesli cez kopec, aby ho pripravili na obed namiesto večere. Bola to Shig, posledná otrokyňa, kto zabezpečil túto položku.

Potom šaman určil ako ďalšieho Deyva. Stál bledý, v šoku, zatiaľ čo Vana ho objala a plakala.

„Nebudeš sa musieť pýtať boha hneď teraz,“ povedal Tučný býk. „Máš čas do budúcej večere, aby si zistil, ako si nakloniť Phemropita.“

„To je smiešne!“ zabzučal Sloosh. „Vy hlúpi Narakannetishawovia by ste boli schopní zabiť celé ľudstvo a nedostat' od boha to, čo chcete. Idete na to úplne zle. Phemropit nemá ani najmenšieho tušenia, o čo sa snažíte. Nepozná vašu reč, ale snaží sa s vami komunikovať. Vy chromé mozgy, musíte urobiť presne to, čo ste urobili s nami. A to naučiť ho svoj jazyk.“

Jeho spoločníci si nemysleli, že je rozumné osočovať osobu, ktorá drží v rukách ich životy. Ale čo už na tom vlastne záležalo?

„Je naším bohom,“ nedal sa vykoľajit' Tučný býk. „Snažíš sa mi povedať, že náš boh nie je schopný hovoriť naším jazykom?“

„Presne tak,“ odsekol Sloosh. „Bolo by to jasné každému s čo len trochou inteligencie, že nerozumie. Alebo hádam by som mal povedať, že váš omyl nezapríčinil ani tak nedostatok inteligencie, ako skôr váš vzorec myslenia. Pre vás je boh všemocný, takže si myslíte, že musí hovoriť vašou rečou. Zároveň však odmietate vidieť, že Phemropit je z nejakého dôvodu imobilný. Nehýbe sa nie preto, že nechce, ale preto, lebo nemôže.“

„Prehliadnem tvoje výpady, kapustná hlava,“ vyhlásil šaman. „Celkom chápem, prečo si taký nepriateľský. Ale čo hovoríš o Phemropitovi, je lož. Je boh, a teda...“

„A teda môže urobiť, čo len chce. Hlúposť! Dokážem ti, že sa nemôže pohnúť.“

Šaman vyzeral, akoby ho to zaujalo. Poodišiel, zodvihol svoje paličky a sedemkrát ich rozhodil. Potom sa vrátil.

„Deyv musí byť aj tak priviazaný o kôl. Tak rozhodli bohovia.“

„Výborne,“ povedal Archkerri. „Priviažte ho. Ale najprv posuňte kôl asi o pol metra nabok.“

„Ale potom ho boh neuvidí!“

„Veď si práve povedal, že tvoj boh môže urobiť čokoľvek. Prečo by nevidel Deyva? Zaručujem ti, že ho uvidí.“

„A ak je tvoja záruka nanič? Čo potom?“

„Potom budeš môcť priviazať o stĺp mňa.“

Šaman vybuchol do prenikavého pípavého smiechu.

„Budem môcť? Máš skvelý zmysel pre humor, chodiaci karfiol. Výborne. Urobíme, ako si navrhol. Chcem povedať bohovi, čo má robiť, v jeho aj v našom záujme. Pozri!“

Ukázal dole svahom napravo od boha. Bojovník práve kládol kocku na zem.

„Kým som spal, prišiel za mnou môj predok Biele perute a povedal, že mám oznámiť bohovi, že ak k nám neprehovorí, zničíme ho s tamtým.“

Sloosh zabzučal vo vlastnej reči, aby mu šaman nerozumel. „Počul som o podplácaní bohov, ale nikdy o tom, že by sa im niekto bol vyhrážal. Teológia je zvláštna záležitosť, len čo je pravda, ale zdá sa, že má svoju vlastnú logiku.“

Tučnému býkovi položil otázku: „Ako chceš vyhodit' Phemropita do vzduchu a pritom nezahubiť svojich vlastných ľudí?“

„Jednoducho. Priviažeme lano k rukováti a k nemu ďalšie a ďalšie, koľko

ich bude treba. Potom sa schováme za týmto kopcom, aby sme boli chránení, keď potiahneme koniec lana.“

Sloosh zavrel oči. Deyv vykrikol vo Vaninej reči, že Archkerri nesmie povedať Tučnému býkovi pravdu. Pokiaľ šaman verí, že kocka je strašnou zbraňou, môžu mu ešte vždy prejsť cez rozum.

Rastlinný muž otvoril oči. „Nenapadlo mi, že by som mu povedal pravdu. Iba som bol zvedavý, prečo ignoruje tvoje slová, že kocka zabije všetko medzi týmto miestom a oceánom.“

Šaman znervóznel: „O čom to hovoríte? Nepáči sa mi, keď meliete v tej vašej hatlanine. Dohadujete sa, ako ma obalamutiť? Verte mi, to sa vám nepodará.“

„Vôbec nie,“ povedal Sloosh, „hovoríme o tom, čo by sa stalo, keby si spustil ničivú silu kocky. Zabudol si, že spáli džungľu v okruhu mnohých kilometrov. Kopec vás neochráni.“

„Myslím si, že klameš,“ odtušil Tučný býk. „Žiadny čarodejný nástroj nemôže byť taký silný. Iba nás chcete naplašiť, aby sme sa ju báli použiť.“

Vo svetle fakle zastoknutej do zeme Deyv videl, že lano nie je k rukováti iba priviazané, ale aj prilepené.

„Máš pravdu,“ povedal Tučnému býkovi. „Klameme. Budete celkom v bezpečí, keď sa ukryjete za kopcom, hoci vás možno výbuch zrazí na zem. Aj tak však nemôžeš bohovi pohroziť, kým nehovoriš jeho jazykom.“

Šaman odišiel, aby o tom popremýšľal. Po chvíli sa vrátil. Prikázal, aby kôl posunuli nabok.

Deyv si vzdychol: „Sloosh, dúfam, že vieš, o čom hovoríš.“

„Ak sa mýlim, ospravedlním sa.“

„To je teda útecha.“

Zakopávanie stĺpu bolo prerušené zemetrasením: takým silným, že rozvlnilo zem a na pláži sa zjavili trhliny. Nasledovali ďalšie, už nie také silné otrasy. Keď sa zdalo, že prešli, všetci vstali zo zeme a pokračovali v práci.

Deyv zazrel pár červených očí, lesknúcich sa v kroví za bojovníkom s fakľou. Bol zvedavý, či to mohol byť Jum alebo Aejip. Práve vtedy nebol zviazaný. Ak by sa pokúsil dostať do džungle, možno by sa mu to podarilo. Nie. Okolo bolo príliš veľa ozbrojených Tsimmanbulov. Prepichli by ho oštepmi, skôr než by prebehol desať metrov.

„Myslím, že sme mohli nechať stĺp tam, kde bol,“ poznamenal Sloosh. „Zemetrasenie posunulo toho takzvaného boha trochu doprava.“

Archkerri vysvetlil, čo chce urobiť. Deyv sa ozval: „Prečo musím byť

priviazaný o stĺp? Neujdem.“

Šaman zväžil tento zvláštny návrh: „No, nebol by to predpísaný postup.

„Nie, nemôžeš byť voľný.“

Sloosh si vypýtal niekoľko predmetov a vybral si ploský, ale hrubý kameň, asi pol metra v priemere. Sprevádzal Deyva k stĺpu, a po krátkom otáľaní sa k nim pridal aj Tučný býk.

„Chcem vedieť presne, čo robíte, keď to robíte,“ zapískal. „A hovorte iba mojou rečou.“

Rastlinný muž počkal, kým Deyva priviažu, a potom mu podal svätojánsku mušku. „Ako si Narakannetishawovia všimli, boh vysielal svetelné impulzy štyroch rôznych dĺžok. Sú v skupinách, očividne nejaký druh fotónových slov. Našou úlohou je naučiť ho našu, teda vlastne moju reč. Keď ju bude ovládať, môžeme sa začať učiť tú jeho.“

Deyv vystrel pred seba ľavú ruku s muchou a začal jej stláčať zadoček. Sloosh chcel vynechať rituálny úvod, ale Tučný býk nástojil na tom, aby bol zachovaný. Na konci vystrelil svetelný lúč, ale zasiahol ploský kameň, ktorý Sloosh držal pred sebou. Hneď si prezrel jeho povrch. Lúč urobil veľmi malú priehlbinku, teplú na okraji.

„Nepoškodí kovový kameň svojho vlastného druhu,“ skonštatoval. „Mám dojem, že je potiahnutý zliatinou niklu a železa.“

Presvedčil šamana, aby zakopali nový stĺp, na ktorý by sa dal uchytiť kameň tak, aby stál kolmo. Deyv začal vysielat' záblesky, zatiaľ čo Archkerri držal pred sebou rôzne predmety. O chvíľu božská bytosť začala opakovať Deyvove slová.

„Teraz vidíš,“ spýtal sa Sloosh šamana, „čo sa dá dosiahnuť s troškou inteligencie? Toto ste mohli urobiť už dávno. A nemuseli ste zbytočne zabiť toľko ľudí.“

„Neboli až takí zbytoční,“ zaškeril sa Tučný býk. „Veľmi dobre sme sa z nich najedli. Povedz, ako dlho bude trvať, kým mi bude Phemropit všetko rozumieť?“

„Aspoň tak dlho, ako trvalo nám, kým sme sa naučili vašu reč, možno dlhšie. Koniec koncov, boh môže mať myslenie veľmi vzdialené nášmu. Možno uvažuje v trochu iných kategóriách, aj keď si myslím, že veľa z nich sa bude prekrývať s našimi.“

Tučný býk vyhlásil, že kmeň tu nemôže zostať tak dlho, lebo s každým príchodom sem sa vystavujú nebezpečenstvu napadnutia nepriateľmi. Ponáhlal sa zariadiť všetko potrebné, zatiaľ čo Sloosh a Deyv pokračovali vo výučbe. Šamanovi ľudia chceli sledovať hodiny a vôbec sa im nepáčila

myšlienka, že nebudú môcť zjesť svojich zajatcov. Ale keď im Tučný býk vynadal, zbalili sa a odišli.

Dvanásť bojovníkov a tri ženy zostali s nimi ako stráže. Aby sa uistili, že zajatci neujdú, spútali im ruky aj nohy. Rozviazali ich len vtedy, keď cvičili alebo učili Phemropita.

„Vlastne vás nepotrebujem,“ usúdil šaman. „Môžem ho učiť sám. Ale prečo by som sa mal namáhať? Okrem toho, mohli by ste sa vrátiť, aby ste sa pomstili. Pustím vás na slobodu, keď tu bude celý kmeň, aby sa stal svedkom toho, ako sa boh vydá na púť do našej osady.“

„A čo môj meč?“ opýtal sa Deyv. „Sľúbil si...“

„Sľúbil som, že vás prepustím. To je všetko.“

Tučný býk nosil Deyvovu starovekú zbraň v pošve. Takisto si privlastnil Slooshovu obrovskú sekeru. Určite sa nechcel vzdať takých nesmiernych cenných zbraní. Deyv ho za to nevinil, určite by urobil na šamanovom mieste to isté. Ale aj tak bol rozhodnutý neodísť bez pokusu získať zbrane späť. Šaman to pravdepodobne tušil a rátal s tým. Potom by ho s čistým svedomím znovu zajal a zjedol na večeru. Bezpochyby dúfal, že ich všetkých znova chytí.

„Znamená to, že nedostaneme naspäť ani našu kocku?“ opýtal sa Sloosh.

Veľké tmavé oči Tučného býka sa zúžili. Vysoké čelo a vypuklá tvár z neho robili človeka, rybu a prasa zároveň.

„Potrebujem ju na ovládanie boha.“

Prešlo sedem dní. Z osady prišiel posol. Povedal, že muža, ktorého Tučný býk určil za strážcu a kŕmiča psa a mačky, našli mŕtveho a dopoly zožratého pred chatrčou. Zvieratá sa k nemu museli nejako dostať.

Deyv sa opýtal šamana, či Juma a Aeji zabijú, ak ich zavolá z džungle. Videl ich už zo dvakrát obšmietat sa na jej okraji.

„Nie, ak sa zaručíš, že nás nenapadnú,“ odvetil Tučný býk. „Vlastne mi nevaď, že zabili Hvízdajúceho orla. Bol veľmi drzý, preto som ho potrestal tým, že musel zostávať vzadu.“

Deyv ich volal po mene, kým nepribehol Jum, vrtiac chvostom, slintajúc a poskakujúc okolo neho. Mačka sa pomaly prikradla, lebo nedôverovala Tsimmanbulom. Keď sa uistila, že je v bezpečí, vyskočila a pritúlila sa k Vane. Deyvova žiarlivosť sa iba trochu zmiernila, keď za ním neskôr prišla a obtierala sa mu o nohu.

Hodiny pokračovali, pričom sa celá Deyvova družina - okrem slepej čarodejnice - striedala vo vyučovaní. Phemropit sa neunavil, očividne mohol skladovať informácie a potom ich vyvolávať, akoby bol strojom. Na

štvrtý deň zistil, že jeho svetelný lúč môže ublížiť telám jeho učiteľov. Okamžite ho zoslabil, aby iba zahrieval ich kožu.

Keď prišiel čas učiť sa abstraktné pojmy, začal mať problémy s chápaním. Delenie pohlaví bolo preňho na túto chvíľu priveľa. Nešlo mu do hlavy, ako jeho učitelia jedia alebo prečo to robia. Takisto mal problémy porozumieť myšlienke individualizácie.

„Časom všetko pochopí,“ mienil Sloosh. „Ale nemá s tými pojмами skúsenosť, takže si ich nemôže len tak predstaviť alebo ich cítiť.“

Tábor zasiahla ďalšia séria otrasov. Trhlina na pláži sa zväčšila. Niektoré stromy na svahu sa vyvrátili. Chatrče a chatku z brvien rozmetalo. Potom vyšla z jazera veľká vlna a spolu s nasledujúcimi zmyli zem spod padnutých stromov. Odplavilo ju a zadok božskej bytosti prevísal cez dvojmetrový útes.

Sloosh sa opýtal Phemropita, či by sa mohol posunúť vyššie. Odpovedal, že áno, ale že to nechce urobiť, kým to nebude úplne nevyhnutné. Energia potrebná na niečo podobné by mu ubrala príliš veľa zásob paliva. Aj lekcie ho vyčerpávali, hoci to tak nevyzeralo. Sloosh celkom nerozumel jeho vysvetleniu, ale domyslel si, že tá vec bude musieť zanedlho prejsť na dočasne umŕtvený režim. Teda ak sa jej nepodarí doplniť si látku, z ktorej získava energiu.

„Bol v určitom druhu zimmného spánku, ak môžem použiť analógiu z biológie,“ vysvetlil rastlinný muž. „Potom sa pred niekoľkými ľudskými generáciami rozhodol preraziť si cestu von zo svojho pohrebiska. Urobil tak, ale stálo ho to veľa jeho obmedzeného paliva. Myslím si, že sa sýti horninou obsahujúcou rádioaktívne prvky. Vysvetlil som vám, čo to je, aj keď sa zdá, že nikto z vás tomu nerozumie.“

Pozrel na nich a dodal: „Keď mu dôjdu zásoby prvkov, ktoré potrebuje, zahynie. Teda v určitom zmysle. Môže zostať mŕtvy veľmi dlhý čas, ale je schopný opäť ožiť, ak jeho telo z kovového kameňa nebude výrazne poškodené.“

„Čo ak sa jeho energia minie teraz?“ spýtal sa Deyv. „A Tučný býk sa rozhodne, že nemusí dodržať svoj sľub? Nebude mať veľa úžitku z mŕtveho alebo prinajmenšom spiaceho boha.“

„Nepovieme mu o tom. Ale ak s nami Phemropit prestane hovoriť, radšej by sme mali utekať.“

„Dúfajme, že Phemropit o tom Tučnému býkovi nepovie.“

„Phemropit túto tému nezačne.“

„Prečo nevymyslíme, ako zabiť Tsimmanbulov, aby sme sa mohli dostať

do krajiny Shemibob?“ opýtal sa Hoozisst. „Strácame čas s týmto rozprávacím kameňom.“

„Ani trošku nie si zvedavý na Phemropita?“ zabzučal Sloosh znechutene. „Máme tu stvorenie doposiaľ na Zemi neznáme, bytosť z kameňa a kovu, ktorá má jazyk, a teda aj mysliaci a cítiaci nervový systém.“

Archkerri zúrila, ale Yawtl sa iba uškrnul. Aj keď pripúšťal, že rastlinný muž vie oveľa viac ako on sám, takisto si myslel, že Sloosh je mentálne nevyrovnaný a veľmi nepraktický. Ak by Hoozisst mohol ťažiť z toho, že zostanú, určite by bol všetkými desiatimi za. Ale táto situácia bola ťaživá a nanajvýš znepokojujúca.

Archkerrimu sa nepodarilo dokončiť prednášku. Zem sa začala triasť a vlniť a potom sa s hlasným puknutím obrovského biča blízko nich otvorila. Bola to iba nepravidelná trhlina, široká asi desať centimetrov, ale nevedeli, akú hroznú dohru majú očakávať. Nebolo kam utiecť. V každom prípade sa zem otriasala natoľko, že sa nemohli ani postaviť.

Stromy padali napravo-naľavo a jeden sa kotúľal k nim, pričom sa mu odlamovali vetvy. Zastal naozaj v poslednej chvíli. Aj veľké balvany ich minuli len tak-tak.

Len čo odzneli otrasy, všetci vstali a bežali na vrchol kopca. Deyv, Vana, Hoozisst, Feersh a jej dcéra mali ruky zviazané pred sebou. Padali, ale opäť vstávali a ponáhľali sa ďalej. Nový otras, rovnako silný ako ten prvý, rozochvel vrchol kopca presne vo chvíli, keď ho dosiahli. Balvany padali po oboch stranách zrázu. Jeden prehrmotal okolo boha, takmer ho zasiahol, a zastal asi meter pred pobrežnou línou.

O hodnú chvíľu neskôr narazila do kopca tsunami a vyšplechla až do jeho polovice. Vlna za vlnou otriasala kopcom, pokrývali Phemropita, podmývali zem pod ním, odplavovali vyvrátené stromy a premiestňovali balvany sem a tam.

Uprostred tejto hrôzy bol iba Sloosh schopný hovoriť. Pozorujúc boj oceánu so stvorením z kovového kameňa, vykrikol: „Hrozné! Hrozné! Bol by som o tom druhu zistil tak veľa!“

Keď oceán konečne ustúpil, Phemropita nebolo vidno.

Našťastie kocku neodnieslo, aj keď ňou prudko šklbalo a raz ju zasiahol kameň. Lanová reťaz, ktorej druhý koniec bol priviazaný o strom na úpäti náprotivného kopca, vydržala.

„Môj boh je preč!“ nariekal šaman.

„Čo tam po nejakom bohovi,“ utrúsil Yawtl. „My sme tu, v bezpečí, a boh mora dokázal, že je mocnejší ako boh z iného vesmíru. Myslím si...“

„Myslíš zle,“ prerušil ho Sloosh. Ukázal dolu na zjazvenú pláž.

Z mora sa vynoril lesklý tmavosivý chrbát Phemropita. Zakrátko bolo vidno celé jeho telo, aj pásy s otáčajúcimi sa behúňmi. Vyšiel po pláži, potom sa začal šplhať hore kopcom. Aj keď sa trikrát poklzol v mäkkej hline, pokračoval. Až na vrchole si oddýchol. Jeho „nos“ smeroval mierne nadol.

32

Vo veľkých intervaloch nasledovali ďalšie otrasy, ale oveľa slabšie. O tri dni vbehol do tábora zadychčaný tsimmanbulský bojovník a hodil sa na zem.

Len čo znova chytil dych, zapískal: „Vypočujte ma, ľudia môjho kmeňa! Bohovia sa od nás odvrátili! Keď tak silne zatriasli zemou, rozčesli útes, na ktorom bola naša osada! Všetci naši ľudia popadali do mora a zahynuli! Všetci okrem mňa! Iba mňa jediného bohovia ušetrili, aby som vám mohol priniesť túto strašnú novinu!“

S kvílením a nárekom padli Tsimmanbulovia na zem a dorezali sa kamennými nožmi. Po chvíli krvácajúci šaman zdvihol oštep a prebodol ním posla, ktorý sa vôbec nebránil. Očakával takúto odmenu za zlé správy. Sloosh, ktorý jediný v tom čase nebol spútaný, využil žiaľenie a rozviazal ostatných. Schmatli zbrane, kde sa dalo. Deyv omráčil šamana tomahavkom a zobral si svoj meč. Sloosh získal späť sekeru. Keď sa Tučný býk prebral, sadol si a kvíľil.

„Nemali ste sa starať do Phemropita,“ povedal Yawtl. „Teraz sa pomstil.“

„Hlúposť,“ odbil ho Sloosh. „Ten ani nevie, čo sa deje. Minul svoju trochu rezervnej energie na to, aby sa dostal z mora, a teraz má sotva dosť sily, aby s nami mohol komunikovať. Ale aj to bude čoskoro preč, ak mu nenájdeme potravu.“

Tsimmanbulovia povstali a vytvorili okolo šamana kruh. Začali prespevovať svoje starodávne piesne. Jedného za druhým Tučný býk prepichol oštepom a podrezal mu hrdlo. Keď bol hotový, požiadal Sloosha, aby dohliadal na jeho smrť. Archkerri odvetil, že to je najmenej, čo môže urobiť. Tučný býk oprel tupý koniec oštepu o zem a hodil sa na hrot, ktorý sa mu zavrtal hlboko do brucha. Rastlinný muž prešiel za neho a udel ho

po chrbte, aby zbraň prerazila tuk.

„Veľmi zaujímavé,“ podotkol. „Určite neprežiteľné.“

Keďže Tsimmanbulovia nevyzerali dosť ľudsky, aby sa to dalo nazvať kanibalizmom, ich bývalí zajatci ich uvarili a zjedli. Mäso bolo jemné a chutné, trochu ako rybacie. Kostry odhodili do džungle, kde potom hmyz a drobné dravce bojovali o zvyšky mäsa.

Phemropit im bol schopný naznačiť, ktorým smerom sa majú vydať za jeho potravou. Takisto ju dokázal opísať v surovom stave a varovať ich pred nebezpečenstvami pri jej príprave. Zo stredu chrbta sa mu vysunuli malé kúsky kovového kameňa a tenký dlhý drôt. Súčiastky sa veľakrát otočili a potom sa všetky zasunuli naspäť. Iba koniec drôtu ostal vyčnievať.

Temný démon už prešiel polovicu svojej cesty, otvorené nebo za ním dávalo veľa svetla. V smere vytrčajúceho drôtika sa črtal na jasnej oblohe tieň v tvare kopy. Ten ich mal viesť k cieľu i v džungli.

Hoozisst nadával na námahu a nebezpečenstvá, ale išiel s ostatnými. Nechcel zostať osamote s bohom.

„Ako Phemropit rozpoznáva svoju potravu?“ opýtal sa Deyv.

„Vysvetlil som ti princípy rádioaktivity. Ruda, ktorá obsahuje jeho potravu, leží niekde na dosah, pravdepodobne vo svahu nejakého vrchu. Bude to blízko pobrežia tohto jazera a bude to materiál, ktorý sa odlomil a vyvrhol pri dopade meteoritu. Bol taký veľký, že by sme ho mohli nazvať planetoidom. Už som ti ho raz opísal.

Vieš, Zem sama osebe stratila svoju rádioaktivitu. Ale planetoid musel byť z mladšej hmoty, a teda bohatej na rádioaktívne minerály. Som si tým istý, pretože inak by Phemropitovým druhom po páde nebola došla potrava a neboli by zomreli, respektíve odumreli.

Phemropitove antény zachytili rádioaktívne častice z ložiska. Ako som povedal, ruda nemôže byť ďaleko, našťastie pre nás. Phemropit by si po ňu mohol ísť sám, keby jeho energia nebola na takej nízkej hladine. A keď mu zoženieme dosť rudy na to, aby dobil svoju energetickú banku, docestuje tam na vlastný pohon.“

Našli rudu, tmavé, veľké, nepravidelne tvarované kusy, zaliate v červenosivej pôde kopca. Sloosh objasnil, že rádioaktívna hornina bola zakopaná tak hlboko, že ju Phemropit nemohol nájsť. Ale zemetrasenia ju vytlačili na povrch. Ťažba rudy bola zdĺhavá a namáhavá. Nástroje si vyrobili z tvrdého kremeňa, ale i ten sa pri kopaní lámal. Konečne sa im podarilo navršiť niekoľkotonovú kopu vytťaženej horniny.

Pod Slooshovým vedením - on jediný poznal princíp dopravného kolesa - vyrobili dva malé vagóny a zatiahli ich do džungle. Museli si presekávať cestu, čo bola úmorná, chrbát lámajúca práca, ale nakoniec predsa len dostali vagóny k Phemropitovi.

Usporiadal si kôpky a prijímal balvany cez otvor v bruchu. Keď „strávil“ určité množstvo, platňa z kovového kameňa sa odsunula a nepotrebné zvyšky vypadli von. Teraz mal dosť energie, aby prešiel niekoľko míľ do džungle. Skupina pokračovala bez neho ku kopcu a vyťažila ďalšiu rudu. Phemropit zhltol, čo mu ponúkli, vypustil kamenné výlučky a prešiel ďalších niekoľko míľ.

Uplynul veľmi dlhý čas. A potom bolo stvorenie schopné dolovať rudu samo. Phemropit vybral zo svojho brucha predmet, na ktorom bol pás s ostrými kovovými zubmi. Rezalo to na kusy tvrdý kameň a hneď ho aj dvíhalo a nakladalo do brucha.

Takto prešiel ešte dlhší čas. Nakoniec bolo Phemropitovo brucho plné a kopec mal v sebe veľkú dieru. Zato tam pribudla obrovská kopa odpadu.

Sloosh asi pod listami žiaril. „Tak to by sme mali. Nebolo to až také zlé, pravda? Určite to bolo hodné všetkého toho času a námahy.“

„Bodaj by nebolo,“ mračil sa Yawtl. „Mám mozole na rukách, ktoré už nikdy nezmiznú, a chrbát ma bude bolieť asi až do smrti. A možno aj potom bude môj duch trpieť bolesťami - na veky vekov.“

Neskôr, keď sa viezli na Phemropitovom chrbte, Hoozisst zdráhavo pripustil, že „boh“ je na osoh. Okrem toho nemuseli obchádzať pobrežné osady. Kmeňoví ľudia s krikom utekali do džungle a schovávali sa, až kým strašné monštrum a jeho čudní jazdci nezmizli z dohľadu. Cestujúci mohli pokojne zostúpiť a zobrať si akékoľvek jedlo alebo zaujímavé predmety.

Yawtl nazhŕňal také množstvo zbytočných a niekedy ani nie pekných vecí, že ho prinútili väčšinu z nich odhodieť. Vykrikoval a hrozil, ale podvolil sa. Takisto sa sťažoval, že Feersh a Jowanarr zaberajú miesto. Sloosh mu však povedal, že ony naň tiež majú právo.

Prišli k diaľnici dávnovekých ľudí. Podľa Archkerriho to znamenalo, že sú už ďaleko za veľkým vnútrozemským jazerom.

„Planetoid zničil všetky komunikácie na tisícoch štvorcových kilometrov okolo kráteru. Táto cesta mohla byť pokrútená a rozbrázdnená, ale vystrela sa.“

Phemropit vyšiel na diaľnicu a cestovali po nej, až kým neprišli ku križovatke. Jowanarr povedala svojej matke, že sú tam signalizačné stĺpy.

„Stojte!“ zvolala Feersh. „Môžem zistiť, ako ďaleko sme od okraja

Pustatiny klenotov. Ak, pravdaže, nejaká pohroma neprerušila tento konkrétny obvod.“

Všetci zosadli. Jowanarr doviedla čarodejnicu k najbližšiemu stĺpu. Feersh položila ruky na chladný kovový materiál a požiadala o ticho. Stála tak dlho, počúvala celým svojím telom.

Konečne prehovorila: „Nepovedala som vám o tomto tajomstve, aj keď, samozrejme, Jowanarr o ňom vedela. Používala som dial'nice starovekých na monitorovanie postupu mojich nepriateľov. Keď ste boli na ceste, vedela som presne, kde ste a koľkí ste. Až keď ste z nej zišli, stratila som vašu stopu.“

„Nanajvýš zaujímavé,“ poznamenal Sloosh. „Poznáš energetický zdroj týchto ciest?“

„Nie. Myslím si, že pochádza z tepla, ktoré zostalo v kovovom jadre Zeme. Som prekvapená, že vedenia od ciest k zdroju odolali toľkým zemetraseniam. Možno sú veľmi pružné. Starobyľí skutočne dobre stavali.“

Phemropita umiestnili vedľa stĺpu a Feersh s Jowanarr vyliezli na jeho chrbát. Navigovaná svojou matkou, Jowanarr hmatkala okolo okraja zeleného oka. Stlačila na dvoch miestach a záklopka vyskočila. Doviedla Feershin ukazovák do otvoru a na okrúhly kovový výstupok, vydávajúcí zelené svetlo. Potom zobrala matkinu ľavú ruku a priložila jej prst na vysieláč.

Tie dve tam stáli dlho, pričom Feersh slepo civela pred seba, ale bezpochyby „videla“ všetkými bunkami svojho tela, Jowanarr so zavretými očami takisto. Potom čarodejnica odtiahla prst a jej dcéra otvorila oči.

„Okraj Pustatiny klenotov je približne dvetisíc kilometrov odtiaľto,“ povedala. „Teda cez džungľu. Cesta pozdĺž pobrežia by bola o osemsto kilometrov dlhšia.“

Vana veľmi citlivo reagovala na odtiene v ľudskom hlase. „Prečo pochybujes o tom, že sa máme vybrať kratšou cestou?“ spýtala sa.

„Sú tam bytosti, ktoré Tučný býk nazval Skinniwakitawovia. Neviem, čo sú zač, ale mám dojem, že by bolo pre nás lepšie, keby sme na ne nenarazili.“

„Mohli by to byť tvory s hadím nosom?“ opýtal sa Deyv.

„Nie. Tieto bytosti sú oveľa väčšie. Želala by som si vedieť o nich viac, ale opantáva ma iba predtucha niečoho masívneho a divokého.“

„Majú niečo, čo by sa oplátilo ukradnúť?“ opáčil Hoozisst.

Feersh sa zachichotala: „Nie, Yawtl!“

„Potom si myslím, že by sme sa mali vydať dlhšou, ale bezpečnejšou

cestou.“

Sloosh bol iného názoru. Bol veľmi zvedavý na tie stvorenia. Nespomínal si, že by o nich niekedy čo i len počul alebo čítal.

„Samozrejme, možno mi to vypadlo z pamäti.“

„Ako by mohlo?“ opýtal sa Deyv. „Máš schopnosť absolútne revizualizovať.“

„Pravdaže. Zabudol som, že mám dokonalú pamäť.“

Keď sa ostatní prestali smiať, Sloosh povedal: „Mali by sme tie bytosti preskúmať. Prispelo by to k našim vedomostiam a moji bratia by boli nanajvýš šťastní, keby o nich získali údaje. Žasnem, že sme o Skinniwakitawoch nedostali hlásenia prostredníctvom našich kryštálov.“

„Dostávate hlásenia o niečom iba vtedy, keď sa na to konkrétne spýtate,“ vyhlásila čarodejnica.

„Ale...“ nedopovedal Sloosh. Hlasovali. Archkerri bol jediný, kto chcel putovať cez džungľu.

„Feersh predsa môže pomocou svetla križovatky zistiť, kedy sa približujeme k tým tvorom,“ namietol. „Potom ich môžeme obísť. Nezabudnite, že na tejto ceste ušetríme veľa času.“

Deyv sa s úsmevom spýtal: „Nemáš náhodou v úmysle vytratiť sa, aby si uskutočnil vlastný prieskum?“

„Áno. Ako si na to prišiel?“

„Všetci sme to vedeli,“ zahučal Hoozisst. „A potom, keby ťa tie tvory naháňali, dovedol by si ich k nám. To teda nie!“

Postupovali po diaľnici popri pláži. Phemropit prešiel po raňajkách v priemere šesťnásť kilometrov. Museli z neho občas zosadnúť, aby mohli loviť, až kým Sloosh a Deyv spoločne nedostali nápad. Prečo by Phemropit nemohol použiť svoj krájací lúč na lov bylinožravcov? Nemuseli by ani schádzať z cesty, keďže sa popri nej pásli veľké stáda. Jedno zviera by zabezpečilo dostatok mäsa na tri dni. Potom by už pre ľudí bolo potuchnuté, nie však pre mačku a psa.

Vana navrhla, že by nemuseli zastavovať na noc. Mohli by rozložiť vzducholod' navrchu Phemropita, uviazať ju a potom sa v nej schovať. Stvorenie z kovového kameňa môže pokračovať v ceste. Stačí iba udržiavať smer.

Takto sa im podarilo prejsť bez prestávky v priemere štyridsaťpäť kilometrov.

Rastlinnému mužovi sa nepozdával tento spôsob cestovania. Nemohol s Phemropitom komunikovať, ibaže by kráčal pred ním pospiatky so

svätotajanskou muškou v ruke. Yawtl, ktorý nevynikal originálnymi nápadmi, všetkých prekvapil, keď navrhol, aby našli hladký kameň s vysokým podielom sľudy.

„Sloosh môže sedieť na prednom konci a držať muchu pred Phemropitovými očami,“ povedal. „A Phemropit môže odrážať svoje rečové lúče od sľudovej doštičky späť na Sloosha.“

„Vynikajúce!“ potešil sa Sloosh. „Mohol by som ťa pobozkať za tento návrh?“

Hoozisst zaspätkoval: „Len to nie, nikdy som nemal rád kapustu.“

Jediná vec, ktorá ich znepokojovala, bola tajomná neprítomnosť domácich. Ale nie preto, že by sa obávali dajakej pasce. Trápilo ich, že početné osady v tejto oblasti boli napospol zničené. Niečo rozmetalo kolové hradby a chatrče a pošliapalo obyvateľov. Staré kosti, polámané a roztrieštené, ležali medzi ruinami. Hľadali stopy ničiteľov, ale výdatné dažde všetky zmyli.

Ich otázky sa dočkali odpovede na najbližšej križovatke. Feersh a Jowanarr sa poradili so signalizačným stĺpom, a keď skončili, vyzerali bledo.

„Mali sme ísť kratšou cestou,“ povedala čarodejnica. „Jeden Skinniwakitaw z nej zišiel na túto diaľnicu. Je asi šesťnásť kilometrov pred nami.“

„Skreesh nás ochraňuj!“ zvolal Yawtl. „Ak je to tá sila, čo rozdupala dediny - a zrejme je, mohla by zodvihnúť Phemropita a hodiť ho do oceánu. A nás spolu s ním.“

„Našťastie sa môžeme pobrať cestou do džungle,“ skonštatoval Sloosh. „Mali by sme smolu, keby tu nebola táto križovatka.“

Hoozisst zapochyboval: „Ja neviem. Ak má obor uši také veľké ako nohy, začuje nás. Potom mu stačí vydať sa krížom cez džungľu a už nás má.“

Sloosh usúdil, že bude lepšie brániť sa na pláži ako v džungli. Zatiaľ nechcel povedať prečo. Požiadal Feersh, aby znova „počúvala“ údaje, prichádzajúce cez signalizačný stĺp. Oznámila, že tvor už na diaľnici nie je. Nemala ako zistiť, kde sa nachádza teraz. Cesta sama osebe, ak sa jej dobre pýtali, mohla podať určité podrobnosti o stvoreniach alebo predmetoch na svojom povrchu a aspoň štyri metre nad ním. Ale nemohla vypovedať o niečom, čo bolo mimo dosahu očí signálnych svetiel.

„Chceš povedať, že keď si nás pozorovala, mohla si nás vidieť?“ opýtal sa Sloosh.

„Nie ako vlastnými očami, keď som ich ešte mala zdravé. Nie. Išlo o

určité dojmy, ktoré som potom interpretovala. Takisto ako ty nevidíš priamo veci, ktoré sa odrážajú v tvojom kryštále, ale môžeš si ich vysvetliť.“

„Aký veľký je ten netvor?“

„Váži viac, ako môžu zachytiť cestné senzory.“

Yawtl sa priškrtené opýtal: „Aká je horná hranica?“

„Mám dojem, že asi tisíc ton.“

„Má to dve nohy?“

„Myslím, že áno.“

„Skreesh!“ vykrikol Hoozisst. Pozrel sa dolu na cestu. „No, hádam aspoň uvidíme jeho hlavu, kým bude ešte ďaleko od nás. Ale musí mať čertovsky dlhý krok.“

„Keďže Démon je teraz nad obzorom pred nami, nezazrieme jeho siluetu, až kým nebude naozaj blízko,“ upozornila Vana.

Sloosh zostúpil a pomocou svätojánskej mušky sa porozprával s Phemropitom. Keď skončil, oznámil: „Vysvetlil som mu situáciu. Povedal, že môže na obludu použiť svoj krájací lúč. Takže prečo by sme sa mali obávať?“

„To je bláznivé!“ nesúhlasil Hoozisst. „Čo keď vyjde z džungle a napadne nás zboku? Phemropit sa možno nestihne otočiť dost' rýchlo na to, aby použil svoj lúč.“

„Správny postreh,“ uznal Sloosh. „Ale aj tak navrhujem, aby sme pokračovali. Už viem, čo urobíme.“

33

Deyv, Vana a ich dve zvieratá išli asi kilometer pred ostatnými. Prvá mrcina, ktorú našli, bola roztrhnutá na polovicu a mala obdriapanú väčšinu mäsa. Kosti boli popraskané a rozmliaždené, kusy tela rozhodené v okruhu niekoľkých metrov. Lebka vyzerala, akoby ju zuby, každý veľkosti slonej hlavy, vyhlodali a zbavili špiku. Deyv si myslel, že obeťou sa stalo jedno z tých kolosálnych bezsrstých zvierat s dlhým krkom a chvostom. Muselo vážiť prinajmenej päťsto ton. Okrem hmyzu chýbali zvyčajní čističi. Džungľa mlčala. Jej obyvatelia buď onemeli od hrôzy, alebo ušli.

Jeden vzdialený zvuk tam však predsa doliehal. Znel ako ťažké dýchanie

- s občasným rachotom, akoby niekto trhal vrch na kusy.

Voľky-nevoľky pokračovali v púti. Našli tri ďalšie mrciny: rovnako roztrhané, obžuté a zmrzačené, s časťami roztrúsenými na ceste i popri nej. V lese naďabili na stopy, odtlačky najmenej šesťdesiat metrov dlhé. Boli dosť hlboké na to, aby boli zreteľné. Vyzerali ľudsky, ale prsty mali na koncoch pazúry.

Blízko ležali veľké stromy vyvrátené pravdepodobne kopnutím, ďalšie polámané, akoby na ne tá obluda stúpila.

Dýchanie a zvuk, ako keď sa trhá vrch, boli teraz oveľa hlasnejšie. Bol to vrch! Balvany sa z neho odtrhávali a padali na zem v džungli. Vtom jeden dopadol na trávnu medzi lesom a cestou.

Jum zaskučal. Alebo možno to ja sám, pomyslel si Deyv. Určite by to bol rád urobil.

Aejip sa plazila celkom pri zemi a oči jej len tak svietili. Vana sa triasla.

„Myslím, že sme prišli dosť blízko,“ zašepkala.

„Až príliš.“

V šere sa črtal kopec asi štyristo metrov od nich. Alebo to bol obor?

Ďalší kameň, veľký ako Deyv, s rachotom zletel na cestu. Jum hlasno zavyl. Deyv cítil, ako mu po nohe tečie niečo teplé.

Zrazu trhavý hluk ustal. Jediné, čo teraz počuli, bolo hlboké dýchanie. Načúval azda aj ten netvor?

Deyv zobral Vanu za ruku a druhou rukou ukázal naspäť na diaľnicu. Bežali po tráve, aby zmäkčili zvuk svojich krokov. Spoza nich prichádzalo dunenie, akoby sa otvorili nebesá. Utekali rýchlejšie, aj keď sekundu predtým sa im zdalo, že v živote tak rýchlo nebežali.

Balvan dopadol ani nie meter pred nimi. Obehli ho. V diaľke blikalo svetlo. To Sloosh signalizoval pomocou svätojánskej muchy.

Konečne uvideli rastlinného muža a ostatných na Phemropitovi. Deyv dorazil s Vanou v päťách. Mačka a pes tam už sedeli, ťažko dychčiac. Hodil sa na zem. Bol úplne bez dychu, takže asi minútu nemohol vôbec hovoriť. Ani nebolo treba. Ostatní tiež videli obrovského hromotlka, približujúceho sa k nim. Zem sa triasla pod jeho krokmi alebo to bola Deyvova vyplašená fantázia? Nepredstavoval si však strašidelné zvuky ani ho neklamal nos. Mŕtvolný zápach bol až príliš skutočný.

Phemropit vystrelil lúč: nie ten tenký, ktorý používal na prepichovanie alebo komunikáciu, ale vejár. Zasvietil na gigantické chodidlá a na relatívne tenké nohy. Zvyšok obra nebolo dobre vidno. Ale zdalo sa, že z jeho kostry odvisajú rôzne orgány.

Presne tak to bolo: sústava kostí, natenko obalených svalmi, niesla vaky - žalúdok, črevá, pečeň, srdce, pankreas a tak ďalej. Vietor prepiskoval pomedzi rebrá, hrudnú kosť a kôš. A orgány, teda vaky pripevnené ku kostiam, sa hojdali do kroku.

Hlava mala neurčito ľudský tvar a tvorila ju kosť, tenko potiahnutá holou svalovinou. Hrôza! Kde mali byť oči, boli dve čierne jamy; muselo to mať oči, ale na túto vzdialenosť sa otvory zdali prázdne.

Phemropit sa začal otáčať - ľavý pás sa krútil rýchlejšie ako pravý, prostredný zostal zdvihnutý. Zrazu vystrelil tenký lúč a prederavil oblúde ľavú nohu. Obor spustil ohlušujúci rev a zastal. Phemropit sa otočil doľava a vodorovným lúčom mu prerezal nohy na polovicu.

Krv vytryskla, zmáčala zem okolo, siahala takmer k Phemropitovmu „nosu“.

A opacha sa začala klátiť.

Našťastie spadla na chrbát, inak by jej trup zasiahol Phemropita. Stvorenie z kamenného kovu by neutrpelo ujmu, ale Sloosha a ostatných by rozmliaždilo. Alebo možno nie. Medzi kosťami bolo veľa voľného priestoru.

Rachlo to, ako keď naraz padne tucet veľkých stromov. Niektoré orgány sa odtrhli od kostí. Plúca sa neuvoľnili, ale napli. A miecha praskla.

Obor zostal ležať horeznak.

Sloosh zišiel z Phemropita a so svätajánskou muchou ho priviedol k hlave opachy. Ak si aj myslel, že bude potrebná rana z milosti, zmenil názor. Toto čudo už nebude nikoho obťažovať.

„Nanajvýš pozoruhodné,“ utrúsil rastlinný muž. „Nemôžem uveriť, že by išlo o prirodzený vývoj. Určite bol potomkom niečoho, čo vytvorili starovekí ľudia vo svojich laboratóriách. Ale prečo by to boli robili?“

Pokúšal sa vyrezať kúsok svaloviny okolo kostí na prstoch. Keď sa mu nepodarilo urobiť ani najmenší škrabanec hranou kamenného tomahavku, použil svoju obrovskú kovovú sekeru. S rovnakým výsledkom.

„Hm. Má to žily a tepny, určitého druhu, ale nie je tu naozajstné svalové tkanivo. Vyzerá to ako tenká vrstva nejakého neznámeho materiálu. Je to extrémne tvrdé, ale zároveň pružné. A muselo mať niekoľkonásobne väčšiu silu ako normálny sval, aby pohlo takým obrovským a ťažkým telom.“

Deyv upozornil Sloosha na svoje zvieratá. Ňuchali okolo krvi z rozrezaných nôh, ale nelízali ju. Deyv si kľakol, aby ju ovoňal, a pokrčil nosom.

„Smrdí to ako rybí tuk, ale je tu aj zápach, ktorý neviem pomenovať.“

„Nanešťastie ti nemôžem pomôcť, lebo nemám dobrý čuch,“ povedal Sloosh.

Vana podotkla, že vôkol zdochliny nevidno chrobáky, mravce či iný hmyz.

„Je to jedovaté,“ vyhlásil Sloosh. „Teda, rád by som tu zostal a pitval túto vec, ale chýbajú mi nástroje, s ktorými by som to mohol urobiť.“

Boli príliš otrasení, aby hneď pokračovali ďalej. Prešli sa okolo zdochliny a obzerali si ju. Po chvíli videli, že sa svalový film začína rozpúšťať. Tá látka opadávala z kostí a tvorila mláčky červenej tekutiny. Potom sa kaluže začali vyparovať.

Orgánom trvalo oveľa dlhšie, kým sa roztopili. Nakoniec zostala iba kostra, ktorá vyzerala, akoby ju dočista obielili jedáci. Deyv váhal, či sa jej má vôbec dotknúť, ale napokon vošiel rovno do opičej lebky. Bola dosť veľká na to, aby sa v nej ubytovalo niekoľko ľudských rodín. Teraz, keď oči, mozog a ostatné orgány zmizli, hmyz stratil obavy. Vnútri lebky sa hemžili mravce, chrobáky a pavúky. Obrovský včelí prieskumník ju skontroloval a odletel. O chvíľu sa vrátil s celým rojom. Okamžite sa dali do práce, pokrývajúc očné jamy a dno rýchlo tvrdnúcou želatínou. Po čase bude hlava obsahovať dosť medu, aby nakŕmila celú osadu po mnoho dní.

Cestovatelia sa rozhodli pokračovať. Držali sa pobrežnej cesty, a keď prišli ku križovatke, Feersh a Jowanarr počúvali signalizačné stĺpy. Temný démon a jasná obloha sa striedali. Phemropitovi jazdci znova narazili na mysliaace bytosti, ktoré im spôsobili menšie problémy a tak si Sloosh mohol opäť pogratulovať, že nástojil, aby zaobstarali potravu pre Phemropita.

Prišli na miesto, kde tráva, kríky a stromy boli vyblednuté, suché a pomaly odumierali. Nebolo to však z nedostatku dažďa.

Sloosh zabzučal spokojnosť. „Džungľa nieje vybielená pre chorobu alebo suchotu, ale z nedostatku výživy. Drahokamy zapustili hlboké korene a vycucávajú minerálne soli. Sme veľmi blízko okraja Pustatiny!“

Už za záhybom zálivu ich oslepila Pustatina klenotov, Žiariaci dom nespočetných komnát a Jasná hrôza. Svetlo z oblohy sa odrážalo v nepredstaviteľnom množstve fazetových priehľadných kameňov. Tie na okraji boli malé ako melónové semenka. Iné boli ako konček prsta, veľké ako ľudská hlava, obrovské ako lebka mŕtvej kostnatej obludy. Úplne pokrývali zem. Tvorili veľké plochy, kopce, stĺpy, stalagmity, podivuhodne krásne postavy, ktoré pripomínali šelmy alebo ľudí. Kopy

formovali údolia, úžľabiny, kaňony a bulváre, dlhé niekedy aj pol druha kilometra. Tu a tam sa jagala voda od posledného dažďa alebo kôpky kameňov, ktoré silné zemetrasenia odlomili z hlavného porastu.

Život džungle a pobrežia zamrel na okraji Pustatiny. Vtáky nespievali, opice nešiekali, hmyz nebzučal.

Sloosh pozrel na cestu, ktorá sa náhle končila pod žiarivým pásom drahokamov.

„Nerozumiem, prečo ich Shemibob nechá rásť nekontrolovane,“ zamyslel sa. „Čudujem sa, prečo to robí?“

Nikto nepoznal odpoveď. Rozložili starovekú vzducholod' a začali zhromažďovať potravu. Poľovanie, rybárčenie a údenie mäsa ich zamestnávali dvanásť dní. Za ten čas niektorí podnikli krátke prieskumné cesty do Pustatiny a nazbierali voľne ležiace kamene. Feersh povedala, že sa môžu zísť.

Na trinásty deň po raňajkách všetci okrem Deyva a zvierat vyliezli na Phemropita. Mladík kráčal asi tristo metrov pred nimi ako prieskumník. Jeho úlohou nebolo ani tak varovať ich pred nebezpečenstvami, ako skôr hľadať dostatočne široké cesty pre kovové stvorenie.

Démon dvakrát vyšiel a zapadol a oni zdĺhavým okružným spôsobom putovali k pevnosti Shemibob. Iba trikrát ich zastavili prekážky. Vtedy Phemropit rozbúral steny žiarivých drahokamov alebo, ak si nemohol preraziť cestu, vytasil svoj krájací lúč. Túto metódu používal len nerád, lebo mu odčerpávala priveľa energie.

Štyrikrát narazili na oázy, oblasti okolo dvoch štvorcových kilometrov, na ktorých nerástli kamene. Pôda tu žičila ovocným stromom a kríkom s orechmi. Bolo tam spevavé vtáctvo a drobná zver, ktorá sa starala, aby sa vtáky príliš nepremnožili.

Feersh vysvetlila, že Shemibob v tejto oblasti zriadila určitý počet oáz. Niekedy rada opúšťala zámok a zotavovala sa tu. Oázy umožnili čarodejníci prežiť na úteku.

Keď si oddýchli a doplnili zásoby, skupina pokračovala. Démon ešte desaťkrát prešiel oblohou. Raz Vanu, ktorá práve robila prieskumníčku, zastihla v rokline prudko stúpajúca voda a len-len že sa neutopila. Sloosh, varovaný rachotom, povedal Phemropitovi, aby vyšiel na vrchol, skôr ako živel udrel plnou silou. Ale aj tak sa pod kovovým stvorením odlomil kus skaly a bezmocne sa zgúľalo dole svahom. Jeho pasažieri zoskočili do bezpečia, ale Phemropit zmizol v prúde.

Keď potopa ustúpila, sedel nepoškodený na dne úžľabiny. Našťastie

pristál na nohách. Keby bol dopadol na chrbát, museli by ho nechať tak. Bol príliš ťažký, aby ho vztýčili bez potrebného vybavenia.

Išli ďalej. Zemetrasenie uvoľnilo niekoľko skál a blízko nich sa povážlivo rozkýval zeleno-červeno-žltý monolit. Na konci kaňonu si Phemropit musel prebiť cestu cez hromadu popadaných kameňov, ale na niekoľký pokus sa mu to podarilo.

Horúčava na konci obdobia s jasnou oblohou bola takmer neznesiteľná. Skupina rozložila valec, priviazala ho na chrbát stvorenia z kovového kameňa a vliezla dnu. Aj keď z času na čas museli vyjsť von a skontrolovať cestu, väčšinou sa takto pohodlne viezli.

A potom sa dostali cez hrebeň jedného zrázu. Dole pod nimi ležala obrovská oáza. V jej strede stál žiarivý palác Shemibob.

34

Pomedzi útesy z drahokamov vytekala rieka. Prechádzala cez lesy a lúky a vtekala do otvoru na opačnom konci oázy. Pri prameni a na trávnatých plochách sa pásli nevelké stáda zvierat. Sloosh povedal, že niektoré z nich inde už dávno vyhynuli. Feersh ich uistila, že nie sú nebezpečné.

„Ale niečo sa tu stalo,“ zarazila sa. „Hovoríte, že lesy vyzerajú, akoby určitý čas rástli divoko. Za mojich čias to boli dobre udržiavané parky. A nevidíte žiadne ľudské bytosti, Tsimmanbulov alebo Yawtlov? Kde sú otroci?“

Našli chodník medzi útesmi, široký akurát pre Premropita. Preplávali riekou, iba on prešiel po dne. A teraz stáli na vrchole rozľahlej lúky. Asi pol druhu kilometra odtiaľ bol Shemibobin hrad: obrovský palác zo šarlátových a fialových kvádrov, vydávajúcich jemne pulzujúce svetlo a stmelených jasnožltým cementom, ktorý vydržal veľa-veľa generácií. Jeho vežičky a bašty sa týčili vysoko, aj keď ani jedna nepresahovala okolostojace útesy. Kanál privádzal vodu z rieky do hradnej priekopy.

Feersh oznámila, že majú malú, skôr nijakú šancu, že ich cestou nikto neobjaví. Shemibob im však možno dovolí prísť k bráne, kým niečo podnikne. Alebo ich nechá vojsť aj do paláca. Záleží na jej nálade.

„Ale zdá sa, že tu vládnu iné poriadky,“ zahundrala Feersh. „Možnože sa zbavila otrokov. Alebo... možno tu nieje. Mohla umrieť?“

Po krátkej diskusii sa rozhodli, že sa budú správať, akoby im to miesto patrilo. Keď ich Shemibob napadne, zistí, že nemá pred sebou len obyčajných zlodejov, s ktorými si ľahko poradí. Phemropit jej to predvedie.

Kovový tvor celkom nechápal, čo sa deje. Aj po všetkom čase, ktorý mal na aklimatizáciu, býval zmätený. Ale prejavoval zmysel pre vďačnosť. Alebo to bol pocit osamelosti, čo ho viedol k plneniu požiadaviek jeho záchrancov? Tak či onak, bol pripravený za nich bojovať.

„Nesmieme však konať nepriateľsky,“ upozornil ich Sloosh. „Nie, až kým sa definitívne neukáže, že ona nie je priateľská. To, že držala zlodejov ako otrokov, ešte neznamená, že si urobí otrokov z nás. Sme tu z mnohých dôvodov, a zlodejstvo je iba jedným z nich. Najdôležitejšia je túžba dostať sa do iného vesmíru, ak je to možné. Možno to pochopí a azda uvíta našu pomoc.“

Deyv nepovedal nič, ale netušil, ako by ktokoľvek z nich, dokonca ani premúdry Archkerri, mohol pomôcť takej starovekej a mocnej bytosti ako Shemibob.

Prešli krížom cez lúku a hájik. Z lesíka viedla k priekope kľukatá cesta z nejakého pružného žltého materiálu. Hradná priepasť bola prinajmenšom sto metrov široká a jej priezračné vody odhaľovali ryby rôznych veľkostí, tvarov a farieb. Padací most bol spustený. Po krátkom zaváhaní ním prešli. V širokej a vysokej, navrchu zašpicatenej bráne sa trblietal záves z nejakej veľmi tenkej, priehľadnej látky.

Deyv natiahol ruku, aby ho odhrnul. Prsty sa stretli iba so vzduchom, chladnejším ako ten vonku.

Otočil sa. „Necítim záves.“

„Pretože tam žiadny nie je,“ odsekla čarodejnica.

Deyv pokrčil plecami a vstúpil dovnútra. Ostatní ho nasledovali, Phemropit ako posledný. Nachádzali sa v obrovskej predsieni s početnými maľbami na stenách. Na podlahe ležal taký hustý koberec, že Deyv sa doň zaboril až po členky. Za halou bola miestnosť, popri ktorej sa predsieň zdala malá. Vošiel do nej a zastal, ohromený a užasnutý.

Steny stúpali hore a hore a hore, povala bola v tme, ktorá ju robila neviditeľnou. Pod ňou však bolo jasné svetlo. Vychádzalo zo samotných múrov ako vo vzducholodi starovekých. Na stenách viseli v radoch nad sebou obrazy. Ak by ho tak neznepokojovalo, kde práve trčí Shemibob, bol by maľbami fascinovaný. Vyzerali ako scény z dejín Zeme, dokonca z jej prehistórie. Odpoved' na otázku, ktorú zašepkal Feersh, potvrdila jeho

domnienku.

„Ale to sú najmenšie zázraky, čo tu má,“ dodala.

Prešli po dlážke z hladkého zeleného kameňa, do ktorého boli osadené pestrofarebné mozaikové vzory. Phemropitove pásy hlasno dreli o dlažbu. Majiteľke by sa to určite nepáčilo, ale v nijakom prípade tam nemohli kovového tvora nechať.

Ďalšia miestnosť bola ešte väčšia a jej steny vysádzané okrúhlymi žiarivými gombíkmi nad hlavami zvierat, rýb, vtákov, obrovského hmyzu a sapientov. Nešlo, ako si Deyv najprv myslel, o vyrezávané podobizne. Hlavy boli vypchaté a pokryté tenkou, priesvitnou vrstvou. Feersh zašepkala, že je to lak, ktorý zabraňuje rozkladu. Niektoré sú vraj také staré ako Shemibob.

Vana ticho poznamenala, že nevidno nijaký prach. „Má zariadenia, ktoré vtáhujú prach a spaľujú ho,“ vysvetlila čarodejnica.

Na druhom konci obrovskej miestnosti, tam, kde sa končil úzky zelený koberec, sa nachádzalo pódium z jedného kusa zlata. Viedlo naň sedem stupienkov a na vrchole stál trón s vysokým operadlom z mäkkej zelenej látky. Meral asi pätnásť metrov a sedadlo bolo pol druha metra nad pódium.

„Aký obor tu sedáva?“ opýtal sa Deyv.

„Iba jeden tu smie sedieť,“ odvetila Feersh. „Ale ani tak neseď, ako skôr leži.“

Z tejto miestnosti prešli do obrovskej chodby. Lemovali ju stojany z rôznych druhov tvrdého lešteného dreva. Na nich stáli sošky, busty a iné predmety, mnohé zo zlata a striebra. Niektoré podstavce boli bez ozdôb, a keď to oznámili čarodejnici, vyzerala prekvapená.

„Cestou cez palác,“ povedala, „mi opisujte, čo vidíte.“

Vyhoveli jej, aj keď mali rozprávať o toľkých veciach, že už z toho boli unavení. Nakoniec vyhlásila: „Mnohé je rovnaké, ako si to pamätám. Ale tu a tam nejaké veci chýbajú. A je zrejmé, že otroci sú preč. Myslím, že utiekli a zobrali si niektoré poklady so sebou.“

„Čo znamená,“ mudroval Sloosh, „že im dala slobodu a dovolila im zobrať si poklady. Alebo nebola schopná zabrániť im, aby ju okradli a ušli. Prikláňam sa k druhej verzii.“

„Ja tiež,“ prikývla Feersh. „V skutočnosti potrebovala otrokov iba kvôli jednej veci. Spoločnosti. Aby mala niekoho, s kým by sa mohla rozprávať. Má stroje na všetku prácu, ktorú robili otroci. Ale držala ich v miestnosti a zriedka ich vypúšťala von.“

„Lenže,“ zaváhal Sloosh, „čo sa potom stalo so Shemibob?“

Na prvom poschodí našli obrovskú kuchyňu a pri nej komoru. Obsahovala dosť jedla na to, aby nakrmila Deyvovu osadu počas nespočetných osláv. A toľko alkoholu a drog, že by jeho kmeň navždy opojili. Jedlo bolo také čerstvé, ako keby ho tam práve priniesli. Podľa čarodejnice aj zostávalo čerstvé, nezávisle od času - pokiaľ ho nevyniesli z komory. Potom podliehalo skaze.

„Odhliadnuc od toho, že žijeme,“ povedal Deyv, „toto miesto sa veľmi podobá tomu, o ktorom nám náš šaman vraví, že nás čaká po smrti. Ak je Shemibob preč, prečo tu jednoducho nezostaneme a neužijeme si? Samozrejme, museli by sme ísť po naše kmene a doviest ich sem. A ktovie? Možno prídeme na Shemibobino tajomstvo nesmrteľnosti.“

„Ale jedného dňa sa zásoby minú,“ oponoval mu Sloosh. „Medzitým budete mať deti a toto miesto sa preplní. Aj keď, s ohľadom na váš sklon k haštereniu a teda násiliu, premnoženie by asi nebolo problémom. V každom prípade jedného dňa nájdete špajzu prázdnu. Čo urobíte potom? Dovtedy stratíte schopnosť loviť a pestovať rastliny. Všetci zahyniete.“

„Viem to,“ odvrkol Deyv. „Len som sníval.“

„To preto, že už nie si ten vystrašený mladík, ktorý sa vydal hľadať si družku z nepriateľského kmeňa. Prešiel si mnohými skúškami, cestoval si kade-tade, videl si veľa vecí, ktoré by si nebol videl, keby ti Yawtl neukradol dušovajce. Dozrel si, a to oveľa väčšmi, ako keby si zostal obyčajným kmeňovým človekom. Ale ešte stále sa máš čo učiť.“

„Veď ty tiež,“ nedal sa Deyv.

„Našťastie. Keby som vedel všetko, načo by som žil?“

V zadnej časti druhého poschodia mal Deyv strašidelný zážitok. Vošiel do obrovskej miestnosti, v ktorej bola skoro taká tma, ako keď oblohu úplne zakryl Démon. Povetrím sa vznášalo mnoho nejasných postáv. Slabo žiarili, boli rôznych farieb a odtieňov a mali tvar žubrienok. Zvíjali sa a krútili okolo vlastnej osi, občas sa vystreli a vymrštili niektorým smerom.

Uvažoval, či sa vrátiť naspäť s fakľou, alebo to nechať tak. Vtom prišla Vana a on, posmelený jej spoločnosťou, sa rozhodol pre prieskum. Ledva prešiel cez dvere, jedna zo šarlátových postáv sa na neho vrhla, tesne pred ním sa otočila a vystrčila chvost. Deyv zakričal od bolesti a chytil sa za tvár.

„Čo sa deje?“ zvolala Vana a vbehla do miestnosti. Priplávala k nej tyrkysová postava a hlavou sa letmo dotkla jej tváre. Vana so stonaním klesla na zem. Deyvova agónia odišla tak rýchlo, ako prišla. Sklonil sa, aby

ju postavil na nohy, ale ona zašepkala: „Nie, som v poriadku.“

„Myslel som, že si ranená.“

„Od toho mám ďaleko,“ povedala. „Bola som v extáze. Ibaže už je to preč.“

Vstala. „Kde je tá tyrkysová vec, čo sa ma dotkla? Chcela by som, aby to urobila znova. Nikdy som nemala také nádherné pocity.“

Deyv ju chytil za rameno a vytiahol ju von.

„Neviem, čo sú zač, ale sú nebezpečné.“

Keď mu neochotne sľúbila, že nepôjde naspäť do miestnosti, išiel po ostatných. Feersh im hneď povedala, na čo narazili.

„Shemibob má veľa umeleckých foriem predkov. Táto miestnosť obsahuje niekoľko z nich. Vytvorili ich tí istí ľudia, ktorí majú na svedomí dušovajcovníky, tí istí, ktorí zahynuli pri páde planetoidu.“

„Na čo slúžia?“

Čarodejníca pokrčila plecami. „Načo je všetko to umenie? Tieto kreatúry, ako sa zdá, spôsobujú intenzívnu bolesť alebo rozkoš, podľa toho, ktorá sa ťa dotkne. Tiež je príjemné zopodliať pozorovať ich hry. Po určitom čase by si rozoznal vzory, ktoré tie baletky vytvárajú rôznymi pozíciami. Shemibob sa domnievala, že majú aj nejaký liečebný účinok. Ale to je len pre tuhé náтуры. Niekedy vstupovala do miestnosti a postavila sa tak, aby sa jej mohli dotýkať súčasne: jedna dávajúca bolesť a jedna rozkoš. Povedala, že nemôže dlho znášať protichodné vnemy. Ale vraj zakaždým opúšťala miestnosť s pocitom, že získala trochu múdrosti. Nie intelektuálnej. Emocionálnej.“

Nerozumela som, čo tým myslela. A odmietla som jej pozvanie vojsť do miestnosti. Bála som sa urobiť niečo iné, ako stáť vonku a pozorovať tie vzory.“

Sloosh vyslovil návrh. Odteraz, keď prídu ku komnate s niečím, čo nepoznajú, nevstúpia do nej.

„Umenie môže byť rovnako obohacujúce ako nebezpečné. Starovekí zdokonalili obe tieto vlastnosti do stupňa pred nimi nepoznaného. A po nich tiež nie.“

Deyv a Vana vyšli so zvieratami von, aby sa najedli. Potom sa rozhodli ísť na prechádzku. Ale keď boli takmer v polovici padacieho mosta, niečo ich zastavilo. Čosi neviditeľné a neprekonateľné im zabránilo urobiť čo i len jediný krok dopredu.

Znepokojení išli po ostatných. Sloosh vyskúšal bariéru, a nedostal sa o nič ďalej. Potom poslal Deyva do vodnej priekopy. Na polceste mladík

narazil na nepoddajný odpor. Doplával nazad a vytiahli ho hore strmou stenou na lane. Zašli do zadného krídla zámku a tentoraz plával Yawtl. Hlásil, že prekážka je tam tiež, aj keď oveľa bližšie k vonkajšiemu okraju priekopy.

Vana skúsila ďalšiu stranu, Deyv náprotivnú. S rovnakým výsledkom.

„Shemibob nás pustila dnu, ale nepustí nás von!“ kувíkala Feersh. „Ak je mŕtva alebo ak opustila toto miesto, sme stratení! Nikdy nezistíme, ako zničiť bariéru!“

„Do beznádeje máme ďaleko,“ usúdil Sloosh. „Nepreskúmali sme viac ako osminu miestností. Navrhujem, aby sme sa dali do práce.“

Štvrté poschodie zaberalo neuveriteľne rozľahlé laboratórium. Archkerri si myslel, že sa v ňom možno dajú vyrobiť dušovajcia. Nanešťastie nemal ani najmenšieho tušenia, ako to urobiť. Iba Shemibob im to mohla ukázať.

„Ale je skutočne nevyhnutné, aby ste mali vajcia?“

Deyv a Vana pozreli jeden na druhého. Čítali si v tvárach rovnakú myšlienku. Celkom sa im darilo fungovať bez tých kameňov. A dlhý čas im už ani nechýbali. Áno, bola to zvláštna myšlienka, ale naozaj ich viac nepotrebovali.

„Hovoríš pravdu, Sloosh,“ priznal Deyv. „Je to zvláštny pocit. Rovnako tiesnivý ako oslobodzujúci. Nemôžeme sa však vrátiť k našim kmeňom, kým nemáme dušovajcia. Niet iného východiska.“

Archkerriho veľká ruka, čiastočne pokrytá listami, opísala kruh.

„My sme tvoj kmeň!“

Yawtl sa zlomyseľne zasmial a roztancoval: „A nie hocijaký kmeň!“

„Chcem povedať,“ dodal rastlinný muž, „že máš dočasný kmeň. Čo ako nesúrodá je táto skupina, jej členovia spolu nejako vychádzajú. A ide nám to dobre. Keď sa odtiaľto dostaneme, môžete s Vanou pohľadať ľudský kmeň, ktorý nepožaduje vajcia. Ak žiadny nenájdete, môžete sa stať čarodejníkmi a založiť si vlastný kmeň. Budete mať kopu starodávnych predmetov, ktoré vám dajú veľkú moc.“

„Nie,“ odmietol Deyv. „Zabílo by nás pomyslenie, že nemáme nádej vrátiť sa k našim ľuďom.“

„Naozaj si myslíš, že vy dvaja by ste mohli nájsť cestu späť? Stratili by ste sa. Alebo vás zabijú. Je mi ľúto, že to musím povedať, ale fakty sú fakty.“

„Fakty sa dajú zmeniť,“ povedal Deyv.

„Áno, keď sa o nich hovorí. Ale...“

Zmlkol. Z haly k nim doľahol čudný hlasný zvuk, akoby tam syčal zbor

tisícky hadov.

Feersh si priložila ruky na srdce.

„Shemibob!“

35

Feershin opis pripravil Deyva na skutočnosť. Navyše sa už stretol s toľkými monštrami, že ho hocičo len tak nevykoľajilo. Napriek tomu užasol, keď sa majiteľka paláca zjavila v obrovských dverách.

Vyzerala napoly ako had a napoly ako človek. Mala telo pytóna, dlhé prinajmenšom dvanásť metrov. Koža však bola bez šupín, striebristá, akoby napustená kovom, s tmavými kľukatými znakmi na chrbte a po bokoch. Jej telo sa pohybovalo nanajvýš nehadím spôsobom: dvadsiatimi párami krátkych, tučných humanoidných nôh. Boli čierne a od stehien striebristé. Chodidlá mala ľudské, aj keď široké a iba s tromi prstami. Mačacie pazúry svietili ostrou červeňou.

Za prednými nohami sa polovica tela ohýbala nahor, takže vlastne vyzerala ako nepodarený kentaurus. Mala celkom ženské plecia, ramená a ruky, ibaže so štyrmi prstami. Dva veľké kuželovité prsníky prezrádzali, že je šťastí cicavcom. Ale nie úplne. Feersh im totiž povedala, že Shemibob rodila živé mláďatá, lenže namiesto mlieka im dávala krv. Bezvlasý, červenavý trojuholník jej pohlavia sa črtal tesne pod bodom, od ktorého sa jej telo vzpriamovalo.

Jej hlava bola dvakrát taká veľká ako Deyvova, podobná ľudskej, ale s neprirodzené trojuholníkovou tvárou. Lícne kosti prudko vystupovali. Bradu mala špicatú, s hlbokou jamkou, pery priveľmi široké a červené. Otvorené ústa odhaľovali zašpicatené líščie zuby. Mierne rozdvojený jazyk umocňoval podobu s hadom. Nos bol krátky, ale orlí. V pomere k hlave mala obrovské oči farby zeleného lístia. Čelo bolo široké a vysoké, až sa zdalo, že zvyšok tváre k nemu pôvodne nepatrí.

Namiesto vlasov mala dlhočizné a hrubé striebristé pichliače, rozdelené čiernym púťcom. Feersh im prezradila, že mláďatá sa rodia holohlavé - našťastie pre ich matku.

Shemibob vyzerala nahnevane, a aj keď hovorila čarodejniciným jazykom, ktorému ostatní nerozumeli, z jej tónu bolo jasné, že zúri.

Deyvov strach trochu zmiernilo prekvapenie, že i po toľkých rokoch spoznala dávnu ubehlíčku.

Feersh odpovedala a súčasne ukázala na svojich spoločníkov. Vyzeralo to, akoby hovorila Shemibob, že nerozumejú ich reči.

Mutantka okamžite otvorila veľkú ruku a zjavil sa v nej ústny bzučiak. Očividne sa chcela rozprávať s Archkerrim, čo znamenalo, že ich určitý čas pozorovala. Bezpochyby prostredníctvom zariadení, zamaskovaných za umelecké predmety, ktoré podľa Feersh boli v každej miestnosti.

Shemibob si vložila píšľalku do úst.

„Zobudil ma poplašný systém,“ povedala v Slooshovom jazyku. „Rozhodla som sa, že vás tu nechám sa potulovať, kým vás nepreštudujem. Ale už som nemohla dlhšie zniesť, ako to monštrum ničí moje koberce a vytrháva kúsky z mojich dlážok a schodov. Čo je to za čudo?“

Feersh jej vysvetlila podstatu Phemropita. Shemibob okamžite prešiel hnev. „Myslela som si, že na tomto svete už nie je nič nové. Napriek všetkému je príjemné myliť sa. Teraz, Feersh, porozprávaj mi, čo sa ti prihodilo po tom, ako som ti dovolila utiecť. A povedz mi tiež, prečo ste tak bláznivo nerozvážne vstúpili do môjho zámku.“

To trvalo hodnú chvíľu. Votrelci zatiaľ stáli, lebo sa báli sadnúť si bez Shemibobinho dovolenia. Uprostred čarodejnicinho rozprávania im to však mutantka sama navrhla. Všetci okrem Sloosha si pritiahli stoličky určené pre otrokov a usadili sa.

Shemibob chodila sem a tam popred nich a pofajčievala z papierovej rúrky so sladko voňajúcou drogou. Občas prerušila čarodejnicu, aby oslovila niekoho iného. Deyv sa začal cítiť uvoľnenejšie. Prinajmenšom nemala v úmysle zničiť ich okamžite, ani im nedala na vedomie, že by si z nich chcela urobiť otrokov.

Keď si vypočula príbeh, zastala, aby si zapálila ďalšiu trubičku.

„Takže každý z vás prekonal túto neuveriteľnú cestu z iného dôvodu. Čo sa týka tých úbožiakov, Feersh, ktorých si sem poslala, aby ukradli moje poklady, ani jeden sa sem nedostal. Nuž, Deyv z Červeného vajca z Domu naruby a Vana zo Zelených očí zo Žltovlasého kmeňa a Hoozisst spomedzi stále kradnúcich Yawtlov, môžem vám urobiť nové dušovajcia. A môžem vás naučiť používať ich spôsobom, o ktorom sa ľudom vášho druhu ani nesnívalo. Alebo, aj keď im to napadlo, nikto sa to neodvážil realizovať. Ale načo by vám boli?“

Čo sa týka teba, Sloosh zo Zeleninového ľudu, mohla by som zodpovedať veľa tvojich otázok. A mohla by som ti vyrobiť nový kryštál. Ale na čo by

to bolo dobré?

Ty, Yawtl, by si mohol mať toľko pokladov, že by si už nikdy nemusel krahnúť. Nie že by ti to malo zabrániť v zlodejstve. Ale - čomu by poslúžili?

Ty, čarodejnica, by si mohla mať nové oči a čarovné predmety a mohla by si vidieť výsledky svojich nových schopností. Ale aký úžitok by si z toho mala?

A ty, Jowanarr, by si nemusela čakať na smrť svojej matky, aby si sa mohla stať nesmierne mocnou čarodejnicou a založiť si vlastnú rodinu. Ale aký by z toho bol osoh?“

Vyfúkla oblak sladko voňajúceho purpurového dymu a zasmiala sa. Bol to nepríjemný zvuk, zvláštny pleskot s odtienkom arogancie. Okrem toho to znelo zlovestne.

„Mohla by som si z vás jednoducho urobiť otrokov. Potrebujem niekoho, kto by na mňa čakal. Ale pri Thrinkelshumovi! Ešte viacej potrebujem niekoho, s kým by som sa mohla rozprávať! No nezotročím vás. Nemusím. Prijmem vás ako hostí, ktorí mi však nie sú roveň. Nie že by to malo trvať dlho.“

„Cítim zlovestný podtón,“ poznamenal Sloosh.

„Je to možné,“ odsekla. „Fakt je, že ste tu väzňami. Ale to som aj ja!“

„Ach, tá neviditeľná bariéra! Takže to nieje tvoj výmysel?“

„Nie. I keď mám jednu výhovorku, prečo som sa chytila do tejto pasce. Nechala som otrokov odísť, skôr ako sa úplne zavrela. Lepšie povedané, rozťahla dookola. Takže odišli, no ešte predtým bojovali medzi sebou o rôzne poklady. Ale ja som zostala. Ak umriem, bude to pre dobrú vec.“

Archkerri sa jej opýtal, čo tým myslela.

„Bariéru som nevytvorila ja. Je to brána do iného vesmíru, aspoň si myslím. Ale kedysi to bol úzky, sálajúci fenomén za útesmi - tým smerom. A...“

„Takže preto sme to nevideli,“ dovtúpil sa Sloosh. „Brána sa posunula. A ak ti dobre rozumiem, aj sa rozťahla. A odvtedy je v útlme. Už nevydáva jas, respektíve nevyžaruje to, čo vyvoláva v jej pozorovateľoch toľkú hrôzu a nevoľnosť.“

„Máš takmer úplnú pravdu,“ povedala Shemibob, hľadiac na neho listovozelenými očami. „Si veľmi vnímavý. Ale nie dosť vnímavý, aby si vedel, že nemám rada, keď ma prerušujú. Práve teraz som milá. Ale tento stav má svoje hranice.“

„Prosím o prepáčenie,“ zabzučal Sloosh.

„To nedostane len tak každý. Ale udeľujem ti ho. Čo možno nevieš, Archkerri, keďže nemáš moje skúsenosti, je to, že brány sú jednosmerné. Môžeš...“

„Opäť prosím o prepáčenie,“ neovládal sa Sloosh. „Verím, že niektoré brány môžu byť jednosmerné. Ale mali sme istú skúsenosť, ktorú sme hneď neodhalili, keďže zdanlivo nesúvisela s naším príbehom.“

Porozprával jej o jase za útesom na ostrove a o mužovi, ktorý sa v ňom objavoval a strácal.

„Takže vidíš, nie všetky takéto javy sú jednosmerné.“

„Potom som sa mýlila. Je príjemné zmýliť sa dvakrát za krátky čas, veď roky rokúce som mala vždy pravdu. Myslím, že som pochopila logiku brán. Strávila som pri tom tisíce weevríšh. Každopádne je pravda, že brána sa rozťahla. Ale stále má srdce, centrum, ohnisko, ktoré žiari rovnako ako kedysi celá tá vec. Nachádza sa hlboko vnútri zámku. Ukážem vám ho, keď nadíde správna chvíľa. Zatiaľ, môj listnatý priateľ, vedz, že náš čas tu je krátky. Teda krátky pre mňa, aj keď tvojim krátkožijúcim druhom sa môže zdať dlhý. Možno aj tebe. Táto brána je jednosmerná, čo znamená, že vzduch i voda tu stoja - nemôžu sa okysličovať. Moje stroje veľmi efektívne čistia povetrie a vysielajú nadbytočné teplo do brány, no čoskoro budú musieť začať vyrábať aj pitnú vodu. Jedného dňa sa nerastné suroviny minú. Potom umrieme na nedostatok kyslíka!“

„Nanajvýš zaujímavé a určite podstatné,“ vyhlásil Sloosh. „Ale aj tak ma znepokojuje, čo tým brána sleduje. V skutočnosti je - v rámci istých hraníc - dvojsmerná, a jednosmerná iba vo svojom srdci, ako to voláš. Podľa mňa, keď sa brána ešte väčšmi rozťahne, pohltí všetko, čo teraz pokrýva. Napriek tomu...“

„Takto to nejde,“ prísne ho zahriakla Shemibob. „V tejto chvíli ma nezaujíma, prečo to robí. Jediné, čo ma trápi, je, ako to môžem využiť.“

„Skutočne chvályhodné. Ale aj tak...“

Znechutene zagúľala očami a povedala: „Najprv sa musím stretnúť s tým tvorom, ktorého voláte Phemropit.“

Opustili miestnosť a zamierili ku schodisku. Cestou ju Sloosh informoval, že Phemropit nie je jeho skutočné meno, iba výmysel Tsimmanbulov. Kovový tvor nemal meno, sám sa volal „ja“, naznačujúc tým určitý stupeň individualizácie,

„Ako predtým vedel, či sa naňho niekto obracia?“ opýtala sa Shemibob. „Ako sa mohol odvolávať na iných svojho druhu, keď neboli v dohľade?“

„Zíde z očí, zíde z mysle,“ vyhlásil Sloosh. „Vo svojom prostredí sa

nikdy neodvolával na niekoho, kto nebol v priamej línii s jeho mikrovlnnými alebo svetelnolúčovými detektormi. Nerozumiem jeho kultúre, aj keď sa veľakrát snažil vysvetliť mi to. Ale musíš si uvedomiť, že planetoid, na ktorom žil, bol dosť malý, možno nemal ani šesťstopäťdesiat kilometrov v priemere. To spolu s vákuom, extrémnym chladom vo vesmíre a neprítomnosťou povrchového osvetlenia viedlo k vytvoreniu svojrázneho spoločenstva. Svojrázneho pre nás, samozrejme.“

„Veľmi sa ospravedlňujem za prerušenie,“ ozval sa Deyv, „ale on má meno. Reaguje na oslovenie Phemropit. A volá nás našimi menami.“

Preglgol a potom pokračoval: „Vždy som o tebe počul ako o Shemibob. Budem bezočivý, ak si dovoľím opýtať sa na tvoje pravé meno?“

Pozrela sa naňho z výšky a zasmiala sa. „Som Shemibob, pretože som jediná na Zemi. Mám osobné meno, ale nepoužívala som ho, odkedy som tu pristála, ani nedovoľujem nižším bytostiam, aby ma ním oslovovali. Stačí ti to, malý mužíček?“

„Samozrejme. Iba...“

„Iba čo?“

„Ešte jedna otázka, ak smiem. Prečo si dovolila drahokamom, aby rástli bez kontroly? Onedlho sa rozťahnu všade a život v tejto krajine zanikne.“

Zasmiala sa a povedala: „Myslíš si, že som záhradník, ktorý prestriháva svoje drahokamy ako rastliny alebo ich pretrháva ako burinu? To by bol čudný pohľad!“

Vyprodukovala ďalší plieskavý smiech. „Vlastne by som mohla kontrolovať ich rast. Teda, mohla som, kým som sa nestala väzňom vo svojom vlastnom zámku. Ale aj keď to ešte šlo, nevidela som na to nijaký dôvod. Zem bude zničená, oveľa skôr ako jagavé kamene stihnú celkom pokryť túto krajinu. Prečo by som sa teda mala unúvať?“

„Ďakujem ti, ó, Shemibob.“

Kovového tvora našli vo veľkej miestnosti na druhom poschodí. Díval sa na guľu z brúseného krištáľu, vysielajúcu svetlo rôznych dĺžok. Sloosh mu povedal, že ide o náhodné lúče, ktorých účel je čisto estetický, ale on sa vytrvalo pokúšal rozlúštiť ich.

„Preto občas pochybujem, či je skutočne inteligentný,“ vzdychol si Sloosh. „Ale predpokladám, že jeho myseľ jednoducho funguje odlišne od našej.“

„Možno od mojej,“ zašomral Hoozisst. „Mysleť rastlinného muža je rovnako čudná ako Phemropitova.“

Archkerri prekryl kovovému tvorovi výhľad na guľu a zablikal mu správu

svätotajanskou muchou. Keď sa Phemropit otočil, aby videl na ostatných, Shemibob sa zasmiala.

„Dám ti lepšiu vec na vysielanie svetla, ako je ten hmyz.“

Nasledovalo predstavovanie. Shemibob sa rýchlo naučila obsluhovať svätotajansku mušku a kládla Phemropitovi mnoho otázok. Keď bola hotová, povedala: „Možno mám preň uplatnenie. Poďme dolu a pozrime sa na srdce brány.“

Vošli do nejakej menšej miestnosti, z ktorej sa vyklľul výťah. Rýchlo padal do hĺbky, šesť dverí a chodieb len tak preblesklo. Spomalil a jemne zastavil pri siedmych dverách. Shemibob ich viedla cez dobre osvetlenú halu, zabočila za roh a zastala až v strede ďalšej chodby.

Asi šesť metrov pred nimi zo steny vystupovala oslepujúca žiara. Deyv opäť cítil, ako mu mäknú kolená a obracia sa mu žalúdok.

„Zoznámenie sa s ňou iba jemne zmiernilo moju hrôzu,“ povedala Shemibob. „Ale prekonala som to, aby som sa dostala k nej bližšie a mohla s ňou experimentovať. Pozerajte, ak môžete.“

Zobrala jednu z vrúbkovaných dlhých drevených tyčí, ktoré boli opreté o vzdialenú stenu. Deyv hľadel iba kútikom jedného oka, zakrývajúc si ho rukou. Žiadalo sa mu ujsť, ale už vedel, že znesie ten pohľad, ak sa nebude pozeráť prídlho. Keď raz za čas odvrátil hlavu, trochu to zmiernilo jeho nevoľnosť.

Shemibob podišla k sálajúcemu úkazu, ktorý sa rytmicky sťahoval a roztáhoval. Tvár mala iba kúsok od žiary, oči upierala na ňu. Strčila dovnútra tyč a potom ju posunula hore. Deyv si pomyslel, že musí byť naozaj odvážna. Ale veď to bola Shemibob.

Tyč takmer úplne vošla do jasu.

„Teraz v nej dookola sondujem,“ oznámila. „Cítim niečo, čo by mohli byť steny. Sú tvrdé. Prinajmenšom neočakávane zastavia koniec tyče. Zdá sa, že ide o určitý druh chodby, pretože cítim podlahu a strop.“

Všimnite si, že jasný disk zvierajú so stenou uhol. Nevidíte časť, ktorá sa stráca vnútri. Ale ja môžem zasunúť tyč až za stenu do toho druhého sveta. Jestvuje opačný koniec tohto tunela, ak je to tunel. Mám dojem, že v chodbe je plytká voda. Nemôžem si to však overiť. Brána nič nevysIELa. Vibrácie, pevné častice, nič.“

Stiahla tyč naspäť. Zostala z nej iba časť, ktorá neprešla jasom. Zvyšok zmizol za bránou.

„Znamená to, že ktokoľvek sa pokúsi prejsť bránou, zahynie?“ opýtal sa Sloosh.

„Iba keby sa pokúšal vrátiť,“ odpovedala. „Robila som rôzne pokusy so zvieratami. Tie, ktoré som úplne vložila dovnútra, zostali nažive. Priviazala som ich o laná a cítila som, ako za ne mykajú. Keď som povraz uvoľnila, vtiahli aj ten. Zvieratá, ktoré som tam vložila iba čiastočne a potom som sa ich pokúsila vytiahnuť, to rozrezalo napoly.“

„Veľmi zvláštne,“ podotkol Sloosh. „Ale fakty sú fakty, aj keď nevieme, aké sú alebo prečo sú. Čo ti zabránilo, aby si tade neprešla sama?“

„Skúšala som aj dlhšie tyče. Chodba sa asi po troch metroch zužuje. Je to iba dočasné zúženie alebo sa potom znovu rozšíri? Vec sa má tak, že tunel nieje pre mňa dosť široký. Nie je náhodou slepý? Nachádza sa blízko povrchu tej druhej Zeme alebo v jej hĺbinách? Aká je teplota v tuneli? Dá sa v ňom dýchať? A tak ďalej.“

Archkerri na chvíľu zavrel oči. Keď ich otvoril, povedal: „Máš nejaký systém komunikácie na diaľku? Ak áno, niekto by mohol prejsť a mohol by nám povedať, aké to tam je.“

„Áno, mám prostriedky na diaľkové rozprávanie. A umiestnila som tam prístroj, ktorým by ste mi mohli podávať správy. Ako som však povedala, svetlo, vibrácie ani tok shenrem sa cez ňu nedostane.“

„Pravdaže,“ povedal Sloosh. „Bolo odo mňa hlúpe opýtať sa. Ale musel som.“

„Sondovanie pomocou tyče je dobré, pretože môžem odhadnúť, ako ďaleko sú prekážky, ktoré zastavia tyč.“

„Čo je shenrem?“ chcel vedieť Deyv.

„Voľným okom neviditeľné energetické čiastočky, ktoré putujú vodičom rôznymi smermi. Možno ich upraviť, aby indikovali určité veci, napríklad stupeň teploty, alebo ukazovali obrázky. Niekedy ti to vysvetlím.“

„Ohnisko je dosť veľké na to, aby doň Phemropit mohol vstúpiť,“ konštatoval Sloosh. „A mohol by rozpíliť úzku časť tunela. Ale pochybujem, že by sa prihlásil ako dobrovoľník.“

„Opýtaj sa ho.“

Rastlinný muž poslúchol. Potom oznámil: „Phemropit nevidí dôvod, prečo by to mal urobiť. Nemožno mu to zazlievať. Načo by to bolo dobré, ak ho nemôžeme nasledovať?“

„Raz sa musím rozhodnúť,“ vyhlásila Shemibob. „Keď sa minie vzduch, buď sa tu zadusím, alebo prejdem cez bránu. Samozrejme, inteligentná bytosť nemá o čom uvažovať.“

Vrátili sa na prvé poschodie. Deyv bol skleslý a z mlčania ostatných sa dalo usudzovať, že sú na tom rovnako. Napriek tomu, čo Shemibob

povedala, cítil, že by sa radšej ukašľal na smrť, ako by mal prejsť žiarou.

Uplynulo šesť dní. Za ten čas Deyv zistil viac o majiteľkinom minulom živote. Pochádzala z nepredstaviteľne vzdialeného sveta, ktorý obiehal okolo hviezdy. Ukázalo sa, že je to nova, a jej obyvatelia, hoci mali veľké schopnosti, nedokázali posunúť svoju planétu dostatočne ďaleko, aby unikli ničivým výbuchom. Takže odletela s mnohými svojho druhu vo vesmírnej lodi. Dostali sa na Zem, ale ona jediná to prežila. Ostatní umreli pri hľadaní obývateľného sveta - zahubili ich nehody, nepriateľské zvieratá a ľudia, k tomu sa pridružili samovraždy a radiácia.

Deyv sa cítil ešte sklúčenější. Život je taký krehký. Dokonca aj mocný rod Shemibob bol zraniteľný. Aj keď prežije mnoho generácií ľudí, raz zomrie takisto ako oni. To ho ani trochu nepotešilo.

Ležal na posteli s týmito čiernymi myšlienkami, keď vošla Vana. Posadil sa.

„Čo sa stalo?“

Ľahla si k nemu.

„Náš čas je ohraničený,“ mäkko prehovorila. „Čoskoro budeme mŕtvi. Stratili sme priveľa času, pretože sme nemohli zniesť myšlienku, že by sme sa mali milovať s niekým bez dušovajca. Ale teraz to už nič neznamená. Čakala som, že prídeš za mnou a povieš mi to, čo ti práve hovorím ja. Neprišiel si, tak som zahodila svoju pýchu a prišla som za tebou.“

Deyv ju zobral do náručia: „Myslel som na to. Ale bál som sa, že ma odmietneš.“

„Je toto odmietnutie?“ spýtala sa a začala ho bozkávať.

O chvíľu sa od seba odtrhli, srdcia im prudko bili, hľadeli jeden na druhého, popolaví pod svojou normálnou farbou.

„Čo, do Thriknila, je toto?“ skríkol odrazu Deyv.

Toto bol hlasný, dunivý zvuk, padanie predmetov, trasenie postele a výkriky zdola z haly.

Jum a Aeip pribehli do izby, pes zavýjal, mačka mraučala.

„Zemetrasenie!“ zvierkla Vana.

„To nie je možné,“ zvolal Deyv. „Veci za bariérou nemôžu ovplyvniť zámok!“

Do miestnosti s vytreštenými očami vběhol Yawtl.

„Poďte so mnou!“ kričal. „Shemibob hovorí, že musíme prejsť cez bránu!“

Deyv vystrelil z postele.

„Prečo?“

„Vraví, že bariéra sa sťahuje! Rozdrví palác a každého v ňom!“

36

Vydesenému Deyvovi zostalo ešte toľko rozvahy, aby si obliekol bedrový pás, pripol opasok s mečom a schmatol svoju sekerku. Vana vybehla z miestnosti, pravdepodobne po sukničku a zbrane. Na chodbe sa Deyv takmer zrazil s Yawtlom, ktorý práve letel zo svojej izby. Divoko blýskal očami a bol nahý, ale na krku mal smaragd a v rukách oštep, meč a tomahavk.

Niečo na Deyva zakričal. Jeho hlas však prehlušil rachot. V hale sa zodvihol kúdol prachu z obrovského kamenného kvádra, ktorý za rohom zablokoval chodbu.

Sloosh, čarodejnica a jej dcéra akurát dobiehali, Jowanarr ťahala Feersh za ruku. O chvíľu sa objavila Vana - v celej svojej paráde. Mačka bežala tesne za ňou.

„Dolu k bráne!“ hlasno zabzučal Sloosh.

Deyv nepotreboval tento pokyn, ale zdráhal sa ísť. Bolo takmer lepšie zostať a nechať na seba spadnúť strop, ako postaviť sa zoči-voči tej hrôze.

Sloosh, ktorý držal kocku pod jednou pazuchou a sekeru pod druhou, ešte čosi zabzučal. Zaniklo to v hluku rozkývanej steny na opačnom konci chodby.

Všetci utekali. Keď sa dostali k výťahu, Shemibob s veľkým koženým vakom a Phemropit ich už čakali vnútri.

„Rýchlo! Rýchlo!“ kričala. „Ak sa šachta prepadne, sme v pasci!“

Keď posledný z nich naskočil, Shemibob povedala heslo. Výťah začal padat', oveľa rýchlejšie ako naposledy. Zastavil tak prudko, že to väčšinu z nich zrazilo na kolená. Vypotáčali sa von a uháňali chodbou. Phemropit ako posledný.

Keď sa dostali k blčiacej, sťahujúcej a roztahujúcej sa bráne, Shemibob zaváhala iba na sekundu. S výkrikom, ktorý jej mal pomôcť prekonať strach, zmizla v jase. Sloosh ju s trasúcimi sa listami nasledoval. Ľudia a Yawtl stuhli a snažili sa nabráť odvalu. Zatiaľ aj kovový tvor prešiel na druhú stranu. Možno necítil takú hrôzu a nevoľnosť ako oni.

V hale ďaleko za nimi sa niečo zrútilo. Zem sa triasla. Vtedy Deyv pochopil, že celý zámok bude zlisovaný, zomletý na prach a vtiahnutý do brány. Ak mali predbehnúť tony materiálu, museli konať rýchlo. Stroj, čo vysielal von nadbytočné teplo, už nemohol dlho bojovať so záťažou. Trenie čoskoro zohreje vzduch natoľko, že sa v ňom upečú.

Vana zakričala: „Deyv! Hoozisst! Pomôžte mi dostať Aeip na druhú stranu! Sama nepôjde!“

To bolo ľahšie povedať, ako urobiť. Mačka sa zježila, zuby vycerené, prskala pološialene od strachu. Keď sa k nej Vana priblížila, aby ju uchlácholila, musela sa hneď prudko zakloniť, lebo Aeip šermovala pazúrmí ako divá.

Ďalšie kvádre odpadávali z cementu, ktorý ich držal pevne pohromade po nespočetné generácie ľudského rodu. Kamenná podlaha sa zvrášťovala a nápor horúceho vzduchu vysušil všetok ich pot. Dohnútra prenikal prach, zadúšal ich a štípal oči.

Hoozisst vykrikol ešte hlasnejšie ako Shemibob. S rukami na očiach sa prehodil cez žiaru.

Deyv mu v duchu vynadal do zbabelcov. Už im nepomôže s mačkou! Zdvihol Jumových vzpierajúcich sa, zavýjajúcich sedemdesiatpäť kíľ a vrhol psa cez bránu. Potom zdvihol spadnutú sekerku a rozbehol sa za mačkou.

Aeip sa vypla, šľahajúc ho pohľadom. Deyv ju silno udrľ po hlave plochou časťou zbrane. Utrpel hlboké škrabance na ľavom ramene, ale mačka padla. Ďalší zásah, slabší ako ten predošlý, ju úplne dorazil. Zdvihol bezvládne telo za prednú časť, Vana chytila zadné nohy a na tretie rozhojdanie prehodili Aeip na druhú stranu.

Obrovský kamenný kváder dopadol asi šesť metrov od nich. Deyv zdvihol sekerku do výšky - a preskočil. Tak sa bál zadlávania, že necítil ani nevoľnosť. Pristál na mieste osvetlenom Phemropitovým lúčom. Skôr ako sa mohol pozbierať, dopadla naňho Vana.

Keď vstal, začal Aeip plieskať, aby ju priviedol k zmyslom. To by neurobil nikto normálny, ale on v tej chvíli nemyslel na následky. Po niekoľkých silných úderoch dlaňou mačka otvorila zelené oči. Deyv odstúpil. Neisto vstala, no nenapadla ho. Namiesto toho sa zhrbila, akoby sa chcela utiahnuť do seba, do svojich tajomných mačacích myšlienok.

Deyv sa poobzeral. Boli v tuneli, vyrazenom v tvrdej sivo-červenej skale. Na podlahe stálo asi tridsať centimetrov vody, na povrchu plávalo niekoľko prerezaných tyčí. Hladina viditeľne stúpala. Pred nimi bolo

zúženie, nie dost' široké pre obrovských členov skupiny. Shemibob a Sloosh, aj keď vstúpili ako prví, boli teraz za Phemropitom. Zrejme preliezli nazad tak, že sa pretlačili pomedzi neho a povalu.

Phemropit práve vysielal svoj najsilnejší lúč a obrezával steny. Keď odrezal určitú časť, pootočil sa a rezal ďalší kus. Vrstvy padali dolu, vytvárajúc stále vyššiu bariéru. Ako sa chce Phemropit cez ňu dostať? Alebo ako by ostatní - ak sami dáko prelezú, mohli prehodiť tie kusy ponad neho?

V tuneli bolo horúco. Nespôsoboval to iba vrelý vzduch, prichádzajúci zo zničeného zámku. Rezanie kameňa tiež vydávalo teplo.

Phemropit sa prevalil dopredu a s „nosom“ smerujúcim nahor preliezal kopu kamenných vrstiev, pričom si oškrel chrbát o strop. Lúčom, ktorý vyšľahol, odstránil zhora viac kameňa. Potom zacúval a vyslal lúč krížom cez trosky. Teraz bol vo svojom prirodzenom živle, ťažil kameň, zväčšoval šachtu. Nepotreboval žiadne pokyny.

Prach prúdil chodbou. Deyv odvrátil tvár. Očakával, že ho opäť zasiahne hrôza a nevoľnosť, ale táto strana brány bola tmavá. Keby bez prestania nepulzovala, zdalo by sa, že je to iba kruh inej farby, namaľovaný na stene. Vana ovinula ruky okolo Aejipto krku a ticho jej dohovárala. Jum stál pri stene a vyzeral rovnako omráčený ako mačka. Deyv vykročil dopredu. Zakričal, aby ho bolo počuť cez rachot, prichádzajúci od brány.

„Nemôžeme tu zostať dlho! Horúčava alebo prach nás skoro dostanú!“

„Očividne,“ zabzučal Archkerri.

Robil jediná vec, čo mohol. Stál, čakal, kým Phemropit dokončí svoju prácu, šetril si sily. Shemibob otočila hornú časť tela a poslala Deyvovi úsmev, ktorý mal byť zrejme povzbudzujúci. Ostré biele zuby však spôsobili, že vyzerala, akoby chcela niekoho uhryznúť.

Deyv zavolať: „Mohol by som sa prepchať dopredu. Videl by som, čo je pred nami.“

„Nie!“ zakričala mu naspäť Shemibob. „Phemropit by musel prestať rezať. Nemôžeme stratiť ani sekundu!“

V ruke držala valec, ktorým vysielala svetelné impulzy. Tento predmet mali používať na komunikáciu s Phemropitom. Podobné dala aj ostatným, ale všetci ich zabudli v zámku. Sloosh nedoniesol ani klietku so svätotajanskými mužkami. Shemibob bola jediná, ktorá mohla Phemropitovi signalizovať.

Horúčava a ohlušujúci zvuk zosilneli. Prach bol taký hustý, že videli ledva na pol metra. Všetci sa rozkašľali, Slooshove veľké ústa pod listami

vydávali zvuky ako zachrípnutý lev.

Zrazu Phemropit cúvol. Jeho spoločníci museli rýchlo ustúpiť, aby ich neprešiel. Deyv mal pocit, že vzduch za chrbtom mu spôsobuje popáleniny. Prach sa naňho valil ako para z vodopádu. Jum, jediný, koho videl, vyzeral ako sivá socha.

Potom sa veľká listnatá ruka načiahla, nahmatala jeho tvár, zišla nižšie, prešla mu po krku, pleci a ramene. Zovrela mu dlaň a potiahla ho dopredu. Deyv sa otočil, siahol za seba a chytil Vaninu ruku.

Hlasom trhaným kašľom sa opýtal, kde je Aejiip.

„Je so mnou!“ zakričala Vana a upadla do záchvatu kašľa.

Potom postupovali rýchlo. Shemibob s rukou na Phemropitovom chrbte, Sloosh za ňou, všetci v reťazi, držiaci sa jeden druhého. Deyv dúfal, že nenarazia na viac zúženín, ale istý si nebol. Ešte nikdy nemal taký pocit neodvratnej skazy, dokonca ani keď ho priviazali k stĺpu, aby sa pýtal Phemropita.

Napredovali, ale horúčava a prach neubúdali. Zničený zámok prestrel'oval cez bránu, kúsky kameňa dopadali na Deyvov chrbát. Sem-tam podskočil od bolesti, keď ho zasiahol väčší kus. Potom sa tunel začal kl'ukatíť. Aj keď horúčava bola stále silná a prach stále hustý, aspoň ho prestali pichať úlomky.

Kto vyrobil tento tunel? Alebo bol prírodný? Pýtal sa Shemibob, aká je pravdepodobnosť, že tunel bude presne na vstupe do brány.

Odpovedala, že neovláda logiku medzivesmírnej fyziky, ale domnieva sa, že brány z nejakého dôvodu pokrývajú „slabé“ miesta. Čím myslela, že v oboch vesmíroch sa nachádzajú miesta, kde vzduch a voda existujú na každej strane deliacej „steny“.

Mohla sa však mýliť.

„Je dobré, že vstupy neexistujú nad atmosférou,“ povedala. „Inak by strana brány, ktorá je na planéte s atmosférou, mohla vtiahnuť vzduch do studeného vákuového priestoru druhého sveta. Stať sa to môže. Nikto nevie povedať, kedy neustále sa zväčšujúca hustota hmoty presunie brány na takéto miesto. V tom prípade by život na Zemi zanikol ešte skôr, ako som si myslela.“

Deyv mal dojem, že je skeptickejšia ako Sloosh, a to už teda bolo čo povedať.

Zrazu oblak prachu zredol a horúčava trochu opadla. Phemropit vyslal vejárovitý lúč svetla. Shemibob otočila reostat na svojom prístroji a jeho svetlo sa pridalo k svetlu kovového tvora. Nachádzali sa v obrovskej

jaskyni. Stalagmity a stalaktity žiarili mnohými farbami a odtieňmi. Povala svetielkovala, akoby bola posiatá kryštalicou bridlicou. Vzduch bol však mŕtvý a ťažký.

Išli ďalej po nepravidelnom povrchu, raz zmenili smer, aby sa vyhli priepasti. Voda na podlahe stále dosahovala asi pätnásť centimetrov. Našpliechali ju na seba, aby zmyli prach, a poriadne sa napili, aby uhasili smäd.

Deyv zbadal z vody vytŕčať lebku. Boli to zvyšky jedného zo zvierat, ktoré Shemibob poslala cez bránu.

Pocítil slabosť a klesol na studený kus kameňa.

„Veľmi krváčaš,“ znepokojila sa Vana.

Zavolala Sloosha, ktorý nemal nič iné okrem rady, aby Deyv prikázal svojim bunkám urýchliť hojivý proces. Keď ich Shemibob počula, otvorila obrovský vak a vytiahla veľký pohár s mastičkou. Natrela purpurovú hmotu na škrabance a o minútu krvácanie ustalo.

„Tu máš, zjedz to,“ prikázala a podala mu malú kocku zabalenú do tenkého strieborného papierika. Mala neznámu, ale veľmi príjemnú chuť. Zhltol ju a zakrátko sa cítil lepšie. Rozdala kocky aj ostatným a tiež sa im rýchlo vrátila sila.

„Zabalila som veci, ktoré sa nám môžu zísť,“ povedala. „Chcela som vám navrhnúť, aby ste urobili to isté, no rozhodla som sa to odložiť na ďalší deň. Dúfam, že sa z toho poučím.“

Išli ďalej, až kým neprišli k zadnej stene jaskyne. Chodili popri nej hore-dolu, ale nemohli nájsť nijaký východ. Bola tam iba škáročka, cez ktorú cícerkom vtekala voda. Práve ona pomaly zaplavovala dutinu.

Hluk, prach a horúčava sa teraz tlačili z ústia tunela. Prenasledovali ich ako huf strašidiel.

Mutantka vybrala z vaku malý prístroj a umiestnila ho k stene blízko pri prameni. Jeho okrúhly ciferník sa rozžiaril zvláštnymi číslami. Asi minútu ich študovala a potom pohybovala prístrojom popri stene oboma smermi a v rôznych úrovniach.

Keď sa vrátila k prameňu, oznámila: „V tomto bode je medzi nami a vodou iba pol druha metra horniny. Nevieam, ako hlboko sme. Nič to nemení na tom, čo treba urobiť.“

Opísala svoj plán a ostatní súhlasili - nikto lepší nemal. Sloosh rozložil vzducholod' a otvoril dvere. Shemibob prilepila jej kónický vrchol k Phemropitovmu chrbtu kusom látky z batoha.

„Látka sa neroztrhne, ale neviem, či lepidlo vydrží. Keď raz zatuhne,

udrží spolu dve dosky, aj keby každú ťahalo tisíc mužov. Nevieme však, aké sily naň budú pôsobiť. Keď sa voda vovalí dnu, môže zmiest' Phemropita a hodiť ho o stenu jaskyne. Alebo ho prevrátiť hore nohami. Alebo... však uvidíme.“

Vysvetlila kovovému tvorovi, čo má robiť. Odpovedal, že rozumie. Ale ak by plán nevyšiel, chcel, aby všetci vedeli, že zážitky s nimi boli nanajvýš poučné a radostné. Aj keď trochu zvláštne.

Nebolo času na dlhé reči. Kúdoly dymu ich celkom obalili, z tunela prúdila rieka prachu. Horúčava rástla, takže sa potili nielen od strachu.

Vana však, ako najsentimentálnejšia zo skupiny, vybehla pred Phemropita so svetielkujúcim prístrojom. Povedala mu zbohom a pohladkala ho po nose. Samozrejme, nemohol cítiť jej ruku, ale možno mu to dobre padlo. Potom kašľúc prebehla naspäť a Deyv ju vtiahol dovnútra. Miestnosť bola teraz preplnená, keďže jej štvrtinu zaberalo Shemibobino telo. Sloosh zabuchol dvere. Svetlá už svietili a klimatizácia fungovala.

Nerozprávali, len ticho vzdychali alebo plakali a Sloosh občas úsečne zabzučal. Phemropit sa posúval tak, aby do skaly vyrezal vodorovnú, hlbokú, ale úzku dieru. Chvíľu to trvalo, lebo stena bola hrubá a odčerpávala mu veľa energie.

Vedeli, že dokončil túto fázu, keď pocítili, že vzducholod' sa hýbe dozadu. Voda zrejme striekala dnu silným prúdom, ale dúfali, že Phemropit živlu odolá. Zacúval, a keď zmenil uhol, začal rezať nad štrbinou, ktorú urobil predtým. Potom sa posunul dopredu tak, aby „nosom“ smeroval nadol. Bolo treba prerezať kamennú stenu zvislo, aby sa oba rezy stretli.

Po krátkom čase vzducholod' opäť cúvla a potom vyrazila dopredu. Pomaly sa otáčala spolu s Phemropitom, ktorého lúč krájal skalú nad ním. Vzducholod' prekonala aj ďalšiu sériu manévrov.

„Phemropit bude musieť byť dosť ďaleko, aby ho nezasiahlo, keď vyrezaný kus vrazí dovnútra,“ robila si starosti Shemibob. „Oznámil, že tomu rozumie. Ale aj tak môže byť voda natoľko silná, že doplaví kus až k Phemropitovi. Alebo preletí ponad neho a zasiahne vzducholod'. Potom uvidíme, či sme ju prilepili dosť silno.“

Loď zrazu odhodilo dozadu. Jej posádka ukrutnou silou narazila na náprotivnú stenu. Chvíľu sa nič nedialo. Keďže trup lode bol zvukotesný, nemohli počuť hluk vonku. Ale mohli si ho predstaviť a prudko stúpajúcu vodu tiež. Phemropit musel počkať, kým jaskyňa úplne zatopí, aby mohol prejsť cez dieru. Jeho pásy sa zrejme krútili najvyššou rýchlosťou, len aby

ho udržali na mieste.

Kolovali ďalšie chutné kocky. Zase prešla takmer večnosť, v prenesenom zmysle slova. Potom cítili, ako sa vzducholod' pohla dopredu. Podlaha sa dvíhala hore a dole, chvíľami sa vlnila. Podľa toho, ako ich to nakláňalo, vedeli, že menia smer horizontálne, inokedy vertikálne.

„Myslím,“ povedal Sloosh, „že stena jaskyne je pravdepodobne časťou kopca. Nevedno, ako hlboko sa nachádza. Ale ak vystupuje nad vodu a vytvára ostrov, možno sa nám podarí vyliezť. Samozrejme, za predpokladu, že Phemropit sa nevydá nesprávnym smerom. A že sú tam svahy, po ktorých môže stúpať. Ak sú príliš strmé... no, tento cukrík je pre mňa nová skúsenosť. Aké je jeho chemické zloženie, ó, Shemibob?“

Deyv si vzdychol. Museli ísť tam, kam Phemropit. Ako zistí, ktorým smerom sa má vydať, či do vnútrozemia, alebo do mora?

Po chvíli bolo zrejmé, že viac-menej stúpajú. Z času na čas bol Phemropit nútený zísť nižšie alebo zaradiť spiatocku. Raz sa dlho nehýbali. Ich živá lokomotíva stála, zrejme aby si poradila s nejakou prekážkou. Deyv si vedel predstaviť, ako jeho svetelný lúč prebodáva temnotu hĺbky. Alebo ho osvetľovala jasná obloha? Alebo to Phemropit jednoducho vzdal?

Potom sa opäť pohli, s výkrikmi sa chytali jeden druhého, lebo vzducholod' sa prevracala na jeden bok. O chvíľu sa narovnala, ale Deyv bol zvedavý, čo by sa stalo, keby sa bola úplne prevrátila. Došiel k záveru, že nič - okrem toho, že by sedeli na strope. Čo ak bol Phemropit na okraji strmého útesu, po ktorom viedla jediná cesta, neschodná pre kovového tvora? On i jeho vlečka by spadli do priepasti. A možno nebude žiadny spôsob, ako sa z nej dostať.

Phemropit teraz pomaly stúpал nejakým svahom, trochu sa šmýkal naspäť, opäť vyšiel hore, šmyk, ďalší pokus, ešte raz, a potom už pokračoval stále nahor. Krátko nato pasažieri mali pocit, že sú na vodnej hladine. Zrejme to boli vlny, ktoré nimi pohupovali hore a dolu.

Potom napredovali po miernom kopci. Zrazu všetky pohyby ustali. Napäto čakali, potili sa a dúfali, že sa ocitli na pláži.

„Toto je slabé miesto môjho plánu,“ ozvala sa Shemibob. „Nemala som čas vymyslieť signál, ktorý by nám Phemropit mohol dať. Nie som si istá, či sa vôbec dalo na nejakom dohodnúť. Ako budeme vedieť, že sme v bezpečí? Ak otvoríme dvere, a zmysly nás oklamali, nehovoriac o nádejach, zaplaví nás. Utopíme sa.“

Vzducholod' sa začala pohybovať v malom kruhu. Točila sa stále dookola.

„Čo, pre Khokhundrua, robí?“ paprčil sa Hoozisst. „Zbláznil sa? Je ako pes, ktorý naháňa vlastný chvost.“

Sloosh a Shemibob sa na seba pozreli. Ona sa usmiala a zaznel jej čľapotavý smiech.

„Signalizuje nám! Otáča vzducholod' okolo vlastnej osi. Snaží sa nám povedať, aby sme vyšli von!“

„Neviem,“ zapochyboval Yawtl. „Ak sa mýliš...“

Namiesto odpovede Shemibob otvorila dvere. Zalialo ich svetlo a čerstvý vzduch. Vzlykajúc sa vypotáčali von na teplý, jemný piesok. Za plážou videli džungľu a za ňou kužeľ vysokého kopca.

Deyv sa pozrel na oblohu nového sveta.

Zastonal a zaťal päste. Slzy sklamanania a hnevu mu vytryskli z očí.

Nad ním bola obloha plná žiarivých hviezd, ktoré sa kde-tu striedali s tmavými tieňmi. Na obzore sa zväčšoval Temný démon.

Vana zvolala: „Sme späť v našom svete!“

37

„Naposledy, keď som sa pozerala, na Zemi alebo nad ňou boli štyri brány,“ povedala Shemibob.

Vzducholod' vytiahli k okraju džungle a uchytili medzi dva stromy. Po výdatnom spánku, love a jedle sa stretli na porade. Nebolo im veselo.

Nad nimi cez jasné nebo plávali veľké nerozlúštiteľné znaky.

Keď sa zjavili prvé z nich, Sloosh poznamenal: „No, aspoň vieme, že sme na rovníku.“

„Jedna z brán bola pri mojom zámku,“ uvažovala Shemibob. „Ďalšia musí byť tá, čo ste videli na ostrove. Tretia je, rovnako ako táto, na rovníku. A štvrtá je tu. Znamená to, že táto brána je iba druhou stranou tej, ktorá sa nachádza pri mojom zámku. Takže tá ďalšia na rovníku nemusí byť vstupom do iného vesmíru, ale východom z brány na opačnej strane Zeme. Ďalšia rovníková žiara by teda mala byť na druhom konci tej, ktorú ste videli nad ostrovom. Je, samozrejme, iba jeden spôsob, ako to zistiť, ísť tam a prejsť cez ňu.“

Zmĺkla a usmiala sa. „Teda, ak je prístupná alebo ak už úplne nezmizla.“

Deyvovi sa nezdalo, že sa má čomu usmievať.

Shemibob siahla do vaku a vytiahla krištáľovú guľu. Vyzerala ako presná kópia tej, ktorú mala Feersh v tharakorme.

Mutantka položila na ňu ruky a zavrela oči. Zakrátko guľa začala žiarit, svetlo najprv blikalo v strede, potom sa rozširovalo, až celá pulzovala mliečnou bielou. Potom bielobou prebehli štyri červené pružky.

Po chvíli jeden z nich dominoval nad ostatnými.

Shemibob otvorila oči a pozrela na guľu.

„Tá veľká žiara je brána najbližšie k nám,“ povedala, „tá, čo je pod nami.“

Z najväčšieho pásika vyšla červená žiara a skončila v inom. Vložila si guľu do pravej dlane a dívala sa na ňu. Práve teraz sa pružok na konci červenej čiary začal hýbať, kývajúc sa ako kameň na povrázku. Keď prestal oscilovať, nachádzal sa v inej časti krištáľu.

Shemibob zodvihla guľu do úrovne očí. Na niekoľko sekúnd sa pružok na konci červenej čiary roztiahol a bol trikrát väčší ako ten na jej začiatku.

Pomaly guľu zložila. Pružky a potom aj mliečne svetlo vybledli. Keď ju uložila naspäť do vaku, vyhlásila: „Vyhľadla som. Daj mi kusisko mäsa a veľkú kopu korieňkov, Deyv. Táto psychoelektrická manipulácia ma náramne vyštávil.“

Ponáhľal sa jej vyhovieť. Skôr ako začala jesť, povedala: „Nebudeme mať problémy lokalizovať štvrtú bránu, ale možno bude ťažké sa k nej dostať. Musíme sledovať červenú čiaru.“

Yawtl sa opýtal: „Aké ďalšie poklady máš vo svojom vaku, ó, Shemibob?“

„Uvidíš ich, keď nastane príležitosť ich použiť, ó, majster zlodejov. Ale zabudni na to, že by si ich ukradol. Nevieš, ako ich použiť, a preto by pre teba boli bezcenné.“

Neskôr Sloosh zobral Deyva a Vanu nabok.

„Nebudeme potrebovať tú guľu, aby sme zistili približnú polohu brány. Je na tej istej línii, pozdĺž ktorej plávajú znaky na nebi. Takisto, ak chcete ísť domov, musíte iba sledovať znaky. Som presvedčený, že sú presne na rovníku.“

„Ďakujem za informáciu,“ zašomral Deyv. „Ale na to som už prišiel.“

„A ste rozhodnutí sprevádzať nás iba k bráne? Potom pôjdete smerom k vášmu domovskému územiu?“

„Možno,“ zauvažovala Vana. „Možno sa naše kmene nachádzajú medzi týmto miestom a ďalšou bránou.“

Sloosh zabzučal zvuk ekvivalentný pokrúteniu hlavou.

„Potom sa vy dvaja usadíte so svojimi ľuďmi a budete viesť dlhý a z vášho pohľadu zrejme dobrý život. Ale vaši potomkovia zahynú strašným spôsobom. Nemyslím, že to potrvá niekoľko generácií. Zrevidoval som svoj odhad, ako dlho tu ešte môže trvať život. Zemetrasenia sú stále častejšie a silnejšie, čo vedci môjho rodu nepredpokladali. Kedykoľvek sa môže vytvoriť brána, ktorá vysaje vzduch zo Zeme. Alebo môže sálať zničujúce teplo z blízkej hviezdy, buď z povrchu, alebo z jej stredu.

Napadajú mi aj iné možnosti. Jedna z týchto brán, vedúca z jedného miesta na iné na Zemi, sa môže vytvoriť na dne oceána. V tom prípade by sa voda mohla vyliatť a zatopiť pevninu. Potom...”

„To stačí!“ zavrátil ho Deyv. „Kladieš na nás priveľkú zodpovednosť. Zrejme sa máme cítiť vinní aj za to, čo sme neurobili.“

„V tejto situácii nečinnosť znamená vinu.“

„To je jedno,“ odsekla Vana. „Nech je, ako chce, pokúsime sa presvedčiť naše kmene, aby nás prijali späť bez dušovajec. Môžeme dokázať, že nie sú potrebné. Samozrejme, môžu nám odmietnuť uveriť, aj keď predvedieme, že vajcia sú zbytočné. My sme toho živým dôkazom. Ale naši ľudia sú neochvejní vo svojej viere a možno nás vyženú alebo dokonca zabijú.“

„Musím obdivovať vašu odvahu, aj keď vás ľutujem za vašu hlúposť,“ vyhlásil rastlinný muž. „Keby ste neboli stratili svoje vajcia a zostali by ste so svojimi kmeňmi, verili by ste niekomu v podobnej situácii?“

Deyv a Vana sa na seba pozreli, a potom povedali: „Nie.“

„Takže tu to máme!“ Sloosh odpochoďoval k Shemibob a pustil sa s ňou do reči.

„To som zvedavý, čo má teraz za lubom?“ zašomral Deyv.

Práve vtedy k nim tí dvaja podišli. Archkerriho výraz, ak mal nejaký, bol skrytý pod listami. Mutantka sa šklábila.

„Sloosh ma presvedčil, že už nie je dôvod, aby som tieto veci pred vami schovávala,“ povedala.

Siahla do vaku. Keď potom otvorila ruku, zjavili sa v nej dve dušovajcia na koženej šnúрке.

Deyv vykrikol: „To je moje!“

Vana zvýskla.

„Samozrejme, nie sú to originály,“ vysvetľovala Shemibob. „Sloosh ma prehovoril, aby som zmerala elektrické potenciály vašich pokožiek a vaše mozgové vlny, kým ste spali. Rovnako Hoozisstove. Z týchto údajov bolo pomerne jednoduché rekonštruovať vajcia. Ale Sloosh chcel, aby som ich

schovala, kým nebude jasné, že trváte na návrate k svojim kmeňom. Prirodzene, Hoozisst nemohol dostať svoje skôr ako vy vaše. Sloosh mi práve povedal, že rozumné dôvodenie na vás neplatí, že vám ich môžem dať už teraz. Uvedomte si, že konal iba vo vašom záujme. Má dobré srdce, hoci bije v inom rytme ako vaše.“

Deyv a Vana boli príliš šťastní, aby robili rastlinnému mužovi výčitky. Uviazali si šnúrkou okolo krku a zovreli kamene v dlani. Deyvov začal pulzovať jasným červeným svetlom. Vanin žiaril zeleňou.

„Teraz,“ pripomenul im Sloosh, „môžete zistiť, či sa k sebe hodíte a či ste skutočne praví partneri.“

Deyvovo šťastie sa vyparilo a na tvári sa mu zračila menšia panika.

„Nepotrebuje to zisťovať!“ zvolal. „Už vieme, že sa k sebe skvele hodíme!“

„Áno,“ Vane sa triasol hlas. „Vieme to. Takže načo sa namáhať?“

Shemibob sa usmievala, ale Deyv nemohol uhádnuť, či sa teší, alebo sa na nich zabáva.

„Znie to, akoby ste sa poriadne báli podstúpiť tú skúšku. Čo by sa stalo, keby kamene ukázali, že sa k sebe nehodíte? Odmietli by ste potom počúvať, čo vám hovorí vaša myseľ a srdce?“

„Veľmi sa obávam, že by to urobili,“ vyhlásil Sloosh. „Napriek tomu, akí sú scestovaní a skúsení, veľa sa nenaučili.“

„Prečo ste nemohli počkať?“ zaplakal Deyv.

„Čo tým myslíš?“ opýtal sa Sloosh. „Očakával som, že budeš nahneváný, lebo sme vám nedali vajcia, hneď ako boli hotové. Ale určite som nečakal toto.“

„Boja sa, že by mohli byť rozdelení,“ svitlo Shemibob. „Dušovajcia im môžu povedať, že z nich nebudú doživotní partneri. Ale je tu ešte jedna, azda hlbšia obava: že vajcia nie sú neomylné. Možno nehovoria pravdu, možno oni a ich predkovia verili lži. V takom prípade by sa potvrdilo, že oni, ich predkovia a ich kmeňoví ľudia boli blázni. Na druhej strane, jednej časti z nich by sa to páčilo.“

Samozrejme, mohli by túto otázku vyriešiť okamžite, keby sa pokúsili fázovať vajcia. Ale boja sa poznať pravdu. Čo je pochopiteľné. Nechcú stratiť jeden druhého. Alebo to tvoje zeleninové srdce nechápe?“

„Je spolovice bielkovinové,“ ohradil sa Sloosh. „Ale rozumiem. Navrhujem...“

Vana ho predbehla: „Deyv, nechcem tu stáť a nechať o sebe rozprávať, akoby som bola postava z rozprávky alebo niekto na opačnej strane kopca.“

Zbavme sa strachu a urobme to.“

Deyv sťažka preglgol: „Dobre. Ale nie tu. Chcem súkromie.

Zašli do džungle, Vanina dlaň v jeho. Bola pokrytá studeným potom. Alebo to bol jeho? Obidvoch.

Obzrel sa naspäť pomedzi lístie. Shemibob opäť siahla do vaku. Podávala niečo rastlinnému mužovi. Kryštál! Samozrejme, ak pre nich vyrobila vajcia, urobila aj kryštál pre Sloosha. Ale nemohla mu ho dať, kým ľudia nedostali svoje dušovajcia.

Jum a Aejiť prišli cez kríky za nimi. Deyv im prikázal, aby sa vrátili. Bolo nevyhnutné, aby sa počas fázovania čo najmenej rozptyľovali.

Prišli k rozložitému stromu, za ktorým trčal veľký, ploský kameň. Usadili sa naň rozkročmo, tvármi oproti sebe. Pomaly približovali kamene, až kým sa nedotkli. Držali ich medzi palcom a ukazovákom, aby jasne videli reakciu. Druhou rukou sa dotýkali pier toho druhého. Deyv cítil pichanie v perách a prste a videl, ako sa v strede jeho vajca vytvárajú drobné zelené nitky. Vo Vaninom sa dialo presne to isté, iba v červenej farbe.

Nitky ustavične rástli a začali sa navzájom prepletať. Vlnili sa, stretávali iné nitky, pokračovali súbežne a napokon sa okolo seba ovinuli. Deyv cítil obrovskú radosť. Bolo zrejmé, že by mohli byť dokonale sfázovaní - alebo aspoň natoľko, nakoľko sa vôbec niekedy dva kamene sfázovali.

Stále však museli dokončiť test. Niekedy, aj keď zriedka, nitky v určitom bode zastali. Potom bolo na šamanoch a starých mamách, aby určili, či je spárenie dosť dobré na uzavretie manželstva.

Teraz nitky utvorili vzor, ktorý sa v Deyvovom jazyku volal shvashavetl. Bol to štvorkrídly hmyz, príbuzný motýľom: dlhé, štíhle, rovné telo s dvoma oválnymi krídlami na každej strane a na hlave dve zatočené tykadlá.

Ale kamene ešte neskončili.

Deyv a Vana Čakali, prsty sa im chveli, ale nestrácali kontakt jeden s druhým ani neoddeľovali vajcia.

Zrazu pichanie prešlo do pálenia. A vzory v kameňoch akoby vybuchli, zmenili sa na červené a zelené žubrienkovité tvary, zúrivo sa prehánajúce všetkými smermi.

Obidvaja odtiahli vajcia i prsty. Medzi perami a prstami pritom preskočila drobná iskra. Tvary vnútri vajec jasne zažiarili a zmizli. Kamene nadobudli svoju pôvodnú červenú a zelenú farbu.

Milenci sa s úsmevom cez slzy naklonili k sebe a objali sa.

Cestou naspäť do tábora sa Vana zasnene spýtala: „Deyv, čo by si bol

urobil, keby sme sa nesfázovali?“

Objal ju.

„Asi by som vajce zahodil. Nie, myslím, že by som to neurobil. Potrebujem ho, aby ma prijal môj kmeň. Pravdu povediac, neviem. Som rád, že neviem. Ale čo by si urobila ty?“

„Myslím, že to isté. Čokoľvek by to bolo.“

Prešli ešte zopár krokov. Náhle zastala. Vyzerala znepokojene.

„Práve mi zišla na um strašná vec! Čo ak Shemibob urobila vajcia tak, aby sa fázovali bez ohľadu na naše povahy? Poriadne by si z nás vystrelila!“

„Si horšia ako Sloosh,“ pokaľhal ju. „Prečo by to robila?“

„Pretože nechcela, aby sme boli navždy vyhnancami. Ale aj tak, prečo by sa vlastne s nami trápila? Zdá sa, že nás má rada, asi ako my Juma a Aeip, samozrejme, nie tak veľmi. Alebo to neurobila z náklonnosti. Možno má zvrátený zmysel pre humor.“

„Nevieme, či to urobila.“

Pozbierali odvahu a opýtali sa jej.

Chvíľu sa usmievala, potom vybuchla v hlasný čľapotavý smiech. Keď sa spamätala, povedala: „Vy dvaja ste podozrievavejší ako Yawtl! Pýtam sa vás, aký by v tom bol rozdiel, keby som vám schválne dala dve vajcia, ktoré sa určite sfázujú? Tak či tak by ste oklamali seba i svoje kmene. Nijaká škoda by sa nestala. Alebo je to tak, že vajcia samy osebe sú prostriedkom, ktorý vás dá dohromady len preto, že si myslíte, že sa nemôžu myliť?“

Vana prehovorila s hnevom väčším, ako chcela prejaviť, ale oveľa menším, ako ju dusil.

„Aká je teda pravda?“

„To sa nikdy nedozviete!“

Shemibob sa opäť rozosmiala. Neďaleko stojaci Sloosh zabzučal svoj ekvivalent veľkého pobavenia. Deyv a Vana, zúrivi, cítiac sa ako blázni, odkráčali. Keď trochu vychladli, došli k záveru, že vajcia, či už falošné, alebo ozajstné, poslúžili svojmu účelu. Prečo by sa teda mali ďalej hnevať na Shemibob? Koniec koncov im urobila neoceniteľnú službu. Ak sa pobavila na vtip alebo na ich reakcii na niečo, čo nebol vtip, bola to drobná odmena. A predsa sa nemohli ubrániť zvedavosti, ako to bolo v skutočnosti.

Opýtali sa Sloosha, či pozná pravdu. Odvetil, že nevie o nič viac ako Shemibob a môže im dať len tie isté odpovede.

„Ale musím vás upozorniť, že vajcia majú viac ako jednu nevýhodu. Za všetko dobré treba platiť. A rovnako za všetko zlé, keď sme už pri tom. Okrem počiatočného nabitia si vajcia berú energiu od vás. Čerpajú elektrinu, bioenergiu z vašich buniek. Na začiatku je to veľmi slabé a vajciam chvíľu trvá, kým sa nabijú. Viete, že ich nemôžete používať pričasto. Inak nefungujú. Tak či tak, energia, ktorú využívajú, pochádza výlučne z vášho zrýchleného metabolizmu. Čo znamená, že musíte viac jesť. Čo rovnako znamená, že o niečo rýchlejšie starnete. Prirodzený kolobeh života človeka s dušovajcom je kratší o jedenástinu až desatinu. Ak by ste zostali bez vajec, možno by ste boli najdlhšie žijúcimi ľuďmi svojho kmeňa. Navrhujem, aby ste ich nenesili, kým sa nevrátite domov. A potom, kedykoľvek sa ocitnete mimo dohľad svojich ľudí, uložte ich do vrecúška.“

„Ako je to s tvojím kryštálom?“ opýtala sa Vana.

„Teraz ho nosím stále, pretože ho nabíjam. Keď bude pripravený na použitie, zložím si ho. Ak ho práve v tej chvíli nebudem potrebovať.“

„Mali by sme to našim ľuďom povedať,“ zvrátil čelo Deyv.

„Neuveria vám. Príliš lipnú na svojich zvykoch.“

38

Temný démon urobil štyri okruhy, kým sa dostali na diaľnicu starovekých. O štyri dni ich priviedla ku križovatke. Tentoraz oči na stĺpoch neblinkali. Vyzerali mŕtve, a keď ich Feersh s dcérou vyskúšali, čarodejnica potvrdila, že je po nich.

„Takže,“ konštatoval Sloosh, „napojenie na energetický zdroj alebo celý obvod sa prerušili. Niet divu. Zemetrasenia sú stále silnejšie. Nádherné dielo tých múdrych ľudí bolo vystavené toľkému napnutiu, toľkým pohromám, že dokonca aj ono podľahlo.“

„Koniec našich dní sa blíži,“ zakuvikal Hoozisst.

Ako na potvrdenie jeho slov sa zem začala triasť. Spadli na cestu, tá sa dvíhala a klesala, preliačená a pokrútená. Stromy popri nej sa klátili a vyvracali z koreňov. Nakoniec otrasy ustali. Vstali a mlčky pokračovali ďalej. Phemropit sa valil pred nimi. Aj on prestal komentovať zemetrasenia.

Démon mnoho-mnogo ráz vyslal na Zem svoje tiene. Vanino brucho rástlo. Phemropit sa opýtal prečo a vysvetlenie ho ohromilo.

„Neviem nič o týchto fantastických veciach,“ signalizoval. „My sme od počiatku jednoducho boli. Legendy hovoria, že nás stvorili nejaké bytosti úplne odlišné od nás. Ale to je príliš nepravdepodobné. Všetci sme jestvovali, skôr ako sme prvýkrát nadobudli vedomie. Mali sme plne vyvinuté mysle, ale boli prázdne. Jedli sme na základe niečoho, čo vy voláte inštinkt, ale nemali sme jazyk. Ten sme museli vynájsť, aj keď bolo veľa sporov, aký systém signálov používať. Samozrejme, príliš sme sa nehádali; keďže sme používali rôzne systémy - zdá sa mi, že ich vtedy prevládalo asi desať, často sme ani nevedeli, čo ten druhý hovorí. Nakoniec sa to však vyriešilo. Sme rozumné bytosti. Ktosi povedal, že musíme mať stvoriteľa. Nemohli sme sa len tak sformovať z hmoty nášho sveta. Iní tvrdili, že nevidia dôvod, prečo by to tak nemohlo byť. Ale kým náš svet dopadol na tento, škola podporujúca teóriu stvoriteľa zvíťazila.“

Phemropit rozprával, že dovtedy nehody a roztržky o niečo znížili ich počet. Neprekážalo to. Ak by ich svet nezanikol pri páde, stal by sa príliš malým, aby uživil všetkých.

„Postupne by sa náš svet zredukoval na kopu výlučkov a jadra horniny, ktorá je našou potravou. Boli by sme nakopení jeden na druhom, pokúšali by sme prebojovať cez tých pod nami, zatiaľ čo spodná vrstva by všetko pojedla.“

„Možno nie,“ namietla Shemibob. „Možno by ste schrúmalí toľko z vášho sveta, že už by nemal dosť hmoty, aby vás priťahoval. Odleteli by ste a celé veky sa vznášali vesmírom, až kým by vás nepritiahlo k veľkej hmote, inému planetoidu, planéte alebo hviezde. Alebo so všetkou hmotou k spoločnému centru.“

Sloosh zobrať kryštál a podržal ho oproti kmeňu obrovského stromu. Deyv mu pozeral spod pleca. Chvíľu bolo fascinujúce pozorovať množstvo zvláštnych tvarov, formujúcich sa vnútri kryštálu. Potom ho to však unavilo a odišiel. Ale keď sa Archkerri vrátil do tábora, Deyv sa ho opýtal, čo sa dozvedel z rastlinného kráľovstva.

„Moji ľudia sa pohli,“ oznámil. „Tiež hľadajú bránu. Vlastne presne tú, čo aj my. Ale nenáhlia sa. My sa tam dostaneme oveľa skôr ako oni.“

„Prečo zrazu pohli svojimi listnatými zadkami?“

„Pretože si uvedomili, že im nezostáva veľa času. Tým myslím ich čas. Tebe by sa to zdalo dlhou dobou. Tak či onak, povedal som im, že sa k nim s potešením pridám. Spomenul som, že asi privediem so sebou niekoľko

vskutku zaujímavých mysliacich bytostí.“

Deyv bol prekvapený. „Chceš povedať, že si s nimi hovoril? Nevidel som ťa nič robiť, iba sa dívať na vzory.“

„Posielal som elektrické tvary svojich myšlienok, vlastne ich vrchnú vrstvu, cez kontrolované impulzy z mojej pokožky.“

Deyvovi sa to zdalo fantastické, kým mu Sloosh nepovedal, že by to mohol robiť aj on. Pravda, musel by sa to dlho učiť.

Keď o tom počul Yawtl, poprosil Sloosha, či by to nemohol naučiť jeho. Rastlinný muž odvetil, že veľmi rád. Hoozisst takisto presvedčil čarodejnicu, aby ho zasvätila do obsluhy Vešteckého smaragdu. Jeho žiadosť o osvetlenie tajomstiev krištáľovej gule odmietla, neskôr však zmäkla.

Sloosh povedal Deyvovi: „Myslel som si, že budeš chcieť poznať všetky tieto veci.“

„Iste, keby som vedel, že sa mi zídu,“ odpovedal Deyv. „Ale Vana a ja vás opúšťame a nemôžeme si so sebou vziať prístroje. Takže načo sa tým zatŕažovať?“

„Možno vám ja a Shemibob dáme dary.“

„Prečo by ste to robili?“ opáčil Deyv s rastúcou dychtivosťou.

„Prečo vlastne?“

Deyv si zaumienil, že túto otázku čoskoro znova predostrie. Na druhý deň ho však zaujalo čosi celkom iné: Shemibob nikdy nehovorila o obrovských znakoch, ktoré sa vznášali nad rovníkom. Opýtal sa jej na ne Archkerri?

„Samozrejme,“ priznal Sloosh. „Ešte si sa nepresvedčil, že mi nechýba zvedavosť, ktorá odlišuje mysliacich od nemysliacich?“

V podstate tým naznačoval, že jeho spoločník sa nachádza niekde medzi bytosťami s mozgom a bez neho. Deyv to prepočul a opýtal sa: „Čo o nich vie?“

„Nič. Vie o ich existencii, ale nič viac o ich pôvode alebo význame. Je však možné, že čoskoro dostaneme odpovede na naše otázky. Blížime sa k územiu, z ktorého vychádzajú.“

Archkerri Deyva večne niečím prekvapoval.

„Ako je to možné? Prichádzajú spoza nás.“

„Nie. Prichádzajú z miesta, ktoré je pred nami. Znaký, ktoré sme videli, tam vznikli. Putovali však okolo planéty a teraz sa vracajú domov.“

„Nie sú to vtáky?“

„Nedovolil by som si povedať, či sú, alebo nie, kým ich nepreskúmam.“

Shemibob vyčarovala zo svojho vaku platničku, na ktorú mohla písať

tenkou paličkou. Keď chcela vymazať, čo napísala, jednoducho stlačila malý gombík naboku. Či už sa viezli na Phemropitovom chrbte, alebo sedeli v tábore, so Slooshom často diskutovali o znakoch, ktoré kreslila na tabuľku. Z toho, čo Deyv začul, pokúšali sa nájsť zmysel lietajúcich znakov. Nevyzeralo to, že by sa im to darilo.

Jasná obloha a Temný démon sa navzájom naháňali. Vana puchla. Mutantka priložila krištál k jej bruchu a vyhlásila, že privedie na svet chlapčeka. Nezavďačila sa však ani jednému z budúcich rodičov. Bolo by zábavnejšie hádať.

Medzitým si párik kazil lásku dlhotrvajúcim sporom: kto pôjde s kým k čiemu kmeňu?

„Vana chce, aby ma prijali jej ľudia, a ja, prirodzene, uprednostňujem, aby ona prišla k mojim,“ postŕažoval sa Deyv Slooshovi. „Nemyslíš si, že je pre všetkých zainteresovaných lepšie, ak manžel privedie manželku do svojho domu?“

„Nezaťahuj ma do týchto zložitých a iracionálnych ľudských záležitostí,“ zabzučal Sloosh. „Nemôžem však odolať problému. Vidím tri možnosti, ako to vyriešiť.“

Prvá, že vy dvaja pôjdete do džungle a uvidíte, kto koho chytí. Porazený pôjde voľky-nevoľky ku kmeňu toho druhého. Týmto spôsobom bežne riešite takéto záležitosti, však?

Druhá, že presvedčíte vaše dva kmene, aby sa spojili. Aj keď si myslím, že to spôsobí ďalšie problémy - tak ako väčšinou riešenie jedného problému. Vznikla by otázka, ktorý jazyk používať. Ale ak by súhlasili, že budú hovoriť trhovníckym jazykom, bolo by to vyriešené.

Tretia, že vyhodíte do vzduchu paličku, a ak koniec, ktorý si vyberieš, dopadne ako prvý, ona pôjde s tebou. Alebo naopak. Osobne si myslím, že číslo dva je najlepšie.“

Deyv povedal Vane o tomto rozhovore. Nazdávala sa, že tretia možnosť je najmúdrejšia a zo všetkých najrýchlejšia.

„Nevieš prehrávať,“ namietol Deyv. Vidiac jej hnev, rýchlo dodal: „Ani ja. Zabudni na to.“

Shemibob opäť priložila krištáľovú guľu k Vaninmu bruchu. Keď v nej prečítala obrazce, oznámila: „Dieťaťko príde presne za čas, ktorý potrebuje Temný démon na tri okruhy a jeden deň.“

Deyv zahnal mrzutosť a vykročil k Vane, aby ju objal. V tom momente vypuklo silné zemetrasenie. Počkal, kým ustali otrasy. Zobral ju do náručia a povedal, že deň, keď sa dieťa narodí, bude najšťastnejší v jeho živote.

„Som rada, že to viem,“ zašepkala Vana. „Len keby...“

„Len keby čo?“

Neodpovedala, ale obidvaja vedeli.

Temný démon dokončil ďalšie dva okruhy. Bol na oblohe po tretíkrát, takmer nad cestovateľmi, keď Sloosh oznámil, že sú asi stošesťdesiat kilometrov od zdroja lietajúcich znakov. Musia prejsť ešte ďalších osemdesiat po diaľnici a potom odbočiť doprava. Dúfal, že sa dostanú ku križovatke, na ktorej by mohli zmeniť smer. V opačnom prípade by museli putovať cez husto zalesnenú hornatú oblasť.

Sloosh zmlkol, potom pokračoval: „Deyv, Vana, opustíte nás? Alebo pôjdete s nami k zdroju?“

„Ak sa vrátite na túto cestu, možno pôjdeme s vami,“ odvetil Deyv. „Nezaškodí stratiť ešte trochu času, keď sme už zašli tak ďaleko. Okrem toho sa cítim istejšie s Phemropitom a vami ostatnými. Nebude pre nás jednoduché postarať sa o bábätko bez ochrany.“

„Súhlasím s tebou,“ povedala Vana. „Ale mohol si sa ma opýtať, kým si prehovoril.“

„Žena,“ zachmúril sa Deyv, „máme problém. Spôsoby tvojho kmeňa sú jednoducho príliš odlišné od tých mojich. U nás sú určité veci ženské a iné mužské. Ale v takýchto prípadoch rozhoduje muž.“

Vana otvorila ústa. Možno aj utrúsila nejaké slovo, ale stratilo sa v náhlom rachote, akoby sa rúcal celý svet. Jedna puklina sa otvorila priamo pod diaľnicou. Cesta klesla asi o pol metra, potom sa previsnutá časť začala naťahovať. Zároveň sa hojdala zboka nabok. Cítili sa ako na lanovom moste zmietanom silným vetrom. S krikom sa škriabali na náhle vzniknuté útesy.

Phemropit, ktorý bol vo vonkajšom pruhu, sa chvíľu nehýbal. Asi si hneď neuvedomil situáciu. Ale senzory ho upozornili, že môže spadnúť, a pásy sa roztočili. Príliš neskoro. Jeho obrovská váha ohla gumovitý materiál na jednej strane a zošmykol sa. Aj keď sa pásy stále točili, zmizol v štrbine.

Deyv si to matne uvedomil, ale len preto, že sa na sekundu obzrel. Musel dávať pozor, aby sa spolu s Vanou neprepadli. Našťastie boli pri prepuknutí zemetrasenia v strede cesty. Keď sa otvorila diera, spadli doluznak, ale zodvihli sa na štyri a odplazili sa k zemi. Nebola pevná, dvíhala sa ako hrud' bežiaccej ženy, ale akokoľvek malé útočisko poskytovala, vždy to bolo lepšie, ako ocitnúť sa v priepasti.

Sprava prichádzal krik, ktorý prehlušil rachot zeme. Kopec naľavo sa posúval k nim - zemina, stromy a obrovské balvany.

Deyv zakričal na Vanu, aby sa ponáhľala, ale nemohla ho počuť. Nebolo by to nič platné. Rýchlejšie ísť nemohla.

Jum dobehol za nimi, tlama otvorená, akoby sa chystal zavýjať. Niečo sa dotklo Deyvovho členka. Sloosh, pomyslel si. Shemibob bola takmer na okraji priepasti. Nevedel, kde je Aeji, Yawtl, čarodejnica a jej dcéra. V tejto chvíli sa o to ani nestaral. Všetko, čo chcel, bolo dostať seba a svoju družku do bezpečia. Ak by sa prepadli, stratili by tri životy. O dieťaťko však už možno prišli, lebo Vanu hodilo dopredu a tvrdo dopadla na brucho. Boli tri metre od okraja, keď Shemibob prebehla na previsnutú časť, aby im pomohla. Jej štyridsať nôh sa hýbalo rýchlo, predok tela mala natiahnutý tak, že používala ruky ako nohy. Keď sa dostala k nim, niečo zakričala a schytila Vanu. Potom sa so ženou v náručí otočila, takmer spadla, narovнала sa a ponáhľala sa preč.

Deyv sa smrkajúc díval za ňou. Položila Vanu na zem a vrátila sa poňho. Namiesto toho, aby sa ho pokúsila zodvihnúť, natiahla ruku. Uchopil ju, pocítil mocný stisk ako od rastlinného muža a ocitol sa nad jej hlavou, pričom chrbát prehla dozadu. Myslel si, že mu vykĺbila rameno. Padol, kričiac od bolesti, takmer zasiahol svoju družku. Poriadnu chvíľu nevedel, kto je ani čo sa okolo neho deje.

Vnímal však, že ho Shemibob zobrala popod jedno rameno a Vana popod druhé a rozbehli sa smerom k džungli. Niečo veľké a tmavé sa pregúľalo okolo nich. Balvan.

Zem prestala vyčínať, ale lavína valiaca sa z kopca, naďalej triasla pôdou. Napriek tomu sa mutantka dokázala udržať na nohách - ešte dobre, že ich mala toľko - a dostať ich na okraj džungle. Stromy ležali jeden cez druhý alebo sa nakláňali v rôznych uhloch. Tu a tam sa skotúľalo niekoľko kameňov. Shemibob ich uložila za skalú a potom sa obzerala, aby zistila, čo sa stalo s ostatnými.

Deyvovi sa vrátili takmer všetky zmysly, čo však nebola veľká výhra. Pravé plece a ľavá noha ho ukrutne boleli. Zastonal a opýtal sa: „Prečo ma tak hodila?“

„Pretože musela,“ odvetila Vana dutým hlasom. „Bol by ťa zasiahol letiaci balvan. Ju samu takmer zhodil do diery.“

„Aeji a Sloosh?“

„Archkerriho skoro zmietlo, keď ten balvan vystrelil ako z praku,“ ozvala sa Shemibob. „Ale nestalo sa tak, je niekde blízko nás. Ostatní sú tiež v poriadku. Okrem, je mi ľúto to povedať, Phemropita. Jowanarr je tiež dolu v priepasti. Takmer sa jej podarilo vyviaznuť, ale tá strana cesty klesla

príliš hlboko. A tak padla.“

Zahľadela sa do prachu, ktorý sa začal okolo nich usadzovať. Medzitým lavína stratila svoju zúrivosť. Deyv začul slabý nárek a opýtal sa: „Kto plače?“

„Feersh,“ odpovedala Shemibob. „Chodí okolo, potkávajú sa o kamene a konáre stromov, a ak neprestane, tiež spadne do pukliny.“

„Ako to prežila?“ nešlo Vane do hlavy.

„Neviem,“ povedala Shemibob. „Jej dcéra ju musela navigovať správnym smerom. Yawtl by jej určite nepomohol.“

Zodvihla sa ešte viac a zakričala: „Hoozisst, ty zlodej, prines mi môj vak!“

„Nechala som ho na okraji,“ zašomrala. „Verili by ste, že ten chamtivec prešiel cez cestu, keď sa ešte kývala, a vrátil sa s mojím batohom? Bol pripravený s ním utiecť!“

Práve vtedy Yawtl s plachým úškrnom podišiel k nej a podal jej vak.

„Zachránil som ho pre teba, ó, Shemibob.“

„Určite,“ odsekla, divo sa usmievajúc. „Tak prečo si ma nehládal?“

„Iba som ho chcel uložiť na bezpečné miesto.“

„Ktoré je tam, kde je teraz. Naozaj si si myslel, že sa ti s ním podarí ujsť? Chod' a prived' tú úbohú slepú ženu sem, kým nespadne cez okraj.“

„Radšej by som ju zaviedol do riedkeho vzduchu,“ vyhlásil Hoozisst. „Dlhujem jej smrť.“

„Chod' po ňu!“ ostro zopakovala Shemibob.

Hoozisst zjavne nestrácal čas - stihol Feersh povedať, že jej dcéra je mŕtva. Prišla k nim s ešte hlasnejším nárekom, aj keď nevedeli, či smúti za Jowanarr, alebo preto, lebo sa zhoršilo jej vlastné položenie.

Ku skale sa blížil Sloosh so zvieratami. „Našťastie som si nedal kocku z chrbta,“ zabzučal. „Akurát som chcel požiadať, aby mi ju niekto odviazal, keď prepuklo zemetrasenie.“

Jum, ktorý cítil, že jeho pán má bolesti, kňučal a oblizoval Deyvovi tvár. Aeji si ľahla k Vane, ale hneď vstala a odišla. „Čo sa deje, Vana?“ preľakol sa Sloosh.

„Shemibob sa mýlila,“ vyriekla s tvárou skrivenou od bolesti. „Môj čas prišiel, skôr ako predpovedala.“

Zatiaľ čo Sloosh narovnával Deyvovu nohu a fixoval ju do dvoch dlhých drevených dláh, Shemibob pomáhala Vane. Dieťa prišlo rýchlo, popohnané šokom zo zemetrasenia a z toho, že jeho matka tesne unikla smrti. Bol to skutočne chlapec: trošku malý, ale zdravý. Shemibob ho umyla, zabalila do látky zo svojho vaku a uložila Vane do náručia. Sloosh rozložil vzducholod', aby matka a dieťa mali teplé, pohodlné a bezpečné miesto na oddych. Vana sama odniesla syna dovnútra, hoci sa klátila od slabosti. Deyv dal svoj bedrový pás Shemibob, ktorá ho oprala, a keď vyschol, povila ním bábätko.

Yawtl odišiel, aby obielil kôru zo stromu utrighmakl na lykové zásterky. Nebolo jeho zvykom slúžiť iným, ale musel pamätať na to, že si udobrí Shemibob, ak bude užitočný. Práca ho aspoň od nej odvieďla. Zíde z očí, zíde z mysle.

Deyv s Vanou sa poriadne najedli a napili, potom mysl'ou usmerňovali svoje vnútrotelové liečivé substancie: Vana k potrhaným tkanivám a Deyv k zlomenej kosti a napuchnutým svalom. Vana tiež nadojčila dieťaťatko.

Prišli ďalšie otrasy menšej intenzity. Vzducholod' párkrát nadvihlo, ale nikomu sa nič vážne nestalo. Hoozisst si uprostred opracovávanía kôry našiel čas vyrobiť Deyvovi barlu. Krátko nato milenci vyšli zo vzducholode. On kríval o barličke, ona niesla dieťa na hrudi.

Sloosh im chcel ukázať striebistú látku, ktorá vyplnila trhliny. Povedal, že je to tekutý kov; bezpochyby ho vyrobili starovekí ľudia. Musel byť v obrovskej nádrži alebo nádržiach, dlho pochovaných pod hromadami prachu alebo troskami z vrchov. Zrejme išlo o nejakú pohromu. V každom prípade teraz nádrže praskli a tekutina presiakla von.

Sloosh nemusel vypichnúť zvláštne vlastnosti kovu. Látka pretekala cez okraje trhliny, do ktorej spadol Phemropit. Na jej povrchu plávali veľké a malé balvany. A Phemropit a mŕtva Jowanarr.

„Držte sa od toho po vetre,“ varoval ich Archkerri.

Ukázal na veľkého vtáka, ktorý sa tiež vznášal na lesklom sivom povrchu. „Letel nad tým a potom padol dole ako postrelený. Ten kov, ak je to kov, vydáva jedovaté výpary.“

Aj keď stáli šesť metrov ďaleko, Deyv cítil horkastý zápach. Chytil sa za krk a oči mu začali slziť.

Shemibob vybrala z vaku kovové lano. K jednému koncu pripevnila

kameň svojou lepidlovou hmotou.

„Aby sme ho zaťažili,“ vysvetlila.

Potom zadržala dych a prebehla popri okraji trhliny. Hodila lano s takou presnosťou, že sa kameň prilepil na Phemropitov „nos“. Okamžite zacúvala a šnúra jej prebiehala pomedzi prsty. Keď zastala, Sloosh ju predišiel a jeho veľké ruky pevne zovreli lano. Ťahali spolu. Kovový tvor otočil „nos“ smerom k okraju. Na Shemibobin pokyn Yawtl zanechal kôru kôrou a pomohol im ťahať. Na „tri“ so silným trhnutím vytiahli Phemropita ponad okraj diery.

Dovtedy striebriстая tekutina odtiekla z Phemropitových detektorových a lúčových otvorov. Zablikal, že vie, čo robia. Shemibob použila svoj svietiaci prístroj, aby mu povedala, že keď bude nad cestou, musí zapnúť pásy, aby si pomohol dostať sa von. Tvor odpovedal, že už na to myslel.

Poprehýbaný gumovitý materiál sa začal sťahovať do pôvodnej podoby. Väčšina diaľnice plávala na striebristej tekutine, ale jedna časť bola stále ponorená. Tento preliačený oblúk bol pri druhom okraji trhliny, dole po vetre. No pri ťahaní Phemropita nemohli využiť ľahšiu stranu, pretože by im tam nafúkalo do tváre jedovatých výparov.

Shemibob zakričala, že Vana má doviesť Feersh k lanu, aby mohli obidve pridať svoje svaly. Mladá žena dala dieťa Deyvovi, aby ho podržal. Usadil sa s bábätkom na kameni a pozoroval, ako im to ide. Práve vtedy predok kovového tvora prešiel cez cestu. Jeho ťahači si na chvíľu oddýchli a potom pokračovali. Vyzeralo to, že napriek najväčšej snahe ho nebudú schopní potiahnuť dosť ďaleko, aby sa jeho predné pásy mohli zachytiť o pevnú zem. Potom by Shemibob vyslala signál, že má nimi začať točiť.

Podarilo sa. Centimeter po centimetri sa posúval, cesta pod jeho váhou poklesla a behúne sa zrazu chytili. Išli však tak rýchlo, že sa Phemropit takmer prehnal cez diaľnicu naspäť do hlbokkej jamy. Keby bol do nej zaryl „nosom“, situácia by bola beznádejná.

Phemropit zabrzdil práve včas a zacúval. Shemibob mu blikala, ako ďaleko má ísť. Potom spustil pásy, ľavý pomalšie ako pravý, a otáčal sa, až kým nebol paralelne s cestou; vzápätí išiel po nej hore, hoci sa prehýnala pod tou ťarchou. Zrazu bol na pevnej zemi.

Všetci okrem dieťaťa sa svojím spôsobom tešili. To začalo hlasno plakať. Vana sa ponáhlala k nemu, keďže bol práve čas kŕmenia.

Shemibob zaviedla Phemropita k blízkej rieke, do ktorej sa ponoril, aby si vyčistil pásy od striebristého kovu. Zabilo to niekoľko rýb dolu po prúde. Phemropit takmer uviazol v pobrežnom bahne, ale nakoniec si prerazil

cestu na pevnú zem.

Shemibob počkala, kým lano vyschlo, skôr ako vyliala tekutinu z fláštičky na kameň pripojený k nemu a k Phemropitovi. Zakrátko sa lepidlo rozpustilo. Zvinula lano a uložila ho naspäť do vaku. Deyv si všimol, že Hoozisst veľmi pozorne sledoval túto procedúru.

Rozhodli sa presunúť vzducholod' dole údolím pre prípad, že by ďalšie zemetrasenie otvorilo nové trhliny a vylialo sa viac jedovatej tekutiny. O niekoľko dní pokračovali v ceste. Dovtedy sa Deyvova noha takmer scelila a rameno zahojilo. Všetci boli šťastní, alebo takí šťastní, ako im to ich povahy a situácia dovoľovali. Bola by to bývala hrozná strata, keby im už Phemropit nemohol poskytovať ochranu. Cítili sa s ním veľmi bezpečne, mohol vystrašiť alebo odohnať takmer každého nepriateľa alebo dravca. Jazdenie na ňom im umožňovalo oddýchnuť si. Aj keď išiel oveľa pomalšie, ako bolo ich normálne tempo, kompenzoval to cestovaním počas spánku. Musel iba sledovať cestu, zatiaľ čo oni odľukovali vo vzducholodi na jeho chrbte.

Deyv a Vana si uvedomovali, že tento dobrý život sa jedného dňa skončí. Budú musieť putovať sami dvaja, s dieťaťom ako záťažou. Táto vyhládka bola strašidelná, ale veľmi sa chceli vrátiť do svojej rodnej krajiny.

Ich syn Thrush bol zdravý. Spočiatku sa však rodičom videl zvláštny. Mal matkine kučeravé vlasy, lenže čierne. Keď jeho oči stratili novorodeneckú modrú, neboli ani Deyvove hnedé, ani Vanine zelené, ale orieškové so zelenými škvrnkami. Plet' mal svetlejšiu ako otec, ale tmavšiu ako matka.

Sloosh sa nazdával, že Thrush musí byť z ľudského pohľadu nádherné dieťa. To ho priviedlo ku krátkej prednáške o rasách Homo sapiens. Podľa neho sa ľudstvo v raných štádiách delilo na niekoľko rás, aj keď nebolo vždy jednoduché odlíšiť jednu od druhej. Potom vytvorilo homogénnu masu - natoľko sa premiešalo, že vznikla jediná rasa. Postupom času a zmenou podmienok sa utvorili nové rasy, ktoré iba slabو pripomínali tie predošlé. Potom bola zase len jedna. Potom diferenciácia na tri alebo štyri. Potom opäť jednota. A tak ďalej.

„Toto dieťa by podľa ľudských noriem malo narásť na veľkého, zdravého, silného a zrejme inteligentného človeka. Je čas priniesť do vašich kmeňov úplne nové gény. Aj keď zvyky povoluujú nájsť si partnera z iného kmeňa, medzikmeňové manželstvá stále predstavujú veľmi malé percento.“

Deyva a Vanu jeho predpoveď potešila. No, ako zvyčajne, musel im pokaziť radosť.

„Je však neisté, či dieťa prežije cestu, keďže jeho rodičia asi tiež nie. Keď sa raz od nás oddelíte...”

Nakoniec dorazili k miestu, kde museli odbočiť doprava, ak sa chceli dostať k zdroju lietajúcich znakov. Nezišli však z diaľnice do divočiny. Bola tam križovatka a jedna cesta viedla žiadaným smerom. Kráčali ňou asi osemdesiat kilometrov, a potom sa znenazdajky skončila. Za ňou sa týčili pahorky a horský chrbát.

Tu nielenže nebola nijaká cesta, ale ani vegetácia. Ani jediná rastlina nerástla na holých kameňoch, z ktorých dávno-prádávno zmylo zem.

„Ďalšia pustatina,“ konštatoval Sloosh. „A dokonca bez svetlej krásy Shemibobinej krajiny. Má však určitú majestátnosť. Aj keď príšerne pochmúrnu.“

Deyv sa nahlas čudoval, čo zabilo stromy a kríky.

„Archkerriovia to nazývajú mŕtvym miestom,“ zabzučal Sloosh. „Nevieme o ňom nič, pretože nemá vegetáciu, ktorá by o ňom mohla podávať správy.“

Shemibob priznala, že nevie o nič viac. „Vedieť a nevedieť sú svetlo a jeho tieň, dva stavy úplne rozdielne, ale zároveň blízko spríbuznené ako brat a sestra. Ak porazíš jedno, automaticky porazíš aj to druhé. Dajme sa na tento boj.“

Už nedodala, že porazenie akejkoľvek abstrakcie si vyžaduje prekonanie fyzickej prekážky. V tejto situácii to boli hory. Rovnako, ako keď sa chystali na vstup do Pustatiny klenotov, museli si nazhromaždiť dostatok jedla. Teda aspoň dúfali, že ho bude dosť. Smädni určite nebudú, lebo tam hojne pršalo. Ale voda by mohla byť problémom. Bleskové privaly, ktoré sa rútia dole úžľabinami, údoliami a priesmykmi, boli smrteľnou hrozbou. A pokiaľ vedeli, v tejto krajine sa nenachádzali oázy.

Temný démon prešiel ešte päťkrát, kým usúdili, že majú dostatočné zásoby. Za ten čas rodičia vôbec nepokročili v rozhodnutí, s ktorým kmeňom budú žiť. Nebola to záležitosť, ktorá by im strpčovala každú chvíľu, ale vrhala tieň na ich vzťah.

Keď sa už chystali opustiť tábor, Yawtl navrhol, aby nechali Feersh tam.

„Nie je nám na nič. Je iba záťažou, hladnými ústami navyše. Ak ju nezoberieme s nami, budeme mať o toľko viac jedla. Samozrejme, nie som odlúd. Mohli by sme jej pomôcť od trápenia, aby sa tu neuhladovala alebo ju zaživa nezožrali zvery.“

Čarodejnica otvorila ústa, akoby chcela protestovať, potom ich zavrela. Jej dôstojný výraz hovoril, že nechá svoju obhajobu na iných - ak by mali

o to záujem.

„Nechajme najprv prehovoriť nižšie bytosti,“ povedala Shemibob.

Keďže Sloosh sa nepovažoval za príslušníka tejto vrstvy, zostal ticho. Deyv a Vana sa na seba pozreli. Aj keď si nevymenili ani slovo, mysleli na to isté. Sú takisto vystavení skúške ako čarodejnica? Stúpnu svojím rozhodnutím v Shemibobiných očiach? Alebo klesnú? Alebo sú jednoducho príliš citliví?

Tak či onak, Yawtl tiež podstupoval skúšku. On to nevedel, keďže nebol schopný vnímať také jemnosti. Pri všetkej prefikanosti mu chýbali určité schopnosti, ktoré mali ľudia. Niektorí ľudia, prinajmenšom.

„Čarodejnica je veľmi užitočná, aj keď je slepá,“ ozvala sa Vana. „Napríklad, hoci nie je schopná loviť, pripravovala poživeň, ktorú sme jej priniesli. Vie variť, údi mäso a ryby. A ponúkla sa, že bude opatrovať bábätko, aby som ja mohla loviť a oddychovať. Čo aj urobila, aj keď nebola zvyknutá robiť také veci, kým bola paňou a mala veľa otrokov, ktorí plnili jej príkazy.“

„Ani nefňukala a nest'ťažovala sa, aj keď jej osud je oveľa horší ako kohokoľvek z nás,“ dodal Deyv. „Pričom Hoozisst, hoci je silný a schopný a má svoj zrak, sa vždy s'ťažuje na toto a hento.“

„Toto ti nezabudnem!“ precedil Yawtl cez zuby.

„Skvelé, že máš dobrú pamäť,“ vyhlásila Shemibob. „Ale je veľmi zlé, že si taký útočný. Vieš rovnako ako Deyv a Vana, aká užitočná je napriek svojmu handicapu. A musel si si všimnúť - alebo si to prehliadol? - , že má silnú a prispôsobivú povahu. Hľa, kedysi mocná vládkyňa celého svojho okolia. Tá, ktorá nemusela ani prejsť peši po tharakorme, ak nechcela; mohla sa dať nosiť svojimi otrokmi. Ale keďže sa jej život zmenil, zredukoval na nižšiu úroveň, ako mali jej otroci, urobila, čo bolo v jej silách, aby sa vyrovnala so zmenami. Z ľudí, s ktorými som sa stretla, by sa mnohí v jej situácii položili, jednoducho by umreli alebo by sa stali príživníkmi. Ona však urobila všetko, aby prežila, aby bola užitočná!“

„A čo má byť?“ opáčil Hoozisst. „Môže byť obdivuhodná, čo sa týka charakteru, hoci ja to nepripúšťam. Dôležité je, aký nepatrný ošoh z nej máme. Ja hovorím, že je prekážkou, otravou a veľkou nevýhodou.“

Deyv sa pokúsil uzemniť ho: „Ak by si bol vážne zranený - a pre nás dlho bez úžitku, ak by bolo, naopak, namáhavé a dokonca nebezpečné udržať ťa nažive, želal by si si, aby sme ťa opustili alebo zabili?“

„Ale vedeli by ste, že keď sa zotavím, budem veľkým prínosom,“ namietol Yawtl.

Sloosh určite usúdil, že nižšie bytosti už hovorili dosť. Zamiešal sa do diskusie: „Nenávidíš Feersh, pretože ťa kedysi ovládala, a ty si sa jej neodvážil vzoprieť. Takisto ťa okradla o dušovajce, ktoré teraz už máš, a pokúsila sa ťa zabiť. Ale ak by si bol na jej mieste, urobil by si to isté. Takže v čom ste vlastne rozdielni?

Rozdiel je, že ak by si ty bol slepý a zbavený vysokej pozície, neprispôsobil by si sa tak dobre. Ak sa toľko sťažuješ vo svojej terajšej situácii, ako by si sa asi správal na jej mieste?“

„Nehovoríme o možnostiach,“ odsekol Yawtl. „Hovoríme o faktoch!“

„Niektoré veci nie sú fakty,“ zabzučal Archkerri. „Zdajú sa nimi, pretože jednotlivci si myslia, že by nimi mali byť. Pre nich musia byť. Ale opýtam sa ťa niečo. Naozaj nemáš schopnosť vcítiť sa do Feershinej kože, chýba ti súcit, ktorý by ti umožnil identifikovať sa s ňou?“

„S tou sukou?!“ vykrikol Hoozisst.

Sloosh rozhodil rukami: „Ó, Shemibob, porozprávaj sa s ním.“

„To je zbytočné,“ usúdila Shemibob. „Ľudia sa však za ňu prihovoria, i keď najmä z prospechárstva. Majú však určitý zmysel pre empatiu. Hoci empatia môže byť nebezpečná vec, ak vedie k nesprávnemu postoju k realite. Tak či tak, ide tu o užitočnosť. Takže, opomenúc ostatné aspekty, vravím, že Feersh bola, je a aj naďalej nám bude na osoh. Preto som sa rozhodla, že pôjde s nami.“

Deyv a Vana očakávali, že sa o čarodejnicinom osude bude hlasovať. Shemibob to zjavne nepovažovala za potrebné. Ale aspoň sa opýtala na ich názor. Okrem toho si boli istí, že ich odpovede posudzovala, a navyše sa im zdalo, že zo skúšky vyšli lepšie ako Yawtl.

Ale dokázali pochopiť aj Hoozisstov postoj.

Vana to vystihla slovami: „Naše dieťa neprináša nič a je určite veľkým bremenom. Prečo Hoozisst nežiadal, aby sme tu nechali Thrusha?“

40

Temný démon sa ešte len chystal zahaliť krajinu, keď Phemropit a jeho jazdci prešli okolo úbočia hory. Pod nimi ležalo údolie. Vlastne dve údolia, keďže menšie sa nachádzalo v strede veľkého. Z atramentovej modrej toho malého vyrastal Dom lietajúcich znakov. Čosi neurčité, stelesnenie

nedohľadnosti, z ktorej vystupoval slabo osvetlený stĺp alebo veža. Jej horná časť bola ožiarená svetlom, prúdiacim štrbinou v horskom chrbte naproti.

Chvíľu ticho stáli, hľadeli do šera, snažili sa dať tvar štruktúre pod stĺpom. Vietor utíchol, nebolo počuť ani hláska. Odkedy prešli hranicu mŕtveho miesta, hluk robili iba oni; alebo vietor, čo zavýjal pomedzi svojrázne formácie kameňov; alebo počuli hromy búrok a šplechot dažďa. Okrem seba nevideli nijaké živé stvorenie - rastlinu, vtáka ani zviera. Dokonca aj kamene vyzerali mŕtvejšie ako mŕtvo.

Á predsa tu pobádali čosi nezdravé, čo muselo byť známkou života. Často narazili na kameň či balvan, alebo na vrstvu na svahu kopca, ktorá vyzerala napadnutá. Pomaly z nich presakovala hnilobou páchnuca tekutina, mútna, podobná hnisu. Oškrabali mokvajúce fľaky, ktoré považovali za nejaký druh machu, ale neboli o nič múdrejší.

Po dlhom putovaní okľukami kvôli strminám, ktorými Phemropit nemohol vyjsť, a kvôli priesmykom, ktoré museli hľadať, sa dostali takmer k cieľu.

Vana sa zachvela a prelomila hrobové ticho: „Prečo sme len nezostali na ceste smerujúcej domov, Deyv?“

Cítil to rovnako, ale povedal len: „Toto je najchladnejšie miesto, na akom som kedy bol.“

Shemibob sa zosunula z Phemropitovho chrbta a signalizovala mu, že má zostupovať. Po chvíli sa cesta začala natoľko zvažovať, že ostatní tiež zosadli. Zostali za Phemropitom, aby ich nezrazil, keby sa pošmykol. Do večera zišli bez nehody na dno údolia.

Len čo dorazili, prekvapil ich obrovský hluk, dunivý kovový tón, podobný hlasu bronzového gongu v Shemibobinom paláci. Údolie vracalo jeho ozveny. Všetkým sa rozochveli srdcia.

Keď opäť počuli iba svoj ťažký dych a šumenie v ušiach, Sloosh prehovoril. Jeho bzučanie znelo takmer ako svätokrádež; zdalo sa, že je tu niečo, čo by sa mohlo rozhorčiť. Aspoň tak sa zdalo Deyvovi. Bol presvedčený, že tam žije nejaká mysliaca bytosť, ktorá nechce byť rušená.

Sloosh povedal: „Som zvedavý, či je to nejaký druh poplachu. Možno sú tu detektory, a keď sme vstúpili na toto pole, spustili varovný signál.“

„Varovný pre koho?“ zašepkal Deyv.

Vtedy sa dieťaťko rozplakalo. Vana sa ho pokúšala utíšiť, ale nechcelo prestať, kým mu nedala jesť. Deyv sa opýtal, či sa uložia, alebo pôjdu ďalej. Ďalší silný tón zaznel údolím a jeho ozveny sa rozbehli po horách.

Chlapček prestal cicat' a rozkričal sa.

Ozveny utíchli, no Thrush reval ďalej. Vana ho láskala, čičíkala a nakoniec ho primäla, aby začal znova piť. Ticho prerušil nový dunivý zvuk.

„Napočítala som dvadsaťjeden sekúnd medzi údermi,“ vyhlásila Shemibob.

„A čo má byť?“ odvrkol Yawtl bezočivo. Ale keď za štvrtým úderom nasledoval piaty, uznal: „Máš pravdu.“

Jednomyseľne sa zhodli, že je zbytočné pokračovať k domu, kým sa odtiaľ rozlieha ten strašný hluk. Rozložili kocku a všetci okrem rastlinného muža a mutantky vošli dnu a zavreli dvere. Tí dvaja povedali, že budú stáť na stráži, dokiaľ to vydržia ich uši. Vnútri nebolo počuť nič, takže sa dalo pokojne zaspáť. Deyv sa niekoľkokrát prebudil, vyplašený dunením. Ale iba sa mu to snívало.

Z krátkeho spánku ho opäť vyrušilo otvorenie dverí. Sloosh strčil hlavu dovnútra a oznámil: „Hluk prestal.“

„Si si istý?“

„Čo?“

Bol hluchý rovnako ako Shemibob. Ale ich strata sluchu bola iba dočasná a neúplná. Mohli rozoznávať vibrácie, aj keď ich to veľmi vyčerpávalo.

„Keby pokračovali ešte dlhšie, poškodenie by bolo trvalé,“ konštatovala Shemibob. „Napočítala som tisícpäťdesiat úderov s dvadsaťjedensekundovými pauzami.“

Bolo zbytočné pýtať sa na ich význam. Možno nijaký nemali. Nebudú to vedieť, kým sa nedostanú k domu, a pravdepodobne ani potom nie. Deyv si bol istý len jedinou vecou: že sa na tomto mieste cíti veľmi nesvoj.

Dieťa bolo podráždené a nechcelo mlieko. Vana povedala, že sa pravdepodobne pokazilo, keď bola taká rozrušená. Shemibob vybrala z vaku fľašu a z nej maličkú pilulku. Kázala Vane, aby ju dala dieťaťu prehltnúť. Potom sa upokojí a pravdepodobne zaspí. Po krátkom váhaní Vana liek prijala. Thrush ho niekoľkokrát vyplul, kým ho prehltol. Jeho mama sa potom opýtala, či tiež môže dostať jednu pilulku. Shemibob povedala, že nie, lebo Vana nie je dieťa, aj keď sa tak niekedy správa. To mladú ženu tak nahnevalo, že z nej razom spadla všetka únava a strach.

Vzducholod' zložili a uviazali Slooshovi na chrbát. Jedli málo - nikto nebol hladný. Čoskoro sa vydali krížom cez tmavé, tiché údolie. Phemropitov lúč osvetľoval cestu a jediný zvuk vydávali jeho pásy. Dom im rástol pred očami: po chvíli zostúpili do malého údolia a ocitli sa pri

ňom. Pred nimi sa črtalo okno trikrát také vysoké ako Deyv a desaťkrát také široké. Múry sa strácali v tme.

Shemibob vybrala z vaku valec. Jeho koniec vystrelil jasné svetlo. Pritisli sa k priehľadnému obloku, ale videli iba podlahu, pokrytú niekoľkocentimetrovou vrstvou prachu.

Okno bolo hladké a studené a taký bol aj dom. Išlo o veľmi tvrdé materiály. Po krátkej porade sa rozhodli preskúmať ich. Ak budú takí hluční, že na seba upozornia obyvateľa domu - ak tam nejaký je, nebude to na škodu. On, ona alebo ono - Deyv neznášal hrozivý podtón slova ono - pravdepodobne vedeli, že sú tu. Ak nie, skôr či neskôr na to prídu, takže prečo nie čo najskôr?

Deyvovi napadlo niekoľko dobrých dôvodov, ale vedel, že Shemibob a Sloosha neodradí.

Sloosh pobúchal po okne a po stene obrovskou kovovou sekerou. Neurobil ani škrabanec.

Shemibob navrhla: „Môžeme sa pokúsiť nájsť dvere alebo môžeme použiť Phemropitov krájači lúč. Asi by bolo zdvorilejšie a rozumnejšie skúsiť dvere.“

Súhlasili, že to bude najlepšie. Vana však nástojila, aby najprv rozložili vzducholod' a pripojili ju k Phemropitovmu chrbtu. Uloží do nej syna, aby ju neobmedzoval, ak bude treba rýchlo konať. Aj dieťa bude vo väčšom bezpečí.

Urobili tak a potom sa vydali okolo domu. Trvalo veľmi dlho, kým ho obišli, a narátali pri tom tisícpäťdesiat okien. To, od ktorého začali, Sloosh označil kôpkou kameňov.

„Koľko okien, toľko úderov,“ poznamenal Deyv.

„Vždy musíš poukazovať na zrejmé fakty?“ zareagoval Sloosh.

Deyv radšej prehltol poznámku, že nenašli dvere. Alebo prinajmenšom nič, čo by ako dvere vyzeralo.

Cez všetky okná videli len tmú a prach. Ak sa za nimi nachádzali steny, boli príliš ďaleko, aby ich Shemibobino alebo Phemropitovo svetlo objavilo.

Vošli do vzducholode, aby sa najedli. Bolo tam veľmi útulne, teplo a dobré osvetlenie - miesto, kde sa dalo zostať dlhý čas. Dieťaťko sa zobudilo a trochu pomrnkávalo. Vana ho dojčila, kým sa rozprávali o tom, čo robiť ďalej. Yawtl a ľudia, okrem Feersh, boli za to, aby okamžite vypadli z tejto pochemúrnej, strašidelnej krajiny. Čarodejnica logicky argumentovala, že nemalo zmysel prísť až sem iba preto, aby to vzdali.

Traja opozičníci sa pozreli na seba: logika ich možno zabije; v ich situácii boli opodstatnené skôr pocity.

„Tento dom tu stojí oddávna,“ povedala Shemibob. „Bol tu, keď som prišla na Zem. Sloosh, vieš, kedy ho postavili?“

„Nie. Viem však, kedy sa vynoril zo zeme. Teda prinajmenšom predpokladám, že to urobil. Bolo to vtedy, keď sa tu vytvorilo mŕtve miesto.“

„Prečo si o tom nikdy nič nepovedal?“

„Nepýtala si sa ma a jednoducho nebol vhodný čas predostrieť túto tému. Teraz je.“

Shemibob bola viac než podráždená. Deyv sa musel uškrnúť. Takže Archkerri nerozčuľoval iba ľudí.

„Kedy to teda bolo?“ opýtala sa Shemibob. Pod striebistou pokožkou jasne zružovela.

„Pochop, že rastliny, z ktorých čerpám údaje, nemajú zmysel pre čas,“ odpovedal mentorsky. „Je na obsluhu kryštálu, aby zistila chronológiu z povahy údajov a z rôznych odkazov. A porovnávaní. Rovnako, aby rastliny niečo zistili, musia byť tam, kde to môžu vidieť a počuť. V tomto prípade nezaznamenali, kedy bol dom postavený. Teda tu neboli prítomné, keď sa tak stalo.“

Prvýkrát zachytili jeho existenciu na začiatku civilizácie, ktorá predchádzala ostatným dvom. Vtedy sa dom vyzdvihol spoločne s morským dnom. Predpokladám, že všetky tri civilizácie o ňom vedeli, ale ich záznamy sa stratili. Nezachovali sa o ňom ani žiadne legendy medzi ľuďmi či inými mysliacimi bytosťami.

Rastliny vlastne nezaznamenali priamo dom - iba existenciu mŕtveho miesta. Museli nahrať reč civilizovaných ľudí, keď sa rozprávali o dome a o mŕtvom mieste v ich prítomnosti. Ale to je nám Archkerriom málo platné, lebo nevieme interpretovať nijaký z použitých jazykov.

Pôvod domu a jeho účel sú záhadné. Možno tie tri civilizácie rozlúštili lietajúce znaky. Ale neviem, čo by mohli znamenať - ak niečo znamenajú. V každom prípade je zrejmé, že sa predkom nikdy nepodarilo dostať do domu.“

„Ak starovekí so všetkou svojou múdrosťou a schopnosťami nedokázali prečítať odkaz lietajúcich znakov, potom sa to určite nepodarí nám,“ zahundral Yawtl. „A ak sa nemohli dostať do domu oni, ako by sme sa mohli my? Ó, Shemibob, ty si určite tiež mala možnosť študovať znaky počas svojho dlhého života. Ak ani teraz nevieš, čo znamenajú - tak ako?“

„Ty malý zlodej,“ oslovila ho zvysoka, „možno je kľúč ku kódu v dome, možno cez okno uvidíme niečo, čo nás osvieti. V každom prípade sa budeme správať, akoby sme už boli úspešní.“

„A čo ty, Archkerri?“ opýtal sa Deyv. „Viem, že sa neponáhl’aš so skúmaním určitých vecí. Ale o tomto mieste si vedel už veľmi-veľmi dávno. Prečo?“

„Prišlo sem najmenej päťdesiat expedícií. Ani jedna sa nevrátila.“

„Tak čo tu potom robíme?“ skríkol Yawtl. „Vypadnime odtiaľto! Hneď!“

„A ani si nás nevaroval!“ znechutene sa zatvárila Vana.

„Všetko je raz po prvýkrát,“ zabzučal Sloosh.

Shemibob povedala Phemropitovi, aby sa pokúsil prerezať okno. Ostrý lúč vyšľahol a zostal na jednom mieste asi minútu. Potom ho Phemropit vypol, signalizujúc, že nechce míňať energiu, lebo je to zbytočné. Mal pravdu. Okno zostalo úplne neporušené.

„Práve mi zišla na um zvláštna vec,“ striasla sa Vana. „Predstavte si, že táto budova bola na dne oceánu, v čiernom chlade hlbín. Znel ten hrozný zvuk aj vtedy? Vírili jeho vibrácie bahno, rušili zvláštne tvory, ktoré tam prebývajú? A koľkokrát?“

„Vedeli o ňom asi toľko ako my teraz,“ povedal Deyv. „Ale podmorské živočíchy pravdepodobne mali dosť rozumu, aby sa k nemu nepribližovali.“

Yawtl ich súril, aby okamžite odišli. Bolo zrejmé, že sa nemôžu dostať dnu, a to ho tešilo. Možno to, čo pokúšalo nosatého Archkerriho, teraz spalo. Ale kto vedel, kedy sa preberie? Najmä ak robili taký hluk.

„Pozrite!“ zvolala Shemibob.

Ukázala prstom nahor. Vo svetle na oblohe rozoznali prvý z lietajúcich znakov. Po ňom rad za radom prichádzali ďalšie. Phemropit na Shemibobinu žiadosť zacúval až k zrázu, aby bol v uhle, z ktorého jeho vejárovitý lúč mohol zasiahnuť vrch stĺpu. Prvý znak, nejasné, obrovské #, klesal a rýchlo sa zmenšoval, až kým ho nevtiahlo dnu. Tie za ním takisto vošli do otvoru. Pozorovatelia to nevideli, ale vrch čierneho stĺpu musel byť otvorený.

„Ibaže by,“ zaváhal Sloosh, „sa tam tie znaky vyparovali.“

„Málo pravdepodobné,“ zareagovala Shemibob. „Ale toto tak či tak nie je pravdepodobný jav.“

„Ak sa môžu dostať dovnútra, aj my sa môžeme,“ vyhlásil rastlinný muž.

„Odkedy nám začali rásť krídla?“ zavrčal Yawtl.

Jeho komentár vôbec nebol nemiestny. Steny stúpali kolmo nahor asi

šesťdesiat metrov a potom vytvárali široký previs. Strecha bola pyramídová, odhadom tridsať metrov vysoká. Z jej vrcholu čnel asi stodvadsaťmetrový stĺp.

„Nemal by v ňom byť otvor,“ uvažoval Sloosh. „Dážď a prach by sa dostali dnu.“

Dlho sa rozprávali, ale nemohli prísť na žiadny spôsob, ako sa tam dostať. Napriek tomu sa Archkerri a Shemibob nechceli vzdať. Ešte nie. Po prekontrolovaní zásob odhadli, že majú dosť na spiatočnú cestu plus sedem dní.

Ostatným sa nepáčila myšlienka, že by mali zostať na ponurom a strašidelnom mieste čo i len o sekundu dlhšie, ako je nevyhnutné. Na Phemropitov názor sa nepýtali. Išiel by s väčšinou, jedno miesto rovnako dobré ako druhé. Ale on nemal sluch. Nepočul to silné dunenie.

Zarachotil prvý hrom. Po chvíli sa zdvihol silný vietor a začalo sa blýskať. Z vetra sa stal víchor. Zasiahol ich mrznúci dážď. Chytro prešli na záveternú stranu domu. Zhrčili sa vo vzducholodi a čakali, kým búrka prehrmí. Nakoniec išli spať, a keď sa prebudili a otvorili dvere, zistili, že živly ešte stále besnejú.

Navyše, malé údolie, v ktorom stál dom, zalial asi meter vody. Cez hranu veľkého údolia sa prelievali ťažké vodopády.

Shemibob vyšla von a prebojovala sa proti vetru k Phemropitovmu predku. Signalizovala mu, aby ich odviezol z malého údolia. Ak by voda stúpala, Phemropit mal pokračovať až k vrcholu pohoria. Keď sa vrátila, tieklo z nej, ježkovité vlasy jej ovísali sťa zmoknutej sliepke. Usadila sa pri dverách, z času na čas ich otvorila, aby skontrolovala, ako Phemropit postupuje. Trvalo dlho, kým sa dostali z malého údolia, a voda stúpala takmer rovnako rýchlo ako Phemropit hore zrázom.

Dno veľkého údolia už tiež bolo meter pod bublajúcou hladinou. A skôr ako Phemropit dosiahol úpätie najbližšej hory, on i vzducholod', ktorú niesol, sa ocitli pod vodou. Prebil sa dopredu; podľa naklonenej podlahy vedeli, že je na strmom svahu. Počkali, kým bolo isté, že sú dosť vysoko, a Shemibob otvorila dvere. Phemropitov vejárovitý lúč osvetlil široký a veľký skalný previs asi meter pred nimi. Vyšla von a navigovala kovového tvora, aby zašiel pod výčnelok. Tu boli v bezpečí pred priamym nárazom zavýjajúceho vetra. Voda lejúca sa dole kopcom vytvárala na výčnelku záclonu. Boli pod vodopádom, ktorý robil všetko vpredu neviditeľným.

Prešiel ďalší deň a noc. Šetrili jedlom, keďže nemohli vedieť, ako dlho tu zostanú uväznení. Zrazu vietor začal slabnúť a dážď ustal. Keď vodopád

zredol na niekoľko tenkých pramienkov, vykukli pomedzi ne. Mraky strácali svoju ukrutnú čerň a kúsok jasnej oblohy za Temným démonom osvetľoval končiare naľavo. Ešte stále sa nemohli poriadne rozzhliadnuť, takže sa radšej vrátili do vzducholode. Na druhý deň boli mraky preč a Temný démon postúpil natoľko, že mohli preskúmať situáciu.

Ďaleko od nich trčala z vody špička strechy tajomného domu.

„Voda nemá kam vsiaknuť,“ povedal Sloosh. „Bude sa musieť vypariť. Medzitým...“

„Môžeme ísť vo vzducholodi k domu a dostať sa na strechu,“ navrhla Shemibob. „Možno sú na nej okná.“

Yawtl a ľudia si povzdychli, ale zbytočne neprotestovali. Keď Phemropit zišiel k vodnej čiare, Shemibob odlepila vzducholod' od jeho chrbta. Vybrala desať ďalších kotúčov tenučkého a ľahučkého, ale veľmi pevného lana a zlepila ich konce dohromady. Jeden koniec reťaze pripla k Phemropitovi a druhý k špicu vzducholode. Potom dala kovovému tvorovi podrobné pokyny. Dvere sa zatvorili a pasažieri sa usadili na dlhú cestu.

Z času na čas otvorili dvere, aby si boli istí, že idú správnym smerom. Takisto sa museli ubezpečiť, že majú dosť lana, aby ich udržalo na povrchu. Keď sa Phemropit dostal na dno malého údolia, zostávalo len asi pol metra. Ale to stačilo.

Kovový tvor podľa inštrukcií zastal pri dome. Opustili Feersh s diet'at'om a zvieratami a vyškriabali sa na strmú strechu. V polovici vzdialenosti medzi spodkom strechy a stĺpom našli okná ako na prízemí.

Zoskupili sa okolo jedného a pozreli sa cezeň. Pod nimi, slabo osvetlená Shemibobiným prístrojom, sa nachádzala obrovská miestnosť. Steny boli holé. Podlahu pokrýval prach a tu a tam na podstavcoch stálo čosi, čo najprv považovali za hrboľaté kamenné stĺpy.

„Nie. Kedysi to boli sochy zo žuly,“ vysvetlila Shemibob.

Nikto nič nepovedal.

„Neuvedomujete si, čo to znamená?“ zvýšila hlas. „Pozrite sa na ne. Stále môžete rozoznať základné tvary. Niektoré sochy zobrazujú ľudské bytosti. Sú tu dvojnožce i štvornožce. Tamtá - zamierila na ňu svetlo - predstavovala vtáka. Vidíte tie výstupky? To boli kedysi krídla.“

Shemibob hovorila podráždeným tónom: „Sochy vytesané zo žuly. Sú však zvetrané. Ale tam vnútri nevejú žiadne vetry. Som si istá, že vzduch sa tam ani nehýbe. Alebo ak áno, tak veľmi pomaly. A stavím sa, že dnu sa nezmenila teplota alebo vlhkosť, odkedy bol dom postavený. Napriek tomu sa tá tvrdá žula rozpadá, zerodovala, akoby bola vystavená eónom účinkov

slnka, vetra, piesku a extrémnym teplotám a chladu. Teraz vidíte, aký starý je tento dom?“

Boli ohromení.

Shemibob priniesla z vaku ďalší prístroj. Rozložila ho na vec, ktorá vyzerala ako vajce rozrezané na polovicu, a tú odrezanú časť prekryvala strieborná obrazovka. Z predmetu sa vysunula trojnožka. Priložila ju na okno s okrúhlou časťou vajca smerujúcou dole. Disky na koncoch nožičiek sa prilepili k priehľadnému materiálu.

Otočila malým kolieskom naboku. Na plochej strane prístroja sa objavil obrázok. Pokrútila kolieskom a predmety v strede miestnosti sa stali jasnými a veľkými.

Stál tam obrovský blok tmavého materiálu - rovnako nezničiteľnej látky, z akej bol vyrobený dom. Dvanásť schodov viedlo nahor k veľkému kreslu. Malo vysoké operadlo a opierky na ruky, pokryté znakmi. Deyv ich nevidel jasne kvôli uhlu pohľadu a tiež preto, lebo ich čiastočne zakrývali ruky bytosti, ktorá v ňom sedela.

Muž sedel strnulo, vzpriamene, bez pohybu, hľadiac rovno pred seba.

Deyv mal pocit, z ktorého naskakovala husia koža, že muž hľadí do večnosti. Možno do nekonečna.

Mal čiapku zo šarlátu, lemovanú bielou kožušinou. Vzadu z nej na chrbát kresla padali dlhé strapce. Široká okrúhla tvár, červenonosá, červenolíca, s červenými perami. Husté obočie bolo biele, rovnako ako dlhé vlasy, vytrčajúce spod čiapky.

Dlhá, hustá, biela brada splývala cez veľké brucho až k pásu. Jeho kabátec bol šarlátový, lemovaný bielou kožušinou a prepásaný širokým bielym opaskom. Nohavice opäť šarlátové. Čižmy do pol lýtok rovnakej farby a tiež obrúbené bielou kožušinkou. Na prostredníku ľavej ruky videli jednoduchý zlatý prsteň.

„Vyzerá celkom ako živý,“ poznamenal Sloosh. „Ale aj tak musí byť urobený z rovnakého materiálu ako dom.“

„Nie som si istá, či je to len socha,“ povedala Shemibob.

Deyv mal pocit, že musí okamžite zmiznúť. Ak by bol sám, určite by to urobil. Ale keby to bolo tak, nenapadlo by mu, že to môže byť niečo iné ako len socha, ktorú vytvorili starovekí ľudia.

„Prečo to hovoríš?“ opýtal sa Sloosh.

„Nie je na ňom žiadny prach. Taktiež...“

Presunula prístroj tak, aby videli podlahu pred blokom. V prachu boli stopy. Viedli od kresla a k nemu.

„Vypadnime odtiaľto!“ zvolal Yawtl.

Nikto neodpovedal, ale Deyv bol zvedavý, či ostatným tiež naskočili zimomriavky.

Shemibob posunula prístroj tak, aby obrazovka ukazovala tenkú doštičku, vtýčenú za blokom. Na nej bola obrovská žltá šípka, pripnutá jedným koncom ku gombíku v strede platne. V kruhu okolo šípky boli rovnomerne rozložené drobné znaky. Deyvov nedobrý pocit zosilnel. Boli to rovnaké znaky ako tie, ktoré prelietali cez oblohu. Nasledovali v rovnakom poradí, ak znak navrchu mal byť prvý a nasledujúce sa čítali smerom doprava.

Trošku doľava pod horným znakom zbadali gombík. Vrchol šípky zastal oproti nemu.

„Aha!“ upozornila Shemibob.

Krátko nato Sloosh zabzučal: „Viem, čo myslíš.“

Deyv sa opýtal, o čom hovoria.

„Ručička a znaky vytvárajú thrigz“ poučil ho Sloosh. „Tvoj jazyk pre to nemá meno. Je to stroj, ktorý odmeriava plynutie času.“

„Buď ticho,“ zasyčala Shemibob. „Počítam.“

Po hodnej chvíli zodvihla oči od obrazovky.

„Tisícpäťdesiat znakov,“ povedala. „Presne rovnaký počet ako tých, čo sa zjavili nad Zemou, odkedy som tu, a pravdepodobne oveľa dávnejšie. Presne počet úderov, ktoré sme počuli. Predpokladám, že vyšli z časomerača.“

„A ručička zastala,“ skonštatoval Sloosh. „Znamená to, že čas sám... nie, to nie je možné.“

„Čas Zeme sa naplnil,“ vyhlásila. „Prakticky naplnil, rozhodne. Čo je zopár stoviek alebo zopár tisícok prechodov Démona v porovnaní s plynutím času, ktorý zaznamenal tento prístroj?“

„Teda...“ zaváhal Sloosh, „keď sa ručička posunula od jednej číslice k ďalšej, prešlo dvadsaťjeden miliónov rokov?“

„Približne.“

„A tento stroj odbíja každé takéto posunutie?“

„Zrejme.“

„Ale prečo? Čo to vlastne znamená?“

„Toto je typ otázky, ktorú ti občas kladú ľudia. A ty im zakaždým vravíš, že sú nezodpovedateľné. A teda bláznivé.“

Sloosh sa zháčil: „Zaslúžil som si tvoje pokarhanie. Ospravedlňujem sa.“

„Počuli sme posledné odbitie času. Lietajúce znaky prišli domov, aby sa tu navždy zahniezdili.“

„Až kým sa nesformuje nový vesmír,“ doplnil Sloosh.

Deyv nerozumel. Shemibob sa však tvárila, akoby tomu rozumela až pridobre.

„Lietajúce znaky,“ vyštekol Yawtl. „Museli prísť odniekiaľ zo stĺpa. Ale nikdy nebudete schopní ho otvoriť a preskúmať, aký mechanizmus ich vyrába, vysiela von okolo sveta, vťahuje naspäť, zmenšuje, aby mohli doň opäť vstúpiť. Aj keby ste to dokázali, stále by ste nevedeli zistiť, čo znamenajú.“

Vyzeral, akoby ho to tešilo. Shemibob a Archkerri sú možno vyššie bytosti, ale tiež majú v hlavách zmätok. Pred touto eóny starou hádankou zostávali rovnako bezradní ako on.

Shemibob povedala: „Niektoré zo znakov sú písmená, ktoré ľudia používali v písme od počiatku. To X, T, H, O a iné poznám. Sú to jednoduché, prírodne vytvorené znaky, také prirodzené, že sa používali v iných svetoch vrátane mojej planéty. Ale veľa z tých znakov je mi neznámych. A myslím, že ich nepoznali ani veľké civilizácie, ktoré ich videli plynúť po oblohe, keď sa Zem otáčala rýchlejšie okolo svojej osi. Pravdepodobne boli úspešnejší ako ja v interpretovaní ich posolstva. Musí to byť odkaz, ako vyviesť Zem zo záhuby alebo ako záhube uniknúť.“

„Možno,“ zabzučal Sloosh. „Bolo by však lepšie, keby namiesto písmen nejakej abecedy odosielateľ použil pohyblivé obrázky. Tie by pochopil každý.“

„Znie to logicky,“ súhlasila. „Ale možno znaky slúžia ako smerovky k domu. Hoci kto ich mohol sledovať až sem. V takom prípade by sme mali vidieť niečo, čo nás osvieti.“

Z Deyvovej hlavy sa náhle drala myšlienka ako voda, ktorá si preráža cestu cez skaly.

„Teraz viem, čo ste mysleli slovami, že znaky nevyjdú opäť von, až kým sa nevytvorí nový vesmír! Ale... ak dom a jeho obyvatel' čakajú na to, neprišli k nám azda z nejakého staršieho vesmíru? Chcem tým povedať, či nemohli prežiť zánik vesmíru, ktorý existoval pred naším? Bez zranenia prekonalí pád všetkej hmoty a formovanie obrovskej ohnivej gule a jej výbuch a vznik tohto vesmíru. Dom je vyrobený z niečoho, čo prežije zánik mnohých svetov!“

Sloosh ho potľapkal po pleci. „Veľmi dobre. Učíš sa.“

„Aká hlúposť,“ skryl tvár Hoozisst. „Prečo by niekto zostával v dome, zatiaľ čo sa na zemi tak dobre žije? Ten muž, ak je to muž a nie iba socha, by istotne vyšiel von, aby si užíval života. Aký zmysel má sedieť

zamrznutý v kresle a sem-tam sa prejsť, aj to nie často, a vyzrieť z okna?“

„Nevieme, či zostáva dnu,“ namietla Shemibob. „Samozrejme, to by znamenalo dlhovekosť, popri ktorej tá moja pripomína život podenky.“

Yawtl sa zachichotal.

„Okrem toho, neexistuje záruka, že dom pritiahne planéta,“ pripomenul Sloosh. „Môže sa vznášať vesmírom, až kým nepadne so všetkou ostatnou hmotou do určitého bodu.“

„Možno je to jeho obyvateľovi jedno,“ podotkla Shemibob.

„Mám otázku,“ povedal Hoozisst, „je tu niečo, čo nám objasní význam lietajúcich znakov?“

Shemibob si povzdychla: „Nie.“

„Potom sme premárnili čas a vystavili sme sa nebezpečenstvu pre nič za nič.“

„Si príliš praktický, príliš bez fantázie,“ pokarhal ho Sloosh. „Tento vesmír nebol stvorený pre takých, ako si ty.“

Yawtl nadvihol hornú peru, vyceril ostré zuby, ale nepovedal nič.

Deyv sa zahľadel do neurčitých hĺbok za oblokom. Bola tá socha skutočne ľudskou bytosťou, ktorá sa z času na čas prebúdzala po nepredstaviteľne dlhom spánku? Kto iný by prechádzal po miestnosti k oknu, aby videl, ako sa zmenil svet? A potom išiel naspäť k trónu a znova sa zmenil na sochu?

Čo ho zobudilo a znova uspalo, teda premenilo na látku, ktorú nič nemôže zničiť?

Deyv pokrútil hlavou a zachvel sa.

„Zaujímalo by ma, prečo je ručička thrigz žltá a znaky modré?“ nedal si pokoj Sloosh.

Shemibob vydala svoj tľapkavý smiech. „Aká je farba času?“

Sloosh veselo zabzučal: „Neviem. Aký je uhol myšlienky?“

„Alebo teplota lásky?“

„Alebo miera zrýchlenia inštinktu?“

„Je mŕtvy svetelný lúč modrý alebo sivý?“

Opäť sa rozosmiali. Prerušil ich Yawtllov výkrik: „Pohol prstom!“

Prekvapene sa zadívali na obrazovku.

Po chvíli Deyv povedal: „Myslím, že som ho tiež videl pohnúť sa.“ Zúfalo sa chcel dostať dole zo strechy a do vzducholode.

Shemibob sa vrátila rozvaha: „Nie, nepohol. Iba si si to predstavil. Rovnako ako Hoozisst.“

„Je to ako pozeráť sa na mŕtvolu a myslieť si, že vidíš, ako sa jej hrud’

dvíha a klesá,“ povedala Vana. Neznalo to však veľmi presvedčivo.

Ďalej sa pozerali na prst so zlatou obrúčkou. Vládlo hrobové ticho. Akoby celý svet umrel.

Nakoniec Shemibob vyhlásila: „Máme menej času, ako som si myslela. Mali by sme už ísť.“

Deyv si ani nevedel spomenúť na slová, ktoré by ho boli viac potešili.

41

Temný démon sedemdesiatkrát prekryl jasnú oblohu.

Thrush teraz chodil a džavotal, zvládal veľa slov a vytváral krátke vety.

Vana ich práve informovala, že je opäť v druhom stave. Ani ona, ani Deyv neprestali debatovať o tom, s ktorým kmeňom budú žiť.

Phemropit signalizoval, že čoskoro bude potrebovať viac „potravy“. Treba hľadať iný zdroj rudy, z ktorej získaval svoju energiu. Shemibob sľúbila, že sa po nej poobzerajú. Ale zvyšku družiny sa zverila, že jestvuje iba malá šanca na nájdenie takého nerastu.

Deyva to zarmútilo. Hoci pokladal za nemožné milovať kovového tvora, pociťoval voči nemu určitú náklonnosť. Navyše, všetci od neho významne záviseli. Keď ho nebude, ich život sa stane oveľa nepohodlnejším a oveľa menej bezpečným.

Zakrátko nato Yawtl oznámil, že sa blížia k jeho rodnej osade.

„Čo zamýšľaš urobiť?“ opýtala sa Shemibob. „Zobrať vajce a smaragd domov a stať sa tam šamanom? Alebo pôjdeš ďalej s nami a budeš hľadať bránu? Bolo by najlepšie, keby si urobil oboje. A ak potom prejdeme bránou, ty a tvoji ľudia budete mať nový svet, v ktorom sa môžete usadiť. Takisto môžete nájsť nové veci, hodné ukradnutia.“

„Ak!“ zaškl'abil sa Hoozisst. „Nie som z tých, ktorí veria v ,ak'. Okrem toho, táto brána pravdepodobne vedie iba na ďalšie miesto na našej planéte. Bol by som v horšej situácii a možno by som sa nikdy nedostal domov.“

„Potom zahynieš a tvoj kmeň s tebou.“

Deyv si pomyslel, že ak je blízko Yawtlova osada, potom musí byť blízko aj miesto, kde Feersh priviazala svoj tharakorm, a teda aj jaskyňa, v ktorej je ukrytý jeho a Vanino dušovajce. Opýtal sa Hoozissu, či by ich k nej

zaviedol.

„Čo mi dáš za túto službu?“ bol hneď zvedavý Hoozisst.

„Nič,“ zlostne odsekol Deyv. Zaváhal, potom dodal: „Nič okrem toho, že ti nepodrežem krk. Koniec koncov, Yawtl, niečo mi dlhuješ. Keby nebolo teba, neocitol by som sa v tejto šlamastike.“

„Potom sa mu poďakuj,“ ozval sa Sloosh. „Keby nebolo jeho, nemal by si všetky tieto poučné skúsenosti. Bol by si obyčajný divoch, čľapkajúci sa v bahne, neschopný čo i len snívať o krásnych veciach, ktoré si videl. Nehovoriac o tom, že by si nestretol mňa.“

„Dlhujem ti,“ zúžil Hoozisst oči, „ale nie to, čo si myslíš.“

Neskôr Deyv povedal Vane o tomto rozhovore.

„Veď môžeme nájsť jaskyňu aj sami.“

„Naozaj si myslíš, že je to nevyhnutné? Máme tieto,“ zodvihla svoje dušovajce.

„Nie som si istý, či sú skutočné. Vieš, čo povedala Shemibob, keď som sa jej opýtal, či ich upravila, aby sa fázovali, aj keby sme sa k sebe nehodili.“

Z nejakého dôvodu sa Vana rozplakala a odbehla preč. Deyvovi to došlo o niekoľko minút. Bolo mu ľúto, že sa jej dotkol. Ale museli sa pozrieť pravde do očí. Čo ak si z nich Shemibob iba vystrelila? Keď si uvedomil Vaninu tvrdohlavosť ohľadom výberu kmeňa...

Deyva trápila ešte iná vec. A to, že ich diet'a nemá dušovajce. Spolu s Vanou po ceste hľadali stromy, na ktorých vajcia rástli. Samozrejme, nijaké nenašli. Buď ich dobre chránili osadníci, alebo ich ukrývali domy či lesy. No aj keby na nejaký nad'abili, nemusel by mať vajce vhodné pre Thrusha. A čo ak sa vrátia k svojmu kmeňu, ktorýkoľvek to už bude, bez potrebného kameňa?

Thrusha by museli zabiť. Nebolo také hrozné prísť o diet'a, kým si ho človek nezamiloval. Teda aspoň sa tak hovorilo. Ale aby teraz videl, ako mu oštep prebodne syna - tá predstava bola neznesiteľná.

Zveril sa Slooshovi.

„Ty si divoch! Ako by si to mohol urobiť?“

„Čo iné by mi zostávalo? Nepáčilo by sa mi to, smútil by som. Ale je to starobyľý zvyk mojich ľudí.“

„Niekedy neviem, prečo sa vlastne obťažujem presvedčiť ťa, aby si prešiel cez bránu.“

Poriadne sa najedli zo svine, ktorú zabila Aejiip. Yawtl všetkých prekvapil, keď nástojil na tom, že ju uvarí. Vysvetlil, že má dobrú náladu, pretože sa jeho cesta čoskoro skončí. Chcel sa teda ostatným trochu

odvďačiť za všetko, čo pre neho urobili.

Deyv sa prebral na to, že mu niekto reve do ucha. Hrozne ho bolela hlava a v ústach akoby mal piesok, ktorým Aejiip zahadzovala svoje výkaly. Vana ním triasla a kričala, aby sa prebudil.

„Feersh zabili! Podrezali jej krk! A Shemibob ukradli vak!“

Deyv sa pokúsil posadiť, ale lakeť sa mu stále zošmykoval. „Čo? Kto?“

„Yawtl!“ vydýchla Vana. Tvár mala strhanú a bledú, viečka jej padali. „On to urobil! On to bol! Vďaka Tirshkel, Thrush je v poriadku!“

Deyv sa tackavo postavil a zamieril do miestnosti, z ktorej sa ozývala vrava. Trvalo mu nejaký čas, kým presne zistil, čo sa stalo. Prvá sa to dozvedela Vana. Jedla menej ako ostatní, lebo mala rozbúrený žalúdok. Droga, ktorú Yawtl zamiešal do jedla, na ňu až tak nezaúčinkovala. Zobudila sa prvá a napriek pocitu malátnosti vstala, aby skontrolovala dieťa. Ešte spalo, keďže aj ono zjedlo trochu otráveného mäsa.

Potom Vana zbadala Feersh, ako leží na chrbte, ústa otvorené, s krvavým pruhom cez hrdlo. Zárez bol taký hlboký, že obnažil dýchaciu trubicu.

Počas cesty Yawtl zrejme našiel v džungli rastlinu obsahujúcu drogu. Nikto si nevšimol, kedy a ako ju pridala do bravčového mäsa. Ale pre seba si musel odložiť bokom čistý kúsok, lebo by im bolo podozrivé, keby sám nejedol.

Keď všetci okrem neho zaspali, zabil čarodejnicu. A potom ušiel s vakom a všetkými pokladmi okrem Shemibobinej baterky a Vešteckého smaragdu. Mala ho pri sebe, keď spala.

Prečo nepodrezal krk všetkým? To by bolo bývalo logické. Tým by im zabránil, aby ho prenasledovali. Takisto mohol vytiahnuť ich telá von, hoci by preňho bolo príťažké ňaťahovať sa s obrovskou váhou Archkerriho a Shemibob, a potom si zobrať nesmierne cennú vzduchodť.

Nie. Nemohol nieť toľko vecí. Mohol však kocku schovať a prísť si po ňu neskôr.

Sloosh sa domnieval, že Hoozisť ich ušetril z dvoch dôvodov. Po prvé, aj keď bol často sarkastický, mal ich rád. Okrem čarodejnice, ktorú nenávidel, lebo ho podviedla a pokúsila sa ho zabiť. Po druhé, Yawtl pravdepodobne chcel, aby sa hnali za ním a pokúsili sa získať späť ich poklady.

„Chytili sme ho dvakrát, čo zranilo jeho pýchu. Dáva nám ďalšiu šancu, teda skôr sebe, aby nám tentoraz unikol. Nielenže bude mať vak s pokladmi, ale aj satisfakciu, že nás porazil.“

„Ale,“ namietol Deyv, „vie, že vidíš jeho psychické stopy. Nemôže ti

ujst’.

„Môže, ak sa unavím a vzdám. Alebo ak ho vôbec nebudem prenasledovať.“

„Nebude sa môcť vrátiť do svojej osady, kým ho neprestanete hľadať,“ povedala Vana.

„Kým my neprestaneme hľadať,“ opravila ju Shemibob. „Čo možno nebude nikdy.“

Pochovali čarodejnicu a vydali sa na cestu. O niečo neskôr Deyva prepadla hrozná myšlienka. Čo ak Yawtl zašiel do jaskyne a zobral ich vajcia? To by sa mu podobalo, zabával by sa predstavou ich kyslých tvárí, keď zistia, že sú preč. Povedal o tom Vane a ona sa tiež znepokojila.

Tesne pred časom na odpočinok pocítili niekoľko záchvevov zeme. Shemibob sa spýtala smaragdu a oznámila, že čoskoro môžu očakávať silný otras.

„Možno,“ podotkol Deyv. „Mimochodom, smaragd ti nebol nič platný, keď mal predpovedať, že Hoozisst ukradne tvoj vak.“

„Pracuje iba na základe informácií, ktoré mu zadám,“ povedala, hľadiac naňho spod dlhých mihalníc. „Naznačil, že Yawtl sa pokúsi ukradnúť vak...“

„Nepotrebujem smaragd, aby som čosi také vedel.“

„Neprerušuj ma, nižšia bytosť. Nepotrebovala som ho ani ja. Ani mňa nemusel vystríhať, že sa Yawtl pripravuje na ukradnutie vaku, keď vybočil zo svojej bežnej schémy správania. To bola jeho ponuka, že uvarí večeru. Nanešťastie som bola taká zabratá do filozofickej debaty so Slooshom, že som si akosi nevšimla ten rozdiel.“

„Ach!“ zaškeril sa Deyv. „Tak potom aj tí väčší môžu robiť chyby.“

„Netvár sa, že si múdrejší ako ja,“ napomenula ho, ale usmiala sa. „A čo sa týka smaragdu, pletieš si jeho funkciu. Nie je to čarodejný prístroj. Je vedecký a je užitočný iba natoľko, nakoľko ho jeho obsluha využije. Je predovšetkým cenný pri analyzovaní veľkého množstva údajov, ktoré dokonca ani moja myseľ nevie spracovať. Teda aspoň nie tak rýchlo.“

Krátko po obede prišla séria otrasov. Keby nesedeli na Phemropitovi, bolo by ich zhodilo na zem. V tomto mieste cesta prechádzala úzkym údolím a takmer ich zasiahli kamenné lavíny z oboch svahov.

Pred večerom dorazili k prekážke. Pred nimi sa týčila hromada skál, stromov a bahna, zosunutá predošlými otrasmi.

„Zemetrasenie tu bolo ešte silnejšie,“ konštatoval Sloosh.

Vyšiel hore na hrebeň a ukázal prstom na veľké rumovisko.

„Hoozisstova stopa sa tu končí.“

Museli dlho kopat' a Phemropit rýpať, kým našli Yawtla. Ležal doluznak pod asi polmetrovým nánosom bahna, s rukami prekríženými na hrudi. Z rozdrvenej nohy mu trčala kosť a pravú stranu čeľuste mal zlomenú.

Aj keď kopali na rôznych miestach, vak neobjavili.

„Je to zbytočné,“ usúdila Shemibob. „Mohli by sme sa tu trápiť dlhý čas, a ktovie, či by sme ho vôbec našli. Aj keď... Možno práve stojím nad ním.“ Nakoniec rozhodla, že treba pokračovať bez neho.

„Hoozisst nám nechcel urobiť službu, ale urobil. Keby sme nespomalili, aby sme sa zotavili z účinkov drogy a pochovali čarodejnicu, boli by sme tu tiež. Rovnako mŕtvi. Nebol to až taký zlý obchod, moje poklady za naše životy.“

Yawtla znovu zakryli, prešli cez rumovisko dlhé asi kilometer a opäť sa vrátili na cestu. Phemropit lúčom zabil jeleňa a navečerali sa. Spustil sa hustý dažď, takže sa schovali vo vzducholodi. Zatiaľ čo spali, Phemropit sa sunul vpred po diaľnici.

Deyva zobudila Vana.

„Čo sa stalo?“ zamrmlal.

„Phemropit zastal.“ Otvorili dvere a opatrne vyzreli von. Keďže nevideli nič znepokojujúce, zišli dolu pred kovového tvora. Shemibob signalizovala: „Čo sa deje?“

„Som takmer na konci s palivom. Ak pôjdem ďalej, všetko spotrebujem. Musím urobiť niečo, čo vy voláte ísť spať. Ibaže by ste pre mňa našli viac rudy.“

„Budem k tebe úprimná,“ naznačila mu Shemibob. „Je veľmi malá šanca, že sa nám podarí lokalizovať rudu.“

„Potom budem musieť vypnúť. To je škoda. Veľmi ma tešilo byť na tomto zvláštnom svete a spoznať vás. Tiež som sa veľa naučil. Ak by nebolo teba a ostatných, bol by som veľmi osamelý. Osvojil som si nové spôsoby, veci, ktoré by som nikdy nespoznal, keby som zostal vo svojom vlastnom svete. Takže, ďakujem vám a zbohom.“

„Počkaj!“ signalizovala. „Som si istá, že ostatní sa tiež chcú rozlúčiť.“ Jeden za druhým mu zablikali niekoľko slov. A potom Phemropitov svetelný otvor stmaval.

Vana si poplakala a pohladkala jeho tvrdý „nos“. Deyv nežialil, len mu bolo ľúto, že ich mocný transportér a ochranca už nebude k dispozícii. Vanine slzy v ňom však vzbudili aj trochu iného smútku.

Zloženú vzducholod' dali na Slooshov chrbát a usadili tam i dieťa. Deyv

sa obzrel, až keď prešli asi štyristo metrov. Veľké tmavé stvorenie stálo bez pohybu a čakalo. Nikto mu však nepríde na pomoc. Bude tam, kým ho nejaká pohroma neprevráti alebo nepochová. Sem-tam sa preberie zo „spánku“, prebudené nejakým mechanizmom, ktorému Deyv nerozumel, a bude „hľadať“ spasenie u okoloidúcich. Nikdy ho však nedosiahne.

Vana, ktorá sa tiež otočila, povedala: „Vo veľmi krátkom čase sme stratili troch členov družiny. Myslíš, že sa šťastie od nás odvracia?“

„Pokúšam sa na to nemyslieť,“ odvetil.

O desať dní neskôr prišli ku križovatke. Sloosh vyhlásil prestávku.

„Tu sa rozdelíme. Teda, ak nástojíte na tom, že pôjdete hľadať svoje dušovajcia. Táto cesta vás zavedie do oblasti, kde leží Hoozisstova osada a jaskyňa. Ale možno ju nikdy nenájdete. Čo sa týka mňa a Shemibob, pôjdeme ďalej. Teraz, keď už nemá čarovnú guľu, budeme mať problémy nájsť bránu. Ale podarí sa nám to.“

Deyv sa cítil hrozne. Tí dvaja by mu veľmi chýbali, nielen kvôli ochrane, ale aj kvôli ich spoločnosti a vedomostiam. Okrem toho by s Vanou museli striedavo nieť diet'a. A už by nemali vzducholod', aby sa v nej mohli schovať.

Vanina tvár prezrádzala, že myslí na to isté.

„Ak Yawtl ukradol naše vajcia, potom musíme urobiť len jedno,“ vravela pomaly. „Ale...“

„To je pravda,“ skočil jej do reči Deyv. „Takže...“

Pozreli sa jeden na druhého a Deyv povedal: „Pôjdeme s vami!“

Shemibob ukázala prstom na smaragd: „Myslela som si to. Tento kameň predpovedal, že tak urobíte. Ale nemusela som to s ním ani konzultovať.“

Deyv nemal rád vetu „veď som to hovorila“, dokonca ani od vyšších bytostí. Bol však teraz príliš šťastný na to, aby sa pohoršoval. Radosť mu kalila len myšlienka, že iba oddialili nevyhnutné. Keď sa priblížia k domovu, budú sa musieť opäť rozhodnúť. Nie, nebudú. Neexistovala žiadna pochybnosť o tom, že sa rozlúčia. Alebo predsa?

42

„Tam je,“ zvolala Shemibob. „Brána.“

Sloosh nekomentoval, že to bolo očividné. Nikdy jej to nepovedal, hoci sa

vždy pohotovo ozýval, keď niečo podobné utrúsil človek.

Boli v hustej časti džungle, asi v polovici veľkého kopca. Možno tridsať metrov nad ním, pri hrubom konári obrovského stromu, sa zväčšoval a sťahoval oslepivo jasný, hrôzu naháňajúci kruh. Lokalizovali ho po dlhom spovedaní mnohých kmeňov v širokom okolí. Keby Deyv s Vanou boli sami, neboli by dostali odpoveď. Namiesto toho by ich kmeňoví ľudia boli zabili. Ale Archkerri a Shemibob všetkých vyplašili. Osadníci ich považovali za bohov alebo démonov a zvyčajne ušli, len čo ich zbadali. Potom cudzinci jednoducho zostali v osade alebo v dome, kým sa domáci neosmelili. Keď videli, že traja ľudia majú s tými strašnými bytosťami priateľský vzťah, usúdili, že možno ani ich neprišli zničiť.

Zo dvaja odvážlivci si trúfli podísť bližšie. Shemibob a Sloosh urobili mierové znamenia, a potom už prišla väčšina kmeňa. Mutantka nakreslila do prachu obrázok brány a pokúsila sa v znakovkej reči vysvetliť, čo hľadá. Veľmi dlho ju kmeňoví ľudia nechápali.

Ale dvanásty národ, ku ktorému prišli, hovoril jazykom príbuzným Vaninmu. Aj keď bol iba spolovice taký dokonalý, dokázala s nimi komunikovať. Títo ľudia ich nasmerovali na kmeň, ktorý kedysi žil blízko brány. V čase výmenného obchodu rozprávali totiž jeho členovia o žiariacej hrôze. K tomuto kmeňu sa vybrali piati cestovatelia, keď sa naučili toľko z trhovníckeho jazyka, aby sa mohli dorozumieť.

Ich informátori nepoznali presné umiestnenie brány. Udali im len všeobecný smer a približný odhad vzdialenosti k nej. Sloosh použil svoj kryštál na komunikáciu s rastlinami. Trvalo veľmi dlho, takmer celý deň medzi raňajkami a večerou, kým Archkerri zistil polohu. Nebola presná, ale cestou Sloosh aj naďalej pracoval s kryštálom. Čím bližšie sa dostávali, tým lepšie boli informácie. Dva dni pred tým, ako tam dorazili, upresnil polohu na chlp.

Vana po jedinom pohľade nahor sklopila oči. Jej brucho bolo teraz obrovské. Dietatko malo prísť na svet po niečo viac ako dvanástich okruhoch Temného démona.

„Teraz, keď sme ju našli,“ ozvala sa, „čo vy dvaja zamýšľate urobiť?“

Sloosh odvetil: „Keď sa sem dostanú moji ľudia, pôjdem s nimi cez bránu. Samozrejme, niektorí nebudú chcieť prerušiť svoje výskumy, a teda ešte nepôjdu. Alebo možno nepôjdu vôbec.“

„Ja zostanem tu a pomôžem mu postaviť most k bráne,“ oznámila Shemibob.

„My tu teda takisto chvíľu zostaneme a trochu si oddýchneme,“ povedal

Deyv.

Shemibob sa chápavo usmiala: „Možno tým oddialíš nevyhnutné. Nemôže to uškodiť.“

Deyv neodpovedal. Pomohol Vane odviazať kocku a zložiť ju zo Slooshovho chrbta. Archkerri ju zodvihol a zišiel k úpätiu kopca. Dookola bol močiar, odporné miesto, páchnuce, prepchaté najrozličnejšími rastlinami, bzučiacim hmyzom, kvákajúcimi žabami obludami, nebezpečnými jedovatými plazmi a cicavcami. Sloosh by radšej rozložil kocku na vyššom mieste, ale rovnú zem našiel jedine tam.

Ľudia išli s ním. Vana chcela uložiť dieťa do vzducholode, aby si nerušene zdriemlo. Sloosh potiahol rukoväť. Lod' sa pomaly rozložila. Až príliš pomaly.

„Dobre, že sa cesta skončila. Zdroj energie je temer vyčerpaný.“

Pozrel sa na vzducholod'. „Je to škoda. Shemibob a ja sme skúmali jej okruhy. Myslíme si, že vieme, ktoré kontrolky zapnú jej záložný zdroj. Bojíme sa ju však aktivovať. Nikto nevie, čo sa môže stať. Jednako...“

„Chcem byť ďaleko odtiaľto, ak sa rozhodneš experimentovať,“ povedal Deyv.

Keď sa uistili, že dieťaťko je v pohodlí, Deyv zavolaal Aeji a Juma. Povedal Vane, že ide loviť, a prebrodil sa vodou plnou žaburiny a čierneho bahna. Už bol ďaleko od tábora, a ešte stále nič nechytil. Sledoval veľkého vtáka s bronzovo sfarbeným perím, bielo lemovaným vejárovitým chvostom a červeným hrvolom, keď začul hlasy. Zamrzol spoločne so zvieratami.

Hovoriaci prichádzali bližšie, rozprávali tlmene, ale boli dosť blízko, aby rozpoznal, že hovoria neznámym jazykom. Alebo nie? Neznal trochu ako Vanin?

Neschopný premôcť zvedavosť, preplazil sa cez porast. Aeji a Jum ho nasledovali. Zastal, keď uvidel pred sebou cestičku. Smerom od neho kráčali dvaja muži: vysokí, pleť trošku tmavšia ako jeho manželky, kučeravé vlasy, ako má ona, lenže hnedé. Mali oblečené lykové suknice a niesli bežné zbrane obyvateľov džungle: fúkačky, kamenné alebo kostené tomahavky, nože a oštepky. Nohy mali namaľované načierno až nad kolená a chrbty načerveno.

Pred zákrutou zastali, aby sa o niečom porozprávali. Na chvíľu sa otočili smerom k nemu. Ich oči boli šikmé. Nie, v skutočnosti neboli šikmé. Tento dojem spôsobovala vrstva kože vo vnútornom kútiku viečka. Nos mali v tvare kvapky, veľmi nepodobný jeho krásnemu dlhému kriváku. Ich pery

boli veľmi tenké a pod spodnou si maľovali modrý pás. Bradavky si obkreslili červenou. Na každej strane prs im žiarili dve sedemcípe hviezdy.

Jeden niesol na pleci presne toho vtáka, ktorého Deyv plánoval zabiť.

Zrejme sa vracali domov z poľovačky. Počkal, kým prešli za zákrtu, a sledoval ich. Bolo nevyhnutné vedieť, kde nepriatelia bývajú a koľko ich je. Takisto musel zistiť, ako sú opevnení a aký je stupeň ich agresivity. Nemusel sa im ukazovať, aby zistil posledné dva údaje. Na základe dlhých skúseností bol schopný rozpoznať to čírym pozorovaním ľudí pri ich každodenných činnostiach.

Cestička viedla k malému močiaru. Muž vpredu sa cezeň prebrodil, akoby vedel, že nie je nebezpečný. Deyv zazrel plachtiace zviera, sto rebier malo rozťahnutých, aby urobili z riedkeho vzduchu hustú podušku. Vznášalo sa nad hlavami dvoch mužov, ale oni mu nevenovali pozornosť. Stvorenie zakrúžilo v povetrí a pristálo na konári stromu. Zočilo Deyva, sklonilo trojuholníkovú hlavu a vydalo rehotavý zvuk. Aj keď jeho telo vyzeralo ako hadie, malo hladkú, modrastú srst' a zelenkavé viečka. Deyv ho ignoroval, keďže muži museli vedieť, čo je a čo nie je nebezpečné.

Jeho zvieratá veľmi jemne zavrčali, prikradli sa a upierali oči na to čudo. Ticho povedal: „Upokojte sa, Jum, Aeji. Neublíži vám.“

Zatiaľ tí dvaja muži prišli ku kopcu a pustili sa hore svahom. Rástla tam iba nejaká zelenina so strukmi. Cestička viedla na plošinu, v strede stála opevnená osada.

Deyv vyliezol na vysokánsky strom, ktorého vrcholec bol na rovnakej úrovni ako kopec. Za ohradou z hrubých kolov uvidel strechy kužeľovitých chatrčí a zopár dedinčanov. Začal sa spúšťať dolu, ale znehybnel, keď sa z močiara vynoril obrovský bylinožravec a pustil sa do rastlín na jeho okraji. Mal čiernu srst' okrem uší, ktoré boli červené. Jeho telo bolo riadne obalené tukom.

Nejaký čas hltal rastliny, modré stonky, biele hlavičky a zelené struky. Potom chlapec na vysokej pozorovacej veži z dreva spustil krik. Zakrátko sa muži, nasledovaní ženami a deťmi, rozbehli dole kopcom. Deyv nevedel, či to boli všetci obyvatelia, ale napočítal ich dvestodvadsať. Cítil oprávnenú pýchu, že teraz to už dokáže. Sloosh ho to dobre naučil.

Keď prvá vlna bojovníkov zbehla z kopca, zviera prestalo žrať. Pozorovalo kričiace, oštepmi mávajúce postavy, zrazu sa otočilo a hybaj cez močiar. Okolo tridsať mužov sa brodilo za ním, niektorí hádzali oštepy, fúkali šípy, ale ani jeden nezasiahol cieľ.

Deyv nazrel cez otvorenú bránu. Presne v línii jeho pohľadu stála modla

veľkosti človeka: so zúrivo zamračenou tvárou, dvoma dlhými tesákmi, trčiacimi nahor z dolnej čelúste, štyrmi rukami a obrovským bruchom. Tvár bola dosť ľudská, ale vrchná časť hlavy mala tvar vtáka s poloroztiahnutými krídlami a obrovským zobákom.

Na opačnej strane močiara sa týčil strom ešte vyšší ako ten, na ktorom sedel. Zliezol dolu a prebrodil sa k nemu. Jum a Aejiip ho nasledovali. Keď sa vyšplhal až k vrcholu, videl celú osadu. Bola usporiadaná ako väčšina takýchto miest, so šamanovým domom uprostred. Nachádzali sa tam však veľké drevené nádrže s vodou a takisto mnoho uzavretých nádob na strukoviny. Predpokladal, že si robia zásoby pre prípad obliehania nepriateľom.

V jednom rohu rástol dušovajcovník.

To vysvetľovalo, prečo sa kmeň usadil na takom nepohodlnom mieste.

Ale vtom začali dnu vchádzať lovci a zberači ovocia. Tentoraz ich narátal dvestopäťdesiat.

Začali variť. Šaman vyšiel zo svojho domu, nesúc drevený stôl, na koncoch ozdobený malými kópiami modly. Prestrel stôl pred bohom. Po tanci sa dedinčania zhromaždili okolo neho, hádzuc kúsky vareného mäsa a ovocie na stôl. Šaman tancoval okolo, očividne požehnával jedlo alebo ho ponúkal bohovi. Priniesli z klieťky zajaca. Šaman ho podrezal, chytil ho za nohy a mával ním ponad jedlo, kvapkajúc naň krv.

Potom zjedol kúsok zakrvaveného mäsa a dedinčania začali v jednom rade prúdiť okolo stola. Dospelí muži jedli mäso, ženy a deti ovocie. Nato sa odobrali do svojich chatrčí.

Deyv zliezol zo stromu. Takmer sa cestou späť stratil, ale napokon sa šťastne dostal k vzducholodi. Ostatným sa uľavilo, keď ho zbadali, lebo sa už oňho strachovali. Kým jedol, rozpovedal im svoj zážitok.

„Pochybujem, že by prišli sem,“ vyhlásil Sloosh. „Musia vedieť o bráne, ale boja sa jej. Toto miesto je pravdepodobne tabu.“

Po raňajkách začali pracovať na stavbe mosta k bráne. Deyv vyliezol na hrubý konár obrovského stromu a spustil Shemibobino lano, aby mohol nahor vytiahnuť bambusové tyče. Kým bol otočený chrbtom k žiare, dokázal pracovať. Ale keď na ňu náhodou pozrel, musel prestať, kým hrôza a nevoľnosť neustúpili.

Nemali veľa nástrojov z kremeňa, ktorými by mohli rezať bambus. Ale Deyvovým mečom i tým, ktorý odobrali Yawtlovi, spolu so Slooshovou sekerou mohli kátať drevo a nezatupiť pritom ostrie. Napokon postavili konštrukciu od zeme až k vetve neďaleko brány. Vytvorili čosi ako výťah.

Ťahací mechanizmus z nahrubo vyrezaných kolies a hriadel'a im umožňoval vytiahnuť sa nahor, aj keď iba po jednom.

Shemibob urobila väčšinu práce na stavbe mosta. Lepšie znášala účinky brány ako ostatní.

„Dobrá, pevná stavba,“ chválil Sloosh. „Teda, ak ju nestrhne zemetrasenie.“

Spolu s mutantkou vyšli hore a tyčami sondovali v jase. Prišli o niekoľko palíc, pretože ich nemohli stiahnuť naspäť celé.

Keď sa vrátili dolu, Shemibob povedala: „Asi štyri a pol metra pod bránou je pevné dno. Buď zem, alebo piesok. Mohli sme do nej zasunúť tyče asi na tri centimetre, a potom sme narazili na odpor. Isteže, nepoznáme rozmery tej podlahy.“

„Nemôžeme ani zistiť,“ doplnil Sloosh, „ako teplo alebo chladno tam je. Tunel môže ústiť do vrcholu pohoria, po ktorom sa nedá zísť. Alebo to môže byť veľmi malý ostrov ďaleko od pevniny a bez dreva, z ktorého by sa dal postaviť čln. Alebo zasnežený vrchol ľadovca. Ak je to veľmi mladá planéta, vzduch môže byť jedovatý. Potom...“

„Buď už ticho!“ zreval Deyv.

„Prečo sa tak bojíš?“ opýtal sa rastlinný muž. „Ty tam nejdeš.“ Zmlkol, potom dodal: „Alebo je možné, že máš nejakú neurčitú túžbu dostať sa preč z tohto sveta odsúdeného na zánik?“

„Ani náhodou,“ odsekol Deyv. Nebol si však istý, či neklame.

Vo sne k nemu prišla stará mama zahalená hmlou.

„Rád ťa opäť vidím, stará mama. Už dlho si ma nenavštívila,“ privítal ju Deyv.

„Neprišla som za tebou pre potešenie,“ odpovedala. „Mŕtvi nemajú potešenie. Prišla som ti pomôcť s tvojím problémom. Chceš zobrať Vanu k svojmu kmeňu ako svoju manželku, a ona ťa chce zobrať k svojmu. Obidvaja ste veľmi tvrdohlaví. Ani jeden neustúpi. Dokonca ani neprijmete citlivý návrh rastlinného muža, aby ste vyhodili do vzduchu ostrú paličku a nechali ju rozhodnúť, ktorou cestou sa máte vydať. Takže som prišla, aby som ti povedala, čo musíš urobiť. Mŕtvi nemajú potešenie, ale majú múdrosť. Musíš ma poslúchnuť.“

„Urobím, čo povieš, stará mama,“ súhlasil Deyv. „Iba... dúfam, že máš na pamäti, že som z tvojho mäsa a krvi, z tvojho kmeňa, takže ma uprednostíš.“

„Vana porodila dieťa, ktoré je tiež z môjho mäsa, a čoskoro porodí ďalšie. Nemôžem ti pred ňou nadŕžať. Poviem ti, čo musíš urobiť, aby si uspokojil

ju aj seba. A aby si zachránil svojich aj jej ľudí.“

Keď sa jeho stará mama rozplynula v temnotách, Deyv sa prebral a zobudil aj Vanu. Nástojil, aby išli do inej miestnosti vzducholode, kde by ich rozhovor nikoho nerušil. Tam jej povedal o svojom sne.

„Takže vidíš, našla riešenie. Povieme našim kmeňom, že jestvuje spôsob, ako uniknúť smrti, ktorá sa približuje s každým okruhom Temného démona. Takto pochováme nepríjemný spor a zachránilme našich ľudí a naše deti pre budúcnosť. Privedieme ich sem a prejdeme do lepšieho sveta.“

„Ty si blázon!“ zvolala Vana. „Nikdy nás nebudú počúvať!“ Keď si to Sloosh vypočul pri raňajkách, reagoval podobne. No keď o tom chvíľu popremýšľal, usúdil, že možno ten nápad nakoniec nie je až taký zlý.

„Vy sami dvaja nemôžete svojich ľudí presvedčiť. Ale ak vás budeme so Shemibob sprevádzať, možno sa vám to podarí. Dodáme vám potrebnú vážnosť. Budú mať pred nami úctu, a ak vaše svedectvo, že svet čoskoro nebude bezpečným miestom na žitie, nezaberie, naše určite áno.“

„Prečo by ste to robili? Bude to dlhá, ťažká a nebezpečná cesta.“

„Nemám vážnejšiu prácu, ako čakať na mojich ľudí. Vlastne to ani nemusím robiť. Sú schopní prejsť cez bránu bez mojej pomoci. Plánujem však presvedčiť miestnych, aby cez ňu tiež prešli.“

„Stále tomu nerozumiem,“ čudovala sa Vana. „Prečo si taký posadnutý zachraňovaním ľudí? Sú pre teba nebezpeční tu, a ak pôjdu do toho iného sveta, budú nebezpeční tam. Možno sa dokonca pokúsia vyhladiť Archkerriov.“

„To je pravda. Konám podľa niečoho, čomu nerozumieš, pretože si kmeňové stvorenie. Mám oveľa širší a oveľa humánnejší postoj. Ľudia sú mysliace bytosti. Práve preto, akokoľvek sú podradní voči nám Archkerriom, sú stále naši bratia. Pokúsim sa zachrániť dokonca aj Yawtlov, ak budem mať možnosť.“

Takisto, povedzme, že splácam dlh. Boli to ľudia, čo z nás urobili mysliacu zeleninu. Stalo sa tak, keď mali veľkú civilizáciu a boli v mnohých ohľadoch takí múdri a humánni ako my. Keby nebolo ich, nikdy by sme nejestvovali. Takže... konám z vďačnosti. Môžeš to pochopiť?“

„Nie,“ odpovedal Deyv namiesto Vany. „Ale som rád, že to tak cítiš.“

„Naučím teba a tvoj druh cítiť to rovnako.“

Prvým krokom nebolo balenie sa na cestu. Sloosh povedal, že najprv treba určiť polohu ich dvoch kmeňov. Z informácií, zozbieraných od rastlinných ľudí, vraj nakreslí do prachu jednoduchú mapu. Papyrus nemali, ale Archkerrimu zvyčajne stačil jediný pohľad, aby si podobné veci zafixoval v pamäti.

Proces bude trvať prinajmenšom päť dní, a možno sa pretiahne na osem. Okamžite sa pustil do práce. Medzičasom sa Deyv, Shemibob a pes s mačkou vybrali špehovať miestny kmeň. Démon opäť pokrýval oblohu, čo im vyhovovalo, lebo sa ľahšie mohli vyhnúť odhaleniu. Vo dne sa dostali pomerne blízko k osade - až na polceste hore kopcom ich zahliadol ostrozraký pozorovateľ. Jeho poplach vyhnal bojovníkov z kolovej ohrady. Dovtedy špióni ubzikli do močiara.

Vrátili sa tam oveľa neskôr. Tentoraz boli svedkami lupu: sedem dospelých a šesť mladých červenouchých bylinožravcov spásalo strukové rastliny. Prebudení bojovníci pálili do votrelcov. Dva prežúvavce padli, keď im oštep prešiel cez oči, a ďalšieho prebodli. Cena za víťazstvo kmeňa bola vysoká: štyria muži mŕtvi, šiesti ťažko dokaličení.

Silné zemetrasenie zasiahlo, práve keď obeť vynášali hore kopcom. Deyv nevidel, čo sa stalo potom. Utekal cez močiar, aby unikol padajúcemu stromu. Bahno a voda vystúpili až k nemu, niekoľkokrát sa mu preliali cez hlavu. Len tak-tak sa zachránil. Shemibob ho zodvihla a na kúska ho niesla. Obe zvieratá, napoly utopené a úplne prestrašené, ich dohnali o trochu neskôr.

Skupina sa vrátila do tábora a našla všetko hore nohami. Stromy tu tiež boli vyvrátené alebo naklonené. Bambusový výťah a most rozmetalo. Vrstva bahna pochovala prednú časť vzducholode, aj keď nedosiahla až k dverám.

Keď sa Deyv ubezpečil, že Vana a dieťa sú v poriadku, zobral ho Sloosh nabok.

„Obávam sa, že mám pre teba zlé správy. Nemôžem nájsť ani jeden z vašich kmeňov.“

Deyv mal nateraz dosť šokov. Nerozumel, o čom rastlinný muž hovorí.

„Chceš povedať, že rastliny ťa nechali v štichu? Uškodilo im zemetrasenie?“

„Nie,“ zabzučal Sloosh. Deyv z jeho tónu pochopil, že Archkerrimu sa

nepáči, čo mu musí povedať. Len tak hocičo ho nedokázalo rozrušiť.

„Chcem povedať, že tvoji a Vanini ľudia z nejakého dôvodu opustili svoje územie. Nielen to. Ostatné kmene sú tiež preč.“

Deyvovi prišlo zle. Váhavo sa opýtal: „Si si istý?“

„Pochop, že získavanie údajov od rastlín nie je jednoduchá záležitosť. Trvá to dlho, treba na to trpezlivosť a veľa šikovnosti v kladení otázok i v interpretovaní. Rastliny bez mysle vedia referovať iba o tom, čo zaznamenali. Ale som si dosť istý. Pokryl som veľké územie, a preto to trvalo ešte dlhšie, ako som čakal.“

K tomu, prečo odtiaľ odišli, nemôžem nič povedať. Zemetrasenia tam však boli ešte silnejšie ako v ktorejkoľvek inej oblasti, ktorou sme putovali. Možno preto chceli ísť na pokojnejšie miesto. Žiadne nenájdu. Aspoň nie nadhlo.“

„Mohol by si ich vystopovať?“

„Nie, kým nebudem poznať ich približnú polohu. Vieš, rastliny iba nahrávajú vizuálne a audiálne údaje. Ale nevidia očami, nepočujú ušami. Pre rastliny nič neznamenajú ani údaje, ktoré by mohli identifikovať jednotlivcov z toho-ktorého kmeňa. Tieto informácie sa im premiešajú so všetkým ostatným zaznamenaným. Musel by som aspoň zhruba určiť územie, v ktorom sú kmene, prv než sa začnem na ne pýtať. Potom by som musel vytriediť nepodstatné údaje. To všetko by zabralo veľa času a vyžadovalo by si veľa práce. Je to takmer beznádejná úloha.“

Okrem toho, zemetrasenia rušia mojich informátorov. Podliehajú niečomu, čo nazývam šumom. Je to analogické so statickou elektrinou, aj keď to nie je to isté. Prenos údajov je stále zložitejší. Bude to ešte horšie. To preto, lebo zemetrasenia budú častejšie a silnejšie. Hmota vo vesmíre sa zhusťuje. Keď sa zväčší hustota, jej účinok zaťažuje túto planétu. Shemibob mi povedala, že je dvadsať mŕtvych hviezd, ktoré sú... Vysvetlil som ti, čo je svetelný rok?“

Deyv prikývol: „Áno. Svetelný rok je čas, ktorý trvá svetlu, aby preletelo...“

„To bola rečnícka otázka. Viem, že som ti to povedal. V každom prípade, sú na pol svetelného roka od Zeme. Je to predvoj Temného démona a za nimi, iba jeden svetelný rok, je desať takých. A za nimi, iba dva svetelné roky, je ich celá horda. Potom nasleduje hlavná masa Temného démona.“

Listnatá tvár a bzučiak neboli možno také schopné výrazu ako ľudská tvár a hlas, ale Sloosh určite vyjadroval vzrušenie. Na Deyva to urobilo dojem. Cítil, ako naňho náhle padá záhuba. Bola neviditeľná, ale jej blízkosť ho

dusila.

„Pozri,“ pokračoval Sloosh, „dobre, že ste odložili svoju cestu. Inak by ste sa boli dostali do rodnej krajiny, iba aby ste zistili, že vaši ľudia sú preč. Nemali by ste ani najmenšieho tušenia, ako ich vystopovať. Ak by ste sa vrátili sem, možno by bolo príliš neskoro. Brána by bola preč alebo stiahnutá. Alebo posunutá tak, že by sa k nej nedalo dostať.“

Deyv klesol na kolená a začal kvíliť. Jeho kmeň, jeho rodičia, navždy stratení!

Keď už vyplakal všetky slzy, ticho pritisol tvár k vlhkej zemi. Slooshova veľká, odpoly listnatá ruka ho zodvihla na nohy.

„Vana sa ešte chveje zo zemetrasenia. Veľmi sa strachovala o dieťa a takisto o život, čo nosí pod srdcom. Nehovoril by som jej nič, kým sa nezotaví.“

Deyv si utrel oči a priznal: „Išiel by som za ňou a hneď by som jej všetko vytáral. Ale počkám, urobím, ako mi radiš. Si veľmi vnímavý, Sloosh. Takmer ako človek.“

„Asi máš dojem, že je to kompliment. Takže ho tak prijmem. Hoci...“

Deyv dúfal, že oddiali okamih, keď to bude musieť povedať Vane: nech sa žena najskôr dobre vyspí. No darmo sa pokúšal správať, akoby sa nič nestalo. Nedokázal skryť smútok. Vana hneď vedela, že ho niečo veľmi rozrušilo. Poprel to, ale útočila naňho otázkami a nakoniec mu vynadala, že ju chce klamať. Nepáčilo sa jej to, sú predsa manželia, jeho obavy sú aj jej strachom a naopak. Ak jej nepovie pravdu, bude shrinkell čiže smradľavý hovnivál.

Napokon jej vyzradil, čo ho trápi. Zbledla, vykrikla a zapotácala sa, hľadala nôž. Nasledoval ju, aby jej ho zobral.

„Vydesíš dieťa,“ jemne jej pripomenul. „Chod' niekam, kým ťa prejde smútok.“

Jej slzy ho tiež rozplakali. Aj malý Thrush už začul svoju matku a spustil nárek. Deyv sa ponáhlal utíšiť syna, zatiaľ čo Vana vyšla na kopec a utiahla sa za strom. Po chvíli sa vrátila s červenými, ale už suchými očami.

„Čo urobíme teraz?“

„Sloosh vraví, že by sme mohli skúsiť, či nás tunajší kmeň neprijme medzi seba. Má však za lubom viac ako naše dobro. Dúfa, že tých ľudí presvedčí, aby prešli cez bránu. Ale vraví, že nie sú dosť početní, aby sa vyhli zlým následkom vzájomného párenia. Chce nájsť a agitovať ďalšie kmene.“

„Bolo by pekné mať kmeň,“ povedala, „aj keď majú čudné spôsoby a

zvláštného boha. Ale je pravdepodobnejšie, že nás zabijú, ako že nás prijmu.“

„Mám nápad, ktorý by mohol vyjsť. Ak sa to podarí, s radosťou si nás osvoja.“

Medzičasom museli opraviť výťah a most. Keď Deyv nestaval alebo nelovil, skúmal územie. Objavil ďalšie dva kmene, každý asi desať míľ od ľudí z kopca. Oba žili pri rieke, ktorej prítok napájal močiar. Boli rovnakej rasy ako obyvatelia kopca a hovorili dialektmi tej istej reči. A tiež trpeli drancovaním červenouchých bylinožravcov.

Keďže mu náhodné odpočúvanie ich jazyka veľmi nepomohlo, rozhodol sa uniesť informátora. Spolu so Shemibob sa v diskrétnej vzdialenosti potulovali okolo kopca. Len čo zbadal osamelú ženu s košom orechov, postrelil ju šípom napusteným uspávacou látkou. Shemibob ju zodvihla a Deyv zobral poloprázdny košík.

Vana sa snažila uistiť ženu, že jej neublížia. Nepomáhalo to. Priveľmi ju vystrašil Sloosh a mutantka - podľa nej nočné mory. No Vana, zo všetkých najlepšie jazykovo podkutá, si rýchlo osvojila zajatkyninu reč. Po chvíli už bola schopná trochu zmierniť ženine obavy. Keď jej dovolila povarovať Thrusha, získala si viac jej dôvery.

Be'nyar povedala, že jej kmeň sa sám volá Chaufi'ng, čo znamená Ľudia. Modla nezobrazuje boha, ale zakladajúceho člena kmeňa, Tsi'kzheepa. Nechápala koncepciu bohov. Pre jej kmeň existovali iba základné živly, niektoré dobré, niektoré zlé, niektoré neutrálne. Svet bol stvorený vtákom Ngingzhkroobom. Vták zniesol prvé vajce, z ktorého sa vyliahla väčšina živých bytostí vrátane Tsi'kzheepa.

A kedy ju pustia?

Vana sľúbila, že čoskoro. Povedala žene aj to, že sa blíži koniec sveta. Ale kmene z okolia môžu prejsť cez bránu do mladého sveta a tak sa zachrániť.

Be'nyar sa zachvela a vyhlásila, že jasná vec je nečistá sila. Je to tabu - ako Sloosh správne uhádol - a jej ľudia by nikdy nevošli do jej papule. Spáchali by tým samovraždu, pretože by sa vzápätí ocitli v jej bruchu.

Vana povedala Be'nyar, že to nie je pravda. Ona prešla cez presne takú istú žiaru a nič sa jej nestalo. Be'nyar si zdvorilo vypočula jej rozprávanie - musela, ale bolo zrejmé, že ju považuje za klamárku.

Podľa toho, čo Deyv pochopil z ich rozhovoru, Chaufi'ngovia verili, že pokým je socha Tsi'kzheepa v ich vlastníctve a nedotknutá, bude sa im dobre dariť a budú schopní úspešne čeliť nepriateľom.

Požiadala Vanu, nech povie žene, že Tsi'kzheep sa veľmi nevyznamenal v boji proti červenouchým.

Be'nyar pobúrene namietla, že Tsi'kzheep sa ich mohol zbaviť okamžite, keby sa o to zaujímal. Ale urazilo ho niečo, čo kmeň urobil. Zatiaľ sa nevie, čo to bolo, ale šaman to zisťuje.

Deyv sa rozhodol vyskúšať jej jazyk. Bol to jediný spôsob, ako sa ho naučiť plynulé používať.

„Ak zabijeme červenouchých, budú nás vaši ľudia považovať za priateľov?“

Musel to pomaly zopakovať, aby mu porozumela.

„Neviem,“ zaváhala. „Možno sa Tsi'kzheep urazí. Alebo nie. Budeš sa musieť opýtať šamana.“

Ďalšie vypočúvanie odhalilo, že obdobie výmenného obchodu sa začne po nasledujúcom okruhu Temného démona. Na trhovisku sa stretávalo šesť kmeňov. A najbližšiemu zhromaždeniu mali predsedáť práve Chaufi'ngovia. Neexistoval nijaký spoločný jazyk, namiesto neho používali znakovú reč.

Deyv zaúpel. Učiť sa ďalšiu reč! Ale bolo to potrebné, ak chcel realizovať svoj náhly nápad.

Zavolať si ostatných nabok a zveril sa im s tým, čo vymyslel.

Shemibob povedala: „Možno to vyjde. Nemali by sme bojovať proti ľudským predsudkom, ale využiť ich, aby sme dosiahli, čo chceme. Zvyčajne sa to robí zo zlého alebo sebeckého úmyslu. V tomto prípade to bude pre dobrú vec.“

Ráno sa Vana zobudila s pôrodnými bolesťami. Aby v Be'nyar umocnili pocit, že jej nechcú ublížiť, dovolili jej asistovať pri pôrode. Narodilo sa nádherné dievčatko. Všetci boli šťastní - s výnimkou Thrusha. Keď bábätko očistili, rodičia ho vyniesli na kopec a dali mu tajné meno. Verejne sa ich dcérka volala Keem.

Deyv so Shemibob, Slooshom a Jumom sa vybrali hľadať červenouchých. Pred odchodom vzal Be'nyarino dušovajce, aby sa nepokúsila utiecť.

Vrátili sa naprázdno. Pri ďalšej výprave mali viac šťastia. Zbadali jedného červenouchého, ako ohlodáva malý strom. Keď odstránil vetvy, zodvihol kmeň a niesol ho asi štyristo metrov k obrovskej kope dreva. Keďže celé územie pokrývalo len strnisko, prenasledovatelia sa nemali kam schovať. Zostali ďaleko za zverom; ak ich aj videl, nevenoval im pozornosť.

Z kopy dreva sa vyklúla strava aj obydlie zverov. Vstupy boli z kolov a

otvárali sa do trojhranných chodieb, ktoré tvorili dve poschodia. Po dlhom pozorovaní lovci napočítali dvadsať červenouchých. Z času na čas nejaké odišli a iné vošli dnu. Prinášali v papuliach drevo a v záhybe na bruchu orechy, ovocie a strukoviny.

Be'nyar ich upozornila, že ide o totemové zvieratá. Jej súkmeňovci ich nesmú napadnúť, kým nepreniknú na osobné územie Tsi'kzheepa, teda na kopec a močiar okolo neho. Deyvovu družinu však nemusel trápiť cudzí totem. Mohli hľušiť zvieratá bez obavy pred odvetou Chaufi'ngov. Lenže ako? Podľa zajatkyne tieto bylinožravce mali zraniteľné iba oči a konečník. A veľmi zriedka dvíhali svoje ochranné chvosty.

Pravda, dosiaľ sa nestretli s mysliacimi bytosťami s takou brutálnou silou. Deyv pribehol k najbližšiemu zverovi, ktorý pomaly prežúval drevo. Vypadlo mu z papule, vztýčil sa na zadné nohy, zareval, dopadol na všetky štyri a vyrazil. Deyv sa zvrtol a fujazdil preč. Aj keď bolo zviera veľké a vyzeralo ťarbavo, súdiac podľa Shemibobiných výkrikov, ho dobiehalo.

Prefičal pomedzi dvoch obrov, ktorí nehybne stáli so zdvihnutými kyjakmi. Ako dúfali, červenouchý videl iba Deyva. Asi nemal veľmi dobré oči, a možno si tých dvoch pomýlil s pňami alebo kameňmi. Čokoľvek si o nich myslel, nevenoval im pozornosť. Keď sa ocitol medzi nimi, súčasne spustili kyje a udreli ho po temene. Padol, niekoľko sekúnd ležal a chvel sa, potom s chrčaním začal vstávať. Kyjaky mu však zlomili väzy.

Deyv nabral trochu dychu a šiel provokovať ďalšieho. Padla druhá i tretia obeť. No bylinožravce vycítili nebezpečenstvo. Pri štvrtom pokuse sa za ním valili dva zvery naraz. Nemusel kričať na svojich pomocníkov, aby uhli. Boli pripravení, každý udrel jedného. Zvery padli na zem, ale veľmi rýchlo boli zase na nohách. Zjavne bolo treba dva spoločné údery, aby na tie tvrdé hlavy urobili dojem.

Sloosh a Shemibob ich však úspešne dorazili. Štvrtý úder kyjakom prelomil chrbtice.

Keď sa za ním vydal šiesty červenouchý, Deyv prebehol len niekoľko krokov a potom sa otočil. Otrávený šíp vyletel z fúkačky rovno do roztvorenej papule a zapichol sa do jazyka. Jeho hrot bol napustený šiestimi vrstvami: o päť viac, ako by bol použil proti človeku. Ale zviera iba trochu spomalilo, kým sa dostalo medzi dvoch popravcov. Nebolo však treba udrieť viac ako raz. Nemohlo vstať a zakrátko v kĺkoch skapalo.

Siedme zahynulo rovnakým spôsobom.

No potom sa za ním rozbegli traja červenouchí. Shemibob poslala Juma, aby ich rozptýlil. Pes poslúchol. Jedného bylinožravca prinútil späť sa.

Ale druhý ho schytil a roztrhol napoly.

Deyv nevedel, čo sa deje, až kým nezačul Jumovo predsmrtné zakvilenie. Obzrel sa cez plece. Aj keď mu dochádzal dych, vykrikol od hrôzy. Nemohol nič iné urobiť. Pes bol mŕtvy a prvé zviera príliš blízko. Pošlo na jed a kyjaky. Lenže ďalšie dve sa až krbáľali po zemi, tak zúriivo sa za ním hnali. Deyv ostošesť bežal k Slooshovi. Jedného zvera postrelil, ale bez účinku. V poslednej chvíli schytil oštep a zabodol mu ho cez oko do mozgu.

Potom ho zachvátil smútok. Jum bol člen rodiny, jeho chlpatý brat.

Napriek tomu krvavá práca musela pokračovať. Keď skončili, pochoval Juma hlboko do zeme a poslal hore modlitbu, aby jeho duch čakal na svojho pána vo svete, ktorý im šaman sľúbil po smrti.

„Je mi to naozaj ľúto,“ povedal Sloosh. „Ale zachránil teba a možno nás všetkých. Neboli by sme si poradili s tromi naraz. Teda aspoň si to nemyslím.“

Bolo treba preskúmať kopu dreva, či sa tam neschovávajú ďalší červenouchí. Zapálili fakle a vošli do tmavého, páchnuceho priestoru. Teraz by boli najviac potrebovali Juma! Našli však iba mlád'atá, ktoré rýchlo odpravili.

Urobili dve lykové siete a uložili do nich hlavy. Už zďaleka začuli pohrebný spev smútiacej ženy. Deyv sa rozbehol. To bol naozaj zlý deň. Jedno z detí muselo byť mŕtve! Dorazil dychčiac a celý zabahnený. Vana sedela pred vzducholod'ou, držala Thrusha na rukách a kolísala ho sem a tam. Jeho tvárička bola skrivená, akoby mal do nej vyrytú smrteľnú agóniu, a ľavé rameno mal napuchnuté a zelenkavé.

Blízko bola Aeji, tiež mŕtva: jej papuľa stále zvierala maličkého zeleného hada so šarlátovou hlavou.

„Ani som nevidela hada, kým nezasiahol!“ kričala Vana. „Thrush ho zodvihol a niesol mi ho ukázať! Aeji mu ho vytrhla, ale bolo príliš neskoro! Uhryzol nášho synčeka, umrel takmer okamžite!“

„Musel prísť z vody,“ ozvala sa zajatkyňa.

Po tom, ako pochovali dieťa a Aeji a odsúdili predpísaný čas predpísaným spôsobom, aj keď sa im vôbec neuľavilo, vrátili sa ku každodenným povinnostiam. Ale Vana stále opakovala: „Be'nyar mala pravdu. Toto je zlé miesto. Nemali sme sem chodiť.“

„Každé miesto je zlé, keď sa na ňom stanú zlé veci,“ povedal Deyv. „A zlé veci sa môžu stať kdekoľvek. Poď, žena, dajme sa do práce. Musíme dostať Keem do sveta, kde možno nebude toľko zlých vecí.“

Neveril svojim slovám. Ale možno tomu novému svetu aspoň nebude hroziť zničenie.

44

„Keď nabudúce rozložíme vzducholoď,“ zabzučal Sloosh, „mali by sme ju už nechať tak. Otvorila sa ešte pomalšie ako minule. Môže mať ešte dost energie na takých dvanásťkrát, neviem. Ale nechcem pokúšať šťastie.“

Okrúhla doštička na kontrolnom paneli už nejaký čas červeno svietila. Sloosh to považoval za výstrahu, že sa palivo čoskoro minie. Nie že by na to bol potreboval indikátor...

Pobalili sa. Keď prichádzali ku kopcu, počuli hlasnú vravu, hudbu, bľakot, kvíkanie, múkanie, vtáčí štebot a škrekot. Vôňa pokrmov sa šírila až k nim. Deyv pocítil nostalgiu za starými časmi. Slzy mu tiekli po lícach, keď si spomenul na svojich ľuďí. Nikdy ich už nemal vidieť.

Vana tiež plakala.

Spoza stromov videli, že strukové rastliny sú fuč. Na mieste, kde predtým rástli, boli šiatre prišielcov. Ženy pripravovali jedlo, deti pobehovali a hrali sa, muži sedeli a klebetili alebo sa handrkovali o cenu.

„Až mi je ľúto prerušiť takú harmonickú scénu,“ vyhlásil Sloosh. „Predstavte si to! Šesť rôznych skupín ľudí na jednom mieste, a nebojujú!“

„Kolovú hradbu rozhádzalo posledné zemetrasenie,“ podotkla Shemibob. „Ešte stále ju dostavujú.“

Akoby táto poznámka bola spustila ďalšie zemetrasenie! Tí na kopci stíchli, ustali bubny i pískanie flauty. Zmĺkli aj zvieratá a vtáky - Deyv sa len čudoval, prečo to nevyčítali skôr. Lenže aj Jum a Aeip ostatné zemetrasenie akosi prekvapilo... Ktovie, možno si naň zvieratá začínali zvykať.

Záchvevy trvali len niekoľko sekúnd. Po pár minútach sa dav vrátil k svojej hlučnej aktivite, zvieratá a vtáky znovu ožili.

„Teraz prichádza druhý šok,“ povedal Sloosh.

Ťahajúc sieť plnú hláv červenouchých, vystúpil spoza stromu a brodil sa cez vodu. Shemibob ho nasledovala s druhou sieťou a s Deyvom na chrbte. V poslednej chvíli súhlasil, že sa na nej povezie. Mal vystupovať ako sprostredkovateľ a zdanie, že riadi akéhosi hadieho kentaura, mu mohlo

pomôcť získať autoritu.

Vana išla posledná: nesúc dieťa v jednej ruke a oštep v druhej, postrkovala pred sebou zajatkyňu.

Všimli si ich takmer okamžite. Rozľahli sa výkriky a škreky, nastala tam horúčkovitá hara-vara, lebo každý sa chcel čo najskôr dostať za ohradu. Kým cudzinci vyšli k trhovému plácu, bol opustený. Brána sa zabuchla. Spoza kolov teraz vykúkali vydesené i zvedavé tváre a pozorovacia veža sa zaplnila zamračenými bojovníkmi.

Votrelci dosiahli plošinu, na ktorej sa rozkladala osada. Sloosh otvoril sieť a hlavy sa vykotúlali von. Diváci jačali od údivu. Rastlinný muž začal prehadzovať hlavy cez bránu.

Mávajúc oštepom, Deyv zakričal: „Tu sú dary, ktoré vám prinášame! Už vás červenouchí nebudú napádať! Vaše rastliny a vaši bojovníci budú mať od nich pokoj! Zabili sme ich pre vás, aby sme vám ukázali naše priateľstvo!“

Sloosh vyprázdnil aj Shemibobinu sieť.

„Vyjdite von a vezmite si ich!“ kričal Deyv. „Každý kmeň si môže zobrať vlastné trofeje! Umiestnite ich na stĺpy, aby vám pripomínali, ako mocný Deyv a jeho priatelia Shemibob a Archkerri - a jeho mocná manželka,“ dodal, keďže vedel, že Vana by sa nepotešila, keby ju vynechal, „hravo pobili červenouchých. Tak hravo, ako by za krátky čas mohli vyhubiť šesť kmeňov.“

„Nepreháňaj to,“ ticho ho napomenula Shemibob.

„Ale prichádzame ako priatelia, nie aby sme zabíjali! Prišli sme vás odviesť na miesto, kde zemetrasenia nebudú trhať vašu zem na kusy a ničiť vás. Prišli sme vás zachrániť!“

Vana popohnala zajatkyňu dopredu.

„Tuje Be'nyar!“ zvolal Deyv. „Zobrali sme vám ju, aby sme si osvojili váš jazyk a zvyky! Poznáme všetky vaše tajomstvá! Ako vidíte, nič sa jej nestalo! Vyjdite von a vezmite si ju!“

Diknirdik, šaman Chaufi'ngov, stál na plošine blízko brány spolu so šamanmi ostatných kmeňov. Bol to vysoký, širokoplecý chlap stredných rokov v poschodovej pérovej čelenke. Na hornej pere mal prilepené malé červené pierka, zvyšok tváre si pomaľoval bielymi, čiernymi a zelenými pásikmi. Chýbali mu štyri horné zuby.

Otočil sa a povedal niečo svojim kolegom. Chvíľu prudko debatovali.

„Chod'te preč!“ zareval Diknirdik. „Ceníme si váš dar, hlavy červenouchých! Ďakujeme vám za ne a uctíme si vás obeťami našim

predkom! Povieme im, že ste naši priatelia, a teda vám neublížia! Ale nepotrebuje vašu ďalšiu prítomnosť! Obávame sa, že démoni, ktorí sú s vami, vyplašia naše deti!“

Deyv sa zasmial: „Nehovoriac o tom, že plašia vašich udatných bojovníkov!“

„Neurážaj ich bezdôvodne!“ opäť ho pokarhala Shemibob. „Treba ich učiť, nie nazlosť. Ale stále ich musíš držať v bázni.“

„Viem,“ zamrmľal Deyv. „Mám predsa rozum.“

„Tak ho použi!“

„Veľmi dobre!“ zreval. „Pôjdeme naspäť k úpätiu kopca. Tam si založíme tábor a vyčkáme, kým sa nerozhodnete vyjsť von a byť priateľskí. Verte mi, zatiaľ ste sa neprejavili ako priatelia! Pozerajte sa! Keď tam prídeme, predvedieme vám niečo zo svojich čarov!“

Keď Sloosh zatiahol za rukoväť kocky a tá sa rozložila, osada zahučala úžasom. „Dúfam, že ju nebudeme musieť opäť skladať,“ zabzučal rastlinný muž. „Nezaručujem, že sa to úplne podarí.“

„Aká škoda, že nemám svoj vak,“ vzdychla Shemibob. „Ak ich však nemôžem presvedčiť iba svojimi schopnosťami, zaslúžim si, aby ma zabili.“

„Sú ignorantskí a poverčiví,“ povedal Sloosh. „Ale majú rovnakú inteligenciu ako ich civilizovaní predkovia. Nepodceňuj ich.“

„Ospravedlňujem sa. Bola som taká zvyknutá vládnuť nižším bytostiam, že zabúdam, že nie sú až také podradené, ak nemám svoje prístroje.“

„V každom prípade majú početnú prevahu,“ konštatoval Deyv.

„Ale my sme ich obalamutili,“ doložila Vana. Zahľadela sa na kopec. Be'nyar stále stála pred zavretou bránou a kričala, aby ju vpustili dnu. Šamani sa znovu horľivo radili.

„Zmätli sme ich - zatiaľ,“ nesúhlasil celkom Sloosh. „Teraz si však rozdeľme to chutne voňajúce jedlo, ktoré nám tu tak láskavo nechali.“

Najedli sa, a potom sa vyprázdnil do močiara. Kmeň ho používal aj na tento účel, čo mu nebránilo brať odtiaľ vodu na pitie a varenie. Vana a Deyv vzali nádoby z pálenej hlíny a išli pohľadať čistú vodu. Sloosh im dávno vysvetlil spätosť medzi chorobami a nedostatkom hygieny.

Vana nakŕmila dieťa. Ostatní sa chvíľu prechádzali, rozprávali a potom sa všetci išli vyspať do vzducholode. Be'nyar stále čakala pri bráne, ale prestala sa dožadovať vstupu. Teraz kľáčala so sklonenou hlavou.

Rozhodli sa, že nepostavia strážu. Ak budú predstierať, že im je ľahostajné, čo kmene podniknú, urobia na tých ľudí dojem. Budú si

myslieť, že cudzinci sú takí mocní, že sa ničoho nemusia báť.

Keď sa dvere vzducholode za nimi zavreli, Sloosh poznamenal: „Možno na to ideme zle. Všetko, čo vieme o povahe týchto ľudí, nám povedala Be'nyar. Možno klamala. Alebo nám nedala dostatočné informácie, pretože sme jej nekládli správne otázky.“

„Aký je v tom rozdiel?“ opýtala sa Shemibob. „Nemôžu urobiť nič, kým sme zamknutí vo vzducholodi. Umiestnenie stráží nezmení situáciu. Idem spať.“

Odišla do inej miestnosti. Keby spala s nimi, urobilo by to z nich seberovných - podľa jej názoru.

Sloosh sa takisto uložil v inej miestnosti. Jemu neprekážalo spoločné ubytovanie, zato im áno. Zvykol bzučať zo sna.

Deyvovi sa snívalo, že za ním prišla jeho stará mama.

„Toto je poslednýkrát, čo sa stretávame, milovaný vnuk. Duchovia nemôžu voľne prechádzať z jedného sveta na druhý.“

Za ňou sa z tieňa vynárali dve postavy. Jum a Aeji.

„Neopúšťaj ma!“ volal Deyv.

„Musím. Zbohom, dieťa. Stávaš sa mužom. Už ma nepotrebuješ.“

Zaspätkovala do tmy a zmizla. Oči zvierat chvíľu jasne žiarili, potom dohoreli ako sviece. Zobudil sa na vlastné vzlyky.

Znova sa mu snívalo. Veľký gong, ako ten v Dome lietajúcich znakov, bil niekde nad horizontom. Prebral sa spotený a s triaškou. Dlhو mu trvalo, kým opäť zaspal.

V treťom sne kvočal pred chatrčou a držal v dlani dušovajce. Vtom ho niekto poklepal po pleci. Pozrel sa hore. Stál pri ňom muž z kresla v Dome lietajúcich znakov. Jeho široká, tučná tvár sa rozťahovala do úsmevu, ale oči mal ľadovomodré. V jednej ruke držal kovové kladivo a niekoľko kincov. Druhú ruku skrýval za chrbtom.

„Tu máš. Vezmi si to. Choď a postav štvorcový dom. A nestrácaj čas.“

Všetci sa zobudili takmer naraz. Deyv opatrne otvoril dvere. Poobzeral sa. Nikto tam nečakal, aby ho prepichol oštepom. Pre istotu sa odkradol na druhú stranu. Ani tam nik nestriehol. Be'nyar už asi vpustili do kolovej ohrady. Niekoľko mužov sa dívalo z pozorovateľní. Vrátil sa ku dverám a zakričal, že vzduch je čistý. Raňajkovali ovocie a orechy, keďže mäso, ktoré tam nechali kmene, sa medzitým pokazilo: liezli po ňom muchy, mravce a chrobáky.

„Ak nič iné, hlad ich vyženie z osady,“ mienil Sloosh. „Okrem toho tam musia byť veľmi natlačení.“

„Nesmieme ich priviesť do takého zúfalstva, aby nás napadli,“ povedala Shemibob.

Vana vzala dieťa a pobrali sa k bráne. Deyv zakričal: „Povedzte svojim šamanom, aby vyšli von a rozprávali sa s nami!“

Jeden zo strážcov zmizol. Po dlhom čakaní, počas ktorého Deyv mohol počuť škriepku, sa domorodec vrátil.

„Diknirdik vyjde von, ak si sľúbiš pri svojich predkoch, že mu neublížiš.“

„Nie sme tu preto, aby sme konali zlo!“ zakričal Deyv. „Prišli sme, aby sme vás pred ním zachránili!“

„Možno budú ešte podozrievavejší. Vyvaruj sa toho, kto sľubuje spasenie,“ neodpustil si Sloosh.

Medzitým Diknirdikova hlava a plecia vyrástli za ohradou. Rozprával dosť nahlas, ale hlas sa mu triasol.

„Buďte pozdravení, cudzinci! Prečo chcete so mnou hovoriť?“

„Pod' von a poviem ti prečo!“

Šaman zagúľal očami, jeho ruky sa krčovito držali hrotov kolov. Bol v zlej situácii. Ak opustí osadu, môžu ho tie obludy roztrhať alebo ho postihne nejaký nepredstaviteľný, ale bezpochyby strašný osud. Ak však nevyjde, ukáže zbabelosť a stratí tvár.

Deyv to skúsil z iného konca: „Pustili sme Be'nyar, aby sme ukázali naše dobré úmysly.“

„Ona je nezaujímavá,“ odvetil Diknirdik.

„Dobre teda,“ povedal Deyv. „Vojdem sám dnu a porozprávame sa. Toto kričanie unavuje moje hrdlo. A bolí ma krk z pozerania nahor.“

„Nemal by si!“ zhrozila sa Vana. „Keď ťa raz budú mať vo svojej moci...“

„To je v poriadku,“ tíšila ju Shemibob. „Ak sa odváži na toto, budú si myslieť, že sa ich ani trochu nebojí.“

Šaman však odmietol ponuku: „Nie, zostaň vonku. Bránu trochu otvoríme a môžeme sa rozprávať každý zo svojej strany.“

Minúty bežali. Nakoniec Deyv začul, ako dvíhajú masívnu závoru. Brána sa pomaly roztvorila. Keď tam bola medzera asi na šesťdesiat centimetrov, objavil sa v nej šaman. Za ním stáli šamani ostatných kmeňov a veľa mužov s oštepami a fúkačkami. Spoza ľudí trčala hlava Tsí'kzheepovej sochy a okolo nej drevené hlavy významných zakladateľov ostatných kmeňov. Na takúto slávnosť ich nosili so sebou.

Medzerou sa valil puch neumytých tiel a nezahrabaných výkalov. Shemibob mala pravdu. Podmienky v preplnenom priestore boli také zlé,

že úplné zúfalstvo by ich čoskoro vyhnalo von.

Shemibob prišla za Deyvom. Diknirdik rýchlo zacúval, kričiac: „Povedz jej, aby išla preč!“

Mutantka sa zasmiala, až šaman nadskočil, a stiahla sa nazad. Deyv sa opýtal: „Môže žena s diet'at'om stáť pri mne? Nemôžu vám ublížiť!“

Podpichnutý sarkazmom, šaman si zahryzol do pery: „Áno,“ súhlasil napokon. „Načo ju však potrebuješ?“

„Hovorí vašou rečou lepšie ako ja. Môže mi napovedať správne slovo, ak ho ja zabudnem.“

Keď sa Vana postavila k Deyvovi, šaman sa zatváril zamyslene. Plánoval ich dostať všetkých troch? Deyv o tom pochyboval, ale ak by bol na šamanovom mieste, možno by sa o to pokúsil. Nie, neurobil by to. Bol by taký vyplašený ako on.

„Počúvajte!“ Deyv pokračoval vo svojej pripravenej reči. Rozprával im o neodvratnom zničení planéty a vysvetľoval, že práve žiarivá brána by mohla byť prostriedkom úniku. Jeho prejav sprevádzali hlasné vzdychy, výkriky prekvapenia i pochybnosti. Stále musel kričať, aby prehlušil hlasy tlmočníkov, väčšinou šamanov, ktorí prekladali jeho slová do svojich jazykov.

Keď skončil, napil sa z tekvice, ktorú mu podala Vana. Potom povedal: „Musíte mať veľa otázok. Odpoviem na všetky k veci. Som však unavený od státia. Prineste stoličky pre mňa a moju ženu.“

Rýchlo mu vyhovel. Stoličky odovzdal bojovník, pre Diknirdika to bolo príliš ponížujúce. Deyv sa poďakoval - nielen zo slušnosti, ale aj preto, aby poslucháčov trochu uvoľnil.

„To je veľmi zaujímavý príbeh,“ vyhlásil šaman, „aj keď mu len veľmi málo rozumiem. Nechcem povedať, že klameš, keďže ťa nechcem uraziť. Ale tá časť o Jasnom démonovi je ťažko uveriteľná. Vieme, že to nie je vstup do iného sveta - pokiaľ žalúdok démona nevoláš iným svetom; a možno je. Nie je to však svet, v ktorom by sme chceli byť. Je možné, že vás poslal démon, aby ste nás nalákali do jeho papule?“

„Išli by sme do jasu, keby to bola papuľa démona?“

„Išli, keby ste boli jeho priatelia, ktorí mu zháňajú ľudí na jedenie.“

Sloosh zabzučal: „Šaman uvažuje veľmi logicky v úzkom rámci svojho myslenia.“

Deyv urobil ďalší pokus: „Prišli sme sem preto, lebo chceme zachrániť aspoň nejaké ľudské bytosti. Nechceme, aby ľudstvo vymrelo. To je náš jediný dôvod. Moja žena a ja by sme sa chceli pridať k vášmu kmeňu, byť

vašími ľuďmi, keďže naše vlastné kmene sú preč.“

Diknirdik prehltoľ a povedal: „Je tu ešte jeden dôvod, prečo nemôžeme ísť s vami. Ten kopec, kde býva démon, je zakázaná zem.“

„Tak prelomte tabu!“ zvolal Deyv. „Bolo založené na nesprávnom predpoklade, na vašej nevedomosti. Nie je tam žiadny démon!“

Šaman sa poobzeral, akoby naberal odvahu od ostatných okolo seba.

„Kdeže, to nemôžeme urobiť. Nahnevalo by to našich predkov. Navždy by nás prenasledovali, robili by nám zlé veci v tomto aj v ďalšom živote. Be'nyar neuposlúchla ich vôľu, a tak sme ju museli potrestať. Zabili sme ju, kým ste boli vo vašej, ehm, veci. A jej telo sme hodili psom.“

45

Deyv sa zobudil a vyšiel pred dvere. Kontrast medzi tichom vo vzducholodi a hlukom vonku bol šokujúci. Bubny duneli, flauty písali a huriavk v šiestich jazykoch sa rozliehal po okolí. Z osady stúpala dym. Brána bola zavretá, jediný pozorovateľ stál navrchu bambusovej veže. Musel ho zbadáť.

„Dúfam, že vaši predkovia vám povedali, aby ste urobili správnu vec,“ zamrmľal si Deyv. Vošiel dovnútra, zavrel za sebou dvere a ľahol si. Prehadzoval sa, krútil, až napokon upadol do bezsenného spánku.

O nejaký čas pocítil, ako sa podlaha nadvihuje a padá. Veľa si však z toho nerobil. Pokiaľ sa pod vzducholod'ou nerozd'áva zem, sú v bezpečí. Zavrel oči, ale rýchlo ich otvoril. Cítil iba jeden pohyb. Aké je to zemetrasenie?

Vtedy Shemibob vyšla zo svojej izby.

„Cítil si to?“

„Áno.“

Vstal a pootvoril dvere na niekoľko centimetrov. Privítali ho výkriky z mnohých hrdiel. Oštep preletel ponad jeho plece a buchol o stenu. Stihol zahliadnuť tucet krutých tvárí a za nimi skupinu, čo kopala hlbokú, širokú jamu vo svahu kopca. Zavrel dvere a vytreštil oči na Shemibob.

„Myslím, že nás idú pochovať!“

Už boli hore aj ostatní. Dieťa začalo plakať. Deyv požiadal Vanu, aby odniesla dcérku niekam, kde ju nebudú rušiť.

„Nie, kým sa nedozviem, čo sa deje.“

Povedal jej, čo videl.

„Vrátim sa, hneď ako nachovám a prebalím Keem.“

Shemibob zodvihla oštep. „Myslia to vážne. Museli však zošalieť, keď nás napadli.“

Sloosh zabzučal ekvivalent ľudského odfrknutia.

„Predkovia? To oni sami si hovoria, čo chcú počuť! Podľa môjho názoru sa všetci nadrogovali, aby nabrali odvahu.“

„Je jedno, prečo to robia,“ uzemnila ho mutantka. „Pre nás je podstatné, čo robia. A ešte to, čo urobíme my.“

Zdalo sa, že majú iba dve možnosti. Mohli zostať vnútri a nechať sa pochovať. Postupne, keďže zásoby energie boli také nízke, by zlyhala klimatizácia a oni by sa udusili. Alebo mohli vyraziť von v nádeji, že nastrašia divochov a zaženú ich.

„Myslím, že budeme mŕtvi, skôr ako ich stihneme vyplašiť,“ poznamenal Deyv.

Rastlinný muž odvetil, že tento predpoklad sa dá overiť nanajvýš raz.

„Musíme rýchlo niečo urobiť,“ naliehal Deyv. „Tá diera vyzerala spolovice hotová. Všetkých šesť kmeňov na nej muselo pracovať. Je tam mäkká pôda, ktorá sa dobre kope.“

„Ach jaj,“ zabzučal Sloosh. „Toto je moja odmena za to, že sa pokúšam zachrániť nezachráni teľné.“

Chvíľu bolo ticho. Archkerri sa so zavretými očami opieral o stenu. Shemibob stála na svojich štyridsiatich nohách, jemne sa kolísala, striebisté viečka napoly privreté, prsty prepletené. Deyv sedel a držal si hlavu. Fyzické podobenstvo situácie, v ktorej boli.

Čo robiť? Čo robiť?

Mohol sa uložiť spať a pokúsiť sa opäť privolať svoju starú mamu. Ale povedala mu, že už viac nepríde, a mohla by sa rozhnevať, ak by ju volal. Musí na niečo prísť sám. Shemibob a Archkerri, vyššie bytosti, boli teraz rovnako v koncoch ako on.

Vošla Vana, držiac bábätko na hrudi. Očividne nebola schopná vyčkať, kým Keem dopapá. Deyv jej povedal, čo môžu urobiť. Nepokúšal sa predstierať, že majú veľkú šancu vyjsť z toho živí. Ju by aj tak neoklamal.

„Ach, keby si mala svoj vak s pokladmi, vecami veľkej sily,“ obrátila sa Vana k Shemibob.

„To je ono!“ vykrikol Deyv a vyskočil na rovné nohy: „Sila! Energia!“

Shemibob zažmurkala: „Čo tým myslíš? Aká energia? Ja žiadnu nemám.“

„Ty nemáš!“ kričal. „Ale vzducholoď má!“

Ona a Sloosh na seba pozreli. Rastlinný muž zabzučal: „Nevieme, ako ju obsluhovať. Mohli by sme sa zabiť. Ale umrieme tak či tak.“

„Lepšie ako ukašľať sa na smrť alebo sa dať prepichnúť oštepmi,“ vyhlásila Shemibob. „Aspoň sa o to pokúsime.“

„Možno máme dostatok paliva, aby nás nakrátko dostala do vzduchu. Možno je tam dosť, aby nám dala šancu uniknúť im. Alebo budú takí ohromení, že sa ani neodvážia nás prenasledovať. No dopad, keď pristaneme... veľmi, veľmi zúfalé.“

„Pod’ so mnou,“ vyzvala ho Shemibob. „Pozrieme sa, či môžeme ešte niečo vyšpekulovať s tými obvodmi. Nemáme veľa času.“

Obaja sa ponáhľali preč, ale nastupovali opatrne, aby ich váha na hornom podlaží neprevrátila vzducholod’ hore nohami. Vana podišla k Deyvovi: „Objím nás.“

Zobral ju do náručia. Diet’a opäť začalo plakať. Deyv odstúpil a povedal: „Bojí sa, že ťa vezmem. Želal by som si, aby to bolo jediné, čoho sa má báť.“

Čas plynul. Deyv vyšiel po schodoch a sadol si na podlahu v chodbe. Videl odtiaľ, ako Shemibob a Sloosh pracujú v riadiacej miestnosti. Zrazu ho mutantka zbadala.

„Sme skoro hotoví,“ zakričala.

Kreslá neboli rozložené, veď ani jeden z nich by na nich nemohol sedieť. Panel posunuli dole k podlahe. Svetlá na ňom žiarili.

Zrazu sa dlážka začala prevracať.

Deyv vykrikol.

Sloosh zabzučal: „Nie! Ešte sme to nenaštartovali! Kmeňoví ľudia nás nesú k jame!“

„Čo to je?“ ozval sa zozadu Vanin hlas.

Deyv videl, že časť steny pred riadiacim panelom zmenila farbu. Potom sa vyjasnila a pred sebou videl kopec a osadu.

„Máme to!“ zvýskla Shemibob.

Zakrátko sa podlaha vyrovnala.

Sloosh sa otočil a prikázal: „Vy s Vanou choďte dolu do miestnosti a oprite sa o zadnú stenu. Nevieme, či budeme schopní kontrolovať zrýchlenie!“

Deyv sa poponáhľal. Hneď ako sa usadili, dostihol ich Shemibobin hlas: „Nesú nás k jame! Vydržte!“

Nevedel, čo má čakať - mocný hluk, náraz, ktorý ich hodí o stenu, alebo čo.

Dopadli tvrdo a potom cítili nadskakovanie.

Ľudia odhodili loď. Pomaly sa hýbala hore kopcom.

Vedel si predstaviť tých vonku, ako kričia, bežia na všetky strany, aby unikli nečakane oživenému valcu. Možno si myslia, že ho čarodejníci vnútri prebudili k životu a teraz ich bude chcieť zožrať. Určite už veľmi ľutujú, že neprijali ponuku na priateľstvo.

Valec sa zdvihol do výšky, potom klesol naspäť. Nadskočil ešte viac. Potom znehybnel.

Vo dverách miestnosti sa ukázala Shemibobina tvár. Vyzerala vážne, ale nie znepokojene.

„Jednoducho nemá dost energie, aby nás zdvihla zo zeme. Teraz sme vnútri osady. Vy dvaja choďte a zaistite bránu.“

Stiahla sa. Deyv otvoril vchodové dvere a vyšiel von. Vana ho nasledovala o chvíľku, len čo položila dieťa. Kričalo, akoby si chcelo vyplúť plúca.

Spolu dobehli k vrátam. Kmeňoví ľudia stáli pri močiari blízko stromov a vyvracali hlavy. Ich prenikavé hlasy doliehali až na kopec.

Hoci to bola robota pre šiestich chlapov, Deyvovi a Vane sa podarilo založiť masívnu drevenú závoru. Odstúpil nazad, dychčal, ale škeril sa. Nevedel, prečo sa tak teší, keď situácia sa zlepšila iba o chlp. Tí, ktorí boli predtým vnútri, boli teraz vonku, a naopak. Možno to nebude dlho trvať. Napriek tomu to znamenalo predĺženie života.

Cestou naspäť si všimli, že vzducholod' prevalila niekoľko sôch predkov. Nosom sa takmer dotýkala náprotivnej strany ohrady. Sloosh a Shemibob ju práve odtiaľ odtláčali. Skôr ako sa k nim Deyv dostal, otočili loď tak, aby smerovala k bráne. Z otvorených dverí doliehal detský plač.

Vana sa ponáhľala dnu za bábätkom. „Prečo ste ju nenasmerovali k močiaru?“ opýtal sa Deyv.

„Pretože môj priateľ kapustná hlava si myslí, že by sme ešte stále mohli presvedčiť kmene, aby nás nasledovali cez bránu.“

„Prečo vždy, keď niekomu napadne niečo, čo mal vedieť ten druhý, tá prvá osoba je vystavená útokom druhej?“ opýtal sa Sloosh.

Shemibob sa zasmiala: „Jeho nápad nás stavia pred väčšie riziko. Ale možno bude fungovať.“

Povedala Deyvovi, o čo ide. Potom nanosili drevené sochy do lode. On navrhol, aby obrali aj vajcia z dušovajcovníka. Shemibob odpovedala, že by to dlhšie trvalo, a ten čas možno nebudú mať.

Deyv vyliezol po rebríku a sponad ohrady obhliadol situáciu. Väčšina

Ľudí už vyšla z močiara a zhromaždila sa na úpätí kopca. Šiesti šamani sedeli v kruhu a Chauí'ng zjavne najviac rozprával. Prinajmenšom jeho ruky lietali častejšie a rýchlejšie ako tých ostatných.

Veľa ľudí sa tackalo alebo ležalo na chrbtoch. Sloosh mal pravdu, keď povedal, že sa zdrogovali, aby nabrali odvahu.

Zliezol nazad a oznámil: „Myslím, že máme dost' času.“

Shemibob poslala Vanu na pozorováciu vežu. Potom oni traja rýchlo poráňali zrelé dušovajcia tyčou a ostatné odbili kyjakmi. Keď uložili všetky kamene do zadnej miestnosti na prízemí valca, sadli si, aby si trochu oddýchli.

Zrazu Vana vykrikla, že bojovníci sa zhromažďujú na cestičke. Deyv bežal k nej. Muži mávali oštepami a s krikom, hopkaním a krútením pomaly vystupovali k osade. Pomohol jej s dieťaťom dolu a potom sa náhlili k vzducholodi.

„Chystajú sa zaútočiť?“

„Vedú ich šamani?“ opýtal sa Sloosh.

„Nie. Dívajú sa zospodu.“

„Myslel som si.“

Nastúpili do lode. Shemibob a Sloosh vyšli do pilotnej miestnosti. Deyv chcel ísť s nimi, ale mutantka namietla, že by mohli prevrátiť valec.

„Musí existovať spôsob, ako si táto loď zachováva stabilitu, ale nie sme schopní lokalizovať tlačidlá. Zostaň dole s Vanou.“

Vzducholod' sa pohla po zemi popri ohrade a znovu nadskočila. Deyv dúfal, že má dost' energie, aby ich odniesla ďaleko od kmeňových ľudí. Ak by palivo došlo prirýchlo...

Cítil, že sa nesú dolu svahom. Po chvíli sa podlaha vyrovnala, aj keď sa mierne vlnila. A vtom pohyb ustal.

Sloosh zišiel k nim.

„Prešli sme zhruba míľu. Zbav sa teraz všetkých vajec - sôch neskôr. Okrem Tsi'kzheepa. Toho ponesiem ja.“

Voda bola asi pol metra hlboká. Vajcia hneď klesli do bahna. Loď potom zatiahli do porastu a sochy ukryli vo vysokej trstine. Sloosh zasunul tyč, dúfajúc, že zvýšilo dost' energie, aby sa vzducholod' poslednýkrát zložila. Podarilo sa to iba napoly.

„No, aj tak ju ľahšie ukryjem,“ zabzučal Sloosh. Zdvihol ju, prebrodil sa k blatistému pobrežiu a zmizol v džungli. Keď sa vrátil, povedal: „Pomôžte mi zahľadiť stopy.“

Napokon sa vydali ku kopcu, nad ktorým pulzovala žiara. Sem-tam začuli

hlasy prenasledovateľov.

„Dúfam, že sa nepokakajú, keď prídu bližšie k bráne,“ poznamenal Deyv. „Ale musia byť strašne nahnevaní, pretože sme im zobrali predkov a dušovajcia.“

Shemibob namietla, že si ešte vždy môžu vytvoriť nové sochy a počkať, kým narastú nové vajcia.

„Dúfajme, že sú takí zlostní a zdrogovaní, že im také čosi ani nezíde na um,“ povedal rastlinný muž. „Tak či onak, kmeň verí, že bude v bezpečí prosperovať, iba pokiaľ existuje Tsi'kzheep. To znamená, že by im nenapadlo ho nahradiť.“

Teraz schválne za sebou zanechávali čo najviac stôp. Diet'a sa znovu rozplakalo. Vana dcérku tíšila, ale Shemibob jej povedala, že ju má nechať revať. Len nech ju prenasledovatelia začujú!

Krátko pred cieľom boli všetci okrem diet'aťa veľmi unavení. Trochu si oddýchli na úpäti. Od močiara sa k nim doniesli hlasy.

„Nesledovali nás,“ podotkol Deyv. „Museli ísť skratkou. Domysleli sa, že sem pôjdeme.“

Archkerri odvetil, že to je dobre. Ak by kmene išli rovnakou cestou, mohli by naraziť na sochy. Vstali a vyškriabali sa po kopci k stromu, pri ktorom žiarila pulzujúca dutina. Jeden za druhým sa vytiahli hore výťahom. Prehodili svoje zbrane cez jas a usadili sa na hrubočiznom konári.

„Dúfam, že to všetko stálo za to,“ ozval sa Deyv. „Ak prejdeme a zistíme, že sme opäť na Zemi...“

„Mám teóriu,“ vyhlásil Sloosh. „Nie že by som ťa chcel utešovať. Ale podľa mňa je možné, že väčšina brán vedie do mladšieho sveta. Takisto ako žiaden predmet nevyžaruje teplo do teplejšieho, ani brána neprepustí objekty z jedného sveta do staršieho alebo rovnako starého. Pripúšťam, že analógia môže byť nesprávna, nemám nijaký dôkaz na jej podporu. Ale...“

„Čo teda povieš na brány, ktoré prepúšťajú objekty iba z jedného miesta tejto planéty na iné?“ opýtala sa Shemibob.

„To sú miestne odchýlky. Anomálie, ale iba z nášho pohľadu. Sú také prirodzené ako čokoľvek iné. Ale sapienti majú tendenciu všetko posudzovať v rozmedzí prospešného a škodlivého, teda podľa toho, ako ich to ovplyvňuje. To neprospešné je preto neprirodzené. Z filozofického hľadiska takéto názory nepripúšťam. Ale ako bytosť, ktorá sa stará o svoje prežitie, aj keď nie do tej miery ako ľudia, niekedy sklznem do egoizmu.“

„Ešte stále si nám nedal riadne vysvetlenie.“

„Niečo vymyslím. Práve teraz som však príliš zaujatý nimi.“

Ukázal na prvých prenasledovateľov, ktorí vystupovali z úkrytu stromov. Ďalší nasledovali. Keď ich dohonili aj oneskorenci, na úpätí kopca sa ich zozbieralo približne päťsto. Vráťane malých detí.

„Matky tak veľmi chceli vidieť umieranie, že priniesli so sebou aj novorodencov,“ zabzučal Sloosh. „Strašne sa hnevajú kvôli svätokrádeži. Dobré. Bol by som nerád, keby ostali doma - veď by zomreli od hladu.“

„Zabúdaš, že by sa po ne vrátili, keby sa rozhodli prejsť cez bránu,“ povedal Deyv.

„O tom pochybujem. Ešte sa nezotavili z účinkov drogy.“ Zatiaľ čo dav zostal po kolená v zelenkavej vode, šiesti šamani pomaly stúpali hore kopcom. Spievali rituálnu modlitbu, určenú Jasnému démonovi. Prosili ho o odpustenie za to, že vstupujú na zakázanú zem, kvíliac, že to museli urobiť, aby zachránili svojich predkov pred strašným rúhaním cudzincov. Odčinia to vraj tým, že ich hodia do démonovej papule.

Deyv sa musel usmievať.

46

Počkal, kým sa priblížili na dobrú počuteľnosť. Vstal a zreval: „Stojte!“

Šamani zastali. Rukami si zacláňali oči, aby videli jeho, ale nie jas. Hrbili sa, akoby očakávali, že ich po chrbtoch šľahne nejaký diabolský bič.

Deyv horko-t'ažko zodvihol sochu Tsi'kzheepa a podal ju Slooshovi.

„Pozrite na svojho predka!“ zvolal. „Zakladajúci otec Chauí'ngov! Poslal som predkov ostatných kmeňov cez bránu do druhého sveta! Čakajú na vás, aby ste sa k nim pripojili, aby vaši ľudia mohli žiť a naveky im slúžiť! Ak tu zostanú, zahynú spoločne so svojimi potomkami! Vaši predkovia uznali naše dôvody! Súhlasili, že prejdú na lepšie miesto, a už sú netrepezliví, keďže tam nie ste, aby ste ich potešili obeťami a modlitbami! Zlostia sa, pretože tu zo zbabelosti trčíte a ich necháte postupne upadnúť do zabudnutia, nekŕmených krvou a vašimi snami, v ktorých by za vami prišli a povedali vám, čo máte urobiť, aby ste zachovali svoje kmene zdravé a prekvitajúce a silné vo vojne!“

Shemibob jemne zasiahla: „Pekne rečníš, Deyv, ale nedaj sa uniesť. Niekoľko silných slov je lepších ako veľa slabých.“

„Myslím, že mi to ide dobre,“ ohradil sa trochu ostro.

Ukázal gestom na sochu Tsi'kzheepa.

„Všetci okrem jedného predka prešli do druhého sveta a s nimi dušovajcia Chaufi'ngov! Chaufi'ngovia, ak chcete mať vajcia pre deti, ktoré sa narodia, budete musieť ísť za nimi!“

„Nezdržiavaj sa pri tomto bode,“ znova ho upozornila Shemibob.

„Dušovajcovníky ostatných kmeňov sú nedotknuté. Zdôrazni predkov.“

„Povedala si, že ja mám prehovoriť. Neprerušuj ma - prosím!“

Bola to desivá opovážlivosť povedať Shemibob, aby bola ticho. Ak ho nepokarhala hneď, zrejme to urobí neskôr. Ak nejaké neskôr bude.

Znova ukázal na sochu.

„Teraz sa Tsi'kzheep pridá k ostatným! A povedal nám, že si želá, aby ste ho nasledovali!“

Sloosh vyšiel na most so zavretými očami, ale ušami otvorenými pre Deyvove tiché inštrukcie. Keď mu povedal, aby zastal, bol necelý meter pred jasom.

„Teraz ju pomaly zodvihni,“ navigoval Deyv. „Stop! Je v strede. Hod' ju presne pred seba!“

Šamani a ľudia pod kopcom vykriekli od hrôzy, keď socha zmizla.

Vanu už trápili ďalšie obavy: „Ak prejdú, budú veľmi zlostní. Nebudú tam nijaké dušovajcia, čo strašne rozzúri Chaufi'ngov, a ostatné kmene nebudú mať svojich predkov. Okrem toho, ak má Sloosh pravdu, nie sú tam ani žiadne dušovajcovníky.“

„Viem,“ zamrmľal Deyv. Potom ho zrazu niečo osvietilo: „Daj mi svoje vajce.“

„Prečo?“

Bál sa, že ak jej povie, odmietne.

„Len tak! Daj mi ho!“

Zatiaľ čo si odväzovala šnúрку z krku, on si zložil svoje. Rozhojdal vajcia vysoko, aby ich všetci mohli vidieť, ale musel počkať, kým sa dav utíši.

„Predkovia mi povedali veľa vecí, kým sa vydali na cestu. Jedna z nich bola, že v skutočnosti nepotrebujeme dušovajcia! Mali svoje využitie v tomto svete, ale v ďalšom ich nepotrebujeme!“

Vana skríkla: „Ó, nie! Nerob to!“

„Vieš, že nie sú nevyhnutné,“ odbil ju tvrdo. „Obidvaja sme to už dlho vedeli, ale nechceli sme si to priznať. Musíme ich zahodiť! Potom sa kmene nebudú až tak hnevať, keď prídu na to, že tam nerastú dušovajcovníky. Dívajte sa!“ zakričal. „Nechávam ich tu!“

Vyhodil vajcia do vzduchu. Napriek statočným slovám cítil bodavú bolesť zo straty.

„Veľmi dobrý nápad,“ pochválila ho Shemibob. Odopla si smaragd a potom, ako Deyv upútal pozornosť na jej čin, hodila vzácny kameň na zem.

„Teraz, Archkerri, tvoj kryštál!“

„Ale možno tam bude užitočný! Budem môcť jeho prostredníctvom hovoriť s rastlinami! Pravda, možno nebudú mať také schopnosti ako naše rastliny tu, ale nebudem to vedieť, kým...“

„Je to nevyhnutné, Archkerri! Urob to!“

Sloosh neochotne odhodil kryštál. „Vidíte!“ zakričal Deyv. „Shemibob a Archkerri sa tiež zbavili svojich čarodejných predmetov! Vaši predkovia to žiadali ako odplatu za svoje priateľstvo a dobrú vôľu!“

„Dúfam, že do tejto logiky nebudú nahliadať,“ zabzučal Sloosh.

„Nebudú,“ odvetila mutantka. „Sú príliš rozrušení, aby mysleli jasne.“

Deyv vystrel ruky pred seba.

„Teraz! Nasledujem vašich predkov do lepšieho sveta!“

Otočil sa so zatvorenými očami. Počúvajúc Vanine tiché inštrukcie, postúpil k okraju mosta, zastal a pokrčil kolená. Aj keď sa zúfalo chcel obrátiť a odísť, preskočil.

47

Dopadol do jasného svetla, uvedomujúc si stromy a vysokú trávnu. Prekotúlal sa a znovu sa ocitol na nohách. Boleli, ale nie tak, že by nemohol chodiť.

Za ním ležala socha a ich zbrane. Sloosh ich hodil tak ďaleko, ako len vládol, aby skákajúci na ne nedopadli.

Nachádzal sa neďaleko okraja útesu. Ak by bola brána posunutá na tú stranu, zrútil by sa dolu. Vzápätí sa mu naskytl úchvatný pohľad: pás stromov lemoval bielu piesčitú pláž a vlny priezračne modrého mora sa rozbíjali o pobrežie.

Opačným smerom stál les. No také stromy dosiaľ nevidel. Boli vysoké, kužeľovité, namiesto listov mali husté ihličky.

Obloha bola nádherne belasá. Blízko zenitu žlté žiarilo niečo, na čo sa nedalo dlho pozerieť. Práve to vydávalo svetlo a teplo.

Ak sa Sloosh a Shemibob nemýlili vo svojich opisoch, tak sa určite dostal na mladú Zem.

V duchu počítal. Pri tisícke stál pri bráne a prinútil sa pozrieť na ňu. Ale bolo to iba tmavé miesto vo vzduchu, zvláštny, ale nie hrozivý jav. V tej chvíli tadial' preletela Vana. Uskočil, aby ho neudrela, ale pripravený pomôcť jej, keby sa zranila. Urobila pár kotrmelcov, a potom sa postavila.

„Si v poriadku?“

„Áno. A ty?“

Shemibob, držiak kričiace dieťa, prešla ako ďalšia. Jej štyridsať kolien sa poriadne ohlo pod tou váhou. Ale nebola zranená. Podala Keem Vane so slovami: „Tu máš. Pozná rozdiel medzi mojím cumľom a твоjím.“

Sloosh pristál rozčapený a ešte raz spadol. Vstal s ponosou, že si musel natiahnuť hornú chrbticu.

„My Archkerriovia sme tak či tak náchylní na bolesti chrbta.“

Začas sa musel hýbať pomaly a opatrne.

Tsi'kzheepa umiestnili tak, aby bol na očiach hneď po prechode bránou. Dohodli sa, že socha bude odteraz stálym symbolom pre všetkých. Veď zakladatelia kmeňov boli bratmi. Povedia tým ľuďom, že Tsi'kzheep poslal ostatných dopredu, aby hľadali domov pre svoje deti. Medzičasom by akože on viedol všetkých šesť kmeňov. Chaufi'ngovský dialekt by sa stal spoločnou rečou. A Deyv to bude celé riadiť.

Ľudí určite šokuje myšlienka, že by ich mal v skutočnosti viesť niekto, kto nie je šamanom. A šamani budú robiť problémy, bude tu boj o moc. Toto však predstavovalo iba jednu z možných ťažkostí pri spájaní šiestich skupín do celku.

Deyv sa chcel hneď vybrať na prieskum. Namiesto toho musel pomáhať naznášať veľkú kopu trávy. Inak by bolo veľa ranených alebo dokonca mŕtvych. Dlhú trávu pritiahli a nahádzali pod bránu, a potom odrezali vetvy, aby vytvorili zábranu z bokov.

Žltá žiara na nebi klesala stále nižšie. Deyv videl svoj prvý západ slnka: mrazivý, ale nádherný pohľad. Zjedli orechy a bobule, ktoré nazbierali v okolí ohňa. Počúvali hukot príboja a volanie nočných vtákov. Povetrie citeľne ochladlo, takže ľutovali, že prišli o vzducholoď. Striedali sa pri udržiavaní ohňa, aby si každý mohol trochu pospať.

Vyšlo slnko, odeté do jasných farieb. Deyv sa vydal na lov a vrátil sa, keď nebeský kotúč dávno prekročil zenit. Niesol zadnú nohu veľkého zvierat'a.

„Zvyšok bol na mňa, a možno aj na teba, Sloosh, priveľa. A je to príliš ďaleko, aby sme poň išli. Dovtedy ho zožerú zvieratá, ktoré sa ponášajú na

vlkov. Chcel som priniesť hlavu, ale bola hrozne ťažká. Má na hlave šesť rohov a zo spodnej čeľuste mu trčia dva dlhé, zakrútené kly. Ale živí sa rastlinami. Videl som nejaké zvieratá podobné tým, ktoré poznáme, a zopár veľmi odlišných.“

Vana začala krájať nohu, zatiaľ čo Deyv sekal z konárov vidlice a ražeň. Vtedy pribehla Shemibob a zavelila, aby išli s ňou k okraju útesu.

Pod nimi sa po pláži prechádzal asi tucet dvojnožcov.

„Chlpaté, sklonená hlava, šikmé čelá, výrazné obočie, vystúpená čeľusť, brada slabo vyvinutá,“ zhodnotil Sloosh. „Sú to predchodcovia dnešných ľudí alebo niečo podobné pračloveku. Doparoma! Ak kmeňoví ľudia prejdú cez bránu, títo pololuďia majú po chlebe.“

„Ich druh bude mať po chlebe tak či tak, keď sa vyvinie vyšší,“ poznamenala Shemibob.

„Som zvedavý,“ zabzučal Sloosh, „či sa niečo podobné stalo, keď naša stará Zem bola mladá. Teda, prišli cez bránu dokonalí ľudia z nejakého staršieho a zanikajúceho vesmíru? A vybielili svojich nižších predchodcov? Alebo by som skôr mal povedať - bratancov?“

Špekulujem o tom, pretože v pamäti rastlín nieje nič o evolučných medzistupňoch. Dokonalý človek sa objavil náhle a vysáňkoval pračloveka. Samozrejme, pomocou násilia.“

„Ak je to fakt, a nie iba teória,“ povedala Shemibob, „potom je ľudstvo oveľa staršie, ako sme si mysleli.“

Dvojnožce tu a tam zastali, aby v plytčinách lovili mäkkýše. Nepohrdli ani veľkými mŕtvymi rybami, ktoré vyplavilo more.

Keď zmizli za záhybom pláže, pozorovatelia sa vrátili k jedlu. Slnko zapadlo, vyšli hviezdy. Potom sa prihnali čierne mraky, priniesli hromy a blesky. Studený dážď ich prinútil schovať sa pod stromami. Strávili hroznú, bezsennú noc a ráno mali problém zapáliť oheň.

Aj keď bol unavený, Deyv musel znovu ísť loviť. Už sa stmievalo, keď sa vrátil s mladým zverom, podobným prasiatku.

„Nemám sa kde schovať, aby som mohol použiť fúkačku.“

„Je načase vyrobiť novú zbraň,“ vyhlásila Shemibob. „Bude jednoduchá, ale účinná, a bude mať oveľa väčší dosah ako tvoja fúkačka alebo oštep. Keď nájdeme dosť ohybné drevo, ukážem ti, ako urobiť časť z nej. Bude schopná veľkou silou vystreliť tenký, krátky oštep. Ale jej dokonalé ovládanie si vyžaduje dlhý tréning.“

Prišlo nové ráno a prinieslo so sebou pesimizmus.

„Ako dlho tu budeme čakať?“ opýtal sa Deyv Shemibob.

„Založíme tábor, urobíme si prístrešok a počkáme tridsať dní. Ak dovedy neprejdú, pohľadáme lepšie miesto. Mali by sme ísť na juh, keďže si myslím, že sme v oblasti so snehom a ľadom. Nepáčili by sa vám.“

Mladých ľudí mučili obavy. Budú ich dcéry musieť plodiť deti spolu s ich synmi? Časom by, podľa Sloosha, ich potomkovia degenerovali. Ľudský rod by vymrel. Minimálny počet ľudí potrebný na pokračovanie zdravej rasy bol päťsto.

Prešiel ďalší deň. Postavili si malú chatrč. Keď sa v nej ukladali na spánok, Deyv zavzdychal: „Toto čakanie ma znervózňuje.“

„Vždy si bol netrepezlivý,“ tíšila ho Vana bozkom. „Aspoň budeme mať jeden druhého a naše deti. A potom vnúčatá a možno aj ich deti. Shemibob a Sloosh nám budú veľkou oporou. Sú veľmi múdri a naučia nás veľa vecí, ktoré sa iní ľudia musia učiť mnoho generácií.“

Deyva to neutešilo. Trvalo mu dlho, kým zaspal. Zrazu ho niekto prudko zatriasol za plece.

„Vstávaj! Vstávaj!“ kričala Vana.

„Ešte neprišiel na mňa rad...“ bránil sa mrzuto.

„Nie, nie! Začali prechádzať! Nepočuješ ich?“

Hneď bol hore. Sloosh hádzal drevo na oheň, aby veľká vatra osvetlila oblasť. Muži liezli z kopy trávy. Jeden za druhým, v rozmedzí dvadsiatich sekúnd, s krikom a výskaním preletovali bránou.

Dopadol prvý muž so vzpierajúcim sa, revúcim dieťaťom.

K Deyvovi sa tackal šaman Chaufí'ngov. Vyzeral omámený.

„Obloha bola jasná, keď sme sa rozhodli vstúpiť do démonovej papule,“ zamrmľal.

Pozrel sa nahor. „To je zvláštny Temný démon.“

„Tu nie je Temný démon,“ povedal Deyv. „A keď sa rozvidnie, zažiješ pohľad, o akom sa ti ani nesnívalo.“

Šaman rozprával trhane a mal čudné oči. Deyv nevedel, či si kmene zase vzali drogu, aby sa vyburcovali na skok, alebo boli jednoducho v šoku. Vstúpiť do tohto sveta bolo, ako znova sa narodiť. Psychika sa klátila a zároveň trpelo aj telo. Všetci pociťia traumy.

Zajtra - slovo, ktoré sa Deyv naučil od Shemibob, zajtra budú problémy, keď šesť kmeňov zistí, že ich predkovia tu nie sú. Ale v šoku budú nasledovať tých, ktorí vládnu ich „majetku“.

Deyv, Vana, Sloosh a Shemibob boli oveľa skúsenejší. Prešli mnohými šokmi. Oni sa v určitom zmysle znova narodili mnohokrát. Budú ako dospelí vedúci malé deti.

Od vaty prišiel za Deyvom Sloosh.

„Usmievaš sa. Vyzeráš, akoby si chcel začať tancovať. Prečo?“

„Boli sme tam, a teraz sme tu! Žijeme! Naše deti budú žiť! Radujme sa!“

Philip José Farmer (1918) patrí ku klasikom v oblasti fantastickej literatúry. Svetovú popularitu si získal najmä románom „Temná rieka“

V roku 2001 mu udelili prestížnu cenu NEBULA a vyhlásili ho za veľmajstra sci-fi za rok 2000.

Digitalizácia a oprava: Davis.